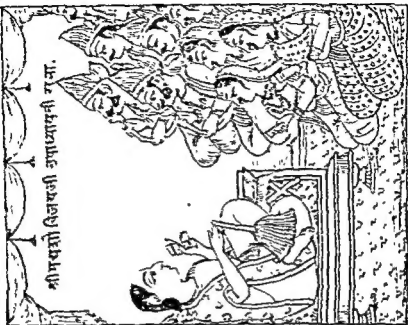

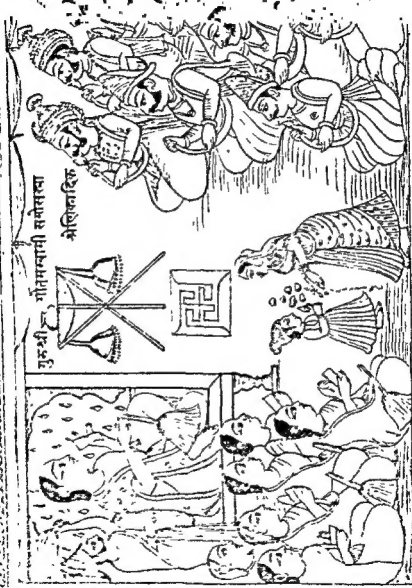
શ્રી વિભવ વિજયકાંતી ઉપાધ્યાયની સખા.

શ્રી મયસાં વિજયકાંતી ઉપાધ્યાયની ગણ.

गुरुश्री ह, गौतमस्यामी सभोसत्वा
 भेलिनादिक

॥ ३ ॥ प्रथम ग्रंथकर्ता मंगलाचरण करता उता श्रीतिथिकरना । नाना । ज सरसता । वय ।
 तेनी प्रार्थना करे जे । जेम कल्पवृक्ष जे ते ते शुगलियाने मनोवांछित वस्तु पूरे जे, तेम सरसती
 देवी पण कवीश्वरोने मनोवांछित पुरवाने पदानुसारिणी लब्धि रूप जे, माटे कवियणुतणी कल्प
 वेलि एटले कवियोनी कल्पवेलि एयी हे सरसति (माय के०) माता तुं महारा उपर सुपसाय एटले
 रुढो नत्तम प्रकारनो प्रसाव करीने सिद्धचक्रनां गुण गावतां यकां महारा मनोरथ (पूर के०)
 पूर्ण कर ॥ अथ सरसतीवर्णनम् ॥ दुतविलेखितवृत्तम् ॥ प्रकटपाणितले जपमालिका, कमलपुस्तक
 वेणुवराधरा ॥ धवलदंससमा धुतवाहिनी, हरतु मे दुस्तिं छवि चारती ॥ १ ॥ ॥ ह्वये मंगलाचरण

तुं श्रीवीरपरमात्मने नमः ॥ श्रीगौतमाय नमः ॥ अथ श्री नवपदमहिमावर्णने श्री
 श्रीपालराजानां रास प्रारंभः ॥ ॥ दोहा ॥ कल्पवेलि कवियण तणी, सरसति
 करि सुपसाय ॥ सिद्धचक्रगुण गावतां, पूर मनोरथ माय ॥ २ ॥ अलिय विघन सवि
 उपशमे, जपतां जिन चोवीश ॥ नमतां निजगुरु पयकमल, जगमां वधे जगीश ॥ ३ ॥
 गुरुगौतम राजगृही, आख्या प्रभु आदेश ॥ श्रीमुख श्रेणिक प्रमुखने, इणिपरि दे

करया माटे देवगुरुने नमस्कार करे जे. चोवीश जिननो जाप जपतां यकां अलीक एटले मावां
 खोटां एयां जे पापरूप विघ्नो ह्योय ते सर्व उपशमी जाय, नाश पामे, अने (निजगुरु के०) पो
 ताना गुरुना पयकमलने नमस्कार करतां यकां जगतमांहे (जगीश के०) यथा अने शोना वधे.
 उक्तं च ॥ रत्नने दसने अशने, परपरियादे प्रपंचयात्राले ॥ जिन इत्यक्षरगुलं, न वदति मुग्धे वृधे
 यास्ति ॥ १ ॥ २ ॥ ॥ एम देव गुरुने नमस्कार करीने ह्वये कथानी उत्पत्ति कहे जे. प्रभु श्रीवी
 रनगवाननो आदेश एटले आज्ञा लक्षने गुरु श्रीगौतम स्वामी राजगृही नगरीनेविये पथाया. ति
 हां श्रेणिकराजा प्रमुख गांधया माटे आवेला एया सर्व सना जनोने (श्रीमुख के०) पोताना

मुग्यपत्नी इतिपरे एटले आगन रुहेयायो ते प्रमाणे उपदेश देता द्या ॥ ३ ॥ ॥ के हेनव्य जतो तमे प्रथम पर्वे उपकारना करनार एता श्रीअरिदंत प्रभु तेनुं अने वीजे पर्वे श्रीसिद्धजगवंतुं गजन स्मरण कतो, वीजे पर्वे आचार्य प्रभु, चौथे पर्वे श्रीउपाध्यायजी, तेमज पांचमे पर्वे (गुणवंत के०) सत्तावीस गुणें कही सहित एया (सकल के०) सर्व साधु जाणया ॥ ४ ॥ ॥ ठठे पर्वे, जे पामनुं महा दुर्जन जे एणुं (दरिसण के०) समकित दर्शन, सातमे पर्वे ज्ञान गुण, आठमे पर्वे चारित्र अने नवमे पर्वे जे (सुविचार के०) रुडा विचार पूर्वक करवुं, एटले कपायरहित यक्षां करवुं एणुं तप जाणवुं. ए नवपदने सिद्धचक्र कहीयें. ए सिद्धचक्रनें सेवतां यक्षां जव जे संसार तेनो पार पामीयें ॥ उक्तं च ॥ जतिजुनाण सत्ताण मण कामणं, पूरणे कप्पतरु कप्पथेण्यमं ॥ डुक दोहग वारिद

उपदेश ॥३॥ उपगारी अरिदंत प्रभु, सिद्ध जजो जगवंत ॥ आचारिज उयजाय तिम, साधु सकल गुणवंत ॥४॥ दरिसण दुर्जन ज्ञान गुण, चारित्र तप सुविचार ॥ सिद्धचक्र ए सेवतां, पामीजें जवपार ॥ ५ ॥ इहजव परजव एहथी, सुख संपद सुविद्याल ॥ रोग सोग रौरव टले, निम नरपति श्रीपाल ॥ ६ ॥ पूरे श्रेणिकराय

निद्रासपं, सिद्धचक्रं सया संशुणे सासपं ॥ १ ॥ इति ॥ ५ ॥ ॥ एहथी एटले ए नव पदना सेवन्थी आ जवने विपे तथा परजवने विपे सुविद्याल एटले अत्यंत महोटां एयां सुख अने (संपद के०) दोलत पामीयें, तथा रोग, शोक अने (रौरव के०) महाविहामणा विकट एवा दुष्काल प्रमुखना जय छथया रौरव एटले नरक तेनुं डुख ते टली जाय, जेम श्रीपालराजा ए नवपदना सेवन यकी क्खि सिद्धि प्रत्ये पाम्यो तेम तमें पण पामो ॥ ६ ॥ ॥ एणुं सांजलीने श्रेणिकराजा श्रीगीत मस्यामीने पूठवा लाग्यो के, हे प्रभु ए पवित्र, गुणनो धरनारो एवो श्रीपालराजा ते कोण थयो? तेनी कथा श्रमोने कही संजनावो. (तव के०) तेवारें इंचूति जे श्रीगीतमस्यामी ते श्रेणिकराजा

प्रमुखने (श्री के०) कल्याणरूप लक्ष्मीवंत एवुं श्रीपालराजावुं चरित्र ते प्रथमथी मांभीने (उप
 दिशे के०) कहेता हवा ॥ ७ ॥ ॥ अत्यंत (उन्नत के०) जंजुं ने अधिकारीणुं जेनुं एटले सर्व
 देशोमां महोटी एयो मनोहर सुंदर मालव नामें देश ठे, ते देश बीजा सर्व देशोना मध्यमां आयें
 लो ठे, माटे कवीश्वर कहे ने के ते मालव देशने (अवर के०) बीजा जे चारें दिगायें रहेला देशो
 ने ते सर्व (मावुं के०) जाणुं हुं. जे मालवदेशनो परिवार ठे, ते देशोना परिवारें परबखो यको,
 वीट्यो बको शोने ठे. आमां " ललना " ए पद जे ठे ते वाक्यालंकारने अर्थें ठे. जेम आचूणणें
 करी माणस शोने, तेम ललना ए पदें करी वाक्य शोने ठे ॥ १ ॥ ॥ जेम मस्तकने विरे मुकुट शोने

प्रजु, ते कुण पुण्य पवित्र ॥ इंचनूति तव उपदिशे, श्री श्रीपालचरित्र ॥ ७ ॥ ढाज
 पेहेली देशी ॥ ललनानी ॥ देश मनोहर मालवो, अति उन्नत अधिकार ॥ ललना ॥
 देश अवर मानुं चिहुं दिशें, परवरिया परिवार ॥ ललना ॥ दे० ॥ १ ॥ तस शिर मुगट
 मनोहर, निरुपम नयरी उजेण ॥ ललना ॥ लखमी लीला जेहनी, पार कलीजें
 केण ॥ ललना ॥ दे० ॥ २ ॥ सरगपुरी सरगें गइ, आणी जस आशंक ॥ ललना ॥

ठे, तेम ते मालवदेशना मस्तकने विरे मुकुट समान शोचानी धरनारी तथा जेने कोई वस्तुनी
 उपमा आपी तेनी बराबरी करी शकीयें एवी चीज जगतमां नथी तेथी निरुपम ठे, तथा जेनी
 लक्ष्मीनी लीलानी कलना करी कोण पार पामी शके? एवी उल्लयणी नामें नगरी ठे ॥ २ ॥
 ते उल्लयणी नगरीनी शोचा जोईने सर्गपुरी नगरीयें विचावुं जे हुं जो अहोयां रहीश तो एनी
 आगल मने कोई बलाण्डो नही, एवी मनमां आशंका लायीने ते सर्गने विरे जती रही, तथा
 अलकापुरी जे धनदलोकपालनी नगरी ते पण आशंका आणीने उल्लयणीची अलानी एटले वेगली
 जती रही, अने लंका नगरीची तो उल्लयणी नगरीनुं तेजज खमायुं नही, माटे ठंढक करवा सारु

जलधि जे समुद्र तेमां (जंपाची के०) जंपापात करती हवी ॥ २ ॥ ॥ तिहां ते वज्रपणी नग
रीने विये सर्व राजांनो शिरदार एवो प्रजापाल नामें राजा ते (प्रतपे के०) प्रकर्ष करीने
तापे तेने प्रतपे कहीधें, एटले राज्य करे ठे. ते राजा एक सोजाग्यसुंदरी अने बीजी रूपसुंदरी ए
वे पटराणींनो (भरतार के०) सामी ठे ॥ ४ ॥ ॥ हवे ते वे राणीयोमां जे सोजाग्यसुंदरी राणी
ठे, ते तो सदेजें एटले सजायें पोताना मनने विये मिष्यालीयोना धर्मने मानी रहेली ठे, अने रूपसुं
दरीना चिन्ने विये तो (सूधी के०) पाथरी एटले सारी रीतें समकेतनी यात रमी रही ठे ॥ ५ ॥

अलकापुरी अलंगी रही, जलधि जंपाची लंक ॥ ललना ॥ दे० ॥ ३ ॥ प्रजापाल प्रतपे
तिहां, भूपति सवि शिरदार ॥ ललना ॥ राणी सोजाग्यसुंदरी, रूपसुंदरी भरतार ॥
ललना ॥ दे० ॥ ४ ॥ सदेजें सोद्गसुंदरी, मन माने मिथ्यात ॥ ललना ॥ रूपसुंदरी
चितमां रमे, सूधी समकितवात ॥ ललना ॥ दे० ॥ ५ ॥ सुरपरें सुख संसारनां, जोग
वता भूपाळ ॥ ललना ॥ पुत्री एकेकी पामीधें, राणी दीप रसाल ॥ ललना ॥ दे०
॥ ६ ॥ एक अनुपम सुरलता, वाधे वधते रूप ॥ ललना ॥ बीजी बीजतणी परें, इंड

(सुरपरें के०) देवतानी परें एटले देवताउ जेम पोतानी वेवांगनांनो साथें सुखविलास जोगवे,
तेनी परें राजाने पण ते वेहु राणींनो साथें संसारसंवंधि सुख विलास जोगवतां थकां ते वेहु
राणीयो (रसाल के०) सुंदर मनोहर एवी एकेकी पुत्रीने (पामीधें के०) पामती हवी ॥ ६ ॥
तेमां एक पुत्री तो अनुपम एवी जे (सुरलता के०) कल्पवृक्षनी वेलि तेनी परें वियसें वियसें वधते वधते
रूप करी (वाधे के०) वृद्धि पामे ठे, एटले कल्पवृक्षनी वेलि जेम वियसें वियसें वृद्धि पामती
जाय तेम ते कुंवरी पण वधते रूप करी वृद्धि पामती जाय ठे. अने बीजी कुंवरी जे ठे, ते बीजना

(६३ કે ૦) ચંદ્રમાની કલાની (અનિરૂપ કે ૦) નુલ્ય એવી વૃદ્ધિ પામે ઢે, એટલે જેમ શુક્લપદ્મની ધીજના દિવસથી માંમીને દિન વિન પ્રત્યે ચંદ્રમાની કલા વચતી જાય, તેમ તે કુંવરી પણ વૃદ્ધિ પામના લાગી ॥ ૭ ॥ ॥ ઢૂને (સોદગ કે ૦) સોનાગ્યસુંદરી નામે રાણી તેની પુત્રી તો (વેગસુતા કે ૦) વેગતાની સુંદરીના જેવી સોદામણી ઢે, માટે (નરનાદ કે ૦) નરનો નાથ જે રાજા તે પોતાના મનમાં અધિક ગદસાદ આણીને (તપું કે ૦) તેડું સુરસુંદરી એડું નામ (ઠવે કે ૦) સ્થાપે, રાણે ॥ ૮ ॥ ॥ ઢૂને રૂપસુંદરી નામા રાણીની જે પુત્રી તેનાં અંગોપાંગ સર્વ (પાવન કે ૦) પવિત્ર સુલ

કલા અનિરૂપ ॥ લલના ॥ ૬ ॥ ૭ ॥ સોદગ દેવસુતા તપું, નામ ઠવે નરનાદ ॥
લલના ॥ સુરસુંદરી સોદામણી, આણી અધિક ગદાદ ॥ લલના ॥ ૬ ॥ ૭ ॥ રૂ
પસુંદરી રાણી તણી. પુત્રી પાવન અંગ ॥ લલના ॥ નામ તાસ નરપતિ ઠવે, મયણસું
દરી મનરંગ ॥ લલના ॥ ૬ ॥ ૭ ॥ વેદવિચક્ષણ વિપ્રને, સાંપે સોદગ દેવી ॥ લ
લના ॥ સકલ કલાગુણ શીલવા, સુરસુંદરીને દેવી ॥ લલના ॥ ૬ ॥ ૭ ॥ મય
ણને માતા ઠવે, જિનમતપંક્તિ પાસ ॥ લલના ॥ સાર વિચાર સિદ્ધાંતનાં, આદરવા

ક્ષણ જોડેને (નરપતિ કે ૦) રાજા તે પોતાના મનને વિષે (રંગ કે ૦) હર્ષ આનંદ આણીને (તાસ
કે ૦) તેડું મયણસુંદરી એડું નામ (ઠવે કે ૦) સ્થાપે, રાણે ॥ ૭ ॥ ॥ (સકલ કે ૦) સર્વે કલા, ગુણ શીલવાને અર્થે વેદમોદે વિચક્ષણ એટલે માહો એવો જે શિવનૂતિ નામા (વિપ્ર કે ૦) બ્રાહ્મણ તેને (સોદગદેવી કે ૦) સોનાગ્ય સુંદરી નામે રાણી તેણે પોતાની પુત્રી જે સુરસુંદરી તે પ્રત્યે (દેવી કે ૦) તરત સૌથી, અર્થાત્ સુરસુંદરીને બ્રાહ્મણ પાસેં નણવા મોકલી ॥ ૧૦ ॥ ॥ હવે મયણા સુંદરીની માતા તો જેનમિદાંતો સંબંધિ (સાર કે ૦) પ્રધાન નજા ઇવા જે વિચાર તેનો અચ્ચાસ

આદરવાને અર્થે શ્રીજેનમતનાં જાણ આ મુદ્ધિ નામે પંખિત જે અધ્યાપક તેમની પાસેં (તમે કે) સ્થાયેં દટલે મોકલતી હયી ॥ ૧૧ ॥ ॥ તે કુંવરીઝ સ્ત્રીની ચતુરાઈ સંવંધી જે ચોશઠ કલા તેને જાણીને વેદુ જાણીયો ધણી આવી જે મુદ્ધિ તેનો (નિધાન કે) ખંભાર થઈ, તેને અનેક પ્રકારનાં શબ્દશાસ્ત્ર જે વ્યાકરણ તથા નામમાલા, નિર્ઘંટ, આદાન, નિદાન અને ચિકિત્સાદિક તે સર્વે આવડ્યાં, દટલે તે પૂર્વોક્ત સર્વ પ્રકારનાં શાસ્ત્ર જાણી ગડ્યો ॥ ૧૨ ॥ ॥ તે કુંવરી કવિત કરવાની કલારૂપ ગુણને કેલવતી થકી દટલે સુધારતી થકી વાજિત્ર વગાડવાં, ગીત તે સ્વરવદ્ ગીત ગાવાં, તથા સંગીત તે વાજિત્ર નાટકનાં ગીત તાલવદ્ જાણવાં. તથા જ્યોતિષ શાસ્ત્ર, વૈદ્યક શાસ્ત્ર

અભ્યાસ ॥ લલના ॥ ૧૨ ॥ ચતુર કલા ચોશઠ જાણી, તે વેદુ બુદ્ધિનિધાન ॥

લલના ॥ શબ્દશાસ્ત્ર સવિ આવડ્યાં, નામ નિર્ઘંટુ નિદાન ॥ લલના ॥ ૧૩ ॥

કવિત કલા ગુણ કેળવે, વાજિત્ર ગીત સંગીત ॥ લલના ॥ જ્યોતિષ વૈદ્યક વિધિ

જાણે, રાગ રંગ રસરીત ॥ લલના ॥ ૧૪ ॥ સોલકલાપૂરણ શશી,

કરવા કલા અભ્યાસ ॥ લલના ॥ જગતિ જમે જસ મુલ દેહી, ચોશઠકલાવિ

તેનો વિધિ જે પ્રકાર, તે સર્વને જાણે, અને ઠ રાગ તેના રંગ તથા નવરસ તેની રીત એ સર્વને જાણે દટલે એ પૂર્વોક્ત સર્વ શાસ્ત્રના રહસ્યની જાણનારી થઈ ॥ ૧૫ ॥ ॥ ફહાં કવિ ઇત્પેક્ષા કરે ઢે કે (જસ કે) જે કુંવરીનું મુલ દેહીને શોભા કલાયેં કરી પૂર્ણ આવો જે (શશી કે) ચંડમા તે વિચાર કરવા લાગ્યો જે આ મયણાસુંદરી તો સંપૂર્ણ ચોશઠ કલાનો વિલાસ ઢે, અને હું તો માત્ર સોલ કલાયેં કરી સહિત હું, માટે હું પણ ચોશઠ કલાનો અભ્યાસ કરું તો આનાં જેવો થાકું એડું ચિંતવની વધારે કલાઝનો અભ્યાસ કરવા માટે મયણાનું મુલ દેહીને જગતમાંહે ધ્રમણ કરવા લાગ્યો, દટલે આકાશમાં જમતોજ ફરે ઢે, તો પણ ને મોલથી વધતી કોઈ સ્વચરમી કલા પામતો

નથી ॥ ૧૪ ॥ ॥ વલી મયળાસુંદરીની (મતિ કે૦) વૃદ્ધિ તે અત્યંત નહીં ઢે, શ્રીજિનગજના સિદ્ધાંતને તે જાણે ઢે, તથા જગવંતે જે સ્યાદવાદ રુપ અનેકાંત માર્ગે પ્રકૃષ્ટો ઢે, તે તેના મનમાં નસી રહ્યો ઢે, અને (અગર કે૦) ધીજા જે એકાંતવાદ મતની પ્રરૂપણાના કરનારા માર્ગો ઢે, તે સર્વેને અસત્ય કરી જાણ્યા ઢે, એવી તે કુંવરી થઈ ઢે ॥ ૧૫ ॥ ॥ વલી નવતત્ત્વને નિશ્ચય તથા અગ્રહાત્મ્યે કરી ચુક જાણે ઢે, તથા પુજ્ઞાદ્યનાં ગુણ અને પર્યાય સર્વે જાણે ઢે, અને કર્મમંથન નખીને જેણે કંઠે કહ્યા ઢે, એટલે મુલપાઠે કહ્યા ઢે, એવી રીતે તે કુમરી ગુઢ સમકેતેં કરી (સુદાય કે૦)

લાસ ॥ લલના ॥ દે૦ ॥ ૧૪ ॥ મયળાસુંદરી મતિ અતિ જલી, જાણે જિનસિદ્ધાંત

॥ લલના ॥ સ્યાદવાદ તસ મન વસ્યો, અગર અસત્ય એકાંત ॥ લલના ॥ દે૦

॥ ૧૫ ॥ નય જાણે નવતત્ત્વનાં, પુજ્ઞા ગુણ પર્યાય ॥ લલના ॥ કર્મમંથન કંઠે કર્યા,

સમકિત ગુઢ મુદાય ॥ લલના ॥ દે૦ ॥ ૧૬ ॥ સૂત્ર અર્થ સંઘયણનાં, પ્રવચન

સારોદાર ॥ લલના ॥ સેત્રવિચાર સરા ધરે, એમ અનેક વિચાર ॥ લલના ॥ દે૦

॥ ૧૭ ॥ રાસ રચ્યો શ્રીપાલનો, તેહની પહેલી ઢાલ ॥ લલના ॥ વિનય કહે

શ્રોતાધરે, હોજો મંગલમાલ ॥ લલના ॥ દે૦ ॥ ૧૮ ॥ દોહા ॥ ફકદિન

ગોચાયમાન થઈ ઢે ॥ ૧૬ ॥ ॥ વલી સંઘયણીનાં સૂત્ર એટલે મુલપાઠ, તથા તેનાં અર્થ તે સર્વેને

જાણે ઢે, તથા પ્રવચનસારોદાર ગ્રંથને જાણે ઢે, વલી સેત્રસમાસસંગ્રહિ જે દેવનાં વિચાર તેને

સરેસરા ધારી રાખ્યા ઢે, એ રીતે અનેક પ્રકારના વિચારોને મયળાસુંદરી જાણે ઢે ॥ ૧૭ ॥ ॥ (જ

નો કે૦) રૂઢો એવો જે શ્રીપાલરાજાનો રાસ, તેની એ પહેલી ઢાલ સંપૂર્ણ થઈ. શ્રીવિનયવિજય ગ્રંથ

ધ્યાયજી કહે ઢે કે, શ્રોતા એટલે સાંજનારાવના ઘરને વિશે મંગલિકની માણા હોજો ॥ ૧૮ ॥

॥ ઇતિ ॥ ॥ હવે એક દિવસે અવની જે પૃથ્વી તેનો પતિ જે પ્રજાપાલ નામેં રાજા, તેણે માંહેલી

ગનામાં પેલાં થયાં પોતાના મનને વિષે ઈગ્ગોજ ઝાણો જે હું મહારી પુત્રીહું પારહું તો જોઈ? જે એ કહેલી વિચા જણેલીઈને? તથા વિનયનો ચિલાસ એમનામાં કહેયો છે? ॥ ૧ ॥ ॥
 એવો નિર્ગર કરીને તે વેદુ વાલિકાઈને ચોલાવી દટણે તેડાવી, તેયારે તે વેદુ કુંવરીઈ શોલ શણગાર કરીને તેમના પોત પોતાના અધ્યાપક જે નણાવનારા ગુરુ છે, તેણે કરી સહિત સજાને વિષે આવી ડ, તે કુંવરીઈ કહેયી ॥ જે તોફે મોદને પમાડનારી એવી ગુણરૂપ મણિની માલાસરસી છે. રૂપ લાગણ્યે કરીને શોનાંથી છે સના જેણેં એવીઈ છે ॥ ૨ ॥ ॥ હવે જે જે શાસ્ત્રનાં અગોચર દટણે

અવનીપતિ દુઃખો, આણ્યો મન ઝહાસ ॥ પુત્રીહું જોઈ પારહું, વિચા વિનય વિલાસ ॥ ૨ ॥ ॥ સનામાંદે શણગાર કરી, ચોલાવી વિદુ વાલ ॥ આવી અધ્યાપક સહિત સજાને વિષે આવી ગુણ મણિમાલ ॥ ૨ ॥ ॥ અર્થ અગોચર શાસ્ત્રનાં, પૂઠે નૂપતિ જેદ ॥ બુદ્ધિવલે વેદુ વાલિકા, આપે ઉત્તર તેદ ॥ ૩ ॥ ॥ અધ્યાપક આણંદિયા, સજન સવે સુખ પાય ॥ ચતુર લોક ચિત્ત ચમકિયા, ફલ્યા મનોરથ માય ॥ ૪ ॥ ॥ વિનય વહ્નન નિજ વાલ ની, શાસ્ત્ર સુકોમલ જાલ ॥ સરસ નિસી સદ્કારની, સાકર સરસી સાલ ॥ ૫ ॥ ॥

ફોડને સ્વર ન પડે એવાં અર્થ રાજા પૂઠે છે, તેનાં ઉત્તર તે વેદુ વાલિકાઈ પોતાની બુદ્ધિવલે કરી આપે છે ॥ ૩ ॥ ॥ તે ઉત્તર સાંજીને અધ્યાપક જે નણાવનારા તે ઘણો આનંદ પામ્યા, તથા સજ્જન લોક સર્વે સુખ પામ્યાં, અને ચતુરલોકનાં ચિત્ત ચમત્કાર પામી ગયાં, તથા તે વેદે કુંવરીઈની (માય કે ૦) માતાઈના મનોરથ પણ ફલ્યા, દટણે સુખલ થયા ॥ ૪ ॥ ॥ વિનયેં કરી યુક્ત માટે વહ્નન એવી પોતાની વાલિકાઈની જે શાસ્ત્રે કરીને સુકોમલ (જાલ કે ૦) વાણી, તે કેવી મીઠી લાગે છે! કે જેવી (સરસ કે ૦) રમેં કરીને સહિત એવી (સદ્કાર કે ૦) આંવાની તાજી સાલ તેને વિષે સાકર જેઠી દોય તેના જેવી મીઠી લાગે છે ॥ ૫ ॥ ॥ ॥ ૧૪ ॥

(વિનોદ કે૦) રમણ તે માતા પિતાના મનમાં અત્યંત મીઠું લાગે છે, માટે કુંવરીડનો પિતા જે પ્રજાપાલ રાજા, તે પોતાના મનમાં અધિક (પ્રમોદ કે૦) હર્ષ આપીને પ્રશ્નનાં ઉત્તર પૂટે છે, કે હે વત્સો ! હે પુત્રીડ તમે તમારા હૃદયને વિષે વિચારજો, અને શ્રમે જે પ્રશ્ન પૂછીયે તેનાં ઉત્તર આપીને શ્રમાગ મનનો સંદેહ નિવારણ કરજો ॥ ઝૂંકેંં ચ ॥ ન તથા શઙી ન સહિંલેં, ન ચંદનં નૈવ ઝીતજ્ઞા ઘ્રાયા ॥ શ્રાદ્ધાદયંતિ પુરુષં, યથા હિ મધુરાદ્દત્તા વાણી ॥ ૧ ॥ ઇતિ ॥ ॥ હવે રાજા પૂટે છે, જે હે વત્સ ! એક તો જીવવાનું લક્ષણ શું છે? વીજું મનમય જે કામદેવ તેના ઘરની સ્ત્રી કોણ છે? વીજું સર્વ જાતિના ફૂલમાંહે ઉત્તમ ફૂલ કયું કહીયે? ચોથું કુમારિકા પરણીને શું કરે? એવા ચાર

॥ ઢાલ વીજી ॥ રાગ ધોરણી ॥ પુણ્ય પ્રશ્નસીર્ણ ॥ ૧ ॥ દેશી ॥ પ્રશ્નોત્તર પૂટે પિતા રે, આણી અધિક પ્રમોદ ॥ મન લાગે અતિ મીઠડાં રે, બાલક વચન વિનોદ રે ॥ વત્સ વિચારજો ॥ દેડ ઉત્તર એહ રે, સાંસો વારજો ॥ ૨ ॥ ૧ ॥ આંકણી ॥ કુણ લક્ષણ જીવિત તણું રે, કુણ મનમથ ઘરનારી ॥ કુસુમ કુણ ઉત્તમ કહું રે, પરણી શું કરે કુમારી રે ॥ વત્સ વિચારજો ॥ ૨ ॥ એકે વયળેં એહનો રે, ઉત્તર એણિ પરં ધાય ॥ સુરસુંદરી કહે

પ્રશ્ન પૂછયા ॥ ૨ ॥ ॥ પૂર્વે કહેલા ચાર પ્રશ્નનાં ઉત્તર તે એકચર્ચેં કરીનેજ આપો. તેવાં પ્રથમ સુરસુંદરી કહે છે, કે હે પિતાજી (સુણજો કે૦) સાંજજો (સાસરે જાય) ૧ ॥ એક વચનમાં ચારે પ્રશ્નનાં ઉત્તર સમાઈ ગયા છે, તે શ્રાવી રીતેં કે (સાસ) (રે) અને (જાય) ૧ ॥ પૂર્વોક્ત એક વચનમાંથી ત્રણ પદ નીકળે છે, તેમાં પ્રથમ જીવિતવ્યનું લક્ષણ સાસ એટલે શ્વાસ છે, કેમ કે? જ્યાં સુધી શ્વાસ હોય ત્યાં સુધી તે જીવતું છે એમ કહેવાય. ૧ ॥ પહેલા પ્રશ્નનો ઉત્તર જાણવો; તથા કામ દેવની સ્ત્રી (રે કે૦) રતિ ૧ નામેં છે. ૧ ॥ વીજા પ્રશ્નનો ઉત્તર સમજવો, વલી સર્વ જાતિના પુષ્પમાં (જાય કે૦) જાયનાં ફૂલ તે ઉત્તમ કહેવાય છે. ૧ ॥ ત્રીજા પ્રશ્નનો ઉત્તર કહ્યો, અને (સાસરે જાય)

ए मंगुर्णं वचनं करी कुमारिका परणीने શું કરે? તોફે પોતાને માસરે જાય. એ ગોથા પ્રશ્નનો ઉત્તર જાણી લેયો. ए रीतं हे पिताजी! तमें जे अर्थ पुण्यो तेनो एकज वचनं करीने में उत्तर आप्यो जे. ने ते नरपति! तमे अग्रधारजो एटजे मानजो, ए में जे अर्थ कहा ते सांजलीने अमारो (मोहत के०) मइत्य वारजो ॥ ३ ॥ हवे महीपति जे राजा ते मयणासुंदरीने कहे ठे के, अमे एक प्रश्न पुगीयें जेयें, ते जो तमे शास्त्र जण्यो जो, तेने संज्ञातां यहां तमारा हृदयने विपे विवेकनी यदि करी जे, तो अमने एनो अर्थ कह्यो ॥ ४ ॥ ॥ एक शब्दो (आदि के०) पहिलो जे अक्षर जे, ते अक्षर बिना बीजा जे अक्षरो ठे, ते सर्व जगत्ते जीयाडनारा ठे, वली तेहज शब्दो मथ्या

તાતજી રે, સુણજો સાસરે જાય રે ॥ નૃપ અવધારજો ॥ અરથ સુણી અમ एह रे, मोहत वधारजो ॥ ३ ॥ मयणाने महीपति कहे रे, अर्थ कह्यो अम एक ॥ जो तमें शास्त्र संज्ञातां रे, वाध्यो हृदय विवेक रे ॥४॥४॥ आदि अक्षरविण जेह ठे रे, जग जीयाडणहार ॥ तेहज मथ्याक्षरविना रे, जग संहारणहार रे ॥५॥५॥ अं त्याक्षरविण आपणुं रे, लागे सहुने मीठ ॥ मयणा कहे सुणजो पिता रे, ते में नयणे

દુર એટલે વચમાનો અક્ષર તેણેકરી રહિત તે શબ્દને કરીયે તેવારે શેષ જો અક્ષર રહે ઠે તે, જગ તને સંહાર કરનારા ઠે ॥ ૫ ॥ ॥વલી તેહજ શબ્દના અંતનો અક્ષર કાહાડી નાચતાં વાકીના જો અક્ષર રહે ઠે તે (આપણું કે०) પોતાનું જો કાજ તે સદુ કોણે મીઠું લાગે ઠે. એવું રાજાનું વચન સાંજલીને મયણાસુંદરી કહે ઠે કે, હે પિતાજી સાંજલજો, તે તો મેં મહારા નયણેં વીઠ એટલે ચહુને વિપે વીઠું ને, એટલે ચહુમાં (કાજજ) અંજાય ઠે તેમાંથી આવનો (કા) અક્ષર કાહાડી નાચીયેં તેવારે (જલ) એ વે અક્ષરો રહે, તે જલ એટલે પાણી મર્થે જગત્તને જીયાડનાઠં ને, અમને

અમ (જ ' અ ' ર કાહાડી જાણીયેં તેવારે (રાજ ' અમ ' એ અક્ષર રહે, તે કાજ

संहार करनार ठे, तथा वेदेलो (ल) अक्षर कादाडी नाखीयें, तेवारे (काज) एवा धे अक्षर रहे ते काज एटले कार्य तेतो पोतपोतानुं सहु कोइने मीतुं लागे ठे, इयर्थः ॥ गडकं ॥ किं लावइ सहरदिये, किंच अदिठं च वलदं दोइ ॥ किंच अदिठं मिठं, जगं किं सुंदरं दोइ ॥ १ ॥ इति ॥ नाडी, जीव, अमृत, कोप ॥ उक्तं च ॥ प्रथमाक्षर विण चूपति सोदे, मथ्याक्षर विण खीयां मोदे ॥ अंत्याक्षर विण पंक्ति प्यारो, ए दरियाली पंक्ति विचारो ॥ १ ॥ उत्तर ॥ वाक्कल जाणवुं ॥ प्रथमाक्षर विण घर घर दीठो, मथ्याक्षर विण सुरा मीठो ॥ अंत्याक्षर विण योगी जाणे, त्रिहुं अक्षर शिरनारी वलाणो ॥ २ ॥ उत्तर ॥ राखडी ॥ प्रथमाक्षर विण सहुने नाये, मथ्याक्षर विण जग अमुहाने ॥ अंत्याक्षर विण पंखी मेळो, सो साजन मोकलजो वदेलो ॥ उत्तर ॥ कागल जाणयो ॥ ३ ॥ ॥ ५ ॥

दीठ रे ॥ नृपण ॥ ६ ॥ सुगुण समस्या पूरजो रे, चूपति कहे धरी नेद ॥ अर्थ उपडिं
अनिनयो रे, पुण्यं पामीजें एह रे ॥ वप ॥ ७ ॥ सुरसुंदरी कहे चातुरी रे, धन यो
धन वरदेद ॥ मनवखन मेलावडो रे, पुण्यं पामीजें एह रे ॥ नृपण ॥ ८ ॥ मयणा कहे
मति न्यायनी रे, शीलगुं निरमल देद ॥ संगति गुरु गुणवंतनी रे, पुण्यं पामीजें

यत्नी एक (अनिनयो के०) नवो अर्थ उत्पन्न करीने चूपति जे राजा ते (नेद के०) स्नेह धरीने वेदु दुत्रीडने समकालें कहे ठे के, हे सुगुण वत्सो! तमे महारी एक समस्या पूर्ण करजो, जे पुण्य यकी आ अमुक वस्तु पामीयें एटले पुण्यथी शी शी वस्तु पामीयें? ते कहे ॥ ७ ॥ ॥ एवुं राजाजें वचन सजिजीने प्रथम तो चतुरपणाथी सुरसुंदरी कहे ठे के, हे पिताजी एक धन, वीजुं योंवन, त्रीजो (वर के०) प्रथान सुंदर एवो (वेद के०) शरीर, तथा चोथो मनवखन जे चरतार तेनो मिनाप, एटलां यानां पुण्य थकी पामीजें ॥ ८ ॥ ॥ हवे मयणासुंदरी उत्तर कहे ठे के, हे पिताजी, एकतो न्यायनी (मति के०) बुदि, वीजुं जीजें करीने निर्मल (वेद के०) शरीर, त्रीजी रुढा गुणवंत गुरुनी संगति एटले

समगम ए यस्तु पुण्यना योगे पामीये ॥९॥ ॥ एवा अयसरने विपे राजा मनमां अनिमान आणीने
(जणे के०) कहे ठे, जे हुं तमारा उपर संतुष्ट थयो हुं, माटे तमोने मनोवांछित दान आपुं ॥१०॥
हे केदयो हुं? तो के जे निर्धन पुरुष होय तेने धन आपीने धनवंत करुं, तथा रंकने राजा करुं, सर्वलोक
जे सुख जागने ठे, ते महारो पसाय पामीने जागने ठे ॥११॥ ॥ जगतमां जेनी उपर हुं संतुष्ट थावं
तो तेने सर्व पदार्थसुं पामयापणुं ठे, अने जेनी उपर हुं रूखो तो तेने रोली नाखुं, तेथी कोइ प्राणी
तेनी गायमां पण वज्रो रहे नही ॥१२॥ ॥ एवुं राजासुं वचन सांजळी सुरसुंदरी कहे ठे के, हे पि
ताजी ! तमे जे कहो वो ते साचुं ठे एमां शो संदेह ठे ? जगतने जीवाडनारा वेज ठे तेमां एक तो

एहू रे ॥ नृपण ॥ ९ ॥ इणे अयसर जूपति जणे रे, आपी मन अनिमान ॥ हुं
तूवो तुम ऊपरें रे, देजुं वंछित दानं रे ॥ वण ॥ १० ॥ हुं निर्धनने धन दिजं रे, करुं
रंकने राय ॥ लोक सकल सुख जागवे रे, पामी मुक्त पसाय रे ॥ वण ॥ ११ ॥ सक
ल पदार्थ पामीएं रे, में तूठे जगमां हि ॥ में रूठे जग रोलीएं रे, जजो न रहे कोइ
वांछि रे ॥ वण ॥ १२ ॥ सुंदरी कहे साचुं पिता रे, एहमां किइयो संदेह ॥ जग जीवा
डण दीये ठे रे, एक महीपति दूजो मेह रे ॥ नृपण ॥ १३ ॥ साचुं साचुं सहु कहे रे,
सकल सजा तेलिवार ॥ ए सुरसुंदरी जेहवी रे, चतुर न को संसार रे ॥ नृपण ॥ १४ ॥

महीपति एटले राजा अने बीजो मेह एटले ययाइ ॥ १३ ॥ ॥ तेवारें तिहां सहु कोइ सजनां लोक
ते सर्व साचुं साचुं कहेतां हयां, अने एम कहेया लाग्यां के संसारने विपे बीजी कोइ आ सुरसुं
दरीना जेवी चतुर स्त्री नथी ॥ यह साची सबही कहे, राजा करे सो न्याय ॥ ज्यों चोपरके खेजमें,
पासा परे सो दाय ॥ १ ॥ वनति देख बनाइयें, परत न दीजें खोट ॥ जैसो वाजे वापरो, तैसी
जीजें उट ॥ २ ॥ सजा सोढंनुं बोलीयें, जैसी सजा सोढाय ॥ जैमो वाज्य येगणो, जैसी जिला

तपाय ॥३॥ १४॥ ॥ राजा पण मनमा रंजित थईने कइया जाय, ॥ एवा अयसरने विणे कुरुजंगल नामा
 नुजने मनोरंजित वर मेलवीने सर्व सौभाग्य आपुं ॥ १५॥ ॥ एवा अयसरने विणे कुरुजंगल नामा
 देशयकी दमितारि गजानो पुत्र (अयनि के०) पृथ्वी तेनो पालनारो म्वो ते राजा उक्तयणीना राजानी
 सेवा करवाने अर्थ त्यां आय्यो ते, ते योवन अवस्था तथा रूप सौवर्ग्य तोणे करी (रसाल के०) सुंदर ते,
 माटे सनामादे नेवो थको घणुं जोजे ते ॥ १६॥ ते शंखपुरी नामा नगरीनो सामी ते, अने अरिद
 मन एवुं तेंवुं नाम ते, तेने वेलीने सुरसुंदरीना अंगने विणे काम उत्पन्न थयो ॥ १७॥ ॥ तेगारें पृथ्वी

राजा पण मन रंजित रे, कहे सुंदरी वर माग ॥ वंजित वर तुज मेलवी रे, देउं सकल
 सौभाग रे ॥ १४॥ १५॥ तिहां कुरुजंगल देशात्री रे, आव्यो अवनीपाल ॥ सना
 माहि सोढे घणो रे, योवन रूप रसाल रे ॥ १६॥ शंखपुरीनयरी धणी रे, अरि
 दमन तस नाम ॥ ते देखी सुरसुंदरी रे, अंगें ऊपनो काम रे ॥ १७॥ १८॥ पृथ्वीप
 ति तस ऊपरें रे, परखी तास सनेद ॥ तिलक करी अरिदमनने रे, आपी अंगजा तेद
 रे ॥ १९॥ २०॥ रास रच्यो श्रीपालनो रे, तेदनी बीजी ढाल ॥ विनय कहे श्रोता घरे रे,
 होजो मंगलमाल रे ॥ २१॥ २२॥ दोहा ॥ मयणा मस्तक धूणती, जव निरखी नरराया ॥

पति जे राजा तेणें अरिदमननी उपर सुरसुंदरीनो स्नेह परखीने तिलक करी पोतानी सुरसुंदरी
 नामें अंगजा जे पुत्री, ते तेने आपी ॥ नयन नयनकी पारखी, नयन नयनको हेत ॥ नयन नयनके
 नयनमें, नयन नयन कहे देत ॥ १८॥ १९॥ ॥ ए श्रीपालराजाना रासनी रचना करी तेनी बीजी
 ढाल पूर्ण थई. विनयविजय उपाध्यायजी कहे ते के, सांजलनारने घेर मंगलिकनी माला
 होजो ॥ १९॥ ॥ एवा समयने विणे मस्तक धूणावती एवी मयणासुंदरीने जेगारें प्रजापाल राजांयें

गजायें पूज्य, जे दे पुत्री ग जात तमाग मनेने शिरे हेम गोंदानी नथी, मृष्टे गमती
 ॥ आ मय मजायी योगुणी पमुगइ तमाग विषमदिं देराय जे, तो अंगमां
 जे जे अंगमन जात दोय ते कही देराडो ॥ २ ॥ ॥ गजुं गजां गोजुं गोंगलीने मयणा
 दे महागज इहां आ गजाने शिरे गोलुं अचित नथी, संगारमां (विरुआ के ०)
 तई पद ॥ अने कराय जे, तेना योगें माणतोना मन मोहने पमे जे ॥ चालंतां कुल
 तानी ! तमे जे का ॥ अह्या लछी सांपडो, अह्या लछी जाच ॥ १ ॥ अयसर देखी वो

एह रे ॥ जो ए, तुम मन किम न मुहाय ॥ १ ॥ सकल सचाथी सोगुणी, चतु
 ततमांदि ॥ दीसे ठे ते दाखयो, आणी अंग उत्सांदि ॥ २ ॥ उचित नहिं इहां
 मयणा कहे मद्दाराय ॥ मोहने मन माणस तणां, विरुआ विषय कपाय ॥ ३ ॥
 नरपति जिहां, अंश नहों उपयोग ॥ सचा लोक सहु हाजियां, सखिबो
 संयोग ॥ ४ ॥ ढाल व्रीजी ॥ राग केदारी ॥ कपूर होवे अति ऊजलो रे ॥ ए
 देशी ॥ मन मंदिर दीपक जिस्यो रे, दीपे जास विवेक ॥ तास न कद्विये
 ग अज्ञान अनेक ॥ पित्तानी ॥ म करो जूठ गुमान ॥ ए कृदि अधिर

॥ अयसरविण जे बोलवुं, जण जण कहे गमार ॥ २ ॥ इति ॥ ३ ॥ जे
 क नथी, तथा एक अंगमात्र शास्त्रनो उपयोग नथी, अने वली सजानां लोक
 श्री करनारं धाजीयां जे, पची शितें मयें संयोग सख्यो मळो जे, तेनी पजाने वि
 ॥ ५ ॥ ॥ मयसकप नदिये ॥ शिरे मयि जे कळो अने विवेक जे ॥

अनिमान म करो, ए सर्व कवि जे ते ते (निदान क०) । नश्र जवा (जलाय क०) । १५२ । ७५ ।
 के०) जरती उट ते, एटले समुद्रमां पाणी चडे ते अने जेम आत्मीने पावो यली जाय ते, तेनी पैरें अग्रि
 ने ॥ धन जोवनका म करो गुमाना, जानो तरुण पाका पाना ॥ जगत वायु अंतें जड पडनां, तो ते पर
 एता क्या करना ॥ १ ॥ ॥ संतारने विपे सहु कोइ सुख तथा डःखने अनुनये एटले जोगने ते, ते केज
 एकला पोताना कर्मना पसायथीज जोगने ते, तेमां अधिकुं तथा उहुं एटले न्यूनाधिक कोइयी
 कीधुं जाय नही ॥ २ ॥ ॥ एवी मयणसुंदरीनी वातने सांचतांज राजा कोपेंकरी कनकड्यो

निदान, पित्तानी ॥ जेह्वो जलधि ग्रान, पित्तानी ॥ म करो ॥ २ ॥ सुख डल सहु
 ए अनुनये रे, केवल कर्मपसाय ॥ अधिकुं न उहुं तेदमां रे, कीधुं कोणें न जाय ॥
 पित्तानी ॥ म करो ॥ १ ॥ राजा कोपें कलकट्यो रे, सांचलतां ते वात ॥ बद्दाली पण
 वेरण थई रे, कीधो वचन विघात रे ॥ वेटी जली रे जणी तुं आज, तें लोपी मुज लाज
 रे ॥ वे० ॥ वणसाड्युं निज काज रे ॥ वे० ॥ तुं मूरख शिरताज रे ॥ वे० ॥ न० ॥ ३ ॥
 पोपीनि पोढी करी रे, जोजन कूर कपूर ॥ रयण हिंमोले दोचती रे, जोग जला जर
 पूर रे ॥ वे० ॥ न० ॥ ४ ॥ पाट पटंवर पहेरणे रे, परिजन सेवे पाय ॥ जगमां सहु

थको कहेवा लाग्यो के, तुं मने घणी वाढी हती, पण वेरण थई, जे कारणे तें मद्दारा वचननो वि
 घात कयो, माटे हे वेटी ! तुं तो आज जनी (जणी के०) बोली जे तें मद्दारी लाज लोपी, अने
 तद्दारं पोतानुं कार्य (वणसाड्युं के०) वगाड्युं, तेथी तुं सर्व मूर्खजनोंनी शिरताज गो ॥ ३ ॥ ॥ कपूर
 सरखा उज्जला कूरनां जोजन करावी पाली पोपीनि (पोढी के०) मद्दोटी करी ते, तथा रल्लेंजडित
 हिंमोनाखाट मांहे हींचे ते एवा (जला के०) रुडा जरपूर एटले परिपूर्ण जोग जोगने ते ॥ ४ ॥
 यली एक पाटना (पटंवर के०) रेशमी उंचा चीर पटगूलादि वस्त्र पहेरणे मने ते, अने परिजन जे

चाकर लोक ते ताद्वारा पगनी सेवा करे ठे, जगतमां ज्यां जाय ते त्यां सर्व कोइ जी जी करीने घोळारे ठे, ते सर्व महारा पसाययी जाणजे ॥ ५ ॥ ॥ ते सांचली मयणासुंदरी बोली के, हे पि ताजी! ए यातनुं तत्त्व विचारो, तमारा मनने विये रोप म आणो, में तमारा कुलमां उपजवानो क्यां जोय जोयो दूतो? परंतु पूर्वकृत कर्मना संयोगथी तमारा कुलमां आवी अवतरेली ठों ॥ ६ ॥ तमे मने महोटे मने करी मल्हावो गो, अने नवा नवा (निवेद के०) खान पान करावो गो, ते सर्व महारा कर्मना पसाययी ठे, ए (नेद के०) तत्त्व ते (अवधारो के०) अवधारण करीने मानो ॥ ७ ॥

जी जी करे रे, ए सवि सुझ पसाय रे ॥ वे० ॥ ज० ॥ ५ ॥ तत्त्व विचारो तातजी रे, मत आणो मन रोप ॥ कर्म तुज कुल अवतरी रे, में किहां जोयो जोप ॥ पि० ॥ म० ॥ ॥ ६ ॥ मल्हावो मोटे मने रे, नव नव करो निवेद ॥ ते सवि कर्म पसाउले रे, ए अवधारो नेद ॥ पि० ॥ म० ॥ ७ ॥ जो हठवाद तुजने घणो रे, कर्म ऊपर एकंत ॥ तो तुजने परणावयुं रे, कर्म आण्यो कंत रे ॥ वे० ॥ ज० ॥ ८ ॥ मान हण्युं जो एणीयें रे, मादरुं सत्ता समद ॥ फल देखाडुं एहने रे, सकल प्रजा प्रत्यक्ष रे ॥ ॥ वे० ॥ ज० ॥ ९ ॥ सुखी ए शुं शीखवी रे, अध्यापक अज्ञान ॥ सजनलोक लाजे

तेवारें राजा कहेवा लाग्यो के, जो तुजने एकांतपद्धं कर्म उपरेंज घणोज हठवाद ठे, तो कर्म आणी आपेलो जे (कंत के०) जरतार तेज तुजने परणावयुं ॥ ८ ॥ ॥ राजा विचारो ठे के, जो ए मय णायें सर्व सत्तासमद मादरुं मान हण्युं ठे, तो तेनां फल पण सर्व प्रजा देखतां थकां प्रत्यक्ष ए हनेडुं देखाडुं ॥ यदुक्त ॥ आझाजंगो नरेंद्राणां, गुरुणां मानमर्दन ॥ एत्यक् शय्या च नारीणा, मशस्त्र यथ उच्यते ॥ १ ॥ इति ॥ ॥ अरे एना सोवतीयें एने आनी ते शुं शीखवी! तथा एनो अध्यापक जे नणा

ગનાર તે પણ અદાન ॥ ૧૦ ॥ ॥ નગરનિવાસી લોક પણ સવ નવા કર્યા ॥ નગર
 મધ્યથી તે રવે લાડાં પામ્યા ॥ ૧૦ ॥ ॥ જૂઠાં યાત્રી લોક પાતની યાત્રામાં પોતા
 ના લાભમાં કે, ન મમતાનું જાણું તે ધૂલ જેવું થયું, જૂઠાં તો સરા જે, સેજસાજ યાત્રીના યાત્રામાં પોતા
 ના પિતાને પ્રતિફૂલ કહ્યો ॥ યતઃ ॥ સમ્યક્ પરિવર્તિત થા, કર્તો લોકઃ પર્યે પથે ॥ પરસ્પૃશ્નિ સર્વિદાં ગા, કર્તો
 કોપિ ન ચિયતે ॥ ૧૧ ॥ ॥ ગલી મિથ્યાલી લોકોને કહેવા લાગ્યાં કે, જેનની યાત્રા સર્વે વિપરીત પટલે
 અગલી એ, જગતની નીતિ માંડે પણ ન જાણતા નથી, તેથી અવલા છે, અને અગિનીત પટલે વિનયર

સદુ રે, દેહી ન અપમાન રે ॥ ૧૦ ॥ નગરલોક નિંદે સદુ રે, જણું ન
 દનું ધૂલ ॥ જૂઠાં યાત્રીના યાત્રામાં રે, પિતા કહ્યો પ્રતિફૂલ રે ॥ ૧૦ ॥ મિથ્યા
 લી કહે જેનની રે, યાત્રા સર્વે વિપરીત ॥ જગતનીતિ જાણે નહીં રે, અવલા ને અગિ
 નીત રે ॥ ૧૦ ॥ અવસર પામી રાયનો રે, રોપ સમાવણ કાજ ॥ કહે પ્રધાન
 પધારિયું રે, રચવાડી મહારાજ રે ॥ ૧૦ ॥ રાસ જાણો શ્રીપાલનો રે, તેહની
 ત્રીજી ઢાલ ॥ વિનય કહે મદ પરિહારો રે, જેહથી વહુ જંજાલ રે ॥ ૧૦ ॥

કિતિ ને ॥ ૧૧ ॥ ॥ આ સમયને વિષે અવસર પામીને રાજાનો ક્રોધ શમાવવા માટે પ્રધાન કહે તે
 કે, તે મહારાજ ! રચવાડીનો અવસર થયો, માટે રચવાડીયે પધારો ॥ ૧૩ ॥ જાણો શ્રીપાલરાજાનો રાસ
 તેની ન ત્રીજી ઢાલ પૂરી થઈ. રાસના કર્તો વિનયવિજયજી ગપાથાય કહે તે કે, જે થકી સંસારમાં
 વહુ જંજાલ થાય છે, મનો જે મગ પટલે અર્હકાર તેને પરિહારો, ત્યાગો ॥ યતઃ ॥ જાણુ કુલ રૂપ વલ
 મગ. તથ લાન સિરિય અઘ મગ મનો ॥ અર્થાંધિય યંધેક, અસુહાઈ વહુ ચ સંસારો ॥ ૧૧ ॥

તો પલે જરી સહિત ઇંડું સૈન્ય યથા સવલ ઇટલે ઘણો, પેવો જે સૈન્યનો પરિચાર તેને સાર્યે
તહાને રાજા રમવાડીને અર્થે વડપો. હવે તે પરિચાર કહે છે. એક તો મર્વે કરી ગન્મત્ત થયેલા
એવા મયગલ ઇટલે હાથી ઘણા છે, અને (સહસ્ત ગમે કે) હજારો ગમે અસવારો છે ॥૧॥ ॥વલી
સામટા ઇટલે ચોરવંધ સુનટ તથા સીપાઈ તે જેવા પંચાનન સિંહ હોય નહિ? તેની સરસા
ચલગાન્ છે, તે સીપાઈ આયુધ જે હથિયાર તેનો અધિક આંખર તેણે કરીને સહિત થકા ચાલે છે,
તે કહેવા છે? તોકે અટલ ઇટલે કોઈથી પાઠા ટલે નહી, તથા અંચંગ ઇટલે કોઈના જંગાબ્યા જાગી જાય
નહી, અને અવીહ ઇટલે કોઈના ધીરવાબ્યા ધીયે નહી, અર્થાત્ કોઈના મરાબ્યા મરે નહી એવા સુનટો

દોહા ॥ રાજા રચવાંડી ચઢ્યો, સવલ સેન પરિચાર ॥ મદમાતા મયગલ ઘણા, સહ
સગમે અસવારા ॥૨॥ સુનટ સિપાઈ સામટા, જિસ્યા પંચાયણસિંહ ॥ આયુધ આંખર
અધિક, અટલ અંચંગ અવીહ ॥ ૧ ॥ ધાવા ઠાકરિયા કેસરિયા ક્રિયા, રહિયાલા રજપૂત ॥ મૂગ
લા મઠરાયતા, યોધ જિસ્યા જમદૂત ॥ ૩ ॥ પાલરિયા પંચી પરે, કુંડે અંચર જામ ॥ પંચ
ચરણ નેજા નવલ, ગયણ ચોક ચિત્રામ ॥ ૪ ॥ સરણાઈ વાલે સરસ, ઘૂરે ઘોર નિસાણા ॥

તે ॥ ૨ ॥ ॥ તથા તેણે કેસરીયા વાયા કરેલા છે, અને રહિયાલા ઇટલે જે હઠ લીધો તે મૂકે નહી,
એવા તે રજપૂત છે, તથા મૂઠાલા ઇટલે મહોટી મૂઘ વાલા છે, વલી મઠરાયતા ઇટલે મત્સર જે પાર
ફી મહત્તા સહન ન કરી શકવી, એવી ઇર્ષ્યની ધરતા થકા સાક્ષાત્ જેવા યમરાજાનાં દૂત હોય તેવા
તે યોદ્ધા છે ॥ ૩ ॥ ॥ તથા પાલરીયા ઘોડાતે (જામ કે) જે ચલતે પંચીડની પેરે અંચર જે
આકાશ તેને વિષે ઝહે છે, તે ચલતે તે ઘોડાડની ઊપર વેઠેલા જે અસ્વાર છે તેના હાથમાં પાંચ રંગવાલા
(નવલ કે) નવા નેજા ઇટલે વાવટા રહ્યા છે તે વાવટાએ કરીને ગયણ જે આકાશ તેરૂપ ચોક તેને
વિષે જાપો ચિત્રામજ પક્ષાં હોય નહિ! એવી બોનાને ધરી ગયા છે ॥ ૪ ॥ ॥ વલી સરસા રમવાડીનો

[illegible][illegible]

मरण एव तव ॥ ३ ॥ मारग मूकानां मारग कादिक, जास रहरा ॥ ४ ॥
 य राणा री ॥ ३ ॥ उत्तम मारग कादिक, जाचक जास रहरा ॥ ४ ॥
 आर्या ताम मले री ॥ ४ ॥ ॥ ते सांनजी जेवारे राजा, मार्ग मूकीने दूरे
 निरुपुख आशाचंग, जाचक जास रहरा ॥ ५ ॥
 सजी री ॥ ५ ॥ ॥ ते सांनजी जेवारे राजा, मार्ग मूकीने दूरे
 कीर्ति सजी री ॥ ५ ॥ ॥ ते सांनजी जेवारे राजा, मार्ग मूकीने दूरे
 तथा राणाउते राजाउ तथा राणाउते राजाउ ॥ ६ ॥
 तेवारे तेवारे (गतितांगुलि के०) गली गयेली, खवाई गई ते, आंगलीयो जेनी मनी
 तेवारे तेवारे (गतितांगुलि के०) गली गयेली, खवाई गई ते, आंगलीयो जेनी मनी
 तेवारे तेवारे (गतितांगुलि के०) गली गयेली, खवाई गई ते, आंगलीयो जेनी मनी
 तेवारे तेवारे (गतितांगुलि के०) गली गयेली, खवाई गई ते, आंगलीयो जेनी मनी

सुख भोग यह है, ते पाणी जगतामी एहीने जावतुन तेरा निहूनी वस्तु है ॥ १६ ॥ तेराई राजा हुन
पुनरे तेरा जाग्यो, ते सार्ये नी ॥ १७ ॥ यावना गयो ओं? ते रिमये करी जन्मे एउते करी, पण यावना त्या
माही करीने सा साहे दुणो ओं? युत ॥ १८ ॥ राई प्राणपरि पायो, ते सात परिमईतो: सुखोय शुनिहे दुर्ग,
सातवेमादिने विने ॥ १९ ॥ इति ॥ १९ ॥ ॥ ते मांजती हुन वहे ते हे जमाग राजाने गरी इदि मजी ते,
अने राजवट एउते राजकीई ते प्रगट पणे अमे सरी एउटा मजीने जेती कीधी ते ॥ २० ॥ ॥ पण अ
मास राजाने रुडा कुजामा अवतत पयेजी एही जो एक कल्या सोई जाये, तो ते नेनी गणीयाय, अमारो ह.

मांदि, निर्गुण तेह कहा री ॥ २१ ॥ श्री जाचो वो वस्तु, विगतं तेह जणो री ॥ राय
तहे अम आज, कीरति कांई हणो री ॥ २२ ॥ दूत कहै अम राय, सचली कृदि मली
री ॥ राजवट परगट, कीधी अमें मिली री ॥ २३ ॥ पण सुकलिणी एक, कन्या कोई
दिए री ॥ तो तस राणी होय, अम एह हर्प हिये री ॥ २४ ॥ मन चिते तवराय, म
यणा देउं परी री ॥ जगमां राखुं कीर्ति, अविचल एह खरी री ॥ २५ ॥ फल पामे
प्रत्यक्ष, मयणा कर्म तणां री ॥ साजे द्विडामांदि, वयणां तेह घणां री ॥ २६ ॥ यले रू

डामां ए हर्प ते ए अहंता रही ते ॥ २७ ॥ ॥ तेवारें राजायें मनमां विचारुं जे मयणानें परिउं ए शब्द
मारवाडी जायानो ते, एउते ए कोटीयाना राजाने मयणा सुंदरी आपीने जगतमां ए महारी अविचल
खरे खरी कीर्ति राखुं ॥ २८ ॥ ॥ यली मयणा सुंदरी पण प्रत्यक्ष पणे कर्मना फलने पामे, मयणा जे कर्म
ना पसाय आश्रयी कुचन घोडी ते ते मारा ह्यामां आडां अयलां घणां साजे ते ॥ यतः ॥ माट खटके
फोडरो, तपण राटके रेणु ॥ वयण खटके वाजजो, गयो खटके मेण ॥ इति ॥ २९ ॥ ॥ जेस हेल्य
ते पुल मे (दन के) अतिने करी खजो कोय मे (घनवट के) मेखयनि आरु ली अजे एउते करी

॥ श्री श्रीगलराजानो रास तेनी चोथी झल कदी; श्रीविनयत्रिजपजी कदे ते के, (त्रिग्याण के०) निश्र कोभयकी सिद्धि नथी ॥ १५ ॥ ॥ हने कोर्धे कगी कठिन थयेलुं ते, हृदय जेनुं एणो राजा मयाडीथी पावो फरी पोताना आवासने विरे आयीने सिंहासन उपर येवो, गण तेना मनमां अत्यंत अधिक गूढने घणो अनिमाननो बिलास ते ॥ यतः ॥ कोद् पइछो वेद् घर, तिनु विंकार करेय ॥ आप तपे पर संतपे, धननी दाण करेय । इति ॥ १ ॥ ॥ माटे मयणसुंदरीने तेडीने कहेया लाग्यो

॥ १३ ॥ देवें राजकुमारी, रूपें रंज जिंसी री ॥ दूत तणे मन वात, विस्मय एव्ह वसी
 री ॥ १४ ॥ किस्सुं विमासे मूढ, में जे वात कही री ॥ न फरे जगमां तेद, अधिचल साचि
 सही री ॥ १५ ॥ श्रीश्रीपालनो रास, चौथी ढाल कही री ॥ विनय कहे निरबाण, को
 जेनो एवो पुरुष, बोधरे सरें करी ठडीवार थको आगल नकी पोकारे ठे आगल उनो थको अरज
 करयाने अरवात करे ठे ॥ केटले एक ठेकाणे अयगत एटले मावी गतिना सुखनो रास एव
 अर्थ करेलो ठे ॥ २ ॥ जेणें बेसर एटले खजर तेनी उपर असवारी करी ठे, एम जेनो परिार
 सर्व सोपी ठे, एवो उंवरसाणो कोढीधाना परिारें परखलो थको केहूचो सोजे ने? तो के जेम (जेने
 बावलीए के०) वनमाहे घणा बावळनां वृक्षो होय ते सर्व वळीने ठुवां थइ गयां होय तेवां घणां
 बावळनां वृक्षोयें करी परिखलो एटले वीट्यो थको (दग्ध के०) वळेले एवो (सहकार के०) आं
 यानो वृक्ष जेवो ओजे, तेवो उंवरसाणो, कोढीधाने परिारें परखलो थको सोजे ठे ॥ ३ ॥ ते

ગંભીરનો પરિચાર કેહેવો છે? તે કહે છે. કેટલા એક ટુંગા છે, કેટલા એક પાંગલા છે, કેટલા એક
 સોડા છે, કેટલા એક દહીં થઈ ગયા છે, કેટલા એક સસીયા એટલે ઝાંગ ઉપર સસ થયેલી છે,
 એવા છે, માટે સ્વાસ્થીયારા છે, કેટલા એકને સ્વાસ્થી થયેલી છે, કેટલા એકને ઘડર એટલે ઘડર થઈ
 છે, અને કેટલા એક તો રોગને પ્રજાવે કરી (દીન કે) રાંક જેવા થઈ ગયેલા છે ॥ પાતાંતરે (દીન
 કે) રોગે કરીને દીન શરીર થઈ ગયું છે ॥ ૪ ॥ ॥ એકેકના મુખ ઉપર તો માલ્ખીડ વણવણાટ
 કરી રહી છે, એકના મુખમાંથી લાલ પડે છે, એકના શરીર ઉપર ચાંદાં એટલે ચાંગાં વગવગી રહ્યા

ગંધ સહકાર ॥ ચ૦ ॥ કર્મ ॥ ૩ ॥ કેઈ ટુંડા કેઈ પાંગલા રે, કેઈ સોડા કઈ સ્વીણ ॥
 કેઈ સસીયા કેઈ સસીયા રે, કેઈ ઘડર કેઈ દીણ (દીણ) ॥ ચ૦ ॥ કર્મ ॥ ૪ ॥ એક
 મુલે માલ્ખી વણવણે રે, એક મુખ પડતી લાલ ॥ એકતણે ચાંદાં ચગે રે, એક શિર
 નાઠા વાલ ॥ ચ૦ ॥ કર્મ ॥ ૫ ॥ ચઢામાંહે ચાલતાં રે, સોર કરે સયસાત ॥ લોક લાલ
 જોવાં મલ્યાં રે, એહ કિસ્યો ઝતપાત ॥ ચ૦ ॥ કર્મ ॥ ૬ ॥ ઢોર ધસે કૂતર ખસે રે, ધિગધિગ
 કહે મુલવાચા ॥ જન પૂઠે તુમેં કોણ ગો રે, જૂત કે પ્રેત પિશાચ ॥ ચ૦ ॥ કર્મ ॥ ૭ ॥ કહે રોગી

ઢે અને એકના શિર ઉપરના વાલ જે મોવાલા તે પણ રોગના પ્રજાવે નાશી ગયા છે ॥ ૫ ॥ ॥ એવા
 (સયસાત કે) સાતઢે જણ કોઢીયા તે ચઢુટા માંહે ચાલતા થકા સોર વકોર કરે છે તેને લાલો
 ગમે લોક જોવાં મલ્યાં છે, એકાં થયાં છે, તે જોવા વાલાં કહે છે કે, આ તે ક્યો ઝતપાત છે? ॥ ૬ ॥
 ॥ ઢોર ધસે છે એટલે સામાં શિંગડા માંહે છે, અને કૂતરાં ખસવા લાગ્યાં છે, તથા ધિકાર છે, ધિકાર છે,
 એવી મુલ થકી વાણી કહેતાં થકાં લોક તેમને પૂઠે છે કે તમે તે કોણ ગો, જૂત ગો? કે પ્રેત ગો?
 કે પિશાચ ગો? તે ધ્યમને કહે ॥ ૭ ॥ ॥ તેને રોગીથા ઝતર થાવે છે જે, તમારા રાજાની પુત્રી જે

चंद्रमानी परें (विमल के०) उज्ज्वल निर्मल ठे एवी थकी पोतें शास्त्रने वले जे वखतें शुद्ध लग्गनी
 गेला जाएवामां आवी ते वखतें ऊंवरराणाना (वामंग के०) मावी बाजूयें आवीने उनी रही, अने
 पोतेंज पोताने हायें हाथ मेलायो कखो ॥ १३ ॥ ॥ तेवारें ऊंवरराणो आवी रीते कहे ठे के, हे
 नूपाल हे राजन् आ यात उचित नथी अनुचित ठे, केमके कागडाने कतें कांइ मुक्ताफल जे मोती
 तेनी माला शोचने नही, तो आ कन्यारूप रत्ननी माला ते हुं वायस जेवाने गले शोचने नही. हुं
 एकतो पूर्यहुं कीधुं कर्म आ कोढ रोगनी पीडा पामीने जोगहुं हुं, वली आ तमारी पुत्रीनो जन्म
 हुवावीने कर्म बांधुं नही. माटे मने महारा रूप जेवी कोइ दासी प्रमुखनी कन्या होय तो ते परणावी
 थापो. नही कां कल्याण ठे, अमे जता रहीछुं! तेमज एक तरफ कन्यानो मामो अधुपात करतो स

रे, वयण विमल सुख रंग ॥ आवीने उनी रही रे, ऊंवरने वामंग ॥ चण ॥ कण ॥ १३ ॥ त
 व ऊंवर एणि परें नणे रे, अनुचित ए नूपाल ॥ न घटे कंठे कागने रे, मुक्ताफलनी
 माल ॥ चण ॥ कण ॥ १४ ॥ राय कहे कन्या तणे रे, कर्म ए वल कीध ॥ घणुं कहुं
 में एहने रे, दोप न को में लीध ॥ चण ॥ कण ॥ १५ ॥ रोगी रलियायत थया रे, देखी

मजावे ठे, एक तरफ एनी माता रूपसुंदरी अधुपात करती समजावे ठे, एक तरफ कुटुंब परिवा
 रना लोक सर्व मली समजावे ठे, रोवे ठे, खेद करे ठे, एक बीजाने कहे ठे के, आ पुत्रीनो स
 वंघ छुड कहेवो उपयोग थयो ठे!!! तो पण राजा पोताना क्रोधपी चख्यो नही. घणुंज कण मन
 करी वेजो ठे. तेमज मयणा पण तत्त्वनी जाणनारी ते माटे धैर्य सूकती नथी ॥ १४ ॥ ॥ ते सांचली
 राजा कहेवा लाग्यो के, हे ऊंवर आ कन्याना कर्म ए वल कहुं ठे, में तो एने घणुं ए कहुं, पण
 ए कांइ महारं कहुं माने ठे? ए तो निभय पोताना कर्मनेज माने ठे, माटे, में कोइ यातनो दोप
 महारे माने छी

एतन्ने सुणी यथा अने विचारया लाया जे; परमेवरे आज अमारी आशा पूर्ण करी ॥ १० ॥
 एतन्ने सुणी करी शो नित एयो श्रीपावनो रास तिहां ए पांचमी दाल थई. विनय विजयजी कहे ते
 रुडा सुणी घेर मंगलिकनी माला दोजो ॥ १० ॥ ॥ दये एतु कृत्य जोदने कोइक तो कहे ते
 के, श्रोताने घेर एतलो अगाध रोप राखे ते माटे ए राजाना रोपने धिक्कार ते, गली कोइक तो
 के, पोताना फरजंव उपर एतलो अगाध रोप ॥ यतः ॥ वनमस्य रूपं कोयो द्वियामं मध्यमस्य तु ॥
 के, कहे ते के, ए सर्व अपराध कन्यानोज ते ॥ एम (जन के०) लोकोना सुखयी यातो सानं
 एतु कहे ते के, आज अमारी आशा ॥ च०॥ क० ॥ १६ ॥ सुगु
 अथमस्य लक्षोत्तमं, विरकोयोऽथमाधमः ॥ ११ ॥

प्रोताने धर मरुत एतलो अना ॥ यत् ॥ एम (जन के०) ला ॥ सुगु
 पोताना फरज वपर एतलो कन्यानोज ते ॥ एम (जन के०) ला ॥ सुगु
 कहे ते के, ए सर्व अपराध कन्यानाथमः ॥१॥१॥ ॥ एम (जन के०) ला ॥ सुगु
 मस्य लहोरात्रं, विरकोधोऽथमाथमः ॥१॥१॥ ॥ एम (जन के०) ला ॥ सुगु

ने ने के, पिःकार ने पिःकार ने, महारा अयतारने !! आ ठवीली सुंदर अजुत रूपवाली रंगीली
एली म्बी ने ते, महारी संगतिथी विणसयो एटने विनाश पामयो, एनुं शरीर वगडयो ॥ १ ॥ एम
पोताना मनमां चिंतनीने सुंदरीने रुहेया लाग्यो जे, तमे उंमो आलोच एटले विचार करीने वि
मासी जुड. केमके? जे कोइ काम करुं ते विचारीने करुं, जेम फरीने ते काममांहे कांइ शोच क
रतो पडे नदीतेवी रीतें करुं ॥ २ ॥ ॥ ताहारी सोना सरखी देह ठे, ते महारी संगति थकी विनाश
पामयो, हुंलो रूपे करीने रंजा जेवी जो माटे ताहारे महारा जेया कोडीयानी साथें श्यो स्नेह क

अयतार रे ॥ ठवीली ॥ मुज संगतथी विणसयो रे लो, एहवी अदनुत नार रे ॥ रे
गीली ॥ १ ॥ सुंदरी हज्जीय विमासजो रे लो, ऊंमो करी आलोच रे ॥ ७ ॥ काज विचा
री कीजीए रे लो, जेम न पडे फरी शोच रे ॥ रंगी ॥ २ ॥ मुजसंगें तुज विणसयो
रे लो, सोवन सरखी देह रे ॥ ७ ॥ तुं रूपे रंजा जिमी रे लो, कोडीसु श्यो नेह रे
॥ रंगी ॥ सुं ॥ ३ ॥ लाज इहां मन नाणीए रे लो, लाजें विणसे काज रे ॥ ७ ॥
निज माता चरणे जइ रे लो, सुंदर वर कर राज रे ॥ रंगी ॥ सुं ॥ ४ ॥ मयणा तस

रवो !! यतः ॥ कुसंगात्संगदोपेण, परं वैराग्यकारणं ॥ एकरात्रिप्रसंगेन, काष्ठपंटाविटं वना ॥ १ ॥ ३ ॥
माटे आ ठेकाणे मनमां लाज आणवी नही. जो लाज करीयें तो तेथी पोतानुं कार्य वगडे ठे, अने
ताहारे तो ताहारा पितानी साथें वीगड थयेलो ठे, तो हवे हुं ताहारी माता ना चरणे जइने जे
सुंदर रूपवंत राजा होय तेने (वर के) चर्चार करा यतः ॥ गीते नृत्ये पठे यावे, संग्रामे वैशिपातने ॥
आहारे व्यग्रहारे च, लक्ष्मामष्टव वज्रयेत् ॥ १ ॥ ४ ॥ ॥ एह्यां ऊंवर राणाजो गचन सोनलीने मय
णा सुंदरीना दिखाने किये हुंम मयणा नवी तेमारे आत्ममांची वगळ गडने थारे मंगर

રાજાને પમે લાગીને પૂરીતે વિનંતિ કરે ને જો, દે વાલસર તમ ચહુર યા, હુઝાચ યા, પંદુ
(કચરો કે०) બોલો, તે વિચારીને બોલો. જે વચન થકી માદારો જીવ હુઝિત ન થાય પંદુ
વચન બોલો તો સાહે ॥ ૫ ॥ દે સ્વામી ઇયાં વચન મુલમાંથી કેમ બોલો તો? પ વચનથી તો
માણસનો જીવ જાય? દે જીવનો જીવન મદારે તો તમેજ ચાલ્લા તો; પંદુ (અચર કે०) બીજા
પુરુષનું તો મદારાથી નામ પણ લમાય નહીં ॥ યતઃ ॥ કમલની જલમાં વસે, વંદો વસે ગ્રાકાશ ॥
જે જિહારે મન વસે, તે તિહારે પાસ ॥ ૧ ॥ તથા ॥ ગતિયુગમય ચાપ્રોત્પન્ન પુણ્યં ચરિષ્ઠં, ત્રિનયનત
નુપૂજાં, ચાથ્યા ચૂમિયાને ॥ વિમલકુલનયાનામંગનાનાં શરીરં, પતિકરકમલં યા, સેવતે સતજિહ્મ

વચણાં સુણી રે લો, દિયડે હુલ ન માય રે ॥ વાલેસર ॥ ઢલક ઢલક આંસુ પડે રે લો,
ચીનવે પ્રણમી પાય રે ॥ વાલેસર ॥ વચન વિચારી કચરો રે લો, તુમે જો ચતુર સુજા
ણ રે ॥ વાલે ॥ વચ ॥ ૫ ॥ એહ વચન કેમ બોલીએ રે લો, એલે વચન જીવ જાય
રે ॥ વાલે ॥ જીવજીવન તુમે વાલહા રે લો, અચર ન નામ સમાય રે ॥ વાલે ॥
વચ ॥ ૬ ॥ પઠિમ રવિ નવિ કુમ્મે રે લો, જલધિ ન લોપે સીમ રે ॥ વાલે ॥ સતી
અચર ફટે નદી રે લો, જાં જીવે તાં સીમ રે ॥ વાલે ॥ વચ ॥ ૭ ॥ ઝદયાચલ

॥ ૧ ॥ પ્રમાણં શો ન જાનાતિ, જોજને વચનેષુ ચ ॥ અતિનોક્તા ચાતિવક્તા, પ્રાણી સ પ્રાણઘાતકઃ ॥ ૩ ॥
इति ॥ ૫ ॥ ॥ જેમ રવિ જે સૂર્ય છે, તે ફિયારે પણ પશ્ચિમવિશાયેં ઝમે નહી, તથા જલધિ જે સમુ
દ્ર છે તે પોતાની સીમ પટલે મર્યાદા લોપે નહી, તેમ જે સતી છે તે પણ જિહાં લગેં આ શરીરમાં
જીવતી રહે તિહાં લગેં પંચની સાંસેં પરણેલા નરતાર વિના (અચર કે०) બીજા પુરુષને ફટે નહી
॥ બોદા ॥ જિહાં જીવે જીવે અપ્પણા, તિહાં જીવે સવ કોય ॥ બીવે તેલ ઘટી ગયું, ત્રવ અંધિયારા
હોય ॥ ૧ ॥ इति ॥ ૭ ॥ ॥ એમ સ્ત્રી નરતારને પોતપોતામાં વાતો કરતાં રાત્રિ વીતી ગઈ, અને પ્ર

जाकसो (रवि के०) ग्रह में उदयापन पतितनी उपर पटी जाव्यो. इयां रगीपर सुन्दर हरे ने. के
 ग्रह में उदयापन उपर गव्यो में हु एव मानुं नुं के. जेना पलायमान न मान पलायमान गीला
 ता (व्यवहार के०) वराण ने. एवी जे मयणा सुंदरी गेनो मुनरन रमन गोमाने अयेन गव्यो
 लोप गव्यो ॥ ७ ॥ ॥ (पत्रव्याक के०) यकला यकरी भेना रिदु दुग्ने चुगतो यतो अने ग्रह
 विकासी कमजोर विकहर करतो एवो जगतता लोपन सरसो ग्रह नेगरे अयो नेगरे घुलीनि नि
 ने (प्रकाश के०) अजगानुं सर्वत्र पगनु ॥ ९ ॥ ॥ त्वारे मयणासुंदरी अंतराणने कहेया लागी

उपर चढ्यो रे लो, मानुं रवि परजात रे ॥ वाले० ॥ मयणासुख जोया जणी रे लो,
 शील अपल अवदात रे ॥ वाले० ॥ ८ ॥ चक्रयाकडव चूरतो रे लो, करतो कमल
 विकाश रे ॥ वाले० ॥ जगलोचन जव ऊगीयो रे लो, पसखो पुढवी प्रकाश रे ॥
 वाले० ॥ ९ ॥ ॥ आवो देव सुहारीएं रे लो, रूपनदेव प्रासाद रे ॥ वाले० ॥
 आदीसरमुख देखतां रे लो, नाथो डख विपवाद रे ॥ वाले० ॥ १० ॥ मय
 णाययणें आवियो रे लो, ऊंवर जिनप्रासाद रे ॥ जिणेसर ॥ आदीश्वर अवलोकातां

के देह तामी तमे महारी सायें (आवो के०) चालो तो आपणे श्रीरूपनदेवजीना प्रासादने विपे
 जइने देव सुहारीयें ए श्रीआदीश्वर जगवाननुं मुख देखतां थकांज डख अने विपवाद सयें नाश
 पाये ॥ यतः ॥ परमारेने कण्ठेदे, कन्यादाने धनागमे ॥ शशुधाताशिमोच, कान्हिपं न कारयेत
 ॥ १ ॥ इति ॥ ११ ॥ ॥ एवा मयणा सुंदरीनां वचने करी ऊंवर राणो श्रीजिनराजना प्रासादने वि
 ने व्याप्यो. निंदो जिन जे सामान्य केवजीना ईश्वर श्रीआदीश्वर जगवान तेने अवलोकातां एठजे जो
 नी पावो. चालेने विपे (आगवाव के०) डखे जगने नेवी कहेला डका के देह जितेअर, दे (निदुगण

નાયક કે ૦) ત્રણ પ્રવચનના નાયક તું મહાદા ૦, તદ્વારા સરલા વીજા કારે કરી
 કેસર, ચંદન અને કપૂરે કરી મયણાંયે જિનેઘરને પૂજ્યા, અને પરિમલ જે મુગંચ તેના પૂરે કરી
 સહિત પાંચે લાલીપો એટલે લાલ ફૂલનો (ટોપર કે ૦) દ્વાર પ્રવચને કંઠે તથ્યો એટલે
 પ્યો ॥ ૧૧ ॥ ॥ તેવાર પતી ચેત્યંબન કરી, જાવના જાવીને, જાવે કરી કાગસસગ કાતો, તેમાં
 એમ ચિંતવું જે જય જય શ્રે સ્વામિ તમે ચિંતામણિરૂપ સમાન ઓ, ગલી મોકુમાર્ગના વાયક એટલે

રે લો, કૃપનો મન આલ્હદ રે ॥ જિણેસર ॥ તિહુઅણનાયક તું વડો રે લો, તુમ
 સમ અવર ન કોય રે ॥ જિણેસર ॥ તિણ ॥ ૨૧ ॥ મયણાંયે જિન પૂજીયા રે લો, કેસ
 ર ચંદન કપૂર રે ॥ જિણે ॥ લાલીપો કંઠે તથ્યો રે લો, ટોપર પરિમલ પૂર રે ॥
 ॥ જિણે ॥ તિહુ ॥ ૨૨ ॥ ચેત્યંબન કરી જાવના રે લો, જાવે કરી કાગસસગ રે
 ॥ જિણે ॥ જય જય જગચિંતામણી રે લો, દાયક શિવપુર મગ રે ॥ જિણે ॥ તિહુ ॥
 ॥ જિણે ॥ જય જય પરબ તુજ વિના રે લો, અવર ન કો આધાર રે ॥ જિણે ॥ ૨૪ ॥ કુમુમમા
 ॥ ૨૩ ॥ ફલ નવ પરબ તુજ વિના રે લો, અમ સેવક સાધાર રે ॥ જિણે ॥ તિહુ ॥ ૨૪ ॥ કુમુમમા
 દોદ્દગ દૂરે કરો રે લો, અમ સેવક સાધાર રે ॥ જિણે ॥ પ્રવચસાય સદુ દેલતાં રે

લા નિજ કંઠથી રે લો, હાથ તણું ફલ દીધ રે ॥ જિણે ॥ પ્રવચસાય સદુ દેલતાં રે
 ॥ ૨૨ ॥ ॥ આ નવ તથા પરબને વિષે તુજ વિના વીજો કોઈ આધાર નથી, માટે
 અમ સેવકને આધાર સહિત ચર્ફને અમારા ફલ વીર્ગય દૂરે કરો ॥ ૨૪ ॥ ॥ તેવારે પ્રવચના કંઠ
 યકી ફૂલની માણા તથા પ્રવચના હાથતણું ફલ એટલે પ્રવચનાં હાથમાંદિ રહેલું જે વીર્ગય ફલ એ
 વે વસ્તુ તે શાસન દેવતાયે પરમેશ્વરના પસાયથી સર્વ લોકને દેલતાં ઇંબર રાજાને વીધી એટલે
 તે ગમન ઇંબર રાજાના હાથ નજીક આવી તેને ઇંબરે લીધી. ફલ પ્રવચનો પસાય જે કહ્યો તે તે

अपचारथी कह्यो ठे ॥ १५ ॥ ॥ मयणायें पण काउस्सग पाखो, तेना हेयामां हयें समा तो नथी, अने मनमां एम चित्तेने जे ए अन्रयथी शासन देवतायें अमने रुडो पत्ताय कल्यो ॥ १६ ॥ रुडा गुणो करी सद्धि एवो ए श्रीपालनो रास तेने विपे ए ठही ढाल पूर्ण थइ. इहां श्रीविनय विजय उपाध्यायजी कहे ठे के श्रोता जनोना घरने विपे मंगलिकनी माला होजो ॥ १७ ॥ ह्ये मयणा कहे ठे के देरासरनी पासे पोसह शालामां गुणवंत गुरु वेठा ठे, ते देशना आपे ठे,

लो, ऊंवरें ए वेहु लीध रे ॥ जिणें ॥ तिहु ॥ १४ ॥ मयणा काउस्सग पारीयो रे लो, हियडे हयें न माय रे ॥ जिणें ॥ ए सही शासनदेवता रे लो, कीधो अम सुपसाय रे ॥ जिणें ॥ तिहु ॥ १६ ॥ सुगुण रास श्रीपालनो रे लो, तिहां ए ठही ढाल रे ॥ जिणें ॥ विनय कहे श्रोताघरे रे लो, होजो मंगलमाल रे ॥ जिणें ॥ तिहु ॥ १७ ॥ ॥ दोहा ॥ पासे पोसहशालमां, वेठा गुरु गुणवंत ॥ कहे मयणा दिये देशना, आवो सुणियें कंत ॥ १ ॥ नरनारी वेहु जणां, आव्यां गुरुने पाय ॥ विधिपूर्वक वंदन करी, वे वां वेसणवाय ॥ २ ॥ धर्मलान देई धुरें, आणी धर्मसनेह ॥ योग्य जीव जाणी हवे, धर्म कहे गुरु तेह ॥ ३ ॥ ढाल सातमी ॥ वात म काडो हो व्रततणी ॥ ए देशी ॥ जम

माटे दे (कंत के) नरतार तिहां महारी साथे आवो तो आपणे धर्मोपदेश सांनलीये ॥ १ ॥ पवी स्त्री अने नर्तार ए वेहु जण गुरुना पग आगल आवी, विधिपूर्वक वंदना करीने वेसवाने स्थानकें जइ वेठां ॥ २ ॥ ॥ गुरुयें पण तेमने प्रथम धर्मलान देई, धर्मस्नेह लावी, योग्य जीव जाणी ह्ये धर्मोपदेश कहेवा मांग्यो ॥ ३ ॥ ॥ हे जख प्राणियो आ अपाराचार संसारमां चोराशी

तथा प्रमाद जे आलस अथवा प्रमादनी माता जे निद्रा तेने गान्धी धर्ममार्गे आदरीने पोता-
 सार्थे साधो; कारण के मनुष्यनव सिवाय वली अन्य तिर्थचाकिना चरमां धर्मसामग्री मज्जनी
 तमोने दुर्जन शत्रो; माटे प्राप्त थयेला मनुष्यनवने अर्थे न गमावो, ए वात तमारा चिन्ते निपे
 लावीने चेतननी चेतनाने चेतो, अथवा दे चेतन तमे तमारी चेतनाने चेतो इहां " मया निसय क
 साया " ए गाथा कहेवी ॥ तथा॥ प्रमादः परमं द्वेषी, प्रमादः परमं निर्या॥ प्रमादो मुक्तिवस्तुश्र, प्रमादो नर
 कायनं ॥ १ ॥ निद्रा मूलमनर्थानां, निद्रा श्रेयोविघातिनी ॥ निद्रा प्रमादजननी, निद्रा संसारवर्द्धनी ॥ २ ॥
 ॥ १ ॥ जे (नर के०) मनुष्य, धर्मनी सर्व सामग्री पामीने (आले के०) मिथ्या लोकट खोद नाखे

तां एह संसारमां, डुलहो नरचक्र लाधो रे ॥ गान्धी निद्र प्रमादनी, आपसवारय सा
 धो रे ॥ चेतन चेतो रे चेतना, आणी चित्तमंजर रे ॥ १ ॥ सामग्री सवि धर्मनी, आ
 लें जे नर खोद रे ॥ माखीनी परं हाथ ते, घसतां आप विगोद रे ॥ चेत ॥ ७ ॥ जा
 न लई वहु युक्तिगुं, जेम कोद परणवा जाय रे ॥ लागनवेला गई ऊंधमां, पळे घणुं प

ने, ते प्राणी मनुष्यदानी माखीनी परं हाथ घसतो पोताने विगोवे ठे, एटले नेवट पश्चात्ताप करे ने
 ॥ यतः ॥ पण्यासुं परजो नही, दशो रक्षियो दूर ॥ ललासुं लागी रह्यो, नन्नो रह्यो हजूर ॥ १ ॥ हा
 थ घमे दुई आदयो, जीनें तासुं वीथ ॥ मरण वेलायें सांचरे, हा में धर्म न कीथ ॥ २ ॥ पांचे चूलो
 चारे चूको, त्रिहुं न जाणुं नामा॥ जग ठंडरो फेरव्यो, श्रवक मद्दकं नाम ॥ ३ ॥ ॥ तेना उपर द
 खांत कहे ने. जेम कोइक पुरुष घणी मद्दोटी युक्तिथी जान लईने परणवा माटे जाय, तिहां जेवारे
 लगनी वेला आवे, तेवारे तेने उंघ आवी जाय तेथी तेनी लगवेला तो उंघमां जती रही, पठी जे न
 खत जायत थाप तेवखत घणोज पश्चात्ताप करे, तेम जे प्राणी, मनुष्यनवरूप सामग्री पामीने प्रमाद

मो पन्था पक्षी धर्म पुरणी नली करे तो पत्नी तने पधानाग रुग्नो पड़े ॥ २ ॥ ॥ ए रीते गुरुयें ध
 मे रेलता आणी नष्यजीयोने उपकार फगो. अने देलना तमान पया पत्नी नेगारे गुरुयें मयणाने ड
 जवी, धेरारे पोजायता हया ॥ यतः ॥ जजहो नारहो रुद्र, भद्रमा परमेश्वरः ॥ एतेषामुपकारा
 ना, नाहि मीमा मरीतले ॥ १ ॥ ॥ ॥ रे इति संयोगने एट्ठे रे एता संयोगने बोझाने ने केतुं तो
 राजानी पुमाशिका ने, माटे पणा पश्वारे परवरी पक्षी अमार उपसारे सुन्नो अर्थविचार पुनया
 सारु न्यापनी हती ॥ ५ ॥ ॥ ते न्याने तुं एम एकलीज केम आवी? अने या वनम लक्षणे
 लक्षित, पुण्यंत, रत्नतमान पुरूप ताहारी सार्ये कोण ने? एवुं गुरुनुं बोझुं सांनजीने मयणासुंद
 उताप रे ॥ चेत० ॥ ३ ॥ इणी पेरे देई देशना, करे नविक उपगार रे ॥ गुरु मयणाने
 गुलली, बोलावे तेणी वार रे ॥ चेत० ॥ ४ ॥ रे कुमरी तुं रायनी, सार्ये सबल परिवा
 र रे ॥ अम उपासरे आवती, पूरण अर्थ विचार रे ॥ चेत० ॥ ५ ॥ आज किशुं इम
 एकली, ए कुण पुरूप रतन्न रे ॥ धुरथी वात सवे कहे, मयणा स्थिर करी मन्न रे ॥
 चेत० ॥ ६ ॥ मनमांदि नथी आवतुं, अवर किशुं डख पूज्य रे ॥ पण जिनशासन हे
 लना, साले लोक अबूज रे ॥ चेत० ॥ ७ ॥ गुरु कहे डःख न आणजो, उनुं अंश न

रीये पोतानुं मन स्थिर करीने जे वात वनी ते सर्व धुरथी एट्ठे प्रथमथी मांदिने गुरुने कही ॥ ८ ॥
 हे पूज्य, रे मनु महारा मनमां (अवर के०) वीछुं तो (किशुं के०) कांइ पण लगार मात्र डःख
 आगनुं नथी; पण अबूज जे मिथ्यादृष्टि मूल लोक ने, ते जिनशासननी हेजना एट्ठे निंदा करे
 ने, अने जिनशरपीनी प्रशंसा करे ने, ते डःख महारा हृदयमां साले ने, एट्ठे साल जेनुं खुची रह्युं
 ने ॥ यतः ॥ एवे स्थि मरुडुके, अ मिथ्याविहिणो इमे लोत्रा ॥ निंदेति जिणहृदयम्, निवर्धयन् चैव
 ते के लोके कोष वारल्ले डःख लोत्राको भवती, जग

वैकुण्ઠી મુકુટ યંત્ર પ્રાપ્ત પળ હેતુ જાગૃતો નહીં. મુકુટ કાઢવાન યજ્ઞનાથ શાપવળા મહા, વચન ન્યાય
 આ વિતામણિમ્ન સચિવો પુરુષ, તારા (કર કે) હાથે ચડ્યો છે ॥ ૬ ॥ ॥ એ તાહારો ચર
 તે (વહવલ્લતિ કે) મન્મોહા વસતનો ધણી છે, એ રાજાઈનો પણ રાજા થશે, જેનશાસનની
 શોના ન્યાયગ્રે, યજ્ઞે જેના પળને સર્વે જગત નમશે એવો થયો ॥ ૭ ॥ ॥ મનું સાંનલીને મયણા
 મુક્તે વિનિતિ કરે તે કે, દે સામી મહારા ગુપ્ત પ્રસાદ કરી (વેદ ગ્રામમ ઉપયોગ કે) સિદ્ધાં
 તમા ઉપયોગ વડે કોઈકુ ઇપાય કરી આ તમારા શ્રાવકના (તતુ કે) ઘરીસ્તો જે રોગ

માંધે રે ॥ વિતામણિ તુજ કર ચઢ્યો, ધર્મ તણે પરચાવે રે ॥ ચેત ૦ ॥ ૬ ॥ વહવલ્લતી
 ચર દ્વે છે, દ્વેશે સપાં સાય રે ॥ શાસન સોદ્ધ વધારશે, જગ નમશે જસ પાય રે ॥
 ચેત ૦ ॥ ૭ ॥ મયણા ગુરુને વીનંતે, વેદ ગ્રામમ ઉપયોગ રે ॥ કરી ઇપાય નિવારીણ,
 તુમ શ્રાવકતત્તુરોગ રે ॥ ચેત ૦ ॥ ૮ ॥ સૂરિ કહે એ સાધુનો, હત્તમ નહીં આચાર રે ॥
 યંત્ર જડી મણિ મંત્ર જે, ઇસડ ને ઇપચાર રે ॥ ચેત ૦ ॥ ૯ ॥ પણ એ સુપુરુષ દ્વે
 થી, પ્રાશે ધર્મ ઉચોત રે ॥ તેણે એક યંત્ર પ્રકાશયું, જસ જગ જાગતી ય્યોત રે ॥
 ચેત ૦ ॥ ૧૦ ॥ શ્રીમુનિચંદ મુરં તિહાં, ગ્રામમયંત્ર વિલોક રે ॥ માલખની પેરેં હાલ્યો,

એ, તેનું નિનારણ કરો. કે જેથી આ મહારા સામીનો વ્યાધિ મટી જાય તો લોકનિવા દલે ॥ ૧૦ ॥
 નિારે મુરિ ને ગ્રાચાર્ય તે મયણાને કહે ને કે, દે નંદે યંત્ર, જડી, મણિ, મંત્ર, ય્યોપય યજ્ઞને ઇપચાર
 ત્તા. એ સાધુનો યજ્ઞમ ગ્રાચાર નથી ॥ ૧૧ ॥ ॥ પણ એ સુપુરુષ છે, એથી ઘણો ધર્મનો ઉચોત થશે,
 તે જેની જગતમાં જાગતો ય્યોતિ છે, મુક્તે જાગતો પ્રકાશ છે, એવો એક યંત્ર (પ્રકાશનું કે) દેવા
 ઇશુ ॥ ૧૨ ॥ ॥ મનું કહીને શ્રીમુનિચંદ મુરં તિહાં, ગ્રામમયંત્ર વિલોક રે ॥ માલખની પેરેં હાલ્યો,

ये, तेनी परे आगम ग्रंथोने विलोपीने तेमांथी सिद्ध चक्रनो यंत्र जोइ कहाड्यो ॥ १३ ॥ ॥ ते केहेयो
यंत्र तोके अरिहंतादिक नवपदने विषे उँ छ्ही ए वीजअक्षरपदे सहित तेमज (अवरःके०) बीजा
पण (अनिनया के०) नया नवा मंत्राक्षर घणा ठे, तेमनुं (तत्त के०) तत्त्व ते गरुगमथी लहिये
एटले पामीये ॥ १४ ॥ ॥ एमां सिद्धपद आवे देइने एटले सिद्ध आचार्य, उपाध्याय ने साधु ए चारे पदने
चार दिशाउने विषे स्थापवां, अने मध्य जागमां श्री अरिहंत देवने स्थापन काखुं, तथा दरिसण (नाण
के०) ज्ञान, चास्त्रि अने तप ए चार पद ते चार विदिशाउने विषे स्थापन करीने सेववां ॥ १५ ॥

सिद्धचक्रयंत्र जोई रे ॥ चेतण ॥ १३ ॥ अरिहंतादिक नवपदे, उँ छ्ही पद संयुत रे ॥ अवर
मंत्राक्षर अन्ननवा, लहिएं गुरुगम तत्त रे ॥ १४ ॥ सिद्धादिकपद चिहुं दिशें, मध्ये अ
रिहंत देव रे ॥ दरिसण नाण चरित्त ते, तप चिहुं विदिशें सेव रे ॥ चेतण ॥ १५ ॥
अष्ट कमलदल इणी परें, यंत्र सकल शिरताज रे ॥ निर्मल तन मन सेवतां, सारे वं
ठित काज रे ॥ चेतण ॥ १६ ॥ आसोसुदिमाहे मांभीएं, सातमथी तप एह रे ॥ नव
आंवल करी निर्मलां, आराधो गुणगेह रे ॥ चेतण ॥ १७ ॥ विधिपूर्वक करी धोतियां,

ए रीतें आठ पांखडीना कमलनां जे आठ दल तहत ए यंत्र ते सर्व यंत्रमां (शिरताज के०) महोदो
ठे, एने (निर्मल के०) शुद्ध एवा तन अने मन तेणे करी सेवतां यकां सेचनारनां मनोवांठित का
येने (सारे के०) पूर्ण करे ॥ १६ ॥ ॥ आशो छुदि माहे सातमना दिवसथी ए तपने मांभीये
एटले प्रारंभीये. तिद्धांथी नव दिवस पर्यंत निर्मल एवा नव आपंवल करीने सर्व उत्तम प्रकारना
गुणनुं पर एवो जे श्रीसिद्धचक्र यंत्र तेने आराधो ॥ १७ ॥ ॥ विधिपूर्वक छुद्ध धोतियां करी पहे
निको मजमाल अइने अष्ट प्रकरी

क्षोभे पविर्गुणपण करी प्रपुत्री प्रसिद्धाने पायान करीये, एम न्या रिगम नम्र प्रकरी पूजा
 पूर्वक नक्ति करीये नये नयमे रिगमे तो वली धीविद्वयनी (रिगम हे०) मन्तोरी नक्ति क
 रीये ॥ २५ ॥ ॥ (इणिपरें के०) एज रीये एटो जेम न्यालोचुदि गानमन रिगयी नय आं
 विज कत्वा मेमज चोप्रशुक्त सप्तमीयी मीदीने पूर्णिमा लगे (सीम हे०) मयांर जे त्यां सुभी एज आ
 मेविलनी धत्रीने त्रिपुगेरुटी आगभिये ॥ २२ ॥ ॥ एम एक नयमां आगो अने चेत्र मली ये उ
 लीमां न्हदार लपयिज थाय. तेवा एकासी आपयिज (निरमाय के०) कपट रहितपणे करवे करी
 ने जेगारे नव धत्री संपूर्ण थाय, तेगारे सर्वत्र साडाचार यें ए आपयिज तप पूर्ण थाय ॥ २४ ॥

जें नक्ति विशाल रे ॥ चेत० ॥ २२ ॥ मुदि सातमयी इणिपरें चेत्री पूनम सीम रे ॥
 उली एट आराधीये, नव आंविजनी नीम रे ॥ चेत० ॥ २३ ॥ एम एकाशी आंवि
 लें, उली नव निरमाय रे ॥ साडे चार संवत्सरें, ए तप पूरण थाय रे ॥ चेत० ॥ २४ ॥
 उजमणुं पण कीजीये, शक्तिले अनुसार रे ॥ इह नव परचय सुख घणां, पामजें
 नव पार रे, ॥ चेत० ॥ २५ ॥ आराधन फल एहनां, इह नवें आण अखंन रे ॥ रो
 दो दोदग दुख उपशमे, जिम घन पवन प्रचंन रे ॥ चेत० ॥ २६ ॥ नमणजलें सिध्व

पूर्ण घया पठी पोतानी शक्तिने अनुसारें उजमणुं पण करीये के, जे थकी था नव अने परचवने
 किते पणां सुख पामीये. यावत् (नव के०) संसार तेनो पार पण पामीये ॥ २५ ॥ ॥ हवे ए सि
 धपऊनुं आराधन करवायी छुं फल थाय, ते कहे छे. एकतो आचवमां तेनी आण अखंन रहे, को
 इ लोपी शक्ते नही, वली रोग अने बीर्नाम्य तथा दुःख ते सर्व (उपशमे के०) शांत थाय. जेम (घन
 के०) मेम तेनो (प्रचंन के०) घणो आकरो पवन लाणवाणी नाच थाय जे, तेनी घेरे दुःख दो
 नोम न

રોગ જતા રહે, તથા ચોરાણી જાતિનાં નાણુ સંવંધિ રોગ થાય ને, તે સર્વે ઉપશમ પામી જાય, તેમ જ શરીરમાં ઘુંવડાં થયાં હોય, (ઘાય કે) જાટકા લાગ્યા હોય, તે સર્વે રુઝે મટીને રુઝાડ જાય ॥ ૨૭ ॥ ॥ ચલી (ચીમ કે) વીદ્યામણા ઘ્યા જે ગંગદર રોગ સંવંધિ ચય તે ટલી જાય, તથા જલોદર રોગ દૂર જતો રહે, ચલી વ્યાધિ જે વાહ્ય શરીરની પીડા તથા અંતરની મન સંવંધિ પીડા અને વિવિધ પ્રકારનાં (વિપ કે) જે તેની વેદના તેમજ સાત પ્રકારનાં (જ્વર કે) તાપ તે સર્વ ચક્રદૂર થઈ જાય ॥ ૨૮ ॥ ॥ તથા શ્વાંસીકું રોગ, સેનનું રોગ અને સ્વસનો રોગ ચલી

કર્ને, કુટુ અઢારે જાય રે ॥ વાય ચોરાણી ઉપશમે, રુઝે ઘુંવડ થાય રે ॥ ચેત ૭ ॥ ૭ ॥
 નીમ ગંગદર ચય ટલે, જાય જલોદર દૂર રે ॥ વ્યાધિ વિવિધ વિપવેદના, જ્વર ઘાયે
 ચક્રદૂર રે ॥ ચેત ૭ ॥ ૭ ॥ શ્વાસ સ્વયન સ્વસ ચક્રુનાં, રોગ મિટે સનિપાત રે ॥ ચોર ચ
 રડ મં માકળી, કોઈ ન કરે ઉપચાર રે ॥ ચેત ૭ ॥ ૭ ॥ હીક હરસ ને દેમ્કી, નારાં
 ને નાસૂર રો ॥ પાઠાં પીડા પેટની ટલે, હ્રસ્વ દંતનાં સૂર રે ॥ ચેત ૭ ॥ ૩ ॥ નિર્ધનિયાં ઘન
 સંપજે, અપુત્ર પુત્રીયા હોય રે ॥ વિણ કેવલી સિદ્ધયંત્રનાં, છુણ ન શકે કહી કોય રે
 ॥ ચેત ૭ ૩ ॥ ૩ ॥ રાસ રચ્યો શ્રીપાલનો, તિહાં એ સાતમી ઢાલ રે ॥ વિનય કહે શ્રોતાથરે,

(ચક્રુનાં કે) નેત્રનાં રોગ, તેમજ સન્નિપાત રોગ, એ સર્વે રોગો મટી જાય. શ્રીસિદ્ધચક્રનાં પ્રનાય
 થકી ચોર અને (ઘરડ કે) વૃત્ત તથા મર માકળી એ માંહેલો કોઈ પણ ઉપચાર કરી શકે નહીં ॥ ૨૯ ॥
 તથા હીકનો રોગ, હરસનો રોગ, હેડકીનો રોગ, નારાં પડાં હોય તે રોગ અને નાસૂરનો રોગ, પાઠા
 નું વરદ, અને પેટની પીડા તથા ચાંતનાં સૂર એ સર્વે રોગ ટલી જાય ॥ ૩૦ ॥ ॥ ચલી જે નિર્ધન
 પુરુષો હોય તે ધનચંત થાય, તથા અપુત્રીયા હોય તેમને પુત્ર થાય, ઘણું ઘું કહીયે એ શ્રીસિદ્ધચક્ર
 જીનાં ગુણોને કેવલી જાગવાન વિના વીજો કોઈ શકે નહીં! ॥ ૩૧ ॥ ॥ શ્રીશ્રીપાલ રાજાનો

सा रागो मेनी ए सातमी दात्र पूर्ण यइ, रागना कलां श्रीमन्निपतिप उभाप्या कहे ने के,
 थोता ओ पेर मोगलिहनी मावा होजो ॥ ३२ ॥ ॥ एम श्रीमन्निपंर नामा मुनीभरें ए श्रीसिद्ध
 पकरुनो पंग कही दीयो, एता माहात्म्यथी त्या नरो अने एतने मनोपंगिन सिद्धि कजरो ॥ १ ॥
 पती पासे येवेता आनखसमुपायने श्रीगुरु कहे ने के, त्या वेदु सामी नाइ ने, ते रुडा मुणोना
 (निगन के०) सजाना रूप ठे, एता उत्तम लक्षणेंहरी जाणीये ठेये. जे ए मनुष्य निभे थोडा
 निगसोमां श्रीजिनपर्येता प्राजाविरु पशे. एया साधर्मिनी वालस्यता जक्ति करवी ए योगयाइ
 कोइक अयसरे पामीये ठेये. माटे सावधान यइने एमने सेवो ॥ यतः ॥ एएहिं उत्तमेहिं, ललिकइ
 लाकणोइ एत नरो ॥ जिणसासणस्स वृणं, अचिरेण पजावगो होइ ॥ १ ॥ ॥ ठप्पय ॥ अयसर

होजो मंगल माल रे ॥ चेतण ॥ ३२ ॥ दोहा ॥ श्री मुनिचंद मुनीसरे, सिध्यंत्र क
 रि दीधा ॥ इह जव परजव एहथी, फलशे वंगित सिद्ध ॥ १ ॥ श्री गुरु आवकने कहे,
 ए वेदु सुगुणनिधान ॥ कोइक अवसर पामिं, सेवो यइ सावधान ॥ २ ॥ साहमिना
 सगपण समुं, सगपण अवर न कोया ॥ जक्ति करे साहमितणी, समकित निर्मल होया ॥ ३ ॥

पनहर घुरे, फूल पण अयसर फूजे ॥ अयसर चारत बल गुहिर, निसाण गइजे ॥ अयसर सज्जन मजे,
 गीत पण अयसर गावे ॥ अयसर चुके मूढ, पीठे पठतावे ॥ अयसर संगार कामिनी करे, अयसर
 भिन परलीये ॥ कवि गह कहे रे ठाकुरो, अयसर कवदु न चुकीये ॥ २ ॥ गाथा ॥ उत्तमपते
 साहु, मधिमपनं च सायया जणिया ॥ अविश्य सम्महिही, जहदपनं मुणेषवं ॥ ३ ॥ ॥ मिया
 दृष्टिसहस्रेषु, गरमको दूषणुव्रती ॥ अणुव्रतिसहस्रेषु, गरमको महाव्रती ॥ ४ ॥ ॥ महाव्रतिसह
 स्रेषु, गरमको हि नाशिकः ॥ तत्तात्त्विकसमं पात्रं. न जूनं न नविष्यति ॥ ५ ॥ इत्यर्थः ॥ २ ॥
 जे माटे, एत

કયાથી પોતાનું સમક્ષિત શુદ્ધ નિમજ્જ ચાપુ આવી પોતાના (આવાસ કરી) થરને વિ
 આવકો સંતોષવંત થઈ મદોદા આદરે કરીને સાધર્મી જાણીને તે સ્ત્રી જતોગની ધન ધાન્ય તસ્વાલિકે કરી નવા
 વે પથરાવતા હયા. તિહાં મનમાં ઉદ્ધાસ આણીને તે સ્ત્રી જતોગની ધન ધાન્ય તસ્વાલિકે કરી નવા
 નવા પ્રકારની ચક્તિ કરે તે ॥ ૪ ॥ ॥ તિહાં સાધર્મિને ચેર રહ્યાં ચકાં સર્વ પ્રકારનો વિધિ સા
 ચેરે, મયણાના ઉપવેશ કરી ગુરુનો ઉપવેશ પામીને શ્રીસિદ્ધચક્રની પૂજા કરે તે, (સુ કે ૦)
 જહું એવું આર્યવિલ તપ વિશેષે આદરે તે ॥ ૫ ॥ ॥ હવે તિહાં સાધર્મિકને ચેર રહેતાં ચકાં જે
 ચારે આશુહુદિ સાતમનો દિવસ આચ્યો, તેચારે જાણા વિચાર પૂર્વક શુન મુહૂર્ત જોડેને તે સ્ત્રી જતોગ

પથરાવે આદર કરી, સાદમી નિજ આવાસ ॥ જકિ કરે નવ નવ પંરે, આણી મન
 ઉદ્ધાસ ॥ ૪ ॥ તિહાં સઘલો વિધિ સાચવે, પામી ગુરુ ઉપદેશ ॥ સિદ્ધચક્રપૂજા
 કરે, આંવિલ તપ સુવિશેષ ॥ ૫ ॥ ॥ ઢાલ આઠમી ॥ ચોપાઈની દેશી ॥ આસો સુદિ સા
 તમ સુવિચાર, ડહી માંની સ્ત્રી જરતાર ॥ અષ્ટ પ્રકારી પૂજા કરી, આંવિલ કીધાં મન
 સંચરી ॥ ૨ ॥ પહેલે આંવિલ મન અનુકલ, રોગ તણું તિહાં દાધું મૂલ ॥ અંતરદાહ

વેદુ જણે આર્યવિલ તપની ડહી માંની, તિહાં ॥ યતઃ ॥ ન્હણ વિલેપન કુમુમતી, ધુપ દીપ જગજા
 ર ॥ અશ્વત્થ નેવેદ ફજતણી, પૂજા અષ્ટ પ્રકાર ॥ ૧ ॥ ॥ દોહામાં કહેલી આવ પ્રકારની શ્રીસિદ્ધચક્ર
 લીની પૂજા કરી, તથા મનને સંચરીને એટલે મનમાં સંચર જાવ આણીને નિરિદ્ધક પળે આર્યવિલ
 તપનાં પગલાણ કલાં ॥ ૧ ॥ ॥ તિહાં પહેલેજ આર્યવિલે મનને અનુકલ લાગે તેચીરીતે શ્રીપા
 લના શરીરે જે કોઈ રોગ દત્તો તેવું મૂલ વાણું એટલે વહી જસમ થયું, તેના યોગે અંતરમાં જે (દાહ
 કે ૦) દાજ એટલે વજતરા થતી હતી તે સર્વ ગણશમી ગદ. તે જોઈ શ્રીસિદ્ધચક્રની સંવંધિ ધંત્રના
 શમી ગદ એવું

जाणवामो न्याय्य ॥ २ ॥ ॥ पढा बीजे आर्यशिल्पे (रुपा के०) मन्निंत थइ गयना नांवे करी श्री
जिनगजेने जपतां थर्मा पादेरनी जे (तथा के०) घामडो ते निर्मज्ज थइ. एम शिरा दिवस प्रत्ये
नारीतो गान कयला लागो. ते कथतां कथतां अद्भुतमें कोटीश्रावुं (वेद के०) नरीर सोना सरगुं थपुं ॥ ३ ॥
एस नगते आर्यशिल्पे पत्रना न्गणनो संयोग पामीने तेनुं सर्वे नरीर रोगरहित थपुं. माटे दे ज
थो श्रीतिद्वयस्त्रो महिमा सुउ. के जे देखीने समस्त जे लोक तिहां हुता तेमना मनमां आश्र
र्ष पेदा थपुं ॥ ४ ॥ ॥ तेगारें मयणासुंदरी कहे ने के, हे राजा (अथधारो के०) छुउं विचारो के,

सयल उपश्राम्यो, यंत्रनमण महिमा मन रम्यो ॥ ५ ॥ बीजे आंखिल बाहिर तचा,
निर्मल थइ जपतां जिन रुचा ॥ एम दिन दिन प्रत्ये वाध्यो वान, देह थयो सोवन्न स
मान ॥ ६ ॥ नयमे आंखिल थयो नीरोग, पामी यंत्रनमणसंयोग ॥ सिधचक्रनो महि
मा जुउ, सकल लोक मन अचरिज हुउ ॥ ७ ॥ मयणा कहे अथधारो राय, ए सवि
सहगुरुतणो पसाय ॥ मातपिता वंधव सुत होय, पण गुरुसम हितुउ नहिं कोय ॥ ८ ॥
कठ निवारें गुरु इह लोक, दुर्गतिथी वारे परलोक ॥ सुमति होय सदगुरु सेवतां, गु

आ तमे रोगरहित थया ए सर्वे सहगुरुनो पसाय जाणवो, संसारमां माता, पिता, वंधव जे नाइ,
अने ओकरा, ए सर्वे देहु होय ने सरा, पण गुरुसमान हितनो करनार कोई पण जाणवो नही
॥ यतः ॥ अन्न पखे जाट नही, वाणी पखे जाट नही ॥ ग्रंथ पखे जाट नही, गुरु पखे जाट नही
॥ १ ॥ इति ॥ १० ॥ गुरु जे ने, ते आ लोकने विषे पण कष्टनुं निवारण करे, अने परलोकें ड
नितिमां पढगोपी गरी राखे एटने मावी गतिमां पढवा दीये नही, सदगुरुने सेवतां थका (सुमति
मे. ०) नली छपि छेथ. माटे गुरु चीन्हा समान तथा वेचला समान जाणवो ॥ यतः ॥ गुरुः कडय

गृह्णी, गुरुः कामयेन, गुरुः कामकुंनो गुरुद्वयग्राम् ॥ गुरुश्रित्रवर्धिरुः कल्पवलि, गुरुद्विदिना
 ननयः पुनश्च ॥ इति ॥ १ ॥ ६ ॥ ॥ पण्य ने ए इहानी गुरुने, तथा धन्य ने ए धर्मेने, के जेनुं
 (ममे कं०) गुरुस्य सार ते प्रत्यक्षणे दीवो. एनी रीतें सद्गु कोइ श्रीजेनधर्मेनी प्रगंसा करता
 यज्ञा (गुरु कं०) पणा जनो तिदां बोध जे सम्यग्ज्ञान तेना वीजने पाम्या ॥ ७ ॥ ॥ वली
 सातेरें रोमी गुरुयोनी रोग जे इता, ते सर्वे रंजनो न्यवणनो संयोग पामिने नाठा. ते सातमें
 कृतीज जे एनी सायें इता, नेमनो रोग जवायी सुखी यइने धर्मेने विषे रुचियंत दोता दूरयंत

रु दीवो ने गुरु देयता ॥ ६ ॥ धन गुरु इहानी धन ए धर्म, प्रत्यक्ष दीवो जेदूनो ममं ॥
 जैनधर्म परगंसे सद्गु, बोधवीज पाम्या तिदां वद्गु ॥ ७ ॥ सातेसं रोगीनां रोग, नाठा
 रंजनमणसंयोग ॥ ते सातेसं सुखिया अया, हर्ष्यां निज निज धानक गया ॥ ८ ॥
 इक दिन जिनयर प्रणमी पाय, पाठां यलतां दीठी माय ॥ हर्ष धरीने चरणे नमे, मय
 णा पण आचीनिण समे ॥ ९ ॥ सासू जाणी पाये पडे, विनय करंतां गिरुअरि चडे ॥ सा
 मु गदूने हे आशीप, अचरिज देखी धूणे शीश ॥ १० ॥ कहे कुंवर माताजी सुणो,

यया यहा पोत पोताने स्थानके गया ॥ ८ ॥ ॥ एक क्रिमे स्त्री अने जर्जर चेदुजण श्रीजिनराज
 पाने प्रणाम करी पाठा गजतां मार्गमां कृष्टीयं पोतानी माता दीठी. तेगारें हर्ष धरीने
 रंजनने नम्यो. ते समये मयणागुंदरी पण तिदां आची ॥ ९ ॥ ॥ ते पण पोतानी सासु
 पीने पमे पडी, ए रीते विनय करंतां (गिरुअरि चडे कं०) महोटाइ पामे, सासुये चदूने आ
 रंज वीधी, अने आभय देखीने मस्तक धूणाथुं ॥ १० ॥ ॥ कुंवर कहे ते के, हे माताजी सांन
 लो आ मझागे गंग गयो, अने जरीरनो रंग गध्यो, वली जैनधर्मेनो प्रसंग (लहो के०) पा

म्यो. ए सवै पसाय तमारी वहुनो जाणजो ॥ यतः ॥ स्त्रीणां दोषसहस्रेषु, गुणत्रयं मनोरमाम् ॥ गृह्याचारः सुतोत्पत्ति, विपत्तिः पतिना सह ॥ १ ॥ इति ॥ ११ ॥ ॥ रूढी गुणवन्ती बहु अने निर्मल शरीरवालो पोतानो (नंद के०) पुत्र तेने देखीने माताने अत्यंत आनंद उपज्यो. तेवारें वहुने कहेवा लागी के हे वहु तें तो पूनमनी पेरे यश लीधुं. एटले जेम पूर्णिमानो दिवस चंडमा ने शोल कलाये करी संपूर्ण करे ठे, अर्थात् बीजना दिवसयी मांझीने दिन प्रत्ये कलायें वधतो वधतो पूनमने दिवसें शोल कलायें संपूर्ण थाय, तेम तें पण तारा (पियु के०) जन्तारने सर्व क लायें करी संपूर्ण कस्यो ॥ १२ ॥ ॥ हवे माताजी पोतानी बीतेली बात कहे ठे के, हे पुत्र सांज

ए पसाय सहु तुम वहु तणो ॥ गयो रोग ने वाध्यो रंग, वली लह्यो जिनधर्मप्र संग ॥ ११ ॥ सुगुणवहु निर्मल निज नंद, देखी माय अधिक आनंद ॥ पूनम परें वहु तें जश लीध, सकलकलापूरण पियु कीध ॥ १२ ॥ सुणो पुत्र कोसंबी सु एयो, वैद्य एक वैद्यक वहु जण्यो ॥ तेहजणी तिहां जाऊं जाम, झानी गुरु सुज मलिया ताम ॥ १३ ॥ में पूठगुं गुरुचरणे नमी, कर्म कदर्थन में वहु खमी ॥ पु त्र एक ठे सुज वालहो, ते पण कर्म रोगें ग्रह्यो ॥ १४ ॥ तेह तणो किम जायो

लो, में कोसंबी नगरीनेविषे एक (वहु के०) घणा वैद्यक संबंधि शास्त्रोनो जणनार एयो वैद्य सां जज्यो, पठी (जाम के०) जेवारे कोसंबी नगरीमां ते वैद्य जणी जावें तुं (ताम के०) तेयारे मार्गमां जातां मुजने एक झानी गुरु मझ्या ॥ १३ ॥ ते गुरुने चरणे नमीने में पूठगुं के, हे स्वामी ! कर्मनी (कदर्थन के०) पीडा ते तो में वहु (खमी के०) सहन करी, अने मझारे एकज पुत्र वाहालो ठे, ते पण माठा कर्मना योगें करीने कोट रोगें करी ग्रसाणो ठे ॥ यतः ॥ चंबनें बीतलं लोके, चंदनादपि

नीथी कलनि कातेन, मयः साः साः समागमः ॥ १॥ ॥ नो देव्यामीने मक्षर पुत्रनो गेग केस गजो? के कोड
 पापना गयोगथी नदीन जाय? ने क्या कर्मनि मुनेन (वग्गो के०) वेग्गो, दे तमस चरणनी (म्वे
 के०) रज नु ॥ ॥ नो नरे शुभवत्त दाननी पुन, दान प्रथीनि गोला के, दे माडु म् कोड पण म्वेद म कर, दे पु
 सानि कडु ने, ने सानि, के ने ताओगे पुत्र ने कोटियांनि म्वेण कळो व्तो, ने म्वेण गळो पने नाथ
 करी तगनसो यज साय्यो ॥ १५ ॥ ॥ नेने मानव वेजना राजानी पुत्रीगे वग्गो, पट्टेने पग्गो
 ने, नेनो विवाल कोटीसाण मल्लीने कळो ने, नेणे पोतानी (वग्गो के०) म्मीना नग्गेन आपोणि

गेग, के नदि जाय पापसयोग ॥ दया करी मुज दायो वेद, दे नु तुम चरणो
 नी मेव ॥ १५ ॥ तप बोव्या दाननी गुणवत्त, मकर सेद सानि वियत्तन ॥ ने तुक
 पुत्र कृष्टिं प्रप्तो, नवसरगो करि जज लहो ॥ १६ ॥ मानवपनिपुत्रीं वग्गो, तस
 विवाल कृत्रीं कग्गो ॥ चरणी नयणं तप आदग्गु, सिद्धक आराधन कम्भु ॥ १७ ॥
 तेथी तुज सुत अयो निरोग, प्रगत्यो पुण्यतणो संयोग ॥ वली पद्धथी वधवो
 लाज, जीनी वणां जोगवथो राज ॥ १८ ॥ मरुचने दे आनी आज, तुम ददि मुज
 मरियां काज ॥ धणं जण दये रवे सुववाय, ललि करे साहमी आवास ॥ १९ ॥

नु नप आदग्गु, अने श्रीमिद्वचन्नु आमगन कम्भु ॥ १७ ॥ ॥ तेथी तादागे पुत्र निगेपी थयो ने,
 गणे ने पुननसा पुण्य कर्नु व्हुं, नेनो गयोग प्रगट थयो, वली पण म् श्रीमिद्वचन्ता आराधनथी
 म्मी पणी लाज अने सोना वग्गो, तथा गळा राजाणे जीनीने राज चोपवग्गो ॥ १८ ॥
 नो दे पुत्र, ने मरुता वचने दे आज इहा आनीने तमने दीग. नेथी म्वेण कापे मग्गो, दये
 प्रणे तण मादमी नाडनी (आवाय के०) वग्गो गणे जीजा कग्गो थका म्वे ने, वग्गे ने ॥ १९ ॥

नो नथो ए श्रीसिद्धचक्रजीना माहात्म्यनो उत्तम रास ठे, ते जणतां तथा सांजलतां थकां मननी
 थायाा पहुँचे ए रीतें ए थाठमी ढाल सांजलीने दे गुणीजनो तमे चित्तमां धरजो एम श्रीविन
 यविजय उपाध्यायजी कहे ठे ॥२०॥ ॥ हवे एक दिवसे श्रीजिनेश्वरनी पूजा करी, सासु तथा बहु
 ए घेहु जलीयें सांजलतां थकां मधुरस्वरें, एकाग्रचित्तें, श्रीपालकुंवर चैत्यवंदना करे ठे ॥ १ ॥
 जेवारें (मत्सर के०) ईर्ष्यां धारण करीने राजार्यें मयणासुंदरीने कोटियाना हाथमां दीधी हत्ती,
 तेवारें मयणानी माता जे रूपसुंदरी ठे, ते राजानी साथे घणुंज डहवाणी हत्ती ॥ २ ॥ ॥ ते

॥ २३ ॥

सिद्धचक्रनो उत्तम रास, जणतां सुणतां पूगे आश ॥ ढाल आठमी इणिपरे सुणी, विनय
 कहे चित धरजो गुणी ॥२१॥ दोहा ॥ इकदिन जिनपूजा करी, मधुरस्वरें इकचित्त ॥
 चैत्यवंदन कूंछर करे, सासू बहु सुणंत ॥२॥ मयणानी माता घणुं, डहवाणी नृपसाय
 ॥ जब मयणा मत्सर धरी, दीधी ऊंवर हाथ ॥३॥ पुण्यपाल नामे नृपति, निज बंध
 व आवास ॥ रीसावी आवी रही, मूके सुख नीसास ॥ ३ ॥ जिनवाणी हियडे धरी,
 बीसारी छल दंद ॥ आवी देव जुहारवा, तिण दिन तिहां आणंद ॥४॥ मार्यें मयणा

दिवसें तिहांथी रीसावीने एज नगरमां पोतानो (बंधव के०) जाइ पुण्यपाल नामें राजा रहे ठे,
 तेना (आवास के०) घरमां सुखथकी निसासा मूकती पुत्रीनो शोक करती थकी आवी रही ठे ॥३॥
 ते पण श्रीजिनेश्वरनी वाणी हियडामां धरीने एटले जिनवचन उपर सदहणायें विचारुं. जे केह
 ना पुत्र ग्रने केहनी पुत्री, जगतमां कोइ कोइतुं नथी. एवो चित्तमां निवेक लायीने शोकथी प्राप्त
 थयेला जे दुःखरूपी दंग तेने बीसारीने ते दिवसे तिहां आनयें करी श्रीकृष्णदेवने देहेरे देव जुहारवा
 जे थापनी ते ॥४॥ ॥ तिहां मयणानी (मार्ये के०) मातायें पोतानी (बाज के०) पुत्रीने बंधव

ચેષ્ટાદિને શત્રુમારે ડાંગલી. જે આ મદ્દારી દોકરી મયણાસુંદરી ઢે, પણ તેની આગળ તો કોઈ
 (અર ને૦) વીજો ગુલાન સુંદર અત્યંત રૂપવંત, પ્રત્યક્ષ વેચકુંઝર સરલો, પુરુષ ચતુરાદ્યથી દેવ
 વંદન દ્યુતિ કરતો વીજો, તેની પુઠે પોતાની પુત્રીને વેઢેલી દેલીને ॥ ૫ ॥ ॥ રૂપસુંદરી ઢિચારે તે જે
 દે ફિરતાર કૂડને સાંપણ લગાડનારી એવી એ કુંઝરી તેં મુજને કાં વીધી? કે જેણે કોઢિયો વર
 ન્યામીને વીજોં નર્નાર કીધો. एण्णे સતોનો માર્ગે મૂઠી વીધો. જૂઝ આ કુંઝરી જિનમતમાં ચતુર ને,
 માટે एने અકાર્યે કરલું અસંનધિત તતાં વિપયવિકાર કેયો ઘડયાન ઢે, જેણે एने પણ ચૂનાવી
 નાલી માટે રે રે વેચ આ સંસારમાં નહી સંજાયે एवां નાટક થાય ઢે!! ॥ ૬ ॥ ॥ एणीપરે

नलखी, अनुसारें निज बाल ॥ आगल नर दीवो अवर, यौवन रूप रसाल ॥
 ॥५॥ कूलखंपण ए कुंवरी, कां दीधी किरतार ॥ जिणें कुष्ठिवर परहरी, अवर कियो
 भरतार ॥६॥ वल पडो मुज कूखनं, धिग धिग मुज अवतार ॥ रूपसुंदरी इणि परं ध
 णुं, रुदन करे तेणिवार ॥ ७ ॥ रोती दीन्नी डख भरें, मयणायें निजमाय ॥ तव आ
 यी कृतावली, लागी जननीपाय ॥ ८ ॥ हर्पतणे स्थानक तुमे, कां डख आणो माय ॥

विंतगती डःखना समूहें जरी यकी रूपसुंदरी ते यखतें दयामणे स्रें घणुज रुदन करती यकी चिंतवे
 ने के, धिःकार ने, धिःकार ने मद्दारा अयतारने, के आ अकार्यनी करनार कुंवरी मद्दारी कूखने
 निने आणी जपनी, माटे मद्दारी कूखनी उपर वज्र पडो ॥ ७ ॥ ॥ एम डःखनरे रोती यकी एवी
 पोतानी माताने मयणासुंदरीये दीढी. तेगारे मातानो अनिप्राय जाणती यकी कतावली माता
 पासैं आनी पगे लागीने त्रिकस्तर चढ़ने कहे ने ॥ ८ ॥ ॥ के हे माताजी? आ दुर्पना स्थानके
 तमे दुःख केम आणो गो? आपणां तो डःख श्यने दीर्नाग्य सर्व श्रीजिनधर्मना पसाययी दूरे

गयां ॥ ९ ॥ ॥ (जेण के०) जे माटे संसारनी कथा वाचां करवा संबंधि (निसिही के०) नेपे
पिकी करीने जिणपर मांदे आख्या ठेये, तेथी इहां संसारनी कथा करतां थकां आशातना लागे,
निसिहीनो व्रंग पाय ॥ १० ॥ ॥ तो ह्मणां जे स्थानकें अमें रह्यो ठेये, ते (आवास के०)
परमां हे माताजी तसे आयो तिहां सर्व वात सांजलजो, तो तमारा ह्याने विपे उद्वास थरो ॥ ११ ॥
पली जिहां मयणा रहे ठे, तिहां ते चारे चतुर सुजाण मलीने आवी वेठां, जे दिवसे सज्जनोनी
मेलायडो पाय, ते दिवस धन्य (सुविहाण के०) जळुं वहाणुं वहाणुं जाणुं ॥ १२ ॥ ॥ तिहां

हुत दोहग दूरं गयां, श्रीजिनधर्मपसाय ॥ ९ ॥ निसिही करिने आवियां, जिण
हरमांदे जेण ॥ करतां कथा संसारनी, आशातन होये तेण ॥ १० ॥ हवणां रहिएं
ठे जिहां, आयो तिणे आवास ॥ वात सयल सुणजो तिहां, होशे हिये उद्वास ॥ ११ ॥
तिहां आवी वेठां मली, चारे चतुर सुजाण ॥ जे दिन सजन मिलावडो, धन ते दिन
सुविहाण ॥ १२ ॥ मयणांना सुखथी सुणी, सयलो ते अवदात ॥ रूपसुंदरि सुप्रस
न थइ, हियडे हर्य न मात ॥ १३ ॥ ढाल नवमी ॥ अर्ध मंभित गोरी नागिला रे ॥
ए देशी ॥ वर बहु वेहु सासू मली रे, करे वेवाहण वात रे ॥ कमला रूपाने कहे रे,

मयणासुंदरीना सुखथकी ते सर्व (अवदात के०) संबंध सांजलीने रूपसुंदरी घणुं सुप्रसन्न थइ,
तेना ह्याने विपे हर्य समातो नथी ॥ १३ ॥ ॥ हवे वर तथा बहु ए वेहुनी सासुल मली वने
वेवाणो मांदोमांदे वातो करे ठे, तेवारे कमलप्रजा जे श्रीपालनी माता ते रूपसुंदरीने कहे ठे के,
(निरुपात के०) प्रविधि पामेला एया तमारा कुलने धन्य ठे, कवीश्वर कहे ठे के दे जाव्यो तसे

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
ते एना प्रजाययी थयो, ए सर्व अमारी वहुयें अमारा ऊपर उपकार कखो, ए तमारी पुत्र नीरोमी ययो
॥ कायें दासी रतो रंजा, जोजने जननीसया ॥ विपत्ती दुखिदात्री च, सा चार्यां दुवि दुर्जना ॥ १ ॥
धन तुम कुल विख्यात रे ॥ जूउ अगमगति पुण्यनी रे ॥ पुण्यें वंजित आय रे ॥
सवि दुख दूर पलाय रे ॥ २ ॥ जूउ अगमगति पुण्यनी रे ॥ ए आंकणी ॥ वहुएँ अ
म कुल उधरुं रे, कीधो अम उपगार रे ॥ अमनें जिनधर्म दुकज्यो रे, ऊताखां
जुज पुत्रनी रे, घणी वधारी माम रे ॥ ३ ॥ रूपां कहे जागये लह्यो रे, अम
जमाई एह रे ॥ रयणचिंतामणि साखि रे, सुंदर तनु ससनेह रे ॥ प्रेम तेह प्रकाशीं रे, जिम
सुणवा अम इठा घणी रे, एहनां कुल घर वंश रे ॥ ४ ॥

॥ १ ॥ ॥ जेम सोई दोराने कसीदाना जरतमां ठेकाणे आणे, तेम वहुयें पण महारा पुत्रनी आ
शोना घणी वधारी ने अमने ठेकाणे आणां ॥ ३ ॥ ॥ एवुं सांजनीने रूपसुंदरी कहेवा
चिंतामणि रत्न साखि प्रजाव ने जेनी अने वली ससनेह एवुं सुंदर ठे (तनु के ०) श
एवा आ जमाइने अम पण जाग्य योगें पास्या ठेयें ॥ यतः ॥ शर्करीदीपकअंशः, प्रजात दीप
॥ त्रिलोकीदीपको धर्मः सुपुत्रः कुजदीपकः ॥ १ ॥ इति ॥ ४ ॥ ॥ तो न्ने

પર અને વંશ સંવંશી કથા સાંજાણની થમોને ઘણી ડગ રહે છે, માટે તે તમે પ્રેમે કરી પ્રકાશો કે જેમ અમારો (હંસ કે) આત્મા તે (હિંસે કે) પ્રસન્ન થાય ॥ ૫ ॥ તે સાંજાણી કમલ પ્રજા જે શ્રીપાલની માતા તે રૂપસુંદરીને કહે છે કે, હે વેવાણ ! તમે સાંજાણી (અનોપમ કે) ગુપ્તમા રહિત એવો અંગ નામા દેશ, તેને વિષે જેમાં પાપનો રંચમાત્ર પ્રવેશ નથી એવી (જાણી કે) ઠૂઠી ચંપા નામે નગરી છે ॥ ૬ ॥ તે નગરીનો રાજા તે રાજા સંવંધિ જે ગુણ, તેણે કરીને (અનિરામ કે) મનોહર એવો અને સિંહચક્રી રથ જોડતાં ઇટલે રથમાં સિંહને જો

હાંસે અમ હંસ રે ॥ જૂઠળ ॥ ૫ ॥ કહે કમલા રૂપાં સુણો રે, અંગ અનોપમ દેશ રે ॥
તિહાં ચંપાનયરી ખલી રે, જિહાં નહિં પાપ પ્રવેશ રે ॥ જૂઠળ ॥ ૬ ॥ તેહ નયરીનો રાજિયો રે, રાજા ગુણ અનિરામ રે ॥ સિંહચક્રી રથ જોડિયે રે, પ્રગટ હૂણ તસ નામ રે ॥ જૂઠળ ॥ ૭ ॥ રાણી તસ કમલપ્રજા રે, અંગ ધરે ગુણ સેણ રે ॥ કોંકણદેશ નરિંદની રે, જે સુણિં લઘુ વેહેન રે ॥ જૂઠળ ॥ ૮ ॥ રાજા મન ચિંતા ઘણી રે, પુત્ર નહીં અમ કોય રે ॥ રાણી પણ આરતિ કરે રે, નિશિદિન જૂરે દોય રે ॥ જૂઠળ ॥ ૯ ॥

રતાં જે નામ થાય તે નામે કરી રાજાનું નામ પ્રગટ થાય, ઇટલે શઙ્કરૂપ દ્વારથી તેને સિંહ સમાન એવો સિંહરથનામે રાજા જાણવો ॥ ૭ ॥ ॥ હવે તે રાજાની સ્ત્રી, અંગને વિષે ગુણોની શ્રેણીને ધરનારી અથવા પાતાંતરે અંગને વિષે ગુણની સેવ્યાને ધારણ કરનારી એવી કમલપ્રજાનામે રાણી છે, તે કોંકણ દેશના રાજાની (લઘુ કે) ન્હાની વેન (સુણિયે કે) જાણિયે ॥ ૮ ॥ ॥ તે રાજા ઘણા વર્ષ અપુત્રીય રહેવાથી નિરંતર તેના મનમાં ઘણી ચિંતા રહેતી હતી, જે અમારે કોઈ પુત્ર નથી તેમજ રાણી પણ પુત્રને માટે (આરતિ કે) જાણ કરતા કરે. પણ તે બેઠું ગુણ રાશિ વિચારત પુત્રતાં રહે છે

यतः ॥ एकेन ननयुक्तेन, पुष्पितेन सुगंधिना ॥ नास्ति तद्धनं सर्वं, सुपुत्रेण कुञ्जं यथा ॥ १ ॥
 यस्य पुत्रो न निद्राश्र, न गुरो न च पक्षितः ॥ अंधकारः कुञ्जे तस्य, नष्टं देव शर्वरी ॥ २ ॥ ॥ चोश
 न दीया जो यत्ने ॥ अपुत्रस्य यत्नं ग्रन्थं ॥ अपुत्रस्य गतिर्नोति ॥ ए सर्वं काव्य, उदाहरणमां कहेनां.
 नया ॥ जिना स्मर्त्तं यथा मेदं, यथा वेदं विनात्मना ॥ यथा तर्हिना मूलं, तथा पुत्रं जिना
 मूलम् ॥ ३ ॥ इति ॥ ९ ॥ ॥ पत्नी देव, वैदगनी मानताउ करतां इयतां पुत्रतां यत्नां (यथा
 के०) जे प्रहारं निया जे ते ते निकेने जणे ते एटले नियायकी निकेक प्रगटे ते, तेम राणी यकी
 पुत्र प्रगटणे एटले एक पुत्र राणीयें जन्म्यो ॥ १० ॥ ॥ तेथी नगरनां लोक सर्वं दर्पित थयां,

देव देहरडां मानता रे, इयतां पूरतां एक रे ॥ राणी सुत जनम्यो यथा रे, विद्या जणे
 नियेक रे ॥ जूउ० ॥ १० ॥ नगर लोक सवि हरपियां रे, घर घर तोरण त्राट रे ॥ आवे
 यणां यथामणां रे, जणगाखां घर दाट रे ॥ जूउ० ॥ ११ ॥ राजा मन ऊलट घणे रे,
 दान दीण लाख कोडी रे ॥ बेरी पण संतोपिया रे, बंदीखानां ओडी रे ॥ जूउ० ॥ १२ ॥
 भयल मंगल दीण सुंदरी रे, वाजे होल निसाण रे ॥ नाटक होवे नव नवां रे, मढो

पगेर तोरणने लेंनी ताट करी गार्थ्यां, यणां यथामणां श्रानया लाय्यां; घर, हाट, डुकान
 मने जणगायां ॥ ११ ॥ ॥ राजा मननी पलीज छज्जटं करीने लाखो करोडोवुं दान दीये ठे,
 जे बेरी दान तेने पण दान आपी संतोपित कला, बंदीखानामां पडेला पुनेगारोने बंदियांनयी
 ओडी मूस्या ॥ यतः ॥ श्रानंदाश्रुणि रोमांचो, बहुमानः प्रियं वचः ॥ किंचानुमोदना पात्र,
 दाननुगणपचकं ॥ १२ ॥ इति ॥ १२ ॥ ॥ तेयारें सुंदरी जे सौभाग्यवती स्त्रीयो ते धवल मंगल
 भीत गाल जे, होल, निजान, गागी रखां ठे, नयां नयां नाटक थाय ठे, ए रीतें अधिक मंदाणे

पर अने गंग संवरी कथा सांजनानी अमोने घणी दृष्टा रहे ठे, माटे ते तमें प्रेमें करी प्रकाशो के जेम अमारो (हंस के०) आत्मा ते (हंस के०) प्रसन्न थाय ॥ ५ ॥ ते सांजली कमल प्रना जे श्रीपालनी माता ते रूपसुंदरीने कहे ठे के, हे केवाण ! तमे सांजली (अनोपम के०) गुणमा रहित एवो अंग नामा वेश, तेने विपे जेमां पापनो रंचमात्र प्रवेश नथी एवी (नली के०) रुडी चंपा नामें नगरी ठे ॥ ६ ॥ ते नगरीनो राजा ते राजा संबंधि जे गुण, तेणे करीने (अनिराम के०) मनोहर एवो अने सिंदूरकी रथ जोडतां एटले रथमां सिंहने जो

हंसि अम हंस रे ॥ जूउ० ॥ ५ ॥ कहे कमला रूपां सुणो रे, अंग अनोपम देश रे ॥
तिहां चंपानयरी नली रे, जिहां नहिं पाप प्रवेश रे ॥ जूउ० ॥ ६ ॥ तेह नयरीनो
राजियो रे, राजा गुण अनिराम रे ॥ सिंदूरकी रथ जोडियें रे, प्रगट हूए तस
नाम रे ॥ जूउ० ॥ ७ ॥ राणी तस कमलप्रजा रे, अंग धरे गुण सेण रे ॥ कोंकणदेश
नरिदनी रे, जे सुणिएं लघु वेहेन रे ॥ जूउ० ॥ ८ ॥ राजा मन चिंता घणी रे, पुत्र नहीं
अम कोय रे ॥ राणी पण आरति करे रे, निशिदिन ऊरे दीय रे ॥ जूउ० ॥ ९ ॥

स्तां जे नाम थाय ते नामें करी राजानुं नाम प्रगट थाय, एटले शत्रुरूप हाथोउने सिंह समान एवो सिं
हरयनामें राजा जाणवो ॥ ३ ॥ ॥ हवे ते राजानी स्त्री, अंगने विपे गुणोनी श्रेणीने धरनारी अथ
वा पावांतरें अंगने विपे गुणनी सेव्याने धारण करनारी एवी कमलप्रजानामें राणी ठे, ते कोंकण
देशना राजानी (लघु के०) न्हानी येन (सुणियें के०) जाणीयें ॥ ७ ॥ ॥ ते राजा घणा वर्ष
अपुत्रीउं रेखाथी निरंतर तेना मनमां घणी चिंता रुक्ती दुती, जे अमारो कोइ पुत्र नथी तेमज
(अपुत्रीउं के०) काका कजा करे, पस ते काका अण रात्रि दिवस पुरतां रहे ठे

યતઃ ॥ એકેન ચનયુદ્ધેણ, પુલ્પિતેન સુગંધિના ॥ ગાસવ તત્ત્વન સ્વરૂપ ॥ ચોગ
 યસ્ય પુત્રો ન વિદ્વાંશ્ચ, ન ગુરો નચ પંથિતઃ ॥ અંધકારઃ કૃત્તે તસ્ય, નપુનર્દિન ગર્વરી ॥૨॥
 ઠ દીના સો થતે ॥ અપુત્રસ્ય યદ્દં શૂન્યં ॥ અપુત્રસ્ય ગતિર્નોત્તિ ॥ એ સર્વે કાચ્ય, ગદાદરણમાં કહેવાં.
 તથા ॥ વિના સ્મનં યથા મેદં, યથા વેદં વિનાત્મના ॥ યથા સરુર્નિના મૂલં, તથા પુત્રં વિના
 મુક્તમ્ ॥ ૩ ॥ ઇતિ ॥ ૯ ॥ પત્રી વૈવ, વેદરાત્રી માનસાલ કરતાં હ્યતાં પૂતતાં યકાં (યથા
 કેળ) જે પ્રકારેં વિદ્યા જે છે તે વિવેકને જણે છે એટલે વિદ્યાચકી ચિત્તેક પ્રગટે છે, તેમ રાણી ચકી
 પુત્ર પ્રગટયો એટલે એક પુત્ર રાણીયેં જન્મ્યો ॥ ૧૦ ॥ ॥ તેથી નગરનાં લોક સર્વે દર્શિત થયાં,

દેવ દેહરડાં માનતા રે, દ્વચતાં પૂતતાં એક રે ॥ રાણી સુત જનમ્યો યથા રે, વિદ્યા જણે
 વિવેક રે ॥ જૂઠળ ॥ ૧૦ ॥ નગર લોક સર્વે દરવિયાં રે, ઘર ઘર તોરણ ત્રાટ રે ॥ આવે
 ઘણાં વધામણાં રે, ગણગાયાં ઘર દાટ રે ॥ જૂઠળ ॥ ૧૧ ॥ રાજા મન કુલટ ઘણે રે,
 દાન દીપ્ લલ્ય કોટી રે ॥ વેરી પણ સંતોષિયા રે, વંદીયાનાં ગોડી રે ॥ જૂઠળ ॥ ૧૨ ॥
 ધવલ મંગલં દીપ્ મુંદરી રે, વાજે દોલ નિસાણ રે ॥ નાટક હોવે નવ નવાં રે, મહો

ધમેષર તોરણને મેંચી તાટ કરી ધાંધ્યાં, ઘણાં ગધામણાં આગવા લાગ્યાં; ઘર, દાટ, કુઠાન
 મર્વે ગણગાયાં ॥ ૧૧ ॥ ॥ રાજા મનની ઘણીજ કુઝડેં કરીને લાલ્યો કરોડોનું ધાન લીધે છે,
 જે વેરી દત્તા તેને પણ ધાન આપી સંતોષિત કર્યા, વંદીયાનામાં પહેલા ગુનેગારોને વંદિયાનેથી
 ગોડી મૂક્યા ॥ યતઃ ॥ આનંદાશ્રુણિ રોમાંચો, વદ્ધુમાનઃ પ્રિયં વચઃ ॥ કિંચાનુમોદના પાત્ર,
 ધાનચૂણર્પચકં ॥ ૧ ॥ ઇતિ ॥ ૧૨ ॥ ॥ તેવારેં મુંદરી જે સીનાગવતી સ્ત્રીયો તે ધવલ મંગલ
 ગીત ગાય છે, દોલ, નિયાન, વાગી રહ્યાં છે, નવાં નવાં નાટક થાય છે, એ રીતેં અધિક મંત્રાણે

NAME	RESIDENCE	DATE	TIME	REMARKS
John Doe	123 Main St	10/15/2023	14:30	Arrived on time
Jane Smith	456 Oak Ave	10/15/2023	15:00	Left early
Robert Brown	789 Pine Rd	10/15/2023	15:30	Arrived on time
Emily White	101 Elm St	10/15/2023	16:00	Left early
Michael Green	202 Maple Dr	10/15/2023	16:30	Arrived on time
Sarah Black	303 Cedar Ln	10/15/2023	17:00	Left early
David Lee	404 Birch Way	10/15/2023	17:30	Arrived on time
Olivia Hall	505 Spruce Ct	10/15/2023	18:00	Left early
William King	606 Willow St	10/15/2023	18:30	Arrived on time
Ava Scott	707 Ash Ave	10/15/2023	19:00	Left early
James Taylor	808 Hickory Rd	10/15/2023	19:30	Arrived on time
Mia Adams	909 Walnut Dr	10/15/2023	20:00	Left early
Benjamin Clark	1010 Cherry Ln	10/15/2023	20:30	Arrived on time
Charlotte Evans	1111 Peach St	10/15/2023	21:00	Left early
Lucas Harris	1212 Plum Ave	10/15/2023	21:30	Arrived on time
Amelia Young	1313 Apple Rd	10/15/2023	22:00	Left early
Isaac King	1414 Orange Dr	10/15/2023	22:30	Arrived on time
Grace Scott	1515 Lemon Ct	10/15/2023	23:00	Left early
Henry King	1616 Lime St	10/15/2023	23:30	Arrived on time
Isabella King	1717 Grape Ave	10/15/2023	00:00	Left early
Samuel King	1818 Melon Rd	10/15/2023	00:30	Arrived on time
Victoria King	1919 Berry Dr	10/15/2023	01:00	Left early
William King	2020 Citrus Ln	10/15/2023	01:30	Arrived on time
Yara King	2121 Fig St	10/15/2023	02:00	Left early
Zoe King	2222 Kiwi Ave	10/15/2023	02:30	Arrived on time
Adam King	2323 Mango Rd	10/15/2023	03:00	Left early
Evelyn King	2424 Peach Dr	10/15/2023	03:30	Arrived on time
Frank King	2525 Plum Ct	10/15/2023	04:00	Left early
Grace King	2626 Apple St	10/15/2023	04:30	Arrived on time
Harry King	2727 Orange Ave	10/15/2023	05:00	Left early
Ivy King	2828 Lemon Rd	10/15/2023	05:30	Arrived on time
Jack King	2929 Lime Dr	10/15/2023	06:00	Left early
Karen King	3030 Grape Ln	10/15/2023	06:30	Arrived on time
Leo King	3131 Melon St	10/15/2023	07:00	Left early
Mia King	3232 Berry Ave	10/15/2023	07:30	Arrived on time
Noah King	3333 Citrus Rd	10/15/2023	08:00	Left early
Olivia King	3434 Fig Dr	10/15/2023	08:30	Arrived on time
Peter King	3535 Kiwi Ct	10/15/2023	09:00	Left early
Quinn King	3636 Mango St	10/15/2023	09:30	Arrived on time
Rachel King	3737 Peach Ave	10/15/2023	10:00	Left early
Samuel King	3838 Plum Rd	10/15/2023	10:30	Arrived on time
Tina King	3939 Apple Dr	10/15/2023	11:00	Left early
Uma King	4040 Orange Ln	10/15/2023	11:30	Arrived on time
Victor King	4141 Lemon St	10/15/2023	12:00	Left early
Wendy King	4242 Lime Ave	10/15/2023	12:30	Arrived on time
Xavier King	4343 Grape Rd	10/15/2023	13:00	Left early
Yara King	4444 Melon Dr	10/15/2023	13:30	Arrived on time
Zoe King	4545 Berry Ct	10/15/2023	14:00	Left early
Adam King	4646 Citrus St	10/15/2023	14:30	Arrived on time
Evelyn King	4747 Fig Ave	10/15/2023	15:00	Left early
Frank King	4848 Kiwi Rd	10/15/2023	15:30	Arrived on time
Grace King	4949 Mango Dr	10/15/2023	16:00	Left early
Harry King	5050 Peach Ln	10/15/2023	16:30	Arrived on time
Ivy King	5151 Plum St	10/15/2023	17:00	Left early
Jack King	5252 Apple Ave	10/15/2023	17:30	Arrived on time
Karen King	5353 Orange Rd	10/15/2023	18:00	Left early
Leo King	5454 Lemon Dr	10/15/2023	18:30	Arrived on time
Mia King	5555 Lime Ct	10/15/2023	19:00	Left early
Noah King	5656 Grape St	10/15/2023	19:30	Arrived on time
Olivia King	5757 Melon Ave	10/15/2023	20:00	Left early
Peter King	5858 Berry Rd	10/15/2023	20:30	Arrived on time
Quinn King	5959 Citrus Dr	10/15/2023	21:00	Left early
Rachel King	6060 Fig Ln	10/15/2023	21:30	Arrived on time
Samuel King	6161 Kiwi St	10/15/2023	2	

[The page contains extremely faint, illegible text arranged in multiple columns.]

NAME	ADDRESS	CITY	STATE	ZIP
Mr. J. H. Smith	123 Main St.	Springfield	Ill.	62761
Mr. W. R. Jones	456 Oak Ave.	Chicago	Ill.	60601
Mr. T. L. Brown	789 Elm St.	Peoria	Ill.	61601
Mr. S. K. Davis	101 Maple Dr.	Rockford	Ill.	61101
Mr. M. N. Wilson	202 Pine St.	Decatur	Ill.	62521
Mr. P. Q. Green	303 Cedar Ave.	Normal	Ill.	62451
Mr. R. S. White	404 Birch St.	Urbana	Ill.	62501
Mr. V. T. Black	505 Spruce Dr.	Champaign	Ill.	61821
Mr. Y. U. Gray	606 Willow St.	Carbondale	Ill.	62901
Mr. Z. V. Blue	707 Ash Ave.	Macomb	Ill.	61451
Mr. A. W. Red	808 Hickory St.	Shampaign	Ill.	61881
Mr. B. X. Yellow	909 Walnut Dr.	Danvers	Ill.	61831
Mr. C. Y. Purple	1010 Chestnut St.	Streator	Ill.	61361
Mr. D. Z. Green	1111 Elm Ave.	Lacon	Ill.	61301
Mr. E. A. Blue	1212 Oak St.	Marion	Ill.	61751
Mr. F. B. Red	1313 Maple Dr.	Shelburne	Ill.	61351
Mr. G. C. Yellow	1414 Pine St.	Wilmington	Ill.	61381
Mr. H. D. Purple	1515 Cedar Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. I. E. Green	1616 Birch St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. J. F. Blue	1717 Spruce Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. K. G. Red	1818 Willow St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. L. H. Yellow	1919 Ash Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. M. I. Purple	2020 Hickory St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. N. J. Green	2121 Walnut Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. O. K. Blue	2222 Chestnut St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. P. L. Red	2323 Elm Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. Q. M. Yellow	2424 Oak St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. R. N. Purple	2525 Maple Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. S. O. Green	2626 Pine St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. T. P. Blue	2727 Cedar Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. U. Q. Red	2828 Birch St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. V. R. Yellow	2929 Spruce Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. W. S. Purple	3030 Willow St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. X. T. Green	3131 Ash Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. Y. U. Blue	3232 Hickory St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. Z. V. Red	3333 Walnut Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. A. W. Yellow	3434 Chestnut St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. B. X. Purple	3535 Elm Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. C. Y. Green	3636 Oak St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. D. Z. Blue	3737 Maple Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. E. A. Red	3838 Pine St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. F. B. Yellow	3939 Cedar Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. G. C. Purple	4040 Birch St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. H. D. Green	4141 Spruce Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. I. E. Blue	4242 Willow St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. J. F. Red	4343 Ash Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. K. G. Yellow	4444 Hickory St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. L. H. Purple	4545 Walnut Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. M. I. Green	4646 Chestnut St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. N. J. Blue	4747 Elm Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. O. K. Red	4848 Oak St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. P. L. Yellow	4949 Maple Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. Q. M. Purple	5050 Pine St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. R. N. Green	5151 Cedar Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. S. O. Blue	5252 Birch St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. T. P. Red	5353 Spruce Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. U. Q. Yellow	5454 Willow St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. V. R. Purple	5555 Ash Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. W. S. Green	5656 Hickory St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. X. T. Blue	5757 Walnut Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. Y. U. Red	5858 Chestnut St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. Z. V. Yellow	5959 Elm Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. A. W. Purple	6060 Oak St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. B. X. Green	6161 Maple Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. C. Y. Blue	6262 Pine St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. D. Z. Red	6363 Cedar Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. E. A. Yellow	6464 Birch St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. F. B. Purple	6565 Spruce Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. G. C. Green	6666 Willow St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. H. D. Blue	6767 Ash Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. I. E. Red	6868 Hickory St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. J. F. Yellow	6969 Walnut Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. K. G. Purple	7070 Chestnut St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. L. H. Green	7171 Elm Ave.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. M. I. Blue	7272 Oak St.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. N. J. Red	7373 Maple Dr.	Wattsburg	Ill.	61371
Mr. O. K. Yellow	7474 Pine St.			

યગ્ય પુત્રો ન વિદ્વાન્નશ્ર, ન ગુરો નચ પંથિતઃ ॥ યાસિત તવનં સર્થે, સુપુત્રેણ કુલં યથા ॥ ૧ ॥
 વ દીયા જો થલે ॥ અપુત્રમ્ય શુદ્ધં ગુણં ॥ અપુત્રસ્ય ગતિર્નાસ્તિ ॥ એ સર્વ કાવ્ય, વદાદરણમાં કહેવો.
 નયા ॥ વિના સ્તનં યથા મેદં, યથા મેદં વિનાત્મના ॥ યથા તરુવિના મૂલં, તથા પુત્રં વિના
 રાગ ॥ ૩ ॥ ૬નિ ॥ ૭ ॥ ॥ પત્ની વૈય, વૈદ્યરાની માનતાલ કરતાં ૬યતાં પુત્રતાં યકાં (યથા
 ૧૦) જે પ્રકારેં વિદ્યા જે તે ને શિવેકને જણે તે એટલે વિદ્યાયકી શિવેક પ્રગટે તે, તેમ રાણી થકી
 વ પ્રગટવો એટલે એક પુત્ર રાણીયેં જન્મ્યો ॥ ૧૦ ॥ ॥ તેથી નગરનાં લોક સર્વે હર્ષિત થયાં,

વૈય વૈદ્યરડાં માનતા રે, ૬યતાં પુત્રતાં એક રે ॥ રાણી સુત જનમ્યો યથા રે, વિદ્યા જણે
 વૈયેક રે ॥ જૂડો ॥ ૧૦ ॥ નગર લોક સર્વિ હરપિયાં રે, ઘર ઘર તોરણ ત્રાટ રે ॥ આવે
 રાણાં વધામણાં રે, ગુણગાર્યાં ઘર હાટ રે ॥ જૂડો ॥ ૧૧ ॥ રાજા મન કુલટ ઘણે રે,
 ન દીપ્તિ લલ કોડી રે ॥ વેરી પણ સંતોષિયા રે, વંદીશ્વાનાં ગોડી રે ॥ જૂડો ॥ ૧૨ ॥
 થલ મંગલં દીપ્તિ મુંદરી રે, યાજે દોલ નિસાણ રે ॥ નાટક હોવે નવ નવો રે, મહો

તોરણને ભેંવી તાટ કરી ગ્રાંધ્યાં, ઘણાં વધામણાં આવવા લાગ્યાં; ઘર, હાટ, કુકાન
 પગાર્યાં ॥ ૧૧ ॥ ॥ રાજા મનની પળીજ કુલટ કરીને લાલો કરોડોનું દાન દીધે તે,
 તા તેને પણ વાન આપી સંતોષિત કર્યા, વંદીશ્વાનામાં પડેલા ગુનેગારોને વંદિશ્વાનેથી
 સ્પા ॥ યતઃ ॥ આનંદાશ્રુણિ રોમાંચો, વહુમાનઃ પ્રિયં વચઃ ॥ કિંચાનુમોદના પાત્ર,
 પાંચકં ॥ ૧ ॥ ૬તિ ॥ ૧૨ ॥ ॥ તેયારેં મુંદરી જે સૌચાગ્યવતી સ્ત્રીયો તે થવલ મંગલ
 ને, દોલ, નિશાન, ચામી રહ્યાં તે, નવાં નવાં નાટક થાય તે. ॥ ૧૨ ॥

महोदो महोत्सव करे ठे ॥ यतः ॥ विवाहे पुंल्यकार्यादौ, मंगलं सधवाः स्त्रियः ॥ विधवा गर्हिता लोकैः, प्राशुर्वन्ति पराजयम् ॥ १ ॥ इति ॥ १३ ॥ ॥ पत्नी वारसे दिवसें क्वाति, सक्कन सर्वने नोत्तरीने, तेमने पट्टरस पाक नोजन निपजाव्यां तेमां पक्कान्न कराव्यां तेनो तो पारज नयी, वली (शालि के०) लापसी, (सुरहां के०) सारां दाल तथा घृत अने शाक ए सर्व नीपजावीने जमाडयां ॥ १४ ॥ ॥ वली आनूयण तथा वल्हनी पहारमणी करी, उपर श्रीफल, फूल, पान, सो पारी आपी, केशरनां तिलक करी, वस्त्रे-ठांटणां कीधां, तथा चूआ अने चंदनं करी रंगरोल करी

ठव अधिक मंगाण रे ॥ जूउण ॥ १३ ॥ न्याति सजन सहु नोतथां रे, नोजन पट्टरस पाक रे ॥ पार नही पक्कवान्नो रे, शालि सुरहां घृत शाक रे ॥ जूउण ॥ १४ ॥ नूप ए अंवर पहारामणी रे, श्रीफल कुसुम तंबोल रे ॥ केशर तिलक वली ठांटणां रे, चंदन चूआ रंगरोल रे ॥ जूउण ॥ १५ ॥ राजरमणी अम पालशे रे, पुल्ले लह्यो ए वाल रे ॥ सजन नूआ मलि तेहनुं रे, नाम ठवुं श्रीपाल रे ॥ जूउण ॥ १६ ॥ रास रूडो श्रीपालनो रे, तेहनी नवमी ढाल रे ॥ विनय कहे श्रोता घर रे, होजो मंगल माल रे ॥ जूउण ॥ १७ ॥ दोहा ॥ पांच वरसनो जव हुयो, ते कुंवर श्रीपाल ॥ ताम शू

ने घणां खुशी कखां ॥ १५ ॥ ॥ हवे आ पुत्र, अमें पुल्ले करी पाम्या ठेयें अने अमो अनाथनी राज्य रूप जे (रमणी के०) स्त्री अथवा लक्ष्मी ते तेनुं ए पालन करशे माटे सक्कन तथा (नूआ के०) फई मलीने ते वालकनुं श्रीपाल एवुं नाम स्थापुं ॥ १६ ॥ ॥ ए श्रीपाल राजानो रूडो रास तेनी नवमी ढाल पूर्ण यक्ष, श्रीविनयविजय कहे ते के श्रोता जनोने घेर मंगलिकनी माला होजो ॥ १७ ॥ ॥ ते श्री पाल केपर जेगरे पांच वरिनो धवो, नेगरे केपरनो पिला कागना जेनें करी काज धमि पराव्यो पट्टोने सरण

पाय्यो ॥१॥ ॥ तेना दुःखयी माथुं कृत्ता, हेयुं पीटतां अका परिवारनां सर्वे लोक रुदन करे ते, यली
 कहे ते के दे स्वामी ! तमे अमारा उपरयी माया तजी तो हवे अमारी सार संनाल कोण करगे ?
 ॥२॥ ॥ जे विवेक एटले परवेज गया होय ते वाल्या कोइक वार (वाहुडे के०) मले, पण ए वाटें
 जेने योलायी आव्या ते बीजी वार मले नही ॥ ३ ॥ ॥ हे हृदय अमनें हेजे करी सहित तसीने
 एक क्षणवारमां कंटलाक यलत योलायतां एवा (सजन के०) वादला ते आज सामी नजर

ल रोगें करी, पिता पोहोतो काल ॥१॥ शिर कूटे पीटे हियुं, रुवे सकल परिवार ॥
 स्वामी तें माया तजी, कृण करवो अम सार ॥२॥ गया विदेशें वाहुडे, वाल्या को
 इक वार ॥ इण वाटें योलाविया, न मले बीजी वार ॥ ३ ॥ हेजें हसि योलायता,
 जे क्षणमां केइ वार ॥ नजर न मनें ते सजन, फूट न हिया गमार ॥४॥ नेह न आ
 एयो माहरो, पुत्र न आप्यो पाट ॥ एवढी कृतायल करी, शुं चाल्या इण वाट ॥ ५ ॥

पण मांमता नथी ते माटे दे मारा गमार हेयडा ! तूं फाटीने वे जाण केम थतुं नथी ॥ यतः ॥ केहवुं
 कीजें यत्नही, केहवुं कीजें कष्ट ॥ जेह्या सज्जन बीठव्या, तेह्या नावे हय ॥ १ ॥ हुं कुमलाणी
 कंतविण, जिम जल विहूणी वेल ॥ यणजारांनी अण जुं, गयो धखंती मेल ॥ २ ॥ वालमीया
 मंदिर रह्या, जमण लागी खेह ॥ हेयडे वादल पूरीयां, नयणें यूग मेह ॥ ३ ॥ बीसाया नयि बी
 सरे, संनाया न समाय ॥ गालम तणा सनेहडा, हियडे यलगा जाय ॥४॥ इति ॥५॥

धान ते तेज चलाने ते ॥२॥ ॥ एवा अयसरन विप मानय कराम गृह एव ॥
 काको, तेणे सबलो परिकर जे लडकर, सामंत प्रमुखने लांघ गेरे आपो जेद पाडी फोडीने पडावा
 व्या एटले फेरवी नाख्या एम (गृह कें०) गुप्त पणे तेणे गुह्य कर्म करुं ॥३॥ ॥ मतिसागर प्रयान
 ने मारवाने गली श्रीपालने पण हणवाने, तथा चंपानगरीनुं राज्य लेवाने ते छुट उजमाल ययो
 ॥४॥ ॥ हवे ते दुगमने करेली गुह्य वातने कोइक रीतें कोइरुना मुखयी मतिसागर प्रयानें जाणी,
 तेवार्ने राणीपार्षे थावीने कदेवा लाग्यो जे तमें इहांथी अर्ध रात्रि लझे नाथी जाउ ॥ करुं ते के ॥

राज काज सवि चालवे रे, मंत्री बहु बुद्धिवाण ॥ देखो ॥ ७ ॥ इण अयसर श्रीपा
 लनो रे, पितरियो मतिमूढ ॥ परिकर सघलो पालटी रे, गूज करे इम गूढ ॥ देखो ॥
 ॥ ३ ॥ मतिसागरने मारवा रे, बलि हणवा श्रीपाल ॥ राज लेवा चंपानणूं रे, छुट
 थयो उजमाल ॥ देखो ॥ ४ ॥ किमहिं क मंत्रीसर लढी रे, ते वेरीनी वात ॥ राणी
 ने आवी कहे रे, नासो लेइ अध रात ॥ देखो ॥ ५ ॥ जो जाथो तो जीवथो रे,
 सुत जीवाडण काज ॥ कुंवर जो कुवालो दशे रे, तो बलि करथो राज ॥ देखो ॥
 ॥ ६ ॥ राणी नाथी एकली रे, पुत्र चडावी केड ॥ उबटे उजाती पडे रे, विपनी जि

शकटं पंच हस्तेन, द्वा हस्तेन याजिनं ॥ कुंजरं शत हस्तेन, द्वा त्यागेन दुर्जनम् ॥ ५ ॥ ॥ जो नाजी
 जागो तो जीवतां रक्ष्यो अने तमारा पुत्रने जीवाडवा काजें ए काम करो. केम के तमारे कुंवर जो
 कुशलक्षेम हजो तो फरी राज करथो ॥ यतः ॥ नाशुथ मंत्री दयिता सरसती, मर्नगनाशावृष कोनु
 केन ॥ गंगातेऽष्टपुत्रनेव लाजो, जीवन्नरो चक्षुतानि पश्यति ॥ १ ॥ इति ॥ ६ ॥ ॥ एवुं मंत्रीनुं यचन
 सांनलीने, राणी एकली पुत्रने केड उपर चडावीने नाथी तेणे (उबट के०) अयली वाटें एटले

एणु मनमांय, आतम रहेजो एकवो ॥ बालम तुम दिल कोय, माने को मालूम नही ॥ १ ॥ मालीया
महोटी खोड, माणसरने मरया तणी ॥ बीजी ठे लाख कोड, ए सरखी एके नही ॥ २ ॥ इति ॥
॥ ५ ॥ ए रीतें फाटते हेयडे रहती थकी कमल प्रचा विलाप करे ठे, तेने मतिसागर प्रधान
आविने एवी रीतें समजावे ठे ते आगल कहे ठे ॥ ६ ॥ ॥ हवे तमे तमारुं हेयुं कठिण
करीने सर्व राज काज पोताने हाथे राखो, केम के तमारो पुत्र हजी न्हानो ठे माटे रीतां
थकां राज्य रहेजो नही ॥ ७ ॥ ॥ एबुं सांजलीने कमलप्रजा राणी प्रधानने कहे ठे, के हवे

रोती हियडे फाटते, कमला करे विलाप ॥ मतिसागर मंत्री तिसे, इम समजावे आ
प ॥ ६ ॥ हवे हियडुं कातुं करी, सकल संवादो काज ॥ पुत्र तुमारो नानडो, रीतां
न रहे राज ॥ ७ ॥ कमला कहे मंत्री प्रतें, हवे तुमें आधार ॥ राज्य देइ श्रीपालने,
सफल करो अधिकार ॥ गालाल दशमी ॥ राग रामग्री अथवा मारु ॥ जगतगुरु ढी
रजी रे ॥ ए देशी ॥ मृतकारज करी रायनां रे, सकल निवारी शोक ॥ मतिसागर
मंत्रीसरें रे, थिर कीथो सवि लोक ॥ देखो गति देवनी रे ॥ देव करे ते होय, कुणे
चाले नही रे ॥ ८ ॥ ए आंकणी ॥ राज ठवी श्रीपालनेरे, वरतावी तस आण ॥

धान ते मंज चलावे ते ॥३॥ ॥ पत्ता अग्रमने विपे मतिमें करीने मूढ एवो श्रीपालनो पितरीच
 काको, तेणे मयलो परिकर जे लडकत, मार्गंत प्रसूनेने लांच गंगे आपी नैद पाटी फोडीने पलाटा
 आ पटले फेंगवी नाख्या एम (मूढ के०) गुप्त पणे तेणे गुप्त कर्म कर्तु ॥३॥ ॥ मतिसागर प्रधान
 ने मारवाणे चली श्रीपालने एण दणवाने, तथा चंगनगरीनुं मज्य लेवाने ते इष्ट उजमाल अयो
 ॥३॥ ॥ द्ये ते दुगमने करेली गुप्त गतने कोडक मीने कोडकना मुलथी मतितागर प्रयाने जाली,
 तेपारं गणीपामें आनीने कडेवा लाग्यो जे तमें स्वर्गची अर्ध राशि लडने नाजी जाव ॥ कलु ते के ॥

राज काज सवि चालवे रे, मंत्री बटु बुद्धियाण ॥ देखो ० ॥ ७ ॥ इण अवसर श्रीपा
 लनो रे, पितरिया मतिमूढ ॥ परिकर सधलो पालटी रे, गुरू करे इम मूढ ॥ देखो ०
 ॥ ३ ॥ मतिसागरने मारवा रे, बलि दणवा श्रीपाल ॥ राज लेवा चंपातणू रे, इष्ट
 अयो उजमाल ॥ देखो ० ॥ ४ ॥ किमदिक मंत्रीसर लढी रे, ते बेरीनी वात ॥ राणी
 ने आची कहे रे, नासो लेइ अध रात ॥ देखो ० ॥ ५ ॥ जो जायो तो जीवयो रे,
 सुत जीवाडण काज ॥ कुंवर जो कुशलो द्यो रे, तो बलि करवो राज ॥ देखो ० ॥
 ॥ ६ ॥ राणी नाठी एकली रे, पुत्र चडावी केड ॥ उबटे उजाती पडे रे, विपमी जि

गलत ॥ ७ ॥ द्ये ते दुगमने करेली गुप्त गतने कोडक मीने कोडकना मुलथी मतितागर प्रयाने जाली,
 तेपारं गणीपामें आनीने कडेवा लाग्यो जे तमें स्वर्गची अर्ध राशि लडने नाजी जाव ॥ कलु ते के ॥
 राज काज सवि चालवे रे, मंत्री बटु बुद्धियाण ॥ देखो ० ॥ ७ ॥ इण अवसर श्रीपा
 लनो रे, पितरिया मतिमूढ ॥ परिकर सधलो पालटी रे, गुरू करे इम मूढ ॥ देखो ०
 ॥ ३ ॥ मतिसागरने मारवा रे, बलि दणवा श्रीपाल ॥ राज लेवा चंपातणू रे, इष्ट
 अयो उजमाल ॥ देखो ० ॥ ४ ॥ किमदिक मंत्रीसर लढी रे, ते बेरीनी वात ॥ राणी
 ने आची कहे रे, नासो लेइ अध रात ॥ देखो ० ॥ ५ ॥ जो जायो तो जीवयो रे,
 सुत जीवाडण काज ॥ कुंवर जो कुशलो द्यो रे, तो बलि करवो राज ॥ देखो ० ॥
 ॥ ६ ॥ राणी नाठी एकली रे, पुत्र चडावी केड ॥ उबटे उजाती पडे रे, विपमी जि

गलत ॥ ७ ॥ द्ये ते दुगमने करेली गुप्त गतने कोडक मीने कोडकना मुलथी मतितागर प्रयाने जाली,
 तेपारं गणीपामें आनीने कडेवा लाग्यो जे तमें स्वर्गची अर्ध राशि लडने नाजी जाव ॥ कलु ते के ॥
 राज काज सवि चालवे रे, मंत्री बटु बुद्धियाण ॥ देखो ० ॥ ७ ॥ इण अवसर श्रीपा
 लनो रे, पितरिया मतिमूढ ॥ परिकर सधलो पालटी रे, गुरू करे इम मूढ ॥ देखो ०
 ॥ ३ ॥ मतिसागरने मारवा रे, बलि दणवा श्रीपाल ॥ राज लेवा चंपातणू रे, इष्ट
 अयो उजमाल ॥ देखो ० ॥ ४ ॥ किमदिक मंत्रीसर लढी रे, ते बेरीनी वात ॥ राणी
 ने आची कहे रे, नासो लेइ अध रात ॥ देखो ० ॥ ५ ॥ जो जायो तो जीवयो रे,
 सुत जीवाडण काज ॥ कुंवर जो कुशलो द्यो रे, तो बलि करवो राज ॥ देखो ० ॥
 ॥ ६ ॥ राणी नाठी एकली रे, पुत्र चडावी केड ॥ उबटे उजाती पडे रे, विपमी जि

पाणीने लीपे सरला मार्ग मूहीने उजळ जंगलमां जिहां विषम मार्ग ठे, ते रस्ते चालाया मान्यु ॥ ७ ॥
 (जार के०) जे मार्गमां (जडो के०) जडुं, (जड के०) जोथां अने जांखरां घणां पड्यां ठे वली
 सावरांनी जाड. (जाखर के०) पथरा कांकरा तथा (खोह के०) खाडा पड्या ठे वली जे मार्ग
 मां फणिता परनार अने जेना मस्तकने विपे मणि रहेला ठे, तेवा सर्प घणा अंही तहीं त्रमण
 करी रह्या ठे तंमज अजगर, उंदर अने गोह नामना जनावर घणां विचरी रहां ठे ॥ ८ ॥ ॥ एवी
 पोर अधारी रात्रियें उजळ मार्ग चालतां अचला जे स्त्री ते रडवडे ठे अने तेना पगमां कांकरा खुची
 जाय ठे, तेने योगें पगमांची लोहीनी धारा जरे ठे ॥ ९ ॥ ॥ वली जे मार्गमां (वारु के०) वरु,

हां ठे वेड ॥ देखो ॥ ७ ॥ जाम जडो जड जांखरां रे, खाखर जाखर खोह ॥ फ
 णिधर मणिधर जिहां फरे रे, अजगर उंदर गोह ॥ देखो ॥ ८ ॥ ऊजड अचला
 रडवडे रे, रयणी घोर अंधार ॥ चरणे खूंचे कांकरां रे, जरे लोहीनी धार ॥ देखो
 ॥ ९ ॥ वारु वाघ ने वरघडां रे, सोर करे शीयाल ॥ चोर चरडने चीतरा रे, दीए
 उफलती फाल ॥ देखो ॥ १० ॥ घू घू घू घू अड करे रे, वानर पाडे ह्रीक ॥ खल
 हल परवतथी पडे रे, नदी नीजरणा नीक ॥ देखो ॥ ११ ॥ बलियुं वेहुतुं आउ

वाघ अने (वरगडां के०) चराख तथा शीयालीयां ते चोर वकोर करे ठे. तथा सोर अने (चरड
 के०) उल, चोर फासीगरा अथवा चूत तथा चितरा जनावर तो उठलता थका महोटी. फालो मा
 री रह्या ठे ॥ १० ॥ तथा घूड पक्षी ते घू घू एवो जपंकर शब्द करी रह्या ठे, अने वानरा
 (ह्रीक के०) चीसो पाडी रह्या ठे, तथा पर्वत ऊपरथी खलहलाट शब्द करती नदीना पाणीना
 निहोरणांनी (नीक के०) धाराड पर्वत ऊपरथी नीक आनी पडे ठे ॥ ११ ॥ पण माता

પટલે સથવારાં ને, ચલી કુંચરનો ચણત મદ્દોટો વલવાન ઢે, તેથી કાંઈ તમને ગપયાત કરતું નથી ॥ ૨૨ ॥
 ઝરે ને ગળી, શ્વાની દિંનોના ચાટોં હીંચતી હતી, ઝરે સોનાના પલંગ ઝર ઝરન કરતી હતી,
 તેને માથે ઝાચી વેણા ઝાચી પઢી, માટે દેવ ને કર્મ, તેવું શિર જે મસાક, તેની ઝર (વાટ કેળ)
 ખૂલ પડો, પટલે ને કર્મના માથા કપર ખૂલ પડો, જે ઝાચી રીતે પ્રાણીને હુઝી કરે ઝે. યતઃ ॥
 કર્મે પડે કલંઘો ચંદ, મરણ લલ્લો નાલોંડું મુઠું ॥ કર્મે નાગિ કુન નયેનંદ, નીચ વડે રાજા હરિ
 ચંદ ॥ ૧ ॥ રાજા કુનવપૂર્વિયા, નિયોગી મંત્રિણસ્તથા ॥ સ્થાનચણા ન શોનંતે, વૃતાઃ કેળા નલા

હુ રે, સત્ય શિવલ સંઘાત ॥ વચત વલી કુંચર વડો રે, તિણે ન કરે કોઈ ઘાત ॥
 દેલોળ ॥ ૨૭ ॥ રચણદિંનોલે હીંચતી રે, સૂતી સોચન લાટ ॥ તસ શિર ડમ વે
 લા પઢી રે, પડો દેવ શિર ઢાટ ॥ દેલોળ ॥ ૨૩ ॥ રડવડતાં રચણી ગઈ રે, ચઢી
 પંચશિર ઝુલ ॥ તવ વાલક ચૂચ્યો યયો રે, માગે સાકર તૂધ ॥ દેલોળ ॥ ૨૪ ॥
 તવ રોતી રાણી કહે રે, તૂધ રહ્યાં વલસ તૂર ॥ જો લહીંદ હવે કુકશા રે, તો લહ્યાં
 કૂર કપૂર ॥ દેલોળ ॥ ૨૫ ॥ હવે જાતાં માગેં મલી રે, એક કુછીની ફોજ ॥ રોંગી

નરાઃ ॥ ૧ ॥ પૂગીફજાનિ પત્રાણિ, રાજદંતાસ્તુરંગમાઃ ॥ સ્થાનચણાસ્તુ શોનંતે, સિંહાઃ સત્પુરુષા
 મજ્ઞાઃ ॥ ૨ ॥ ૧૧ ॥ ૧૨ ॥ ૧૩ ॥ ૧૪ ॥ ૧૫ ॥ ૧૬ ॥ ૧૭ ॥ ૧૮ ॥ ૧૯ ॥ ૨૦ ॥ ૨૧ ॥ ૨૨ ॥ ૨૩ ॥ ૨૪ ॥ ૨૫ ॥ ૨૬ ॥ ૨૭ ॥ ૨૮ ॥ ૨૯ ॥ ૩૦ ॥
 માલક જૂલ્યો યયો, તેળેં તૂધ ઝરે સાકર લાવા સારુ માગ્યાં ॥ યતઃ ॥ વાસુદેવ જરા કપમ, કપં
 ધન વિષયયઃ ॥ વૈષય્યં ચ મદ્દાકપં, કપાલકપતરી કુયા ॥ ૧ ॥ ૨ ॥ ૩ ॥ ૪ ॥ ૫ ॥ ૬ ॥ ૭ ॥ ૮ ॥ ૯ ॥ ૧૦ ॥ ૧૧ ॥ ૧૨ ॥ ૧૩ ॥ ૧૪ ॥ ૧૫ ॥ ૧૬ ॥ ૧૭ ॥ ૧૮ ॥ ૧૯ ॥ ૨૦ ॥ ૨૧ ॥ ૨૨ ॥ ૨૩ ॥ ૨૪ ॥ ૨૫ ॥ ૨૬ ॥ ૨૭ ॥ ૨૮ ॥ ૨૯ ॥ ૩૦ ॥
 ફરતી યહી કહેવા લાગી કે દે વલસ, તૂધ ઝરે સાકર તો તૂર રહ્યાં, પણ જો હવે કુકશા લાવાને
 મહે તોપણ જાણીયં જે ઝાપણને કૂર કપૂરનાં જોજન મડ્યાં ॥ ૨૫ ॥ ॥ હવે ઝાગલ માગેં

भास्तीने क्षीरे मग्न मार्ग मूहीने चण्डाड अंगलमां जिहां विरम मार्ग ने, ते रमने नाजवा मान्द्रुं ॥७॥
 (जाम के०) जे मार्गमां (जडो के०) जडुं, (जड के०) नोयां अने जंगमं घणां पज्यां ने वल्ली
 स्वारमनां जाड. (नाखर के०) पयग फांकरा तथा (गोंद के०) साडा पज्या ने वल्ली जे मार्ग
 मां फणिता परनाथ अने जेना मस्तुरने विपे मणि रहेजा ने, तेवा सप्य घणा अंदी तहीं त्रमण
 करी रह्या ने समज लजगर. उंदर अने गाह नामना जनाग घणा विचरी रह्यां ने ॥८॥ ॥ एवी
 पोर अंधारा मत्रिये चण्डाड मार्ग चानता अचला जे स्त्री ने रडवडे ने अने नेना पगमां कांकरा मूची
 जाय ने तेने पांगे पगमांयां जांदांनं। पाग ऊरे ने ॥९॥ ॥ वल्ली जे मार्गमां (वारु के०) वरु,

जाय ने तेने पांगे पगमांयां जांदांनं। पाग ऊरे ने ॥९॥ ॥ वल्ली जे मार्गमां (वारु के०) वरु,
 दां ठे वेंड ॥ देखो० ॥ ७ ॥ जाम जडो जड जांखरां रे, खाखर जाखर खोद ॥ फ
 णिधर मणिधर जिहां फरं रे, अजगर उंदर गोंद ॥ देखो० ॥ ८ ॥ कुजड अचला
 रडवडे रे, रपणी घोर अंधार ॥ चरणे खूंचे कांकरां रे, ऊरे लोहीनी धार ॥ देखो०
 ॥ ९ ॥ वारु वाघ ने वरघडां रे, मोर करे शीयाल ॥ चोर चरडने चीतरा रे, दीए
 गुफलती फाल ॥ देखो० ॥ १० ॥ घू घू घू घूअड करे रे, वानर पांडे ह्रीक ॥ खल
 हल परवतथी पडे रे, नदी नीजरणा नीक ॥ देखो० ॥ ११ ॥ वलियुं वेहुनुं आज

नाप अने (वरगडां के०) चराल तथा शीयालीयां ते चोर वकोर करे ठे. तथा सोर अने (चरड
 के०) ठल, चोर फालीगता अथवा चूत तथा चितरा जनावर तो उठजता थका महीटी. फालो मा
 री रह्या ने ॥ १० ॥ तथा गुड पक्षी ते घू घू एवो जयंकर शब्द करती रह्या ठे, अने वानरा
 (ह्रीक के०) चीसो पाडी रह्या ठे, तथा पर्वत उपरथी खलहलाट शब्द करती नदीना पालीना

પટલે સચારો ઝે, વહી કુંઝરતો વલત મલોટો વજાન ઝે, તેથી કોઈ તેમને અપાત કરવું નથી ॥ ૧૨ ॥
 ઝરે જે રાણી, રત્નની હિંમોલા સ્વાંટે હીંચતી હતી, ઝરે સોનાના પલંગ ઉપર અયન કરતી હતી,
 તેને માથે યાત્રી વેલા યાત્રી પહી, માટે દેવ જે કર્મ, તેનું શિર જે મસ્તક, તેની ઉપર (ઘાટ કેવળ)
 ખૂલ પડો, ઇટલે એ કર્મના માથા ઉપર ખૂલ પડો, જે યાત્રી રીતે પ્રાણીને ફાલ્યો કરે ઝે. યતઃ ॥
 કર્મ પલે કલંકયો ચંદ, મરણ લક્ષ્મી ચાલોડું મુકુંદ ॥ કર્મ નાશિ કુલ નયેનંદ, નીચ વહે રાજા હરિ
 ચંદ ॥ ૧ ॥ રાજા કુલવપુષિપ્રા, નિયોગી મંત્રિણસ્તથા ॥ સ્થાનવ્રષ્ટા ન શોનંતે, વંતાઃ કેઝા નસ્યા

છું રે, સત્ય શિયલ સંઘાત ॥ વલત વહી કુંઝર વડો રે, તિણે ન કરે કોઈ યાત ॥
 દેલો ॥ ૧૭ ॥ સ્થણહિંમોલે હીંચતી રે, સૂતી સોવન સ્વાટ ॥ તસ શિર ઇમ વે
 લા પહી રે, પડો દેવ શિર ઘાટ ॥ દેલો ॥ ૧૩ ॥ રહવડતાં રચણી ગઈ રે, ચઢી
 પંચશિર ગુહ રે, તવ વાલક ખૂસ્યો યયો રે, માંગે સાકર દૂધ ॥ દેલો ॥ ૧૪ ॥
 તવ સેતી રાણી કહે રે, દૂધ રહ્યાં વત્સ દૂર ॥ જો લહીંદે હવે કૂકશા રે, તો લહ્યાં
 કૂર કપૂર ॥ દેલો ॥ ૧૫ ॥ હવે જાતાં માંગે મલી રે, એક કુટીની ફોજ ॥ રોગી

ઘરાઃ ॥ ૧ ॥ પૂર્ણીફલ્લાનિ પદ્માણિ, રાજહંસાસ્તુરંગમાઃ ॥ સ્થાનવ્રષ્ટાસ્તુ શોચંતે, સિંહાઃ સત્પુરુષા
 મનાઃ ॥ ૨ ॥ ૧૩ ॥ એ રીતે રહવડતાં થકાં રાત્રિ વ્યતિક્રમી, ઝરે પ્રજાતે ગુહમાર્ગે ચઢી, તેવારે
 વાજાન કૂલ્યો યયો, તેણે દૂધ ઝરે સાકર સ્વાવા સારુ માગ્યાં ॥ યતઃ ॥ વાસુદેવ જરા કષ્ટમ્, કષ્ટ
 ધન વિપર્યયઃ ॥ વૈષ્ણવ્યં ચ મહાકષ્ટં, કષ્ટાત્કષ્ટતરી કુયા ॥ ૧ ॥ ૧૪ ॥ ॥ તેને રાણી રુદન
 સતી થકી કહેવા લાગી કે દે વત્સ, દૂધ ઝરે સાકર તો દૂર રહ્યાં, પણ જો હવે કૂકશા સ્વાવાને
 તોપણ જાણીયું જે આપણને કૂર કપૂરનાં જોજન મહ્યાં ॥ ૧૫ ॥ ॥ હવે યાગલ મોર્ગે

जाता थरा एक कुठी एठले कोटीयानी मोन मजी, ते रंगी रां सातों उण एठा मया मोन करता थरा (दिमे के०) करे ने ॥ १६ ॥ ॥ ते कुठीये मुजने पुण्या पजी में पण मद्दारी मरे यात मेमने मजजावी, तेवारे यलतुं कोटीयाउये एम रातुं के, दे माताजी तमे थारति म करो एठले बिना न करे ॥ १७ ॥ ॥ हवे तमें तमारा मनमां थाराम राखीने थमारे शरणे लागी रहो, ए थमो सर्वजनोमाथी कोइ एक पण जिहां सुधी जीयतां ह्यो तिहां सुधी तमाहं कोइ नाम लेशे नही ॥ १८ ॥ ॥ एम कहीने ते कोटीयाउये तेमने एक (वेसर के०)

मलिया सातशें रे, दींमे करता मोन ॥ देखो ॥ १६ ॥ कुठीएं पृथ्या पजी रे, सयल गुणावी यात ॥ यलतुं कुठी इम कहे रे, थारति म करो मात ॥ देखो ॥ ॥ १७ ॥ आवी छम शरणें हवे रे, मन राखो आराम ॥ एकोइ छम जीयतां रे, कोइ न ले तुम नाम ॥ देखो ॥ १८ ॥ वेसर आपी वेसवा रे, दांकी सघलुं छं ग ॥ यालक राखी सोडमां रे, चेत्री थई खडंग ॥ देखो ॥ १९ ॥ एह्वें आव्या शोधता रे, पैरीना असवार ॥ कोइ स्त्री दीत्री इहां रे, पूठे वारो वार ॥ देखो ॥ ॥ २० ॥ कोइ इहां आव्युं नथी रे, जूठ म ऊंखो आल ॥ वचन न मानो छम

ससर वेसवा माटे थापुं पठी ते राणी पण पोताना वाजकतुं सर्व थंग दांकी तेने पोतानी सोडमां राखी (खडंग के०) खडंग सावधान थइने सन्नर कपर चेत्री ॥ १९ ॥ एहवा थगसरेंज तेमने शोधवाने माटे पैरीना थसवार त्यां थावी पोहोता. ते कोटीयाउने वारंवार पूठे ने के, कोइ स्त्रीने जानी थकी तमे इहां दीत्री? ॥ २० ॥ ॥ तेने कोटीया कहेवा लाग्या जे इली तो कोइ पण आव्युं नथी. तमे शुतुं थाल (म ऊंखो के०) म बोजो? थने जो थमाहं वचन

न मानो, तो तमैं तमारी नजरें निहलीनें खुद ॥ २१ ॥ ॥ पण अटल ॥
 मधूहमां आनीनें जोजों तो तमारा अंगमां पण असाथ रोग लागी जये, तेथी तमैं पण अमारा
 जेवा यजों, एवुं सांजलीनें रखेने ए (विराध के०) रोगनी व्याधि आपणा अंगें आनी यलगे? एम
 विचारनें ते चापडा कीद्विता थका तिहांथी नाही गया ॥ २२ ॥ ॥ हवे कुट्टीडनी संगति थकी
 पृथनें अंगें पण (अंवर के०) कोट रोग थयो, इहां अंवर रोग ते जेम अंवरनुं जाड तेमां अंवरों नामे
 पाणि जेमां फल थाय ते ते फल जेवारें पाके, तेवारें पोतानी मेले फाटीने तेमांथी पर पाच जेवो

तणुं रे, नयणें जूट निहाल ॥ देखो ॥ ७२ ॥ जो जोशो तो लागयो रे, अंगे
 रोग असाथ ॥ नाठा कीद्विता चापडा रे, विलगे रखे विराध ॥ देखो ॥ ७३ ॥
 कुट्टीमंगतथी थयो रे, सुतनें अंवर रोग ॥ माडी मन चिंता घणी रे, कठिन कर
 मनां जोग ॥ देखो ॥ ७३ ॥ पुत्र नलायी तेदने रे, माता चालि विदेश ॥ वेध ड
 गड जोया चणी रे, सद्धती घणा किलेश ॥ देखो ॥ ७४ ॥ झानीनें वचनें करी
 रे, सयल फली मुज आश ॥ तेदज हुं कमलाप्रना रे, आ धेवी तुम पास ॥

११ निहले ते ते अंगना फलनी परें रोगे करी शरीर फाटेखुं दोष तेमांथी पर पाच निकले तेने
 २१ रोग कदीयें. ते रोग देखीनें माताना मनमहिं चली घणीज चिंता थड पडो अने विचारया लागी
 ३० अने अंगना जोग मदा कठिन ते ॥ यतः ॥ चिंतया नश्यते रूपं, चिंतया नश्यते धूलं ॥ चिंतया
 ३१ रे अंगे. आधिर्नरति चिंतया ॥ १ ॥ एम विचारो ॥ २३ ॥ ॥ पोतानो पुत्र, ते कोट्टीयाडनें
 ॥ ६३ ॥ ॥ ६४ ॥ ॥ ६५ ॥ ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥ ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ ॥ ७२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥

आशा पत्नी मेंदुज सुं कमलप्रना, आ तमागी पांमें रेडी दुं ॥ २५ ॥ ॥ आ जनम रुडो श्रीपा
 गगनागो मय मेंती ए दशमी ढाल कही, श्रीशिवयजिजय उपाध्यायजी कहे जे के, पुणें करीने
 मरे प्रान्तो दुःख विसरल पाय ॥ यतः ॥ अग्रपानं च गर्वं च, आजायः जयनासनं ॥ शुश्रूषा नं
 दनं नृष्टिः, पुणें नृत्तिर्धं स्मृतं ॥ १ ॥ इति ॥ २६ ॥ ॥ हरे रूपसुंदरी पोताना जमाइनो (विम
 ला के०) निर्मल पश्चि गंग तेने कानें सांनजीने देडाने विषे हूँ करी गहगहाट यइ यकी एटले
 दुपनो जगगे भाष्यो, तेवारें इलीपरे एटले आगल कहेजो ते रीने प्रशंसा करती हवी ॥ १ ॥ ॥

देखो ॥ २५ ॥ रास रुडो श्रीपालनो रे, तेहनी दशमी ढाल ॥ विनय कहे पुणें
 करी रे, दुख थाये विसरल ॥ देखो ॥ २६ ॥ ॥ दोहा ॥ रूपसुंदरि श्रवण सु
 णी, विमल जमाईवंश ॥ हूँ हियडे गह गही, इणिपरें करे प्रशंस ॥ १ ॥ वख
 तवंत मयणा समी, नारि न को संसार ॥ जिणे बेहु कुल उदखां, सती शिरोम
 णि सार ॥ २ ॥ वर पण पुणें पामियो, नरपति निर्मलवंश ॥ पुत्र सिंहरथरायनो,
 हृदयिकुल अयवंत ॥ ३ ॥ रूपसुंदरी रंगें जई, वात सुणावी सोय ॥ निजबंधव

यसतवंत एटले महीटा वखतवाली जाग्यवंत ते आ मयणा सुंदरी समान बीजी कोइ हवी संसारमां
 नथी, जेणें मावितर तथा श्वशुर मजी बेहु कुजनो उधार कखो. माटे ए सर्वे सतीयोमांहे सारजूत
 शिरोमणि रूप ते ॥ २ ॥ ॥ ए एना पुणें करीने (वर के०) जर्नार पण नरपति जे राजाउनो
 निर्मलवंश तेने विषे (अयवंत के०) सुकुट समान एयो प्रगट हृदयि कुजनो सिंहरथ नामें राजा
 तेना पुत्र प्रये पामी, अथवा हृदयि कुजने विषे (अयवंत के०) सुकुट समान एयो सिंहरथ नामें
 जे राजा तेना पुत्र प्रये पामी ॥ ३ ॥ ॥ ए प्रमाणे रूपसुंदरी गणी (रंगें के०) हूँ करीने आनंद

सहित घेर जइ ते गत पोताना नाइ पुण्यपावन के० ॥ एवा पावन के० ॥
 पत्नी चार ठे, अंग जेनां एवी चार प्रकारनी मंग्या सङ्ग करी साथे (सबल के०) यणा पावन के० ॥
 इने, तेजवंता एवा (वृत्ति के०) घोडाजने नचावता यका, एवा अने अगल वेगना पदेनारा पटले
 यणोज सुंदर ठे वेज जेमनो एवा असवारोने साथे तेडीने ॥ ५ ॥ ॥ रत्न जडान कजकता यका
 एवा यणा (मृगीयापान के०) स्वयंमुखां धर्यां ठे, तथा होल नगरांनो गडगडाट अने यके, यली

पुण्यपालनं, ते पण दर्पित होय ॥ ४ ॥ चतुरंगी सेना सजी, साथ सवल परिवार
 र ॥ तेजी तुरिय नचावता, अवल वेप असवार ॥ ५ ॥ रतनजडित कलके घणां,
 धर्यां सुरिया पान ॥ होल नगरां गडगडे, नेजा कुरे निशान ॥ ६ ॥ जाणेजी वर
 जिद्दां वसे, तिद्दां आव्या ततकाल ॥ निजमंदिर पधरावया, पुण्यवंत पुण्यपाल ॥
 ॥ ७ ॥ हाल अगीधारमी ॥ राय कहे राणी प्रतं, सुण कामिनी ॥ ए देवी ॥ आवो
 जमाइ प्रादुणा ॥ जयवंता जी ॥ अम घर करो पवित्र ॥ गुणवंता जी ॥ सहने अच
 रिज ऊपजं ॥ जयवंता जी ॥ सुणतां तुम्ह चरित्र ॥ गुणवंता जी ॥ १ ॥ गज वेसा
 री उलसवं ॥ जय० ॥ पधराव्या निजगेह ॥ गुण० ॥ माउलससरो पूरये ॥ जय० ॥

नेना निजानो फरकी रहेला ठे ॥ ६ ॥ ॥ एवा आभंवर सहित ज्यां पोतानी जाणेजी अने यली
 (वर के०) जनां वसे ठे, रहे ठे, तिद्दां तत्काल तेदज यस्तें पोताना मंदिरे तेडी जयाने
 पुण्यवंत एवो पुण्यपाल नामें राजा आय्यो ॥ ७ ॥ ॥ अने श्रीपालने कहेया लाग्यो के हे
 जमाइ तमें जयवंता ठो माटे आयीने अमाहं घर पवित्र करो, हे गुणवंता जमाइ तमाहं
 व सजिलतां यकां सर्वलोकने अचरिज उपजे ठे ॥ १ ॥ एम कही श्रीपालने हाथी उपर

वेसाडीने मळोटा उरसवें करी मामा ससरायें पोताने घेर पथराव्या. तिहां स्नेह धरीने (जला के०) रुढा उत्तम प्रकारना जोग तेने पूरवा लाग्यो ठे ॥२॥ ॥ हवे एक दिवसें मयणासुंदरी अने श्रीपाल कुमार वेढु जण मलीने मालीया उपर गोंलमां घेवां ठे, तिहां नव नवा ठेंदे करी मांमल, छं मल अने ताल वाजे ठे ॥३॥ ॥ तथा येइयेइकार करीने नाटकानां पात्र नाचे ठे, अने ते पात्रो, (जरह के०) समूह एटले नाटकना यंत्रीश नेद तेणे करी सहित जला नाचें करी नाटक करे ठे,

॥ जोग जला धरी नेह ॥ गुण० ॥ १ ॥ इकादिन वेठा मालीए ॥ जय० ॥ मयणा ने श्रीपाल ॥ गुण० ॥ वाजे ठेंदे नव नवे ॥ जय० ॥ मादल जुंगल ताल ॥ गुण० ॥ ३ ॥ राय राणी रंगें छुए ॥ जय० ॥ येइ येइ नाचे पात्र ॥ गुण० ॥ जरह नेद नाचें जला ॥ जय० ॥ वाजे परि परि गात्र ॥ गुण० ॥ ४ ॥ इणे अवसर रयवाडी थी ॥ जय० ॥ पावो वलियो राय ॥ गुण० ॥ नृत्य सुणी कुनो रह्यो ॥ जय० ॥ प्रजापाल तिणि ठाय ॥ गुण० ॥ ५ ॥ सुख जोगवतां स्वर्गनां ॥ जय० ॥ दीठां स्त्री नरतार ॥ गुण० ॥ नयणें लागो निरखवा ॥ जय० ॥ चित्त चमक्यो तिणि वार ॥ गुण० ॥ ६ ॥ ततक्षण मयणा उलखी ॥ जय० ॥ मन उपनो संताप ॥ गुण० ॥

(परि परि के०) छुदी छुदी रीतें पोतानां (गात्र के०) शरीरने वाजे ठे एवी रीतजुं नाटक थाय ठे, ते राजा अने राणी वेढु जण (रंगें के०) हर्षे करी छुवे ठे ॥४॥ ॥ एवा अवसरने विपे प्रजापाल राजा रयवाडीची रमीने पावो वल्यो ठे, ते पण ते स्थानकें (नृत्य के०) नाटकनो शब्द सांचलीने उनो रह्यो ॥५॥ ॥ तिहां स्वर्गनां सुख जोगवतां थकां स्त्री नर्तारने दीठां, तेने राजा पोताने नयणे करी जोग लाग्यो ते जोतां गारज पोताना चवमां चमकी गयो ॥ ६ ॥ ॥ राजाचें तेज वरत

पोतानी पुत्री जे मयणासुंदरी तेने उज्ज्वली, गर्वन तेनी पायें पायें पगणावेला कोटीया नग्न स्थानक
 गीजो कोइ नर पेंवेजो जोयो, तेगारें दे दे इति काले, अरे आ ते गुं पुर्वकृत पाप प्रगट थयुं? एम
 तेना सनसो मज्जेतो गंताप उपज्यो ॥ ७ ॥ ॥ तेथी मनसां नितने ते के भिक्का ते भिक्का ते
 मुज्जे! जे में पण कोथने गज थइने आ मयणा सगली सुंदरी ते कोटीयाने जाये जइ वीथी, नि
 केरुं अविचारुं काम कलु! जेमाथी आ अकार्य थयुं ॥ यतः ॥ जगणसमो नति रसो, नि
 जगणसमो कथलो नति ॥ भस्मसमो नति निदि, कोइ समो नयनि नति ॥ १ ॥ इति ॥ ८ ॥

अयर कोइ वर पेरिनि ॥ जयण ॥ दे दे प्रगटुं पाप ॥ गुण ॥ ॥ ॥ धिग धिग क्रोधनणे
 वयें ॥ जयण ॥ में अविचारुं कीध ॥ गुण ॥ मयणा सरसी सुंदरी ॥ जयण ॥ कोटिनि कर
 दीध ॥ गुण ॥ ए पण दुइ कुलखंपणी ॥ जयण ॥ मुज कुल जरियो ठार ॥ गुण ॥ पर
 एवो प्रीतम परदरी ॥ जयण ॥ अयर कियो चरतार ॥ गुण ॥ ॥ इणि परं उजो कूरतो ॥
 जयण ॥ जय दीतो ते राय ॥ गुण ॥ पुण्यपाल अयसर लही ॥ जयण ॥ आवी
 प्रणमे पाय ॥ गुण ॥ २० ॥ राज पथारो मुज घरे ॥ जयण ॥ जूउ जमाइ रूप

तेम गली ए कुमरी पण मद्दरा कुलमां खंपण एटले कलंक लगावनारी, काली टीजी जेवी राय
 लगावनारी थइ, जेणें मद्दरा कुलमादे (ठार के ०) राख नयो एटले मद्दरें कुल मलिन कलुं
 कारण के एणें परगेलो नजार त्यागीने बीजो नजार कल्यो. ए मद्दरा कुलने खोट लगाडी ॥ ९ ॥
 रीतें चिंतयतो प्रजापाल राजा तिहां कूरतो थको ठजो ते. तेने जेगारें पुण्यपाल राजायें
 तेगारें ते अयसर पामीने तेना पगन विने आवी प्रणम्यो एटले नम्यो ॥ २० ॥ ॥ नमीने
 लाग्यो के दे राजन्? मद्दरे घेर पथारो, अने आपना जमाइनुं रूप जुउ तथा गुरुगचने

मिदमद्य न्यायानु मेरी सेवा प्राप्तिनत यड ने भंडी ने गडि (मरुत दे०) युगल नत, ते रा
 कही भनारु ॥ ११ ॥ ॥ मेयारे गजार्थे ग्यानीने मुग्गना (इंतिन दे०) निगानी कंगणीने
 ग्याहारो जोड़ेने चनल्यो ने एज मल्लगे जगड ने. एते साणीने मनली गिनरा लाग्यो ने मदिमा
 मंत जे श्रीजंतयर्मे तेज जगतमा सारनूत ने ॥ १२ ॥ ॥ एत रिगारी मपणाने कहेया लाग्यो
 के मे जे बई सनातीदे गत करी, ते सर्वे साची यड नने में यज्ञान गले जे तुजने कहुं, ते सर्वे

॥ गुण० ॥ मिदचक्रमेया फली ॥ जय० ॥ ते कह्युं सकल सरूप ॥ गुण० ॥ १२ ॥
 रायं ध्यात्री उलख्या ॥ जय० ॥ सुख इंगित आकार ॥ गुण० ॥ मन चित्ते महि
 मानिलो ॥ जय० ॥ जैनधर्म जगसार ॥ गुण० ॥ १३ ॥ मयणा ते साची कही ॥
 जय० ॥ सन्नामादि सवि वात ॥ गुण० ॥ में अज्ञानपणे कह्युं ॥ जय० ॥ ते सधनुं
 मिध्यात ॥ गुण० ॥ १३ ॥ में तुज डख देवा जणी ॥ जय० ॥ कीधो एह उपाय
 ॥ गुण० ॥ डख टलीने सुख थयुं ॥ जय० ॥ ते तुज पुण्यपसाय ॥ गुण० ॥
 ॥ १४ ॥ मयणा कहे सुणो तातजी ॥ जय० ॥ इहां नही तुम वांक ॥ गुण० ॥
 जीव सयल वश कर्मने ॥ जय० ॥ कुण राजा कुण रांक ॥ गुण० ॥ १५ ॥

(मिध्यात के०) जुहुं हनुं ॥ १३ ॥ ॥ जे मोटे में तो तुजने डख देवा सारु ए उपाय कखो
 हतो, परंतु ते डख टलीने जे सुख थयुं ते सर्वे तद्वारा पुण्यना पसाययी जाणवुं ॥ १४ ॥ ॥ ते
 सोनजी मयणा सुंदरी विनय सहित कहेया लागी के दे पिताजी! तमे सांजो, इहां तमारो
 पीक कोदिएण नयी, फोण राजा जने कोण रांक? एटजे राजा हो ज्ययना रांक हो गये ते हो
 गण ए सोसगामी नरे जीव कर्मने मज ने, सहु कोड बोसपोसना करेया कर्मने नोमने ने ॥ १५ ॥

પના મયણાનાં ગન સનગાન રાજાને જે પ્રથમ સવર્ત્તોપાનાનો શ્રદ્ધાંકાર હતો તેને સ્વાગાત આપીને
 નેચરનો ધર્મ યંગીકાર કરીને મયણા ધુંધરીની માતાને મનાવી. તે ચલત સજ્જન સગાં સંવંધિનાં
 મન જે જુવાં પડી ગયાં હતાં, તે સર્વે એકમનાં થયાં તેથી તેમના મનમાં એટલો તો ઝલટ એટલો
 દ્રવ્યે ગુપ્ત્યો કે તે તેમના યંગમાં સમાઈ શકતો નથી ॥૧૬॥ ॥ પત્ની રાજાએ સમસ્ત નગરને શણગાણું
 તેમાં મહોટા ચઢુટા અને ચોકને વિશાલ પળે શણગાણ્યા, ઘર ઘરને વિષે ગુડીઝ ગવલી રહી છે, તોરણ
 જાક કમાલ યોગ્યાં છે ॥૧૭॥ એમ મહોટે ગ્રહસર્વે કરી રાજા પોતાને નેર જમાડને તેડી આવ્યો, તિહાં

માન તજી મયણા તણી ॥ જય ॥ રાયે મનાવી માય ॥ ગુણ ॥ સજન થયાં સવિ ઇક
 મનાં ॥ જય ॥ ઝલટ ઓંગ ન માય ॥ ગુણ ॥ ૧૬ ॥ નયર સયલ સણગારિયું ॥
 ॥ જય ॥ ચઢુટાં ચોક વિશાલ ॥ ગુણ ॥ ઘર ઘર ગૂડી ગવલે ॥ જય ॥ તોરણ
 જાક કમાલ ॥ ગુણ ॥ ૧૭ ॥ ઘરે જમાડ મહોત્સવે ॥ જય ॥ તેડી આવ્યા રાય
 ॥ ગુણ ॥ સંપૂરણ સુલ જોગવે ॥ જય ॥ સિંચક્ર સુપસાય ॥ ગુણ ॥ ૧૮ ॥ ન
 યરસાંદિ પ્રગટ થઈ ॥ જય ॥ સુલ સુલ દહિજ વાત ॥ ગુણ ॥ જિનશાસન ઝનનિ
 થઈ ॥ જય ॥ મયણાં રાલી સ્વાત ॥ ગુણ ॥ ૧૯ ॥ રાસ રુડો શ્રીપાલનો ॥

પાલ કુમર સિંચક્રના સુપસાયથી સંપૂર્ણ સુલ જોગવે છે ॥૧૮॥ ॥ પત્ની ઝલકાયણી નગરીમાં રહેના
 કોના સુલ સુલને વિષે દહિજ વાત પ્રગટ થઈ, એટલે વિસ્તાર પામી, જે શ્રીજિનધર્મજ જગતમાં શ્રેય
 પત્ની શ્રીજિનશાસનની ઝનનિ થઈ, એમ મયણાએ પોતાના સુલમાંથી જે વાત કાઢાડી
 જીવ જે સુલ ડાલ પામે તે તે સહુ પોતાના કર્મનુસારે પામે છે, તેજ વાતની છવાતિ રા
 ટલે પ્રગ્વાતિ કરી ॥ ૧૯ ॥ ॥ (રુડો કે ૦) રમણીય મનોહર એવો શ્રીપાલરાજાનો રાસ

सिद्धयक्त आराध्युं तेनी मेया फज्जीनूत यइ ते संवंधि जे कांइ (सरूप कै०) वृत्तांत हवुं, ते सर्व
कही संनज्ञावुं ॥ ११ ॥ ॥ तेवारें राजार्ये आचीने मुखना (इंगित कै०) निशानी एंधाणीने
आकारें जोइने उजल्यो जे एज महारो जमाइ ठे. एहुं जाणीने मनमां चिंतववा लाग्यो जे महिमा
यंत जे श्रीजैनधर्म तेज जगतमां सारनूत ठे ॥ १२ ॥ ॥ एम विचारी मयणाने कहेवा लाग्यो
के तें जे कांइ सत्तामांहे यात करी, ते सर्व साची यइ थने में अज्ञान पणे जे तुजने कहुं, ते सर्व

॥ गुण० ॥ सिद्धयक्तसेवा फली ॥ जय० ॥ ते कहुं सकल सरूप ॥ गुण० ॥ ११ ॥
रायें आची उलख्या ॥ जय० ॥ सुख इंगित आकार ॥ गुण० ॥ मन चिंते महि
मानिलो ॥ जय० ॥ जैनधर्म जगसार ॥ गुण० ॥ १२ ॥ मयणा ते साची कही ॥
जय० ॥ सत्तामांहे सवि वात ॥ गुण० ॥ में अज्ञानपणे कहुं ॥ जय० ॥ ते सघलुं
मिथ्यात ॥ गुण० ॥ १३ ॥ में तुज डख देवा नणी ॥ जय० ॥ कीधो एह उपाय
॥ गुण० ॥ डख टलीने सुख थयुं ॥ जय० ॥ ते तुज पुण्यपसाय ॥ गुण० ॥
॥ १४ ॥ मयणा कहे सुणो तातजी ॥ जय० ॥ इहां नही तुम वांक ॥ गुण० ॥
जीव सयल वश कर्मने ॥ जय० ॥ कुण राजा कुण रांक ॥ गुण० ॥ १५ ॥

(मिथ्यात कै०) जहुं हवुं ॥ १३ ॥ ॥ जे माटे में तो तुजने डख देवा सारु ए उपाय कयो
हूतो, परंतु ते डख टलीने जे सुख थयुं ते सर्व तहारा पुण्यना पसायची जाणवुं ॥ १४ ॥ ॥ ते
सांनली मयणा सुंदरी चिनय सहित कहेवा लागी के हे पिताजी! तमे सांनलो, इहां तमारो
वांक कांक्षिपण नथी. कोण राजा थने कोण रांक? एतने राजा ह्यो अथवा रांक ह्यो गमे ते ह्यो
पण ए संगारधर्मा सर्व जीव कर्मने बध ठे. सहु कोइ कोलबोलावा करेका कर्मने कोलबोले के ॥ १५ ॥

एता मयणां चयन सांजलीने राजाने जे प्रथम सकर्जाण्णानो थर्दहार कृतो तेने त्यागी श्रीजि
नेथरनो धर्म श्रीगीकार करीने मयणा सुंदरीनी माताने मनावी. ते गवत सकून रागो संथरिनां
मन जे जुहां पडी गयां दूतां, ते सर्व एकमना थ्यां तेथी तेमना मनमां एटलो तो उलट एटले
दुय उपन्यो के ते तेमना अंगमां समाइ शकतो नथी ॥ १६ ॥ ॥ पंडी राजायें समस्त नगरने अण्णाम्बु
तेमां महोटा चहुटा थने चोकने विद्याल एणे शणगाया, घर घरने विने गुडीउ जवळी रही ने, तोरण
काक उमाल वांध्यां ने ॥ १७ ॥ एम महोटे उत्सवें करी राजा पोताने घेर जमाइने तेडी थाय्यो, तिन्नां

मान तजी मयणा तणी ॥ जयण ॥ रायें मनावी माय ॥ गुणण ॥ सजन थयां सवि इक
मनां ॥ जयण ॥ ऊलट अंग न माय ॥ गुणण ॥ १६ ॥ नयर सयल सण्णारियु ॥
॥ जयण ॥ चहुटां चोक विद्याल ॥ गुणण ॥ घर घर गुडी उलले ॥ जयण ॥ तोरण
काक कमाल ॥ गुणण ॥ १७ ॥ घरे जमाइ महोत्सवं ॥ जयण ॥ तेडी आन्या राय
॥ गुणण ॥ संपूरण सुख जोगवे ॥ जयण ॥ सिधचक्र सुपसाय ॥ गुणण ॥ १८ ॥ न
यरसाहि प्रगट थाई ॥ जयण ॥ सुख सुख एहिज वात ॥ गुणण ॥ जिनशासन उन्नति
थाई ॥ जयण ॥ मयणाएं राखी ख्यात ॥ गुणण ॥ १९ ॥ रास रुडो श्रीपालनो ॥

श्रीपाल कुमर सिधचक्रना सुपसाययकी संपूर्ण सुख जोगवे ने ॥ १८ ॥ ॥ पंडी उज्जयणी नगरीमां रहेना
रा-लोकोना सुख सुखने विने एन्जि यात प्रगट थाई, एटले विस्तार पामी, जे श्रीजिनधर्मज जगतमां श्रेय
स्कर ने. एवी श्रीजिनशासननी उ.
दूती, के जीव जे सुख डःख पामे ने ॥
(१) एटले प्रख्याति करी ॥ १९ ॥ ॥ (क.)
॥ नोहर एवो श्रीपालराजानो रास

नति, वांसा केरी खड्ड ॥ हाथे तुरि न पलाणिया, ए पांचे नावे कळ ॥ २॥ ४॥ ॥ ते नणी अमें ६
 दांयी चालगुं ते देग विदेश जोखुं, अने तिहां पोतानी जुजाना बलथी लक्ष्मी पेदा करीने पठी चित्त
 मंदि जे भागुं ते, ते सर्व, कार्यविशेष करखुं ॥ ५ ॥ ॥ ते वात श्रीपालनी मातायें सांजली, तेया
 रें आनीने केहेना लागी के हे पुत्र ! हुं पण तमारी साथें आवीश हवे तो एक घडी मात्र पण तुज
 ने एकलो वृद्धो मूकं नही. केम के महारे तो (आय के ०) पुंजीमां एक तुंज ठो ॥ ६ ॥ ॥

॥ क्रीडा ० ॥ ४ ॥ तेह नणी अमें चालगुं, जोशुं देश विदेश रे ॥ नुजाबलें ल
 खमी लही, करगुं सकल विशेष रे ॥ क्रीडा ० ॥ ५ ॥ माय सुणी आवी कहे, हुं
 आविश तुज साथ रे ॥ घडीय न धीरुं एकलो, तुंहिज एक मुज आय रे ॥
 ॥ क्रीडा ० ॥ ६ ॥ कुंअर कहे परदेशमां, पगबंधन न खटाय रे ॥ तिणे कारण तुमें
 इहां रहो, यो आशीप पसाय रे ॥ क्रीडा ० ॥ ७ ॥ माय कहे कुशला रहो, उत्तम
 काम करेजो रे ॥ नुजबलें बैरी वश करी, दरिसण वहेलुं देजो रे ॥ क्रीडा ० ॥
 ॥ ८ ॥ संकट कट आवी पडे, करजो नवपद ध्यान रे ॥ रयणी रहेजो जागता,

ते सांजली कुमर कहेया लाग्यो के हे माताजी परदेशमां जो पगबंधन होय, तो खटाय
 नही, एटजे कांइ कमाइ शकाय नही, ते कारणे तमें इहांज रहो, अने महारा उपर पसाय
 करीने आशीप आयो ॥ ७ ॥ ॥ तेवारे माताजी कहेया लाग्यां के हे पुत्र ! तमें परवेशमां कुश
 लें रहो, अने उत्तम काम करजो, पोतानी जुजावलें बचुने वश करी फरी गहेला आवी अमने दर्श
 न केजो ॥ ८ ॥ ॥ परवेशमां संकट कट आवी पडे तो नवपदनु ध्यान धरजो, रात्रियें जा

गता रहेजो, सब समय सावधान रह्यो ॥ १० ॥
 मर्दे कहेजां ते, ते सर्व देवी देवता प्रमुख पंथने जिये तमाहुं जतन करो ॥ १० ॥
 माता घणी शिलामण आपीने कुमरने मंगलिकने अर्थ तिलाक करीने गधानती दूरी, ते गयत
 प्रयाणने अर्थ शब्द अने सुकुन पण सर्व रुडां थ्यां, अने सुहृत् पण विजय पटले रुद्धं जयनूं
 आयुं ॥ ११ ॥ ॥ ए श्रीपालना रासनी रचना करी तेनी बीजा खंभने जिये पदेनी ढाल श्रीनि
 नयविजय उपाध्यायीये कही. कवीश्वर कहे ते के हे चयजीनो ! जेगारें स्थितिनो परिपाक या

सर्व समय सावधान रे ॥ क्रीडाण ॥ ११ ॥ अधिप्रायक सिद्धचक्रनां, जेहू कहां ते
 मंथं रे ॥ ते सबि देवी देवता, जतन करो तुम पंथं रे ॥ क्रीडाण ॥ १० ॥ एम शि
 खामण देह घणी, माता तिलाक यधवे रे ॥ शब्द शकुन हांए नजां, विजय सुहू
 रत पण आवे रे ॥ क्रीडाण ॥ ११ ॥ रास रच्यो श्रीपालनो, तेहने बीजे खंभं रे ॥
 प्रथम ढाल विनयं कही, धर्म उदय श्रिति मंभे रे ॥ क्रीडाण ॥ १२ ॥ दोहा ॥ हवे
 मयणा इस बीनवे, तुमगुं अविदुड नेह ॥ अलगी कृण एक नवि रुद्ध, जिह्वां गया
 तिह्वां देह ॥ १ ॥ अग्नि सहेतां सोहिलो, विरह दोहिलो होय ॥ कंत विजोदी का
 य, तेगारें ते स्थिति परिपाकना उदयथी जीव धर्ममां मंभे एटले धर्ममां जोडाय, धर्ममां प्रयत्ने
 ॥ १२ ॥ ॥ हवे मयणासुंदरी आयोने आची रीतें विनति करे ते, जे हे सामी ! तमारी साथें म
 हारे अविचल स्नेह ते, माटे एक कृणमात्र पण हुं तमाराथी अलगी रुद्ध नही. जेम जे स्थानकें
 गया होय, ते स्थानकें गरीर पण होय. ए दृष्टांतें जिहां तमारो वेद हजो तिहांज तमारा वेदनी
 गया रूप हुं रहीश ॥ यतः ॥ यत्र त्वं तत्र मे प्राणाः, शरीरं मम केवलं ॥ भ्राति प्रेमयोगेन, गारिणा
 कमलं यथा ॥ ११ ॥ ॥ हे सामी ! स्वीडने अग्नि सहन करवो पडे ते सुजन ते, परंतु सामीनो

गिरद स्वमयो पड़े ते महा दुर्जन दोष ठे. कंत जे जरतार तेथी विठोद पामेली एवी जे (कामिनी के०) स्त्री ते (जलणजलंती के०) यलता अग्रि सरखी (जोय के०) जोवी एटले अग्रिनी परें यलती दोष एवी जाणयी ॥ यतः ॥ गिरको गिरनो विषयें मरनो, वरनो सखि पावकको जरनो ॥ दरिया पर नो दृष्टिं जरनो, अस्थिधार जलो जियको हरनो ॥ करिसुं अरनो धरनी गिरनो, हरसैं करनो रनमें जरनो ॥ कवि मान कहे सवहिंसु जलो, पण एक बुरो पिउ बीठरनो ॥ १ ॥ इति ॥ ३॥ ॥ एवुं सांचली कुमर फदेया लग्यो के हे सुंदरि दुं कहुं हुं ते तुं सांचल हाल हुं ताहारी सासुना चरणनी सेवा कर, अने हुं उतागलयी महारुं चिंतवेलुं काय करीने (देव के०) बुरत पावो आहुं हुं ॥ ३ ॥

मिनी, जलण जलंती जोय ॥ २ ॥ कहे कुंअर सुंदरि सुणौ, तुं सासू पय सेव ॥ काज करी उतावहुं, हुं आबुं हुं देव ॥ ३ ॥ मन पाखे मयणा कहे, पियु तुम व चन प्रमाण ॥ ठे पंजर शूनुं पड्युं, तुम साथें मुज प्राण ॥ ४ ॥ ढाल बीजी ॥ रा ग मल्हार ॥ कोश्या ऊनी आंगणे ॥ ए देशी ॥ वालम वेहेला रे आवजो, करजो माहरी सार रे ॥ रखे रे बीसारी मूकता, लही नव नवी नार रे ॥ वा० ॥ १ ॥

एवुं पतिनुं वचन सांचलीने यद्यपि एकलां रहेवानुं मन नथी, तथापि स्वामीनुं वचन उद्येयन न याय माटे मन विना मयणासुंदरी कहेवा लागी के हे स्वामी! तमारुं वचन महारे प्रमाण ठे, पण आ महारा शरीर रूप पांजरुं ते शून्य पड्युं ठे, अने महारां प्राण तो तमारी साथेंज ठे. एम निश्चययी जाणजो ॥ यतः ॥ अस्मिन् प्रयाणसमये कुरु मंगलानि, किं रोदिपि प्रियतस्ये वद फारणं किम् ॥ हा प्राणनाथ विरहानलसंगमेन, धुमेन वारि गलितं मम लोचनान्यौ ॥ १ ॥ इति ॥ ४ ॥ दे गलाम ! पग्वेसैं जाउ जो. परंतु माहारी सार मंगल कल्या माटे तिर्हाची वदेजा आवजो केम

के तमै नागयगत पुरुष ॥ ते वेजवेजने निये नयनवी स्वीयो गामीने रखेने मने वीसारी सूकता ?
 ॥ १ ॥ ॥ दे स्थासि ! आजयी मीदीने दुं दिनप्रदये एकासणुं करीज, वली सचित वस्तु स्वायानो
 पम्दिार कर्गो, तथा सूवाने माटे संयारो पण निःकेवल एक पृथ्वी उपरज करीज, परंतु गोदडा
 आदिरु पिवाना उपर नदी सुयुं, वली स्नान करयुं तथा जणगार सजगो ते पण में आजयी त
 ज्यो, पृष्ठे नेनो आजयी त्याग करुं दुं ॥ यतः ॥ कुंजुमं कज्जने कामः, कुसुमं गंकणं तथा ॥ गते न
 नेदि नारीणां, ककाराः पंच डुज्जाः ॥ १ ॥ इति ॥ २ ॥ ॥ हे प्रभु ते वियस वली क्यारें आयगो ?
 के जे दिनमें दुं मद्दाग स्वामीना चरणकमल वेलीश ! पण ए सर्व मद्दारी विरहूरूप वेदनाने,

आजयी करीश एकासणुं, कखो सचित परिद्वार रे ॥ केवल जूमि संयारयुं,
 तर्ग्या स्नान जणगार रे ॥ वा० ॥ ७ ॥ ते दिन वलि कदी आवधो, जिहां देखीश
 पियु पाय रे ॥ विरहनी वेदना वारयुं, सिद्धयक सुपसाय रे ॥ वा० ॥ ३ ॥ सज्जन
 योलायी इणि परं, लेई ढाल रुपाण रे ॥ चंडनाडी स्वर पेसते, कुंघरं कीध प्रयाण

धीपिद्धयचना सुपसाय यकी (वारयुं के०) निवारण करणुं ॥ ३ ॥ ॥ एवी रीतें सज्जनने योलायी
 रे तेमनी पाम्यी रजा लइ पाजा गलीने दायमां ढाल तथा रुपाण एट्ठे तरवार लइने चंड
 सर गावो पंगने एट्ठे सूर्यनाडी वदेने थके श्रीपाल कुमरें परवेजें प्रयाण कीधुं ॥ उक्तं च ॥
 गार्होन्नादे, पुर्णाक्षिस्त्रिक्रमे ॥ गमागमे जीविते च, ग्रहे क्षेत्रादिसंग्रहे ॥ १ ॥ कचक्रिय
 मेवाकृदिविग्रेयोः ॥ नियापट्टानिपेकादौ, शुनायें च शुनः शशी ॥ २ ॥ प्रश्ने प्रारंभो वा
 तर्ग्याणां गामनासिरा ॥ पूर्णवायोः प्रवेगश्चे, नवा सिधिरसंग्रहम् ॥ ३ ॥ तर्कं तैलं गुडं द्वारं,
 पुण्यं नोजनं ॥ मुंजनं मेथुनं मयं, वर्जयेत्तु गमनेऽह्नि ॥ ४ ॥ इति ॥ ४ ॥ ॥ हवे आ

मल पालतां मार्गमां जे जे देश, पुर, नगर, थाये ते तेना नयनया (रंग के०) प्रकारनां कीतुक जो तो थको अय्या नयनया कीतुक अने नयनया रंग जोतो थको एकजो जे नियय पणे सिंहनी पेरे म्हालतो थको एक (गिरि के०) पर्वतना (शृंग के०) टुकनी उपर चढ्यो ॥ ५ ॥ तिहां एक नंद नयन जेगा यनने जिये घणा वृक्षोना गहनमां रसें करी सहित ते फल फूल जेनां तया जेनी उपर कोयल प्रमुख पक्षीज मीडा करी रयां ते एवुं चंपावुं वृक्ष वीवुं. तिहां आनी उनो रह्यो. तेयामां ते वृक्षनी नीचें नायामांहे बुजाउने ऊंची करेली एवी संझायें वेठेलो जाप जपतो एवो एक कुंवर पुरुष, श्रीपालकुमरे (पेल्यो के०) दीनो ॥ यतः ॥ अगुरुतगरनिंवा आघ्रजंयूकवंदा,

रे ॥ वा० ॥ ४ ॥ देश पुर नगरनां नव नवा, जोतो कीतुक रंग रे ॥ एकलो सिंद परे म्हालतो, चढ्यो एक गिरिशृंग रे ॥ वा० ॥ ५ ॥ सरस शीतल वनगहनमां, जिहां चंपक वांद रे ॥ जाप जपतो नर पेखियो, करी करध वांद रे ॥ वा० ॥ ६ ॥ जाप पूरो करी पुरुष ते, बोळ्यो करिय प्रणाम रे ॥ सुपुरिस तूं जलें आवीज, सखूं मादरुं काम रे ॥ वा० ॥ ७ ॥ कुंवर कहे मुज साखिं, कही जे तुम काज रे ॥ घणै आगें उपगारने, दीधां देह धन राज रे ॥ वा० ॥ ८ ॥ ते कहे गुरुकृपा करी

यटकुटजकरीराः शाळ्मलीसालमाळाः ॥ सरलतरलशाली, केतकीनालिकेरा, धयखदिरपलाशाः, कानने यत्र संति ॥ १ ॥ इति ॥ ६ ॥ ॥ ते पुरुष पण जाप पूर्ण करी श्रीपालकुमरने प्रणाम करी बोळ्यो के, हे सुपुरुष ! तूं जेने इहां आब्यो, हवे म्हारुं काम सखुं, एम हुं जाणुं तुं ॥ ७ ॥ तेवारे कुमरे कलुं के म्हाारा सरखुं जे तमारुं कांइ काम दोय ते मने कही, शामाटे ? जे आगल घणा रुडा पुरुषोयें परोपकारने माटें पोतानां (वेद के०) शरीर, धन अने राज्य पण दीधां ते ॥ ८ ॥ ते तीनजो साथक पुरुष कहे ते के, म्हाारा उपर गुरुयें म्हाबोटी कृपा करीने मने एक निपा आची

[illegible]

मो यदुनिज्जनः ॥ १ ॥ उन्नतः ॥ यदुन्नतः ॥
करीनें सुखे विद्या साधन कर. उन्नतः परानवति यज्जनान् ॥ यदुन्नतः ॥
पतः ॥ यदुत्साही तवा मर्त्यः,
घणी, विद्या एक मुज दीय रे ॥ घणो उद्यम कखो साधवा, पण काज न सिद्ध रे
॥ या० ॥ ए ॥ उत्तरसाधक नर विना, मन रहे नहीं वाम रे ॥ तिणे तुम ए करुं
वीनति, अयथासिं स्याम रे ॥ या० ॥ २० ॥ कुंवर कहे साध विद्या सुखें, मन
करी धिर धीन रे ॥ उत्तरसाधक मुज थाकां, करे कोण तुज खोज रे ॥ या० ॥ २१ ॥
कुंवरना मदायथी ततखिणें, विद्या थई तस सिद्ध रे ॥ उत्तम पुरुष जे आवरे,
निदां दोये नव निद्ध रे ॥ या० ॥ २२ ॥ कुंवरने तेणे विद्याधरें, दीधी उपधि दो
य रे ॥ एक जलतरणी अवरथी, लागे शस्त्र नहीं कोय रे ॥ या० ॥ २३ ॥

कुवर्ना ॥ १६ ॥ वा ॥ १७ ॥ १८ ॥
निहां दोये नव निः६ रे ॥ वा ॥ १७ ॥ १८ ॥
य रे ॥ एक जलतरणी अवरथी, लागे शस्त्र नहा का
ज गले ॥ १॥ विजेतव्या लंका नरनतरणीयो जलनिधिः, विपद्दः पौलस्त्यो रणवृत्ति सहायाश्च कपयः ॥
श्रयाप्याजो रामः सकलमगधीशदसकुलं, क्रियासिद्धिः सत्त्वे यसति मद्गतां नोपकरणे ॥ २॥ इति ॥ ११ ॥
कुसुमना सदाय यकी तद्रूप एटने तेज दूणमां ते विद्या तेने सिद्ध यइ. जे मांटे उन्नम पुरुष
नये आधरे, निहां नये निधि प्रगट थाय ॥ १२ ॥ ॥ पत्नी ते विद्याधरं प्रसन्न यइने कुमरने वे
नये आधरे, निहां एक जलतरणी एटने अगाय पाणीमां पडे, तो पण वुडे नही, अने बीजी

(अगर के०) घोजा पुरययी कोइ शस्त्र अस्त्र लागे नही ॥ १३ ॥ ॥ ह्वे कुमार अने विद्याधर ए
वेदुजण आगल परतमांहे चाल्या. जतां जतां तिहां एक वृद्धनी वायामां धातुरवादी पुरुषो सुवर्ण
रत्नं साधता थका दीठा ॥ यतः ॥ अतीधियालाः सरसाः सरसाः पदे पदे आघ्रवनं मनोहरम् ॥ पदे
पदे गंदफलं च गोस्तं, पदे पदे निर्जरापरिपानम् ॥ १ ॥ इति ॥ १४ ॥ ॥ ते धातुरवादीयो, वि
द्याधरं कहेया लाग्या केहे स्वामी तमें जे विधि कह्यो हतो, ते विधियें अमे घणो (खप के०) ठ
यम कसो, पंतु ए काम सिद्धि पाम्युं नही ॥ १५ ॥ ॥ कुंअर कहेवा लाग्यो के, बली एकवार म

कुंअर विद्याधर दोय जणा, चाढ्या परवतमांहि रे ॥ धातुरवादी रस साधता, दीठा
तिहां तरुगांहि रे ॥ वा० ॥ १४ ॥ तेह विद्याधरने कहे, तुमें विधि कह्यो जेह रे ॥
तिणे विधें खप अमें बहु कस्यो, न पामे सिद्धि एह रे ॥ वा० ॥ १५ ॥ कुंअर कहे
मुज देखतां, बली एह करो विद्धि रे ॥ कुंअरनी नजर महिमाथकी, अइ ततखि
ए सिद्धि रे ॥ वा० ॥ १६ ॥ धातुरवादी कहे नीपनुं, कनक तुम अनुजाव रे ॥ एह
मांयी प्रभु लीजीएं, तुम तणो जे मन जाव रे ॥ वा० ॥ १७ ॥ कुंअर कहे मुज खप न

हारी नजरें देखतां फरी तमें ए विधि करो, तेवारें कुंअरें नवपदनुं ध्यान कहुं तेथो कुंअरनी नजरना
महात्म्यथकी ते सुवर्ण तत्काल तिहां सिद्ध थयुं ॥ १६ ॥ ॥ ते देखी धातुरवादीयो कहेया
लाग्या के, तमारा अनुजाव एटले प्रजाव थकी आ कनक नीपनुं जे, माटे हे. प्रभु जेटुं तमारा
मनमां जावे तेहनुं कनक एमांयी तमे ह्यो ॥ यतः ॥ शुणदोय समाहारे, गुणान् यएहंति सा
धयः ॥ क्षीरनीरसमाहारे, दंभाः क्षीरधियांजसः ॥ १ ॥ इति ॥ १७ ॥ ॥ कुंअर कहे जे के, महारे
तो एतो लप नथी. फोकट नार कोण कपाडे? तोए पण तेणे घली (मनोहार के०) आजीजी

કરીને અરુણમાત્ર થોડુંક કુંઝરના (અંગલ કે૦) નેદેડામાં વાંધ્યું ॥ ૧૭ ॥ ॥ હવે કુંઝર તિલ્લીની
 આગલ ચાલ્યો તે થયુભૂમ્ને નરુઅચ નગર્મે વિપે આય્યો. તિલ્લી (હેમ કે૦) મુચળ નેચ્યું તેમાં
 થી પોતાની સ્વરચીની સજાઈ સર્વે કરી, સુંવર વચ્ચ તથા હચીયારો વેચાતા હીધા ॥ ૧૮ ॥ ॥
 તથા મોનાનું તાવિત કરાવી તેમાં તે વચ્ચે ઓયધિય મઢીને પોતાનો (થાદુ કે૦) મુઝાયેં વાંધી
 ને વેગકુમરની પરં સ્વેચાયેં ઘણા પ્રકારનાં કોતુક દેલતો થકો નરુઅચ નગર્માં ફરે તે ॥ ૨૦ ॥
 ૫ શ્રીપાલના રાસનો વીજો સ્વંન તેની એ વીજી ઢાલ પૂર્ણ થઈ, શ્રીધિનયવિજય ગળાઆયજી કહે તે

હીં, કુળ કચલે નાર રે ॥ અલપ તિળે અંચલેં વાંધિયું, કરી ઘણી મનોદાર રે ॥
 ॥ વા૦ ॥ ૨૬ ॥ અનુક્રમે કુંઝર આધિયો, નરુઅચ નયરમગાર રે ॥ હેમ સ્વરચી
 સજાઈ કરી, ખલોં વચ્ચ હચીયાર રે ॥ વા૦ ॥ ૨૭ ॥ સોવેને મઢિય તે હમધિ,
 વાંધી દોપ નિજ વાંદિ રે ॥ વદ્ધિવિધ કોતુક દેલતો, ફરે નરુઅચમાંદિ રે ॥ વા૦ ॥
 ॥ ૨૮ ॥ સ્વંન વીજો એહ રાસનો, વીજી એ તસ ઢાલ રે ॥ ધિનય કહે ધર્મચી સુલ
 હુણ, જેમ રાય શ્રીપાલ રે ॥ વા૦ ॥ ૨૯ ॥ દોહા ॥ કોસંબીનયરી વસે, ધવલશૌવ
 ધનવંત ॥ લોક અનર્ગલ ધન નળી, નામ કુવેર કહંત ॥ ૨ ॥ શકટ હંટ માનાં

કે, ધર્મના પ્રનાયથી જીવને સુલ થાય, જેમ શ્રીપાલરાજાને સુલ થયું, તેમ જાણી લેયું ॥ ચત્ત ॥
 ગ્રામો નાલિ કુતઃ સીમા, ચાર્યો નાલિ કુતઃ સુતઃ ॥ પ્રજ્ઞા નાલિ કુતો વિદ્યા, ધર્મો નાલિ કુતઃ
 મુલ્યમ્ ॥ ૧ ॥ ૩૧ ॥ ॥ હવે અન્ય અધિકાર કહે તે. એવા અયસરને વિપે કોસંબી નગરીનો
 વસનારો મહા ધનવંત એવો ધવલનામેં એક ગ્રંથ છે, તેની પાસેં અનર્ગલ ક્વચ્ચ છે, માટે લોક તેને
 ઇંડનો ખંભારી કુવેર એવે નામેં કરી પ્રસિદ્ધપણે (કહંત કે૦) કહે તે ॥ ૧ ॥ ॥ તે ગ્રંથ (શકટ

के०) महोटा गाढां तथा चूटनी पांगो थने गाडां गलकां जरी तेमां (बहु के०) घणी जाति नां करियाणां (जोडि के०) लाचीने नरुथन वंदरमां थाप्यो ठे, तिहूं लावेजो वस्तु सवें वेची ने तेमां लाखो फांडांनो लान खेतो ह्यो ॥ २ ॥ ॥ एम ते जेठे सर्व वस्तु वेचीने फरी बीजी पदु प्रसारनी वस्तु लीधी, गली पण धन पामवाना लोचें करी परक्षीपें जाया मोटे जलमार्गे प्रवहण पुर्या मोटे (सवल के०) महोटी वाहणो बनाववानी सामग्री कीधी ॥ ३ ॥ ॥ तेषें एक जुंग जातिनु महोटे वाहण तैयार कीधुं. जेना शर कूया थंजा ठे, तथा शोल शोल कुआ थंजायें करी सहित एयां (थयर के०) बीजां जुंगजातिनां थडश वाहण कराव्यां ॥ ४ ॥ ॥

जरी, करियाणां बहु जोडि ॥ ते नरुथन आर्वियो, लान लहे लख कोडि ॥ ५ ॥ वस्तु सकल वेची तिणें, अवर वस्तु बहु लीध ॥ जलवट प्रवहण पूरवा, सकल सजाई कीध ॥ ३ ॥ एक जुंग वाहण कियुं, कुआ थंज जिहां सठ ॥ कुआ थंज शोलें सहित, अवर जुंग थडसठ ॥ ४ ॥ वडसफरी वाहण घणां, वेडा वेगड जोण ॥ शिद्ध खुर्ष आवर्त इम, जेद गणे तस कोण ॥ ५ ॥ इणि परें प्रवहण पां

॥ गली (वडसफरी के०) महोटी सफरनां करनारां एयां घणां एटजे एकशो वाहण कराव्यां, तथा (वेगड के०) वेगडि जातिना (वेडा के०) वाहण १०५ कराव्यां, तथा जोणमुख जातिनां चो रासी वाहण कराव्यां, तथा शिद्धजातिनां चोपन वाहण कराव्यां तथा खुर्ष जातिनां खुर्षाने थाका रें होप तेयां पांजीग वाहण कराव्यां ठे तथा थावर्त जातिनां जे जमरीमां पडे तोपण जांजे नही एयां पषाण वाहणो कराव्यां ठे, एम थनेक जातिनां वाहण कराव्यां ठे, तेना जेद कोण गणी वाहे? थपान ते वाहणोनु वणन करी शकय नही ॥ ५ ॥ ॥ ए रीतें श्रीगजाना चरित्रमां ए

કંદર પાંચઝેં ગાહણનો મેલ કહ્યો ને તે વિશેષ ચમુચેં કરી (પૂર્ણા કે) પાંચઝેં પાંચરો
 પામીને ગાહણને ઘંદરમાં લાવ્યા ॥૬॥ ॥ વલી તે ગાહણને કિયે જે માલિમ લોક ને તે પાંચરો
 યેં ઘેવા ઘેવા પટ તથા પુસ્તક જુદાં ને, વલી સુલાણી લોક સુલાણને સંચાલે ને, ધુતારો જોગનાં
 અધિકારી તે ધુતારાનીજ સ્વર રાગે ને, તથા નિઘાની પુરુષો ને તે નિઘાન તપાસે ને, પટલે ગાદ
 છનાં મુલ આગલ વેરી વાંધી પુડવા નાલોને નિઘાની નરે ને, તે ધરતીની માટીની જુદિ તપાસ્યા સારુ
 તથા પાણી તાણું ને કે ઇંદું ને તેનો યાગ પામવા માટે પાણીનો સુમાર કહાડી રહ્યા ને ॥ ૭ ॥
 કરાણીયો માલની સાચવણ કરે ને, તથા નાસુદા લોક ને તે સણ પ્રમુલ અનેક કામના ન્યાય

ચર્ચો, પૂર્ણાં વસ્તુ વિશેષ ॥ વંદિરમાંદે આણિયાં, પામી નૃપચાંદેશ ॥ ૬ ॥ માલિમ
 પટ પુસ્તક જુદાં, સૂલાણી સૂલાણ ॥ ધૂ અધિકારી ધૂતણી, દોરિ નરે નીસાણ ॥
 ॥ ૭ ॥ કરે કિરાણી સાચવણ, નાસુદા લે ન્યાય ॥ વાયૂ પરલે પંચરી, નેજામા
 નિજ દાડ ॥ ૮ ॥ સ્વરી મસાગતિ સ્વારુચ્યા, સક્ક કરે સઢ દોર ॥ હલક ફલે
 સાં હાલવે, વહુ વેઠા વિદું કોર ॥ ૯ ॥ પંચવણ ધજ વાવડા, શિર કરે ચામર ઠગ ॥

લીયે ને, વલી પાંચરીયો ગાયુની પરીક્ષા કરે ને, અને (નિજામા કે) પોરાયત જે ને તે (નિજ
 વાડ કે) પોતાને યોગ્ય કામ કરી રહ્યા ને ॥ ૮ ॥ ॥ વલી (સ્વરી મસાગતિ કે) સ્વરી
 મેનતના કરનારા આ સ્વારુચ્યા લોક જે ને તે સઢ તથા દોરડાંને સક્ક કરે ને, અને (હલક કે)
 હલકારા લોક જે ને તે ફલેસાં હજાયતા થકા (વહુ કે) ઘણા જનો (વિદુંકોર કે) વેદુ ગા
 જુયેં કોતુકેં વેઠા ને ॥ ૯ ॥ ॥ વલી ગાહણના શિર ઉપર પંચરંગી ધ્વજાડ અને વાવડાડ ઝડી રહ્યા
 ને, ત્યાં કવિ વડેદ્રક્ષા કરે ને કે જાણીયેં ગાહણોના મસ્તક ચામર ઠગેં કરી વિરાજિત થયાં હોય,

त ३ ! एषो एषो ते वाहण सोमे ने. एरी रीं सर्व वाहण ललललल. एरी ने वाहण सोमे निनि
 व प्रशस्त वाजिप वाजो गरी ने ॥ १० ॥ ॥ सर्व वाहण सोमे निनि ने निनि एरी नी निनि
 एरी ने वाहण सोमे निनि (निरुड के०) एरी (नागिनी के०) नागिनी के० नागिनी के० नागिनी के०
 एरी ने वाहण सोमे निनि (निरुड के०) एरी (नागिनी के०) नागिनी के० नागिनी के० नागिनी के०
 एरी ने वाहण सोमे निनि (निरुड के०) एरी (नागिनी के०) नागिनी के० नागिनी के० नागिनी के०
 एरी ने वाहण सोमे निनि (निरुड के०) एरी (नागिनी के०) नागिनी के० नागिनी के० नागिनी के०
 एरी ने वाहण सोमे निनि (निरुड के०) एरी (नागिनी के०) नागिनी के० नागिनी के० नागिनी के०
 एरी ने वाहण सोमे निनि (निरुड के०) एरी (नागिनी के०) नागिनी के० नागिनी के० नागिनी के०

॥ वाहण सवि शाणगारियां, मांहे विविध वाजिप ॥ १० ॥ सात जुई वाहणतणी,
 निरुड नागिनी पंति ॥ वयरीनां वाहण तणी, करे खोखरी खंति ॥ ११ ॥ सुजट
 सनुरा सहस दश, वडा वडा कुंजार ॥ वेडा चिहुं दिशि मोरचे, हाथ विविध ह
 थियार ॥ १२ ॥ इंधण जल संवल ग्रही, बहु व्यापारी लोक ॥ सोहे वेडा गोख
 डे, नूर दिये धन रोक ॥ १३ ॥ हवे नांगर उपाडवा, वडा जुंगनी जाम ॥ नाग
 धडूकी नाग सवि, हुई धडोपड ताम ॥ १४ ॥ सवि वाहणना नांगरी, करे खरा

तेमज (इंधण के०) लारुडा एटले सरपण, (जल के०) पाणी अने (संवल के०) जातुं लइने
 पणा व्यापारी लोक ते वाहणोना गोखने विपे वेडा थका (सोहे के०) शोचे ने, ते सर्व नूरनुं धन
 धन शोचे रोखुं चुकवी थ्यापे ने ॥ १३ ॥ ॥ हवे सर्व वाहणनां नांगर उपाडवाने थ्ये (जाम
 के०) नांगरे महोटा जुंगनामा वाहणनी (नाग के०) तोप (धडूकी के०) वृटी, तेवारे सर्व वाह
 णोनी तोपो वृटीयो तेथी तिहां नाजोनी समकाजे धडोपड नष्ट थयो ॥ १४ ॥ ॥ तिहां सर्व वाह
 णोनी तोपो वृटीयो तेथी तिहां नाजोनी समकाजे धडोपड नष्ट थयो ॥ १४ ॥ ॥ तिहां सर्व वाह

नाना नै लगर मात्र पण साजतां नथी तिदां (मवल ४०) चिंता समानी नथी, ॥ १६ ॥
रह्यो ॥ १५ ॥ ॥ ते जोइ धवलगेठ जांयो थयो, तेना चिनमांदि चिंता समानी केम कर्नु ? ॥ १६ ॥

त चिंता उपनी तेवारे शीकोतर मातानें पुत्रवा गयो के, से मातानी देवे मझारे आ तादाग ना
तेवारे शीकोतर मातानां पुजारा दाय जोइने कदेवा लागे के दे ओठ ! नुं सोनन आ तादाग नाद
द्रुण कोइ वेयतायें यंजाव्यां से, ते उपारे वत्रीश लक्षणा पुरुषनुं वज्रवान लेगे, त्थारें तद्वारा नाद

खर जोर ॥ पण नांगर दावे नही, सबल मच्यो तव मोर ॥ १५ ॥ धवल ओठ
जांयो थयो, चिंता चित्त न माय ॥ शीकोतर पूरण गयो, हवें किम करवुं माय ॥

॥ १६ ॥ शीकोतर कहे ओठ गुण, दादण थंय्यां देवि ॥ ओठे वज्रिश लक्षणा, पुरु
पतणो बलि लेवि ॥ १७ ॥ ढाल व्रीजी ॥ श्रेणिक मन अचरित थयो, हुं वडनागी
राजा रे ॥ ए देवी ॥ धवल ओठ खेइ नेटणु, आल्यो नरपति पाय रे ॥ कहे एक

नर मुजने दिउ, जेम बलि बाकुल आय रे ॥ धव ॥ १ ॥ राय कहे नर ते दि
यो, सगो नही जस कोय रे ॥ बलि करजो ग्रही तेदने, जे परदेवी होय रे ॥
॥ धव ॥ ७ ॥ सेवक चिहुंदिशि ओठनां, फरे नयरमां जोता रे ॥ कुंवर देखी ओ

पणे नूटा करवे ॥ १७ ॥ ॥ ते सांनली धवलगेठ थपूय नेटणु लझे नरुयचना राजा पासे
आनी कदेवा लाग्यो के मुजने एगो एक वत्रीश लक्षणा पुरुष थापो के जेम तेनो बलि बाकुल के
॥ १८ ॥ ॥ ते सांनली राजायें कणुं के
॥ १९ ॥ ॥ ते सांनली होय ते पुरुष में तमने
॥ २० ॥ ॥ पत्नी राजानी आशा

गामीने पणलगेवना मेरक नरुयन नगरमां चारे दिवाये तेंग माणसने लोता फरे जे, एटलामां श्रीपाल कुमरने देलीने मेयरक पुरुष (समहोता के०) दये पामता यका आर्वीने शेव प्रत्ये वात क लेना ह्या ॥ ३ ॥ ॥ के हे शेव अमे एक वत्रीश लक्षणो परदेशी पुरुष दीगो जे, तेनी गुडि लेनार कोइ पण नथी माटे तमे कहोतो तेने एकडी लावीये ॥ ४ ॥ ॥ एवं सांजली धवलगेव सेवकोने फरेया लाग्यो के जाउ तेने आहो एकडी लावो ए काममां एकघडीनी पण विलंब म करो, केमके आपणे ते पुरुषमुं यजिमान आपीने तुरत इहांथी चालीये तेनी (वद्धार के०) वाद्धार करनार

उने, वात कहे समहोता रे ॥ धव० ॥ ३ ॥ दीगो वत्रीशलक्षणो, पुरुष एक परदे शी रे ॥ कहो तो जाली आणीए, शुद्ध न को तस लेशी रे ॥ धव० ॥ ४ ॥ धवल कहे आपणो इहां, म करो घडिय विलंब रे ॥ बलि देईने चालिए, वद्धार नहीं त स बुंव रे ॥ धव० ॥ ५ ॥ सुजट सहस दश सामटा, आवे कुंछर पास रे ॥ अग्नि मानी उक्षतपणे, कडुछां कथन प्रकाश रे ॥ धव० ॥ ६ ॥ ऊठ आठुं तुज आउ छुं, धवल धिंग तुज रूज रे ॥ बलि करशे तुजने हणी, म कर मान मन जूवो रे

संजाल लेनार पण कोइ नथी, तथा बुंव पण कोइ सांजलनार नथी ॥ ५ ॥ ॥ एवो शेवना दु कुम यवाथी दशहजार सुजट सामटा मलीने कुंछरनी पासे आव्या ते अग्निमानेकरी (उक्षत के०) उलंठ पणे कटुक रचन कुंछर आणल प्रकाशया लाग्या ॥ ६ ॥ ॥ के अरे उव हवे तहाहं आपुण्य आर्वी पदोच्युं जे. केमके अमारो सामी जे धवलधिंग ते तद्दारा उपर रूवो जे, माटे तुजने हणीने यजिमान करशे, ए वातमां जुहुं मानवा पण तुं तद्दारा मनमो कोइ पण म करजे एम म कहजे के मने कहे नही ! असे क्वत्री जाणी वृजने कहे जे ॥ ७ ॥ ॥ ते वचन सांजली

कुंवर कदेया लाग्यो के, थरे मूर्खों! तमारा हैयमा काई विमासण ता कय क कसर। सिद्धु कीइ वेहाणो चलिदान थलुंज नथी। गण तमें जे तमारो सामी धवल कह्यो नो ते यथुजाति अे माटे तेनुं चलिदान थ्यो। एमी काई संवेद जाणयो नही। फोकट वचने करीने कां (विरांसो के०) विगाडो नो ॥७॥ एयो कुंवरनो गांकां वचन सांजनीने ते सर्व वचन सुजटायें जइ जेवने संनलाथ्यां। तेवारें गेवें वली राजाने विनति करीने राजानुं (चहुंज के०) पणुं मद्रोटुं कटक (अणाये के०) अणायुं, मे माथुं ॥ ९ ॥ ॥ ह्वे अतुलवजनो धरनारो एयो कुंवर एकलोज जेवारें वेदु सेन्यानी साथे जुं

॥ धव० ॥ ७ ॥ बलि नवि आये सिद्धनो, मूरख ह्वे विमासो रे ॥ धवलपशुनो व लि अजो, वचनं कांइ विरांसो रे ॥ धव० ॥ ८ ॥ वचन सुणी तस वांकडां, शोवने सुजट मुणायें रे ॥ शोव वीनवे रायने, बहोलां कटक अणायें रे ॥ धव० ॥ ९ ॥ एकलडो दाय सेन्यजुं, जव अतुली बल कुंजे रे ॥ चहुटावचें धुंखल मच्यो, कायर हियडां ध्रुजे रे ॥ धव० ॥ १० ॥ कुंत तीर तरवारना, जे जे घाले घाय रे ॥ कुंवर अंगे ला गे नही, उपधिने महिमाय रे ॥ धव० ॥ ११ ॥ कुंवर ताकी जेहन, मारे लाठी लोटि रे ॥ लदवदता लांवा थई, ते पुदवीएं पेटि रे ॥ धव० ॥ १२ ॥

जग लाग्यो, तेवारें तिहां चहुटानी वचमां धुंखल धीगाणुं मची रसुं ते समयें कायर पुरयोनां श्रेडां तो थर थर धुजगा लाग्यां ॥ १० ॥ ॥ ह्वे ते सुजटो तिहां (कुंत के०) जाला, तीर का मटी, अने तरवारना जे जे घाग (घाले के०) नाले वे, ते सर्व आपधिना महिमा यकी कुंवरने अंगे लागतां नथी ॥ ११ ॥ ॥ ह्वे कुंवर जे पुरयने ताकीने लाठी अने लोटि करी मारे, तेवारें ते (लदवदता के०) लडवदता लवता लांवा यइने एव्हीने बिपे पोटी जाय ॥ १२ ॥

गने गजानां, सिद्धस्य नावेन भवं त्यजंति ॥ १ ॥ इति ॥ २२ ॥ ॥ तेषां करीने जे वेची छशमन
क्षती ते छट दूर जाती रहीं. तेवारे वाहण तखां. सर्वनां कार्य सखां. ते वखत मंगलिकनां वाजां
गायां ॥ २३ ॥ ॥ एधीजा खंभने जिये व्रीजी ढाल चित्तमां धरजो. श्रीविनयविलय उपाध्या
यजी कहे ते के, हे जय्यो वाहणनी परें तमें पण संसार समुद्रने तरजो ॥ २४ ॥ ॥ हवे एवो
यनाय यनेलो देखोनें भगलशेठ पोताना मनमां चित्तयया लाग्यो के, महारे हाथे चिंतामणि रत्न चढ्युं

वाहण ऊपर चढी, सिद्धनाद ते मूके रे ॥ धवण ॥ २५ ॥ जे देवी छशमन हती, छट
गई ते दूर रे ॥ वहाण तखां कारज सखां, वाजे मंगल तूर रे ॥ धवण ॥ २६ ॥
बीजे खंभे ढाल ए, व्रीजी चित्तमां धरजो रे ॥ विनय कहे वाहण परें, नवियण
नवजल तरजो रे ॥ धवण ॥ २७ ॥ दोहा ॥ ते देखी चिते धवल, चढ्यो चिंतामणि
हाथ ॥ वडो वखत जो मुज हुवे, तो ए आवे साथ ॥ १ ॥ एक लाख दीनार त
स, देई लागो पाय ॥ कर जोडीने वीनवे, वात मुणो इक जाय ॥ २ ॥ वरसप्रते
एकेकने, सहस दिऊं दीनार ॥ सेवा सारे सहस दश, जोध जला ऊंजार ॥ ३ ॥
तुमने मुद्द माग्युं दिउं, आवो अमारी साथ ॥ ए अवधारो वीनती, अमने करो

ते, माटे जो महारो वडो वखत होय एटने महोदुं जाग्य होय, तो आ पुरुष महारी साथे आवे ॥ १ ॥
एम चिंतवी एक लाख (दीनार के०) सोनामार तेने आपी पगे लागीने विनति करया लाग्यो के,
हे जाइ तमे एक महारी वात सांजलो ॥ २ ॥ ॥ हुं एकेका सुनटने एकेक रुपए एकेक हजार सो
नामोरो ग्रापुं हुं, एंगा दशहजार सेक के, ते महारी सेवा (सारे के०) करे ते. ते सर्व सेयको जला
सो दा पणजर पुरुषो ते ॥ ३ ॥ ॥ पण तमोने सुनें मागो ते इं ग्रापुं, अने तमें महारी साथे

[illegible]

सनाथ ॥ ४॥ कुंवर कहे हूं एकलो, लेजे सर्वनुं मोल ॥ ए सर्वनुं एकलो, कारज
करुं अमोल ॥ ५ ॥ ते धननुं लेखुं करी, चोत्र कहे कर जोड ॥ अमे वणिकज
न एकने, किम देवाये कोड ॥ ६ ॥ कुंअर कहे सेवक थई, नाम न जाणुं दाथ ॥
पण देशांतर देखया, हुं आहुं तुम साथ ॥ ७ ॥ जाहुं लेई वाढणमां, यो मुज
वेसण ताम ॥ मास प्रतं दीनार शत, जाहुं परवधुं ताम ॥ ८ ॥ ढाल चोथी ॥ राग
मल्हार ॥ जीहो जाएयुं अवधि प्रयुंजनि ॥ ए देशी ॥ जीहो कुंवर वेठो गोखडे,

शकाय ? ॥ ५ ॥ ॥ ते सांचिनी कुमर कहेया लाग्या के, हे शेवटी हुं पण सेवक थडने तमारी (वाम के०) पेशी हाथमां जाडुं नही पांतु वेगांतर देखवानी मने इया ने माटे ते जोगाने थ्यें हुं तमारी साथें थ्राडुं हुं ॥ ७ ॥ ॥ ते माटे तमे म्हाारी पासेथी जाडुं लडने मने बाहणमां वेस यानी जगा थ्रापो, पवी शेठें मास मास प्रत्यें सो सो सोनामोर जाडुं लेवानुं परवणुं एठले ठेराव कखो ॥ ८ ॥ ॥ हने श्रीपाल कुंथर म्हाोटा बाद्दाणना गोंखने निपे वेवो थको चारे दिगायें (ज नाथि के०) समुद्रना क्वाोन उठले ठे ते संवंधि कोठुकनं तिहां जोतो हवो, माटे हे सुगुण पुरुषो !

તમે પુણ્નનો પ્રનામ તો ગ્રુડ ! કે જેને પુણ્ય સલાચી દ્રોણ તેને સર્વે મનોચોક્ષિત મલી શ્રાવે છે, અને
વલી તે પ્રાણીના કાલના દાવ સર્વે દૂર ટલી જાય છે, એડું પુણ્નું માહાત્મ્ય છે ॥ ૧ ॥ ॥ હવે સ
મજાને તે સર્વે ગાહ્ણોના સદ સાયેજ દંકાલા તે સદ ઘણા પવને કરી પુરાણા. તેના યોગથી (વ
હુએમેં કે૦) મહોટી ઉત્તાયલથી સર્વે ગદાણો સમુદ્ધમાં (વહે કે૦) ચાલવા લાગ્યાં, તે કેહવા ચાલે
ને ? તો કે એક દુષ્ણમાત્રમાં એક યોજન પંથને અતિક્રમી જાય છે, એવાં ચાલે છે ॥ યતઃ ॥ થલ ડ
પની જલમાં યત્તી, જલના જીવ ન લાય ॥ જીવદ કારણ ચાપડી, દુષ્ણ શ્રાવે દુષ્ણ જાય ॥ ૧ ॥

જીહો મહોટા વાદ્દણમાંદિ ॥ જીહો ચિહુંદિશિ જલધિ તરંગનાં, જીહો જોવે કો
તુક ત્યાંદિ ॥ સુગુણ નર પેલો પુણ્ય પ્રનાવ, જીહો પુણ્યે મનવંતિત મલે ॥ જીહો
દૂર ટલે હલ દાવ ॥ સુગુણ નર પેલો ॥ ૨ ॥ એ આંકણી ॥ જીહો સદ્દંકાયા
સામટા, જીહો પૂર્યા ઘણ પવણે ॥ જીહો વડ વેગે વાદ્દણ વહે, જીહો જોયણ
જાયે સ્વણે ॥ સુગાશ ॥ જીહો જલહસ્તી પર્વત જિસ્યા, જીહો જલમાં કરે હલ્લો
લ ॥ જીહો માંદોમાંદે કુંજતા, જીહો ડગલે કલ્લોલ ॥ સુ૦ ॥ ૩ ॥ જીહો મગરમ
હ મહોટા ફિરે, જીહો સુસુમાર કેડ કોડિ ॥ જીહો નક્ર ચક્ર દીસે ઘણાં, જીહો
કરતા ડોડા ડોડિ ॥ સુ૦ ॥ ૪ ॥ જીહો દમ જાતાં કહે પંજરી, જીહો આજ પવન

ફિરે ॥ ૫ ॥ ॥ તિહાં સમુદ્ધમાં જલહસ્તિયો જે મહોટા પર્વત સરલા જલચર જીવો છે, તે પાણીમાં
હલ્લોલ કરી રહ્યા છે, વલી તે માંદોમાંદે કુંજતા થકા પાણીના કલ્લોલ પ્રત્યે ડંચા ડગલે છે ॥ ૩ ॥
તેમજ મહોટા મહોટા મગરમત્સ્ય ફરી રહ્યા છે, વલી સુસુમાર જાતિના મત્સ્ય તે કૂતરાથી કાંડક
મહોટા પાપ છે, તેના મત્સ્ય પણ કોડે કોડે ગમે વિચરી રહ્યા છે, તથા નક્રજાતિના, ચક્રજાતિના
જે જલાનર જીવો છે, તે પણ સમુદ્ધમાં પાળી ડોડાડોડ કરી રહ્યા છે ॥ ૪ ॥ ॥ દમ જાતાં થકાં

गायत्री पञ्चम जे पञ्चमी जे, ते कहेया लाग्यां के आज पवन अनुकूल जे, सांस्तो जे माटे जो
 मीठु जल तथा इंधण जे लाकडां प्रमुख गन्धनो लय होय, तो वय्वरकोट नजीक आय्युं जे ॥ ५ ॥
 पत्रो वय्वरकोटना चंदिरमांदि उत्तरीने मद्गु लोको पाणी तथा शरपण देया लाग्यां, अने जेनी साथे
 मेवांना कटुनाग मुजटोना (थोरु के०) समूह जे, एया धवलशेठ पण विद्यानां नाली कांठे आनी
 रया ॥ ६ ॥ ॥ तिदां चंदिरमांदि घणां लोक उत्तरीं तेनो मद्गुलो कोलादल शब्द यइ रह्यो, ते सांचलीने
 वय्वरगजाना दाणी पुरुयो जे दत्ता ते (अतिसपरण के०) अत्यंत उतावला आनीने चंदिरनुं वाण

अनुकूल ॥ जीहो जल इंधण जो जोइए, जीहो आय्युं वय्वरकूल ॥ सु० ॥ ५ ॥
 जीहो तम चंदिरमांदि कतरी, जीहो जल इंधण लीये लोक ॥ जीहो धवलशेठ
 कांठे रया, जीहो साथें मुजटना थोक ॥ सु० ॥ ६ ॥ जीहो कोलादल ते सांचली,
 जीहो आख्या अति सपरण ॥ जीहो दाणी वय्वररायना, जीहो मागे चंदिर दाण
 ॥ सु० ॥ ७ ॥ जीहो श्रेष्ठ मुजटने गारवें, जीहो दाण न दीए अनुकूल ॥ जीहो तव
 तिदां लागसुं तेहनं, जीहो मांढो मांढे ऊरु ॥ सु० ॥ ८ ॥ जीहो श्रेष्ठतणे मुज
 टं दण्णा, जीहो दाणी नात्रा रे जाय ॥ जीहो सैन्य सबल तव सज करी, जीहो

मागना लाग्या ॥ ३ ॥ ॥ परंतु (अनुकूल के०) मूल्य एवो जे श्रेष्ठ तेषों पोताना मुजटोना गवें
 करी एटले मझाग आटला मीपाइ जे तो आ दाणी लोकोने दाण आ वास्ते आयुं? एया अदंका
 रयी ते अनुकूल एटले मूल्य गवें वाण दीपुं नदी तेथी तिदां दाणी अने श्रेष्ठना मेगकोने मांढोमांढे
 पुद्ग जया लाग्युं ॥ ८ ॥ ॥ तिदां श्रेष्ठना मुजटोयें दाणी लोकोने मार माव्यो, तेने लोथे ते दाणी
 पो नामी गया, अने पोताना मझागला नामा राजाने जाण करता हया, ते सांचली वलें करी सदि

तद्वारा सरस्वती प्रादुर्लभो पुरुष जे अमारे घरे आचो पद्दतो, ते महारा हाथनी सुखडी चाल्या वि
ना पात्रो केम जाय ? ॥ १९ ॥ ॥ एवां वचन सांजली महाकाल राजा पात्रो फरी जुए ठे तो तेणें
लक्ष्मण तथा रूपनो निधान सरस्वती अने (जाजा के०) घणा पुरुषोनी परें फूजतो एवो एक
पुमान पुरुष दीवो ॥ २० ॥ ॥ तेने जोडने महाकाल राजा कहेवा लाग्यो के.तुं तो घणो सुंदर,
सोहामणो वो, अने संपूर्ण नवयौवन वेपें देखाय ठे, तेम ठतां तद्वारं आयुष्य खूब्या विना फोकट

खो जे प्रादुर्लभो, जीहो पद्दतो अम घर आय ॥ जीहो सुखडली मुज हाथनी,
जीहो चारब्या विण किम जाय ॥ सु० ॥ १९ ॥ जीहो महाकाल जुए फरी, जीहो
दीवो एक खुवान ॥ जीहो जाफानी परें फूजतो, जीहो लक्ष्मण रूपनिधान ॥ सु० ॥
॥ २० ॥ जीहो तुं सुंदर सोहामणो, जीहो दीसे यौवनवेश ॥ जीहो विण खूटे मर
वा जणी, जीहो कांड करे उद्देश ॥ सु० ॥ २१ ॥ जीहो कहे कुंवर संग्राममां,
जीहो वचन किश्यो व्यापार ॥ जीहो जोधें जोध मळ्या जिहां, जीहो तिहां शस्त्रें
व्यवहार ॥ सु० ॥ २२ ॥ जीहो महाकाल कोप्यो तिसे, जीहो हलकारे निज
सेन ॥ जीहो मूके शस्त्र जडोजडे, जीहो राता रोपरसेन ॥ सु० ॥ २३ ॥ ॥

मरवानो- उद्देश शा माटे करे ठे ? ॥ २१ ॥ ॥ एवां राजानां वचन सांजलीने कुंथर
कहेवा लाग्यो के संग्रामने विषे वचननो व्यापार शो करवो ? जिहां योद्धायें योद्धा मले,
तिहां तो शस्त्रनोज व्यापार दीय ॥ २२ ॥ ॥ एवां कुंथरनां वचन सांजली, महाकाल राजा
(तिसें के०) तेनी साथें कोप्यो यको पोतानी सेन्याने हलकारो कस्यो तेयारें ते सुजटो पण (रोप

હોળાડ શસ્ત્ર નાચતા દયા ॥ ૨૨ ॥ ॥ તિહો (તીલા કે૦) તીરણ પટલે આકરા પ્યા તીરના
મમૂદ તયા કેદક લાલો ગમે ગોલાના મેઢુલા કુમરની ઉપર (ચૂઠા કે૦) ચરસયા લાગ્યા, પળ
કુંઝરને ઝાંગેં મૂક (સરાલ કે૦) ખાંસ જટલું પળ લાગે નદી ॥ ૨૪ ॥ ॥ ઝરને કુંઝર તો જે
જે વિઝાયેં આકર્ષાનેં પટલે તાકી કરીને અથવા સેંચીને ઘાળ મૂકે તે, તે તે વિઝાયેં તિહોં સમકાલે
દગ વીજ સુનટોનોં પ્રાણ ઠંપાયે તે ॥ ૨૫ ॥ ॥ એમ કરતાં મદ્દાકાલ રાજાએ રહ્યો, તેને શ્રીપાલ કુમરે
ચદ્ર કે૦) વડો વિજાની ચાંટે જાગી ગયું, પઠી મદ્દાકાલ રાજા એકલો રહ્યો, તેને શ્રીપાલ કુમરે

જીહો વૂઠા તીલા તીરના, જીહો ગોલાના કેડ લાલ ॥ જીહો પળ ઝાંગેં કુંઝર તણે,
જીહો લાગે નહીં સરાલ ॥ સુ૦ ॥ ૨૪ ॥ જીહો આકર્ષોં જે જે દિસેં, જીહો કું
ચર મૂકે ઘાળ ॥ જીહો સમ કાલેં દગ વીજાનાં, જીહો તિહોં ઠંપાયે પ્રાણ ॥ સુ૦ ॥
॥ ૨૫ ॥ જીહો સેન્ય સકલ મદ્દાકાલનું, જીહો જાગી ગયું દહ્યદ ॥ જીહો નપ
एकाकी કુંચરેં, જીહો વાંધ્યો વંધ નિચદ ॥ સુ૦ ॥ ૨૬ ॥ જીહો વાંધીને નિજ સાથ
માં, જીહો પાસેં આણ્યો જામ ॥ જીહો વંધન ઘોઢ્યાં શેઠનાં, જીહો રદ્દક નાઠા
તામ ॥ સુ૦ ॥ ૨૭ ॥ જીહો સહગ લેડ મદ્દાકાલને, જીહો મારણ ધાયો રે શેઠ ॥

(નિચદ કે૦) આકરા વંધને કરી વાંધ્યો ॥ ૨૬ ॥ ॥ તે વાંધીને (જામ કે૦) જેચારેં પોતાના સથ
ચારાની પામેં આણ્યો, ઝરને ધવલશેઠનાં વંધન કુમરેં ઘોઢી નાણ્યાં, (તામ કે૦) તેચારેં રદ્દક પુર
યો જે શેઠની પાસેં ઝગા દતા, તે પળ નાઠી ગયા ॥ ૨૭ ॥ ॥ તેચારેં શેઠ ઘણી ઝતાચલથી તરવાર
દાયમાં લડને મદ્દાકાલ રાજાનેં માર્યા માટે (ધાયો કે૦) ધોણ્યો, તેને શ્રીપાલ કુંઝરેં કલું કે, હાં
હાં શેઠની તમેં વેસી રહ્યો, કેમ કે તમારું ઘલ તો ઝમેં ઠેઠથી દીલું તે, ચલી એક તો જે પોતાને ઘેર ચાલી

आप्यो होय, घीजो आपणे शरणे आव्यो होय, घीजो वांच्यो थको पळ्यो होय, चोथो जे रोगथी पीडा पामतो होय, पांचमो जे नाथी जतो होय, ठगे जे बुढो होय ! एटले वृद्ध होय, थने सातमो जे यालक होय, ए सातें जण जो पण आपणा शत्रु होय तो पण तेने मारवा नही, एवो न्याय ठे ॥२७॥ पत्नी श्रीपाल कुमरें, जे बब्बरना राजाने बंधने वांध्या हता, ते पण तेज वखते ठोडावे, एटले पो ताने द्वायेज बंधन ठोड्यां, थने पोताना जागमां आवेलां अढीशें वाहणमांथी घणां आनूपण वख मगायी पहेरामणी करीने राजानो घणो आदर सत्कार कखो ॥ २९ ॥ ॥ हवे शेवना सु

जीहो कहे कुंवर वेसी रहो, जीहो बल दीतुं तुम ठेव ॥ सु० ॥ २८ ॥ जीहो बंधन बब्बरारायनां, जीहो ठोडावे तेणी वार ॥ जीहो नूपण वख पहेरामणी, जीहो करे घणो सत्कार ॥ सु० ॥ २९ ॥ जीहो सुनट जिके नावा हता, जीहो ते आव्या सद्गु कोय ॥ जीहो जांजे तस आजीविका, जीहो शेठ कोप करी सोय ॥ ३० ॥ जीहो कुंवरें ते सवि राखिया, जीहो दीधी तेहने द्युति ॥ जीहो वाहण अढीशें मा हरां, जीहो साचवजो एकचित ॥ सु० ॥ ३१ ॥ जीहो जे पण बब्बरारायनो, जीहो

नटो जे कांइ प्रथम बब्बर राजाना सुनटोथी वीक पामीने नाशी गया हता, ते पण सद्गु कोय पाठा फरी आव्या, (सोय के०) तेना उपरे शेठें कोप करीने तेमनी आजीविका जांगी नाखी, पगार आपवानो बंध कखो, पोतानी चाकरीमांथी दूर कखा ॥ ३० ॥ ॥ ते सर्व बडो हजार सुन टोने श्रीपाल कुंवरें राखी लीथा, तेमने (द्युति के०) आजीविका थापीने कखुं के, महारा अढीशें वाहण ठे, तेने तमे एकाग्र चित्थी साचवजो, संनाल राखजो ॥ ३१ ॥ ॥ चली बब्बर देशना राजानो पण प्रथम जे कांइ सुनटो आधिक पत्तियार नाशी गयो हतो, ते रावने कुमरें तेडी करीने

उत्तम तपस्विकिन्नी पदेरामणीउ आथी, एवी रीतें जेहूनो पार आये नदी, एटलुं आदर सन्मान
 आसु ॥ ३३ ॥ ॥ आ प्रमाणें बीजा संकने शिरे चौथी ढाल पूर्ण आय ठे. श्रीनिनयविज
 यजी उपाध्याय कहे ठे के, ए सर्व पुण्यनां फल जाणयां! माटे दे ज्यो तमें सहु कोइ पुण्योपा
 कून करो, के जेथी सुख पामो ॥ ३३ ॥ हवे महाकाल राजा श्रीपाज कुमरनी नुजाउना वजनुं
 तेज देखी पोताना चिनमां चमत्कार पाम्यो थको देयामां पणुंज हेज आणीने आची रीतनी वि
 नति करे ठे ॥ १ ॥ ॥ के हे महाराज! महारा उपर मेदेयानी करीने नगरमां आची तमारा

नावो हतो परिवार ॥ जीहो तेहने पण तेडी करी, जीहो आदर दीण अपार ॥ सुण
 ॥ ३२ ॥ जीहो चौथी ढाल एणी पेरं, जीहो बीजे खैं होय ॥ जीहो विनय कहे
 फल पुण्यनां, जीहो पुण्य करो सहु कोय ॥ सुण ॥ ३३ ॥ दोहा ॥ महाकाल श्री
 पाजनुं, देखी नुजवल तेज ॥ चित चमक्यो इम बीनवे, हियेडे आणीहेज ॥ २ ॥
 सुज मंदिर पावन करो, मंदिर करी महाराज ॥ प्रगट्यां पूरव जव कथां, पुण्य
 अमारां आज ॥ २ ॥ तुम सरिखा सुपुरिस तणां, अम दरशन डलंज ॥ जिम म
 रुधरनां लोकने, सुरतरकुसुमसुरंज ॥ ३ ॥ वोलावा विण एकलो, चाली न श

पणे करी महारा मंदिरने (पावन केण) पवित्र करो, तो अमे पण तमारी कांइक नक्ति करीयें, अमे जे
 पूर्वला जयमां पुण्य कलां हतां, ते अमारां पुण्य आज प्रगट थयां, एटले उदय आख्यां, के जेना यो
 गयी तमारा दर्शन थयां. एम अमें मानीयें तेंयें ॥ ३॥ ॥ केम के? तमारा जेवा सुपुरुषनां दर्शन
 मज्यां तें अमारा जेवा जाग्यदीन जनोने घणां डलंज ठे, जेम मरुधर जे मारवाड वेग तेना रेहे
 वासी लोकने सुरतरु जे कल्पवृक्ष तेना (कुसुम केण) फूलनो सुरंज जे सुगंध ते पामयो डलंज
 होय ठे. ए दृष्टतें जाणी लेवुं ॥ ३ ॥ ॥ एवुं वज्वरना राजानुं वचन सांजनीने जे...

આપ્યો હોય, યીજો આપણે શરણે આપ્યો હોય, ત્રીજો વાંધ્યો થકો પડ્યો હોય, ચોથો જે રોગથી પીઠા પામતો હોય, પાંચમો જે નાશી હતો હોય, ઠઠો જે યુદ્ધો હોય ! એટલે વૃદ્ધ હોય, અને સાતમો જે યાલક હોય, એ સાતે જણ જો પણ આપણા શત્રુ હોય તો પણ તેને માર્યા નહીં, એવો ન્યાય છે ॥ ૨૬ ॥ પત્ની શ્રીપાલ કુમરે, જે વલ્લરના રાજાને વંધને વાંધ્યા હતા, તે પણ તેજ વલ્લે ગોઢાવે, એટલે પોતાને હાથેજ વંધન ગોળ્યાં, અને પોતાના જાગમાં આવેલાં અઢીજોં વાહણમાંથી ઘણાં આનૂપણ વસ્ત્ર મગાવી પહેરામણી કરીને રાજાનો ઘણો આદર સત્કાર કર્યો ॥ ૨૭ ॥ ॥ હવે રોવના સુ

જીહો કહે કુંવર વેસી રહો, જીહો વલ દીતું તુમ ઠેઠ ॥ ૨૮ ॥ જીહો વંધન વલ્લરરાયનાં, જીહો ગોઢાવે તેણી વાર ॥ જીહો નૂપણ વસ્ત્ર પહેરામણી, જીહો કરે ઘણો સત્કાર ॥ ૨૯ ॥ જીહો સુન્નટ જિકે નાઠા હતા, જીહો તે આવ્યા સહુ કોય ॥ જીહો જાંજે તસ આજીવિકા, જીહો રોઠ કોપ કરી સોય ॥ ૩૦ ॥ જીહો કુંવરેં તે સવિ રાખિયા, જીહો દીધી તેહને યત્તિ ॥ જીહો વાહણ અઢીજોં મા હરાં, જીહો સાચવજો એકચિત્ત ॥ ૩૧ ॥ જીહો જે પણ વલ્લરરાયનો, જીહો

નતો જે કાંઈ પ્રથમ વલ્લર રાજાના સુન્નટોથી વીક પામીને નાશી ગયા હતા, તે પણ સહુ કોય પાઠા પરી આપ્યા, (સોય કે) તેના ઉપરે રોઠે કોપ કરીને તેમની આજીવિકા જાંગી નાશી, પગાર આપવાનો વંધ કર્યો, પોતાની ચાકરીમાંથી દૂર કર્યા ॥ ૩૦ ॥ ॥ તે સર્વે વડો હજાર સુન ટોને શ્રીપાલ કુંવરેં રાલી લીધા, તેમને (યત્તિ કે) આજીવિકા આપીને કાંચું કે, મદારા અઢીજોં વાહણ છે, તેને તમે એકામ ચિત્તથી સાચવજો, સંજાલ રાલજો ॥ ૩૧ ॥ ॥ વલી વલ્લર વેગના રાજાનો ઘણ પ્રથમ જે કાંઈ સુન્નટો આદિક પશિવાર ગાહી મથો હતો, તે સર્વેને કુમરેં તેહી કરીને

ઠતમ વચ્ચાવિકલના પદ્ધતિના વીજા સંપન્ને વિષ ચાચા ૭૮૩૩ તમે સદુ કાફ પુણ્યના
 થાણું ॥ ૩૨ ॥ ॥ આ પ્રમાણે વીજા સંપન્ને ફલ જાણ્યાં ! માટે તે નવ્યો તમે સદુ કાફ પુણ્યના
 યજી ગ્રાધ્યાય કહે છે કે, એ સર્વે પુણ્યનાં ફલ જાણ્યાં ! માટે તે નવ્યો તમે સદુ કાફ પુણ્યના
 કરો, કે જેથી સુલ પામો ॥ ૩૩ ॥ હવે મદ્દકાલ રાજા શ્રીગલ કુમરની યજ્ઞાર્થના ચત્રં
 કુંજ કરો, કે જેથી સુલ પામો ॥ ૩૩ ॥ હવે મદ્દકાલ રાજા શ્રીગલ કુમરની યજ્ઞાર્થના ચત્રં
 તેજ દેવી પોતાના ચિત્તમાં ચમત્કાર પામ્યો થકો દેવામાં ઘણું જ રૂજ આપીને આવી રીતની વિ
 નતિ કરે છે ॥ ૧ ॥ ॥ કે હે મદ્દકાલ ! મદ્દકાલ ઉપર મેદેશની કરીને નગરમાં આવી તમારા

નતિ કરે છે ॥ ૧ ॥ ॥ કે હે મદ્દકાલ ! મદ્દકાલ ઉપર મેદેશની કરીને નગરમાં આવી તમારા

નાવો દત્તો પરિચાર ॥ જીહો તેહને પણ તેહી કરી, જીહો આદર દીપ્ત અપાર ॥ મુ

॥ ૩૨ ॥ જીહો ચોટી ઢાલ આણી પેરે, જીહો વીજે સંપન્ને દોય ॥ જીહો વિનય કહે

ફલ પુણ્યનાં, જીહો પુણ્ય કરો સદુ કોય ॥ સુ ॥ ૩૩ ॥ દોહા ॥ મદ્દકાલ શ્રી

પાલનું, દેવી નુજવલ તેજ ॥ ચિત્ત ચમક્યો હમ વીનવે, દિપ્તિ આણી દેજ ॥ ૨ ॥

સુજ મંદિર પાવન કરો, મંદિર કરી મદ્દકાલ ॥ પ્રગટયાં પૂરવ નવ કલ્યાં, પુણ્ય

અમારાં આજ ॥ ૨ ॥ હમ સરિલા સુપુરિસ તણાં, અમ દરશન હુલંજ ॥ જિમ મ

રુધરનાં લોકને, સુરતરુસુમસુરંજ ॥ ૩ ॥ વોલાવા વિણ એકલો, ચાલી ન શ

પને કરી મદ્દકાલ મંદિરને (પાવન કે) પવિત્ર કરો, તો અમે પણ તમારી કાંઈક નક્તિ કરીયે, અમે જે

પૂર્વજા નવમાં પુણ્ય કલ્યાં દતાં, તે અમારાં પુણ્ય આજ પ્રગટ થયાં, એટલે ઉદય આપ્યાં, કે જેના યો

ગથી તમારા દર્શન થયાં. એમ અમે માનીયે તેયે ॥ ૨ ॥ ॥ કેમ કે ? તમારા જેવા સુપુરુષનાં વર્ણને

મલયાં તે અમારા જેવા નામ્યહીન જનોને ઘણાં હુલંજ છે, જેમ મરુધર જે મારવાડ કેજ તેના રહે

યાત્રી લોકોને સુરતરુ જે કલ્પવૃક્ષ તેના (હુસમ કે) ફૂલનો સુરંજ જે સુગંધ તે પામવો હુલંજ

દોય છે. એ દૃષ્ટિ જાણી લેજું ॥ ૩ ॥ ॥ એજ વલ્લરના રાજાનું વચન સંનિહીને, જેવારે શ્રી

प्राज्ञागोत्रं ते सात साय करी, (सय के०) नेसाहे धर्मगोत्रं (धर्म के०) दुसमने तस य
 दुने त्याही दीक्षा निजनि घरे जे के, जस (ईति के०) शिक दुसरे दुसरे ते राजासा निजा प
 कर्तो मार्गसा शशी सके जरी, जस तसाम आध्या निजा आत्मार्थी पण यमारे परे तसाम
 मदी ॥ ४ ॥ ॥ सादे से प्रभु ! तसाम गुणतो पशू एतडे समुद्र अर्थात् पणं गुण ते
 रीते सक्ष केण तमने घोडे जे, पण हवे आचलने समक्ष जे जाई जे, ते दक्षीणी पणा दूर जे माटे
 नेसा विजय धनो साय जे ॥ ५ ॥ ॥ ते साननी कुंवर योग्य के हे गोजनी राजानुं दाक्षिण यन

के दीन ॥ पवलशोठ तव चीनये, इणि परं थद अवीन ॥ ४ ॥ प्रभु तुमने वंजे
 सतु, देखी पुण्य पशू ॥ पण विलंब थाए घणो, रतनदीप जे दूर ॥ ५ ॥ कुंवर
 कहे नरसायनु, दासिण किम उमाय ॥ तिणे नयरी जोंवा जणी, कुंवर कीयो
 पसाय ॥ ६ ॥ दाट सज्यां हीरागले, घर घर तोरण माल ॥ चहुटे चहुटे चौकमां,
 नाटक गीत रसाल ॥ ७ ॥ फूल विवायां फुटरां, पंथ करी गटकाव ॥ गज तुरंग
 शणगाहिषा, सोवन रूपे साव ॥ ८ ॥ ढाल पांचमी ॥ राग सिंधुडो ॥ चित्रोडा राजा

न केरी रीते उमपुं जाय ? ते माटे नगरी जोंवानो कुंवर पसाय कखो ॥ ६ ॥ ॥ राजायें पण न
 गरीनां हाट सर्व हीरागज एटले रसमी वखे करी (सज्यां के०) शणगायां, घर घरने विणे तोरण
 मालाज घोषी, चहुटा चहुटाना चौकमां विविध प्रकारनां नाटक करायां. (रसाल के०) रमैं करी
 सद्धि एवो पणां मुंदर गीतो गवराख्यां ॥ ७ ॥ ॥ राजमार्गमां ताजां फुटरां फूल विवायां, पंथ जे
 मार्ग नेसा पालीनां गेटकाव कराव्यो, तथा सोमपुं करवाने पणा हाथी अने घोडांजने (साव के०)
 पात्र एक सोला स्या रूपाना साजे करीने शणगाया ॥ ८ ॥ ॥ हवे चव्वरकोटना मद्राकान ग

जानुं मद्भक्त्य नधारणा माटे तेनी विनति अग्रधारीने पुर मनिं पथाव्या, ते कुंवर कलेवा रे ? तांके
(गडनामी के०) मद्भेदा जाग्यना धणी जे माटे तेने सोनाग्रगंत देखीने जोकोने पणजे पणजे
जोयानी (रट के०) दौंग गलंजा लागी ॥ १ ॥ ॥ एनी रीतें मद्भेदा उत्सव सहित मद्भक्ताल
राजा पोताने नेर कुंवरने तेडी आख्या, ते सर्व सज्जनना मनमां (जाव्या के०) गम्या, पत्री कुंवर
रने देखयाने माटे सोनानां आसन मंगथ्यां, तेनी उपर वेसाडीने. जमया माटे मिठाई, मेवा त
या एकत्तिने (कलेवा के०) कैलवतो जोजन करायानी सामग्री करतो ह्यो. एम (बहु परें के०)

रे ॥ ए देखी ॥ वीनति अग्रधारे रे, पुरमांहे पधारे रे, मद्भेदा वधारे वधर रा
यनुं रे ॥ कुंवर वडजागी रे, देखी सोजागी रे, जोवा रट लागी पगपग लोकिने
रे ॥ २ ॥ घर तेडी आख्या रे, साजन मन जाव्या रे, सोवन मंगथ्यां आसण
वेसणां रे ॥ मीठाइ मेवा रे, पकवान कलेवा रे, जगति करे सेवा वधर बहु परें
रे ॥ २ ॥ जोजन घृत गोल रे, ऊपर तंबोल रे, केसर रंग रोल करे वलि गंटणां
रे ॥ सवि साजन साखें रे, मुखें मधुलं नाखें रे, अंतर नवि राखे कांइ प्रेममां रे
॥ ३ ॥ दीए कन्यादान रे, देइ बहु मान रे, परणी अम वान, वधारो वंशानो रे ॥

कारें वधर कोटनो राजा, श्रीपालकुंवरानी चक्ति सेवा करतो ह्यो ॥ २ ॥ ॥ ह्ये घृत
गोमनां जोजन करानी उपर (तंबोल के०) पाननां बीडां आपी, पत्री केसरना रंगरीने करी
गंटणां करां, तिदां सर्व साजननी साखें करी मुखयकी मधुलं एटले मीठी वाणी नांखतो यको रा
पोताना प्रेममां कांई पण अंतर न राखतां ॥ ३ ॥ ॥ बहु मान आपीने कन्यादान वेतो ह्यो,
अने कदेतो ह्यो के, आ कन्या परणीने अमारा वंशनुं (वान के०) तेज नधारो, ते सांचली

कुंठर जायता दगा, के हे सामी ! हुं परदेजो हुं माटे महाहं कुल, शील, जाण्या विना मात्र चि
जनी साखें करीनेज पोतानी दीकरी केम दीजीयें ? एतले आपीयें ? जे कार्य करीयें ते विचारीने
करीयें तो रुहुं देखाय ॥ यतः ॥ कुलं च शीलं च सनायता च, विद्या च वित्तं च वपुर्वयश्च ॥ वरे
गुणाः सप्त विलोकनीया, स्ततः परं चागवशा हि कन्या ॥ १ ॥ मूर्खनिर्धनदूरस्थ, बहुनार्याशिवा
र्थिनां ॥ त्रिगुणाधिक्यर्याणां, चापि देया न कन्यका ॥ २ ॥ कार्येषु मंत्री शुद्धकर्मदासी, स्नेहेषु माता
दुमया धरित्री ॥ धर्मेषु पुर्या रमयेषु रंजा, स्मराम्यहं लक्ष्मण जानकीगुणान् ॥ ३ ॥ इति स्त्रीगुणाः ॥ ४ ॥

॥ तव कुंवर जांखे रे, कुल जाण्या पाखें रे, किम चित्तनी साखें दीजें दीकरी रे ॥
॥ ४ ॥ कहे नृप अचतंस रे, ठानो नही हंस रे, जाण्यो तुम उत्तम वंश गुणें करी
रे ॥ जाणे सहु कोइ रे, जे नजरें जोइ रे, हीरो नवि होइ विण वेरागरे रे ॥ ५ ॥
महोत्सव मंजावे रे, साजन सहु आवे रे, धवल गवरावे मंगल नरवरू रे ॥ रूपें
जिसी मेना रे, गुणपार न जेना रे, मदनसेना परणावी इणी परें रे ॥ ६ ॥ मणि
माणक कोडी रे, सुगताफल जोडी रे, नरपति कर जोडी दीए दायचो रे ॥ परें प

ते सांचली राजा कहेवा लाग्यो के (अचतंस के०) सर्व पद्मीउमां सुकुट समान एवो जे हंस पद्मी
ते ते ठानो रहेज नही, तेम तमारां वंशकुल, शील, ए सर्व आपना उत्तम गुणें करीनेज अमें जाणी
लोधा, अथवा तमारा उत्तमवंश तमारा गुणे करीने जाणी लोधा; केम के जेणें नजरें जोयो होय ते
तो जाणेज ठे के, (विणवेरागरे के०) खाण विना हीरो होयज नही माटे अमारी प्रार्थना तमें
सफल करो ॥ ५ ॥ ॥ एम कही राजांयें महोत्सव मंजाव्यो तिहां सज्जन सहुयें आख्यां,
राजांयें धवल मंगल गीत गवराव्यां, ग्रने रूपें करी मेना अयसरा सरखी, जेना गुणनो पार नथी एवी
मदनसेना तामे पुत्रीने ए रीने श्रीपालतायें परणावी ॥ ६ ॥ ॥ मणि

तैना। साथ सु..... जोडी के०) मिलायीने नरयतिजे गजा त होय मजारे
 वेतो हयो, वली जेना गुण जोलतां थकां पार थाये
 मूकती यखतें हाथ जोडीने वायजामा वाचूपण ते जावें करीने (परंपरें के०) गारंगार वाय
 नही एयां अनेक जातिनां मणिरत्नामय आचूपण ते जावें करीने (परंपरें के०) गारंगार वाय
 जामां पदेराये ते ॥ ७ ॥ ॥वली नव पेडां नाटकनां वायजामां थाव्यां, ते पेडां कदेवां ते के (तिहां
 के०) तेमां (पात्र के०) गणिका प्रसिद्ध पणो ते, एवां ते जाणियें ए सगें लोकमांयीज (मोने के०)
 नाणां आपीने वेचातां लीधां होय नहि? एवां ते, तेमज (बहु के०) घणां दासी दास प्रमुख से

रं पदिरावे रे, मणि नूपण जावे रे, पार न आवे जस गुण जोलतां रे ॥ ७ ॥
 नाटक नव दीधां रे, तिहां पात्र प्रसीधां रे, जाणे ए लीधां मोलें सरगथी रे ॥
 बहु दासी दास रे, सेवक सुबिलास रे, दीधां उल्लासें सेवा कारणे रे ॥ ८ ॥ रस
 जर दिन केता रे, तिहां रहें सुख वेता रे, दान याचकने देता बहु परं रे ॥ अम
 ने वोजावो रे, हवे वार न लावो रे, कहे कुंवर जावो, अम देशांतरें रे ॥ ९ ॥ न
 प मन डख आणे रे, केम राखुं प्राणे रे, घर इम जाणे न वसे प्राहुणे रे ॥ पुत्री

एक लोक पण(सुबिलास के०)नजा विलास सहित महाकाल राजायें सेवा करवाने अर्थे थाव्या॥७॥
 ॥ एम फेटला एक द्वियस (रसनर के०) आनंदनर सुखने नोगवता थका याचक जन ने
 घणा प्रकारें दान वेता थकां तिहां श्रीपालकुंअर रद्या, पठी कुंअर कहेवा लाग्या के अमने देशां
 तरे जावुं ते माटे वोजाववाने हवे वार लगाडो नही ॥९॥ ॥ एवां कुंवरनां वचन सांनयायी रा
 जायें पोताना मनमां घणुं डःख आणुं, अने विचाखुं जे हवे हुं एने पराणे केम राखुं? राजायें एम
 जाणुं जे प्राहुणे कांइ घर वसे नही. वली पुत्री जे जाइ ने तेतो (नेटि के०) निअं पारकीज थाय,

અર્થે વિચાર કરીને હવે ધોંડાવવાની સજાડ કરવા નગર વચ્ચે ॥ ગંગાડ ॥ ગાન ગાનને નંતિ જાગ
રી, પેટી ધન નોતલ વાજરી ॥ ગાર પ્રેહને પ્તીનો નેહ, ચલેજો રેવ રેગારો નેહ ॥ ૧ ॥ રોગ ॥ ગાશિ
કેમેં ગ્યાફારો, શામી કેઠું નેહ ॥ ધાવલ કેરો પલેખું, ધરતી રેગારો નેહ ॥ ૨ ॥ ॥ ૨ ॥ ॥ હો
જેને રેમતો વસતી અર્પનો પાય, અર્પુ એક ચલન દટલે ત્રિક્તીય, ગુંગીમદ્દણ અયગા ગુંગાતિનું
વાહુણ, મેં સુંદર ધોડાડ કુચા થંજે કરી શોનહું ઝે, તે ધંજને કારીગર લોરોપું ધચ્ચા ઝે, અને
મણિ તપા માણકેં કરી જલ્યા ઝે, એવા કુચા ધંજ ઝે તે જફને (ગયણાંગણ કે ૦) આકાશને વિપે

જે જાફ રે, તે નેટ પરાફ રે, કરે સજાફ હવે ચોલાવવા રે ॥ ૨૦ ॥ એક હુંગ
અલંન રે, જે દેહી અર્ચન રે, ચોસઠ કુચા થંજે સુંદર સોહતું રે ॥ કારીગરેં ઘ
હિયા રે, મણિ માણિક જહિયા રે, થંજ તે અહિયા, જફ ગયણાંગણે રે ॥ ૨૧ ॥
સોવન ચિત્રામ રે, ચિત્રત અનિરામ રે, દેહિયું ગામગામ તિહાં ગોંઘડા રે ॥
ધજ મહોટા ઝલકે રે, મણિ તોરણ ચલકે રે, ચંચલ ઢલકે ચામર ચિહું દિશો
રે ॥ ૨૨ ॥ ખંડ સાતમીઈ રે, તિહાં ચઢી વિશમીઈ રે, વેસીને રમિયું સોવન

અપ્પા ઝે, દટલા કંચા દેશાય ઝે ॥ ૨૧ ॥ ॥ ચલી તે વાહુણમાં સોનાની ચિત્રામણે ચિત્રિત ફ
રેલા અનિરામ દટલે મનોદર એવા ગોંઘડા તે તિહાં ગામ ગામને વિપે દેહીયેં દટલે દેશાય ઝે, ચલી
કુચાપર્ણની અપરેં મહોટી ધજા તથા નેજા ઝલકી રહ્યા ઝે, અને મણિઝનાં તોરણ ધોંધેલાં ઝે તે ચ
લાસદ ફરી રહ્યાં ઝે, ચલી (ધંચલ કે ૦) હાજતા પંચા ચામરો તે ચારે દિશાયેં ટલકી રહ્યાં ઝે ॥ ૨૨ ॥
પત્તી મેં વાહુણની સાતમી ચુમિ તિહાં ઝે, તિહાં ચઢીને વિશામ ગામીયેં અને તિહાં ચેલીને
ખોતારને સોમલે (રતિયે કે ૦) રમત કરીયેં પત્તી રમણિક ઝે પપ્પ તે વાહુણ થળા (ઝેર કે ૦)

કારણે કર. ગાગ જે, ગોને છે, ગલી તેમાં ઘણા પ્રકારનાં ગાજિય ગાજી રહ્યાં છે, તેનાં રાજા
 ગાદ્દણ સમુદ્ધમાં રહું થકું પળ ગાજી રહું છે, ગદ્દાર્ય કરી રહું છે ॥ ૧૩ ॥ તે ગાદ્દણ રાજા
 ચડુ વર્ગે કરીને રાજોથી (પૂરે કે૦) જરે છે, સાસરવાસો મદ્દોટે મને કરીને રાજા કરે છે. ગલી જે
 યડાનર જેટીને વેટીને ગલાયી તેગલતે રાજાયે (વહુપરે કે૦) ઘણા પ્રકારની ગિયામણ રૂપ ગુણની
 પેટી જરીને પોતાની પુત્રીને આપી ॥ ૧૪ ॥ ગલી ઘણા પ્રકારના મિલ્લણા જે છુલડી પ્રમુલ
 તેને લાયતાં દયાં સર્વ સક્કન પણ તિહાં સોદાવ્યાં, શોનતા થકાં સમુદ્ધને કાંતે આંલમાંથી આંસુ પા

સોગતે રે ॥ વહુ ઈંદં ગજે રે, વાજાં ઘણાં વાજે રે, ગાદ્દણ ગાજે રહું સમુદ્ધમાં
 રે ॥ ૧૩ ॥ પૂરે તે રતને રે, રાજા વહુ જતને રે, સાસરવાસો મન મોટિ કરે રે ॥
 ચોલાવી વેટી રે, હિયડાનરિ જેટી રે, શીલ ગુણ વેટી દીધી વહુ પંરે રે ॥ ૧૪ ॥
 સાજન સોદાવ્યાં રે, મિલ્લણાં વહુ લાવ્યાં રે, કાંતે સવિ આવ્યાં આંસુ પાડતાં રે ॥
 વરવહુ ચોલાવ્યાં રે, માવિતર હલ પાવ્યાં રે, તૂર વજડાવ્યાં હવે પ્રયાણનાં રે ॥
 ॥ ૧૫ ॥ નાંગર ઝપડાવ્યાં રે, સદ્દ દોર ચઢાવ્યાં રે, તૂર વજડાવ્યાં હવે પ્રયાણનાં રે ॥
 લાસીપં રે ॥ નિત નાટક થાવે રે, ગુણિજન ગુણ ગાવે રે, વરવહુ સોદાવે વેદુ

હતાં આવ્યાં, અને વરવહુને ચલાવ્યાં તેવાં કન્યાના માવિતર ઘણું હાલ પામતાં હયાં. હવે શ્રી
 પ્રાણે પણ પ્રયાણ કરવાનાં (તૂર કે૦) વાજાં વજડાવ્યાં ॥ ૧૫ ॥ તેવાં ગાદ્દણ
 નાંગર ઝપડાવ્યાં, અને સદ્દના દોરડાં કંચાં ચડાવ્યાં, ચલાસી લોકોયે (વેળે કે૦)
 અને ગાદ્દણોને સમુદ્ધમાં આગળ ચલાવ્યાં, તિહાં શ્રીગાલની પાસે નિત્ય નાટક થાય છે, અને
 ગજન લોકો જે છે, તે શ્રીગાલના ગુણ ગાય છે, એમ વર અને વહુ વેદુ જણાં ગોલને ગિયે વેળાં

पका (सोहने के०) जोने ठे ॥ १६ ॥ ॥ हवे मणि रत्न अने सुवर्ण करी परिपूर्ण नरेलुं एलुं चाह
ए जोइने 'गल्लयेठ' पोतना हृदयमां चितवया लाग्यो के जुड तो खरा ! आ ते खुं थइ गयुं ! में तो
फोफट वेठज कीधी, अने आ समुझनो व्यापार तो (ठेठ के०) प्रथमयीज (एहने के०) ए श्रीपा
लनेज फजीजूत थयो ठे, थरे ! जे खाली हावे महारी साथे आब्यो हतो, जेनी पास एक पैशो पण
न हतो, अने महारा सेवक जेयो हतो, पण ते आज तो (आयें के०) लक्ष्मीयें करीने संपूर्ण
एटने परिपूर्ण थयो ! ॥ १७ ॥ ॥ जुड के मात्र पाणी अने लाकडां लेवा माटे सेज साज आ

गोखडे रे ॥ १६ ॥ मन चिते शेठ रे, में कीधी वेठ रे, सायर ठेठ फल्यो जूड ए
हने रे ॥ जे खाली हाथें रे, आब्यो मुज साथें रे, आज ते आयें संपूरण थयो
रे ॥ १७ ॥ जल इंधण मांटे रे, आव्या इण वांटे रे, परल्यो रण सांटे जूड सुंदरी रे ॥
लखमी मुज आधी रे, इणे मुहियां लाधी रे, दोलत वाधी देखो पलकमां रे ॥ १८ ॥
किम मागुं चाहुं रे, खत पत्र देखाहुं रे, देश के आहुं, अबलुं बोलचो रे ॥ कुंवर
ते जाणी रे, मुख मीठी वाणी रे, चाहुं तस आणी आपे दशगणुं रे ॥ १९ ॥

बब्बर कोटनी वांटे थमें आव्या, तिहां रणसंग्रामनी सांटे आ सुंदरी पण ए परल्यो. चली माहारी
लक्ष्मी पण थइयो थइयो मुहियां एटले सहेजमां एणे (लाधी के०) पामी. आ रीतें जुड के एक पल
वारमां दोलत यधी पडो ॥ १७ ॥ ॥ अने हवे तो ए जोरावर थयो ठे माटे महरां एक महीनां चाहुं
एनी उपर चडी गयेलुं ठे, ते पण श्री रीतें मागुं ! महारी पास कांइ खत पत्र तो नथी. जे एने जइ देखा
हुं. छुं जाणीयें चाहुं आपसो ? किवा नही आपवा माटे आहुं अबलुं बोलचो, तो महाराधी छुं थगा
वुं ठे ? एम चितनी श्रीपाल पामें जइने गवा मदिनां चाहुं मागवा लाग्यो, तेयारें कुंवर पण तेना

मननी नाल जालीने मुखयो मीगो गालीयें योजतो थलो चडेला नाडीया के०) मनुष्य के०) याद
ने जेवने आपे ने ॥ १९ ॥ ॥ नेम श्रीजिनगमना पसाय यही (नरनय पोर्द्धतां, तेवारे वाद
गामीयें तेम अनुक्रमें ते वादण पण सर्व रक्षाहीने आनी नेम कुजने पोर्द्धतां, तेवारे वाद
लानां नागर गालीमां मुख्या, सद तथा दोर सर्व संकेतो लीधा, अने हलवे हलवे सर्व लोक, वहा
गामीयो तिन्ही कोठे आनी उत्तरो ॥ २० ॥ ॥ एम श्रीजा गमने जिये जुठ के जेना पुण्यां कांइ
संभना यइ नयी पण आनंन पुण्यं करोने (एकणविदे के०) एकलाज श्रीपाल कुयरे पोतें ल
पाम्या अनुक्रमें रे, नरनय जिन धरमं रे, वादण रयणदीवि खेमे सदु रे ॥ नांगर ज
ल भेट्यां रे, सद दोर संकेत्या रे, हलवे हलवे लोक सदु तिहां ऊतयां रे ॥ २१ ॥ कुंवर श्री
धीने इम खंभे रे, जुठ पुण्य अखंभे रे, एकण पिंभें, उपारजण करी रे ॥ २२ ॥ दोहा ॥
पाल रे, जह्या नोग रसाज रे, पांचमी दाज, इसी विनयं कदी रे ॥ २३ ॥ उद्यम करे अ
दाण वलावी वस्तुनां, जरी अनेक बखार ॥ व्यापारी व्यापारना, उद्यम करे ताणिया,
पार ॥ १ ॥ लाल किनायत जरकसी, चंदरुछा चोसाल ॥ ऊंचा तंबू ताणिया, (जह्या के०)
खीने (गपारजण करी के०) पेदा करीने (रसाज के०) मद्दा मनोहर एया नोग (जह्या मंहेली
पाम्या, एवी पांगमो शल श्रीविनयविजय उपाध्यायजीयें कदी ॥ २४ ॥ ॥ हवे वादण ते ते
मने गमनु जतारी तेना वाण (गलावि के०) आपीने अनेक बखारो जरी, जे व्यापारी ते ते
(गपार के०) पार विनाना अनेक व्यापार संबंधि उद्यम कया करे ॥ २५ ॥ श्रीपाले समुझे
जिने आनीने मनसि (पट के०) रेलमी गम तेना उंचा तंबू ताणीने बांध्या, तेमांहे (जरकसी
चंडुआ बांध्या,

के होया नेचगानी खबर तो अमने गालीयानेज दीप, एने श्री खबर ने? ए एर्मा शुं समज ने? ॥
 मङ्क ॥ दुधिकाना कंटकाना, दुर्जनानां च नेयसा ॥ विजय नियत न्यस्त, विर्य पुष्टे सुखे दृढि ॥
 ॥ १ ॥ यणिजा चोदस्थेन, मातुर्मासं न चक्षते ॥ न तत्र करुणादेतु, स्तत्रदेतुव्यंतता ॥ १ ॥
 ॥ दोद्रा ॥ दोतां मने वेतां मने, उपर चढावे पाह ॥ कैरी निसदले नीससे, एण म निससे किगड ॥ १ ॥ इति
 ॥ ५ ॥ ॥ एया अयसरने निपे तिदां एक (अवल के०) उत्तम एनो घोडेसार ते कुंरना न्यू
 ने दर्याजे आय्यो (जस के०) जेना सुगुण एटने रुडा गुण ने, रुहुं सरूप ने, अने जलो येप
 ने. ते जेनो पोतें ने तेगोज तेनो परियार पण ने ॥ ७ ॥ ॥ ते तिदां नाटक जोतो वनो ने, तेने

बिजाड ॥ ६ ॥ इण अयसर आय्यो तिदां, अवल एक असवार ॥ सुगुण सरूप
 मुखेप जस, आप समो परियार ॥ ७ ॥ कुंरें तेडी आदरें, वेसाख्यो निज पास ॥
 अजुत नाटक देखतां, ते पाम्यो उह्वास ॥ ८ ॥ दवे नाटक पूरे छये, हुंवर पूरे
 तास ॥ कृण कारण कृण वामथ्री, पाउ धाखा अम पास ॥ ९ ॥ ढाल वठी ॥ जां
 करिया सुनिवर, धन धन तुम अवतार ॥ ए देशी ॥ तेद पुरूप दवे बीनवे जी, रत

कुंरें आवर सहित तेडीने पोतानी पासं वेसाख्यो, ते पण अजुत आश्चर्यकारक नाटक जोडने
 उह्वास पाम्यो ॥ ८ ॥ ॥ दवे नाटक पूर्ण थया पठी तेने कुंरें पुठवा मानहुं के, शा कारण मा
 ने अने म्या स्थानकथी तमें अमारी पासं पथाखा ठो? तथा कोइ आश्चर्य दीतुं होय तो ते अमने
 कद्दी संजालायो ॥ ९ ॥ ॥ दवे ते पुरूप श्रीपाल कुंरने विनवे ने के हे महारज ! आ (चंग के०)
 मनोदर एवो रत्नममें दीप ने, इहां रत्नसावु नामा पर्वत ने, ते केदेयो ने? तोके (वलयाकार के०)
 गोवाकारें ने, वली (चंग के०) कंचो ने, हे प्रभु ! आ हुं जे वात कहुं हुं ते महारी वात तमें चि

पत्नी धरीने एकाग्रचित्तें (अग्रगण्ये कै०) धारण करो ॥ १ ॥ ॥ तिहां ते परयतमांदे रहासंचया
नामें नगरी गये ते, तिहां कनकलेखु नामें राजा राज्य करे ते, ते नियाधर राजाउजो (नरनाहू कै०)
साप्ती ते ॥ २ ॥ ॥ ते राजाने रत्न जेवी रत्नियामणी रत्नमाला नामें पट्टराणी ते, तेने (सुरसुंदर
कै०) देवताना पुत्रनी परे सुंदर सोदाहमणा एवा चार पुत्र ते तेनां नाम कहे ते. एक कनक प्रन,
मीजो कनक शेरार, व्रीजो कनकध्वज अने चोथो कनकरुचि. ए चोरेनां नाम श्रीपाल चरित्रमां ल
ख्यां ते ॥ ३ ॥ ॥ ते चार पुत्रनी उपरें इवतां थकां रूप, कला थने रतियें करी (आगलि कै०)

न ए दीप सुरंग ॥ रतनसानु पर्वत इहां जी, वलयकाकर उत्तंग ॥ १ ॥ प्रभु चित्त
धरीने अग्रधारो मुज यात ॥ ए आंकणी ॥ रतनसंचया तिहां वसेजी, नयरी पर
यतमांद ॥ कनककेतु राजा तिहां जी, विद्याधर नरनाहू ॥ प्रभु ॥ २ ॥ रतन
जिंसी रत्नियामणी जी, रतनमाला तस नार ॥ सुरसुंदर सोदाहमणा जी, नंदन ते
तस चार ॥ प्रभु ॥ ३ ॥ ते ऊपर एक इवतां जी, पुत्री दुइ गुणधाम ॥ रूप
कला रति आगली जी, मदनमंजूषा नाम ॥ प्रभु ॥ ४ ॥ पर्वत शिर सोदाह
णो जी, तिहां एक जिनप्रासाद ॥ रायपितायें करावियो जी, मेरुशुं मंने वाद ॥ प्रभु
॥ ५ ॥ सोवनमय सोदाहमणा जी, तिहां रिसहेसर देव ॥ कनककेतु राजा तिहां जी,

गये एवी जोया योग्य अने शुण्डुं (धाम कै०) स्थानक रूप एक पुत्री थइ तेजुं मदनमंजूषा एवुं नाम
ते ॥ ४ ॥ ॥ हवे ए पर्वतना (शिर कै०) शिरार उपर मस्तक रूप धणोज सोदाहमणो शोजितो मन
नो दरबार अने राजाना पितानो करावेलो एवो रत्नमय एक श्रीजिनप्रासाद ते, ते एटलो तो ऊंचो
ते के मेरुपर्वतची पण वाद करवाने मंमी जाय एवो ते ॥ ५ ॥ ॥ तिहां ते प्रासादने विचे सो
दाहमणा शोनिता मनने दरण फटनाए एवा (श्रीरिसहेसरदेव कै०) श्रीश्लघनदेवजी तेनी रत्न जडित सो

नामय प्रतिमान्ती स्थापना ठे, तेनी कनकहेतु नामें राजा रात्रि द्विस सेना करे ठे ॥ ५ ॥ ॥ तथा ते राजानी कुंवरी जे मदनमंजूषा ठे, ते पण विजयें करी प्रजात, मथान्द अने संस्था मली व्रणे फालें जली चर्कियें करी अष्ट प्रकारी पूजा करे ठे, तथा अगर उखेवे ठे, रसाल एटले सुंदर गीत गा बीने प्रभुना गुणनी स्तवना करे ठे ॥ ॥ ॥ एक विसैं ते कुंवरीयें परियार सहित तिहां आ नीने अल्पत (चंग के०) मनोहर एवी श्रीजिनराजनी अंगी रची, तेणे (कनक के०) सोनाना पत्रां लेइ तेमां कोरणी करीने तेने वचनचमां रखो जख्या तेणे करी सुरंग एटले सारारंगे शोभित कला

अद्भुतिशि सारे सेव ॥ प्रभु० ॥ ६ ॥ नकें जली पूजा करे जी, राज कुंवरी व्रण काल ॥ अगर उखेवे गुण स्तवे जी, गाए गीत रसाल ॥ प्रभु० ॥ ७ ॥ एक दिन जिन आं मी रची जी, कुंवरीएं अति चंग ॥ कनकपत्र करि कोरणी जी, विच विच रतन सुरंग ॥ प्रभु० ॥ ८ ॥ आव्यो राय जुहारया जी, देखे सुताविज्ञान ॥ मन चिते धन मुज धुव्या जी, चउसठ कलानिधान ॥ प्रभु० ॥ ९ ॥ ए सरिखो जो वर मले जी, तो मुज मन सुख थाय ॥ साची सोवन मुजडी जी, काच तिहां न जडाय ॥

पैरी रीतें घणी विस्तारित विधि पूर्वक अंगीनी रचना करीने जाय सहित वेग वंदन करे ठे ॥ ८ ॥ ते आंगी जुहारयाने माटे कनकहेतु राजा तिहां आब्यो ते पोतानी पुत्रीने पूजा करती देखी आंगी रचना संबंधि चतुराइन देखतो ने पत्री तेनो (विज्ञान के०) ठे मनमां चिंतवना करया लाग्यो के पय्य ठे महारी (धुव्या के०) पुत्रीने ए पुत्री तो चोशठ कलानुं (निधान के०) घर ठे एणे आज आभर्पकारी, आर्ध्व एनी पोतानी चतुराइ देखाडी ठे ॥ ९ ॥ ॥ माटे जेवी ए चतुर ठे तेवो एने एना तरणोज जो वर मली जाय तो महारा मनमां घणुं सुख थाय, कैम के जे साचो सोनानी मुडिका

धोप मेमा काप जहाय नही, परंतु डींग, माणिक, पानां जडाव, नोज वें गोनाने पामे ॥ १० ॥ एम
कल्याता नग्नान्नी धिंता धितयतो चिंतातुर थगो थगो राजा ग्रन्थ मने उनो जे, एवा समयने तिरे
एक आभय थपु मे सहुतो मानजो ॥ ११ ॥ ॥ ते राजकुमारी जिनगन्नी पूजा करी, उणवार
प्रणाद करी पावे पगे उतरती, प्रधान श्रीजिनराजहुं मुख जोती थकी नेगारें ते गंजाराथी गाक्षर
आली ॥ १२ ॥ ॥ तेगारें ते गंजाराता येदु वारणां देवाणां एटले कथ थइ गयां, एगां जडाइ गयां के कोइ बल
पंत पुराय जो तेने हलावे तो पण तेना हलाव्यां हलै नही, लगार मात्र (सलके के०) चसके नही ॥ १३ ॥

प्रनु० ॥ १० ॥ एम उनो शूने मनें जी, चिंतातुर नृप होय ॥ इणें अवसरें अच
रिज थयुं जी, ते सुणजो सहु कोय ॥ प्रनु० ॥ ११ ॥ उसरती पावे पगे जी, जि
नमुख जोती सार ॥ आवी गंजारा चाहिरें जी, जब ते राजकुमार ॥ प्रनु० ॥ १२ ॥
ताम गंजारा तेहनां जी, देवाणां दीय वार ॥ हलाव्यां हलै नहीं जी, सलके न
हिंअ लगार ॥ प्रनु० ॥ १३ ॥ राजकुंवरी इम चितवे जी, मन आणी विपवाद ॥
में कीधी आशातना जी, कोइक धरी प्रमाद ॥ प्रनु० ॥ १४ ॥ धिग मुज जिन
जोया तणो जी, उपनो एह अंतराय ॥ दोप सयल मुज सांसहो जी, स्वामी करी

ते जोइ राज कुंवरी घणोज पोताना मनमां विपवाद लावीने एम चितवया लागी के में कोइक
प्रमाद धरीने प्रनुनी आशातना कीधी जे ॥ १४ ॥ ॥ माटे महारे जिनराजना मुख जोया पणा
ने पिछार जे के जे थकी ए अंतराय उपनो एम पोताने निंदती थकी घणो पश्चात्ताप करती प्रनु
ने तिननि करे जे के, हे सामी हुं मंदनागिणी हुं, माहारा उपर सुपसाय करीने जे में मध्यगंगा
रामो दोप आशय्या होय, ते सर्व दोष मुजने (सांसहो के०) माफ करो ॥ १५ ॥ ॥

दे दवाती ? नये मुज गुणधीन श्रीने दर्शन आयो ए दुःख तो महागयी लमलुं नथी, कदाणि लोरु
 तो कुजोरु दोष नो पण मात पिता तेने नेद देखाडे नदी ॥ १६ ॥ ॥ ग्वी रीतें ते पुत्रीने रोती
 यही केनीने गजा कहे ने के, वे नत्मे तमे मक्षरी नात सांजजो. के ए ताद्वारो दोष नथी पण
 इरां नो मक्षगे दोष ने, ने में ताद्वार उग्र स्नेह आणीने ॥ १७ ॥ श्रीजिनेवरना घरमांहे
 ताद्वार गम्भी चिंता चिंतनी तेनी आगातना लागी तेथी वारणा देवाणां ने ॥ १८ ॥ ॥ तो हे

मुपसाय ॥ प्रचु० ॥ १५ ॥ दादा दरिसण दीजीपं जी, ए दुख में न खमाय ॥
 शोरु दोष कुजोरुआं जी, वेद न दाखे माय ॥ प्रचु० ॥ १६ ॥ राय कहे वत्स सां
 जला जी, दोष नदीं तुज एह ॥ दोष इहां ठे माहरो जी, आणी तुज पर नेह ॥
 ॥ प्रचु० ॥ १७ ॥ वरनी चिंता चिंतवी जी, जिणहरमांदि जेण ॥ ते लागी आ
 शालना जी, वार देवाणां तेण ॥ प्रचु० ॥ १८ ॥ जिनवर तो रूपे नदीं जी, वीत
 राग सुप्रसिद्ध ॥ पण कोइक अधिप्रायकं जी, ए मुज शिक्षा दीध ॥ प्रचु० ॥
 ॥ १९ ॥ ए कमाड विण उचडे जी, जाकं नदीं आवास ॥ सपरिवार नृपने ति
 हां जी, वण दुआ उपवास ॥ प्रचु० ॥ २० ॥ वीजे दिन निशि पावली जी, वाणी
 द्रुई आकाश ॥ दोष नथी इहां कोइनो जी, कांड करो रे विपाद ॥ प्रचु० ॥ २१ ॥

पुत्री श्रीजिनवर तो नीरागी सुप्रसिद्ध पणो नीतराग ने, तेंतो कोइनी उपर रूपे नदी. पण कोइएक
 परिष्ठापिक केवतायें ए मुजने निद्रा बीपी ने ॥ १९ ॥ ॥ ते माटे ह्ये ए कमाड उचआविना
 मक्षारे (न्यायाय के०) पेर जावु ननी. एम कही राजा परिवार सदित सिहां वेरासरमां रहो, तेनेअण
 उपवास पद गया ॥ २० ॥ पत्नी वीजा दिनसनी पावली गत्रियें आकाशने धिये एनी वाणी थइ के, हे

ગોરો ! ફોલો સોલોતો શોંગ નથી, માટે તમે વિચાર તા તમને મને જો. ૧૨૧ ॥ ત્યા મનામનાં ત્યા
 રાખી એ દેવાઈ ગયાં છે, મેનું કારણ પટ ૧ જ એ જેને મુશ્કેલી નજરે દેખતાં તારમાં ત્યા તારણો ૭
 પડી પડશે, મેલિજ તર એ મદનમંજુષા કુંડરીનો નગાર થશે ॥ ૨૨ ॥ ૩૩ શીરગનોર સામીની
 ઠિકરી પટો કામી ચક્રેસરી નામે દેવી હું, હશે હું એક મહીનામાં રતને લઈને આનું હું ॥ ૨૩ ॥
 પત્ની દેવીની પાળી સાંનહીને સહુ કોઈ હુપવંત થયા તને રાજાને પણ અલંગ આનંદ ગમ્યો, તેયારે

નેતની નજરેં દેશતાં જી, ગુપડયો એ વાર ॥ મદનમંજુષા તણો અયો જી, તેહજ
 નર જરતાર ॥ પ્રત્નુ ॥ ૨૨ ॥ રૂપનદેવની કિંકરી જી, હું ચક્રેસરી દેવિ ॥ એક
 મારમાંહિ હવે જી, આનું વરને લેવિ ॥ પ્રત્નુ ॥ ૨૩ ॥ મુણીતેહ હરલ્યાં સહુ જી,
 રાયને અત્રિ આણંદ ॥ પ્રેમેં કીધાં પારણાં જી, દૂર ગયાં હુલ દંદ ॥ પ્રત્નુ ॥ ૨૪ ॥
 દિન ગણતાં તે માસમાં જી, ઝંઝો ઠે દિન એક ॥ તિણે જુવે સહુ વાટડી જી, વિ
 કલપ કરે અનેક ॥ પ્રત્નુ ॥ ૨૫ ॥ પુત્ર શોઝ જિનદેવનો જી, હું શ્રાવક જિ
 નદાસ ॥ પ્રવહણ આલ્યાં સાંનહી જી, આલ્યો ફહાં ગહાસ ॥ પ્રત્નુ ॥ ૨૬ ॥
 મુણી નાદ નાટકતણો જી, દેશણ આલ્યો જામ ॥ મનમોહન પ્રત્નુ તુમ તણું જી,

પ્રેમેં કરી પારણા કીધાં, સર્વેના હુલના (દંદ કે ૦) ટાલા દૂર ગયા ॥ ૨૪ ॥ ॥ તિહાંથી દિવસ ગણ
 તો હવે એક મહિનામાં થાકી એક દિવસ ઝંઝો છે, તે માટે સહુ કોઈ વાટડી જોઈએતાં છે, અને અનેક
 પ્રકારના વિકલ્પ કર્યા કરે છે ॥ ૨૫ ॥ ॥ વહી હું એજ નગરનો રહેવાસી જિનદેવ નામા શેઠ તે
 તો પુત્ર જિનદાસ નામા શ્રાવક હું, ને આજે પ્રવહણ આલ્યાં સાંનહીને ફહાં તમારી પામેં પટ આવા
 તમા આપ્યો છે ॥ ૨૬ ॥ ॥ ફહાં નાટક ચર્ચ કરેં તેનો (નાદ કે ૦) શબ્દ સાંનહીને (જામ કે ૦)

जेहने हुं देख्या आच्यो (ताम के०) तेह्वेज दे मनमोहन प्रभु ! में तमारुं दरीन दीतुं ॥ २७ ॥
 पण हुं जाणुं हुं जे श्रीचक्केसरी देवीयें गंगारा उघाडया सारुं तमनेज अमारी पासें आण्णा ने माटे
 श्रीजिनघरना वारणां उघाडतां थकां सहुनी आशा फलजो ॥ २८ ॥ ॥ तो हे प्रज्यजी तमें देह
 सने विपे पथारो अने श्रीजगदीश जे जगतनो ईश्वर तेने (जुहारो के०) प्रणाम करो. हुं बीजो वि
 था जाणुं हुं जे तमारी नजरें देखतां ते वारणां अकश्य उघडजो तेनी साथें अमारा. पुण्य पण ठ
 पडजो ॥ २९ ॥ ॥ बीजा खंमने विपे ए रीतें ठही ढाल कही ते सांनलतां थकां श्रीविनयविजय

दरिसण दीतुं ताम ॥ प्रभु ॥ २७ ॥ जाणुं देवि चक्केसरी जी, तुमें आण्णा अम
 पास ॥ जिणहर बार उघाडतां जी, फलजो सहुनी आस ॥ प्रभु ॥ २८ ॥ पूज्य
 पथारो देहरे जी, जुहारो श्री जगदीश ॥ ऊघडजो ते वारणां जी, जाणुं विसवा
 बीश ॥ प्रभु ॥ २९ ॥ बीजे खंमं एणी परें जी, सुणतां ठही ढाल ॥ विनय कहे
 श्रोता घरे जी, होजो मंगलमाल ॥ प्रभु ॥ ३० ॥ दोहा ॥ तव हरखें कुंवर भणे,
 धवल श्रोत्रने तेडि ॥ जइए देव जुहारया, आवो दुर्मति फेडि ॥ १ ॥ श्रोत्र कहे
 जिनवर नमो, नवरा तुमें निचित ॥ विण उपराजे जेहनी, पोहोंचे मननी खंत ॥ २ ॥

जी उपाध्यायजी कहे ठे के श्रोताजनोना घरने विपे मंगलिकनी माला होजो ॥ ३० ॥ ए व्यक्तिक
 र सांनल्यो, तेवारें श्रीपालकुमार धवलवोत्रने तेडीने हूँ करी कहे ठे के हे श्रोत्रजो हे पित्तजी तमें
 दुर्मति जे माहीमति तेने फेडीने मधारी साथें थावो तो देव जुहारया जइयें ॥ १ ॥ ॥ ते सांनली श्रोत्र क
 हेया लाग्यो के तमें निरंतर काम काज कला विना नवरा वेठा ठो. वली विण उपराजे एटले उपाजिन
 कला विना पोतानी मेजे लखी मलती जाय ठे, तमारा मननी खंत पूर्ण थाय ठे, माटे तमे नि

॥५६॥

अंत जो, तेथी तमें सुखें श्रीजिनवरने (नमो के०) नमस्कार करो ॥ ३ ॥ ॥ अमने तो व्यापारना कामकाज करणामांथी जमयाने माटे एक घडी चार पण परवारी शकीयें तेम वनतुं नथी तेथी सिरामण, व्याजु थने जमण ए त्रणे एकज चार करीयें तैयें ॥ ३ ॥ ॥ हवे जेवारें श्रीपाल कुंवर तिहां जवाने माटे घोडा उपर स्वार थया, (ताम के०) ते वखत (तेजी के०) कोइ दिवस चावुक मारयो न पडे एवी जातिनो (तुखार के०) घोडो ते हर्पे पामतो ठतो (हेपारव के०) हण दण्ट शब्द करे वे. अर्थात् ते घोडो पोताना हणदण्ट शब्द करी कुंवरने सारां शकुन आपे ठे ॥ ४ ॥

अमने जमवानो नही, घडी एक परवार ॥ सीरामण वातु जिमण, करिं ए एकज वार ॥ ३ ॥ हवे कुंवर जावा तिहां, जव थाए असवार ॥ हरख्यो हेपारव करे, तेजी ताम तुखार ॥ ४ ॥ साथ लेइ जिणदासने, अवल अवर परिवार ॥ अनुक्रमें आव्या कुंवर, रूपनदेव दरवार ॥ ५ ॥ एकेको आवो जई, सहु गंगारा पास ॥ कुंवर पठी पधारशे, इम बोले जिनदास ॥ ६ ॥ जिम निरणय करि जाणिं, वार उघाडणहार ॥ गंगारे आव्या जइ, सहुको करे छुहार ॥ ७ ॥ हवे कुंवर करी धोतियां, मुख बांधी मुखकोश ॥ जि एहरमांहि संचरे, मन आपी

पठी धवलशेठने तिहांज मूकी जिनदास शेठने साथें लइ तथा (अवर के०) बीजो पण जे (अवल के०) सुंदर परिवार तेषें करी सहित कुंवर तिहांथी चाल्या, ते अनुक्रमे श्रीरूपनदेव स्वामीना दरवार पासें आख्या ॥ ५ ॥ ॥ तिहां जिनदास शेठ एम बोल्या के प्रथम सर्व श्रीसंघ मांदेलो एकेको पुरुष ण इने प्रभुना गंगारा पासें जइ आवो अने श्रीपाल कुमार पठी पधारशे ॥ ६ ॥ ॥ जे थकी वारणां ना उपाडनार पुरुषने निर्भ्रं करी जाणी लदियें एहुं सांनली सर्व कोइ गंगारा पासें जइ जइने प्रभुने छुहार करता आख्या ॥ ७ ॥ ॥ हवे श्रीपाल कुमार पण छुट धोतीयां करी पदेरीने मुखें मुखकोश

प्रांभी मनमां क्षयंत थको संतोष आणीने श्रीजिनेश्वरना घरने विने संचलो ॥ ८ ॥ ॥ तिहां श्रीपा
 लकुंवरें पोतानी नजरें गंजारो देखतां थकाज तरत गंजारानां वेहु वारणां वेहु पत्र्यां, तेचारे देवो
 में कुसुमनी वृष्टि करी, अने तेवखतें जयजयकार शब्द थयो ॥ १ ॥ ॥ राजाने पण तुरत यथाम
 णी गइ, के दे मद्दाराज ! आजनो विवस तो सफल सुविदाण कायो, केवीयें जे वर दीशो दतो ते
 इहां आब्यो, ते तेजें करीने तो जेवो फलामल करतो खूय होय नहि ! ते समान देखाय ने ॥ २ ॥

संतोष ॥ ८ ॥ ढाल सातमी ॥ राग मल्हार ॥ वे वे सुनिवर विहरण पांगर्यां जी ॥
 ए देशी ॥ कुंअर गजारो नजरें देखतां जी, वेहु ऊघडीयां वार रे ॥ देव कुसुम
 वरपे तिहां जी, दुवा जयजयकार रे ॥ कुंअर ॥ २ ॥ रायने गइ तुरत यथामणी
 जी, आज सफल सुविदाण रे ॥ देवि दियो वर इहां आवियो जी, तेजें फलाम
 ल जाण रे ॥ कुं ॥ १ ॥ सोवन नूपण लाख यथामणी जी, देइ पंचांग पसाय रे ॥
 सकल सजन जन परख्यो जी, देहरे आवे नरराय रे ॥ कुं ॥ ३ ॥ दीवो कुं
 अर जिन पूजतो जी, केसर कुसुम घनसार रे ॥ चैत्यवंदन चित उल्लसे जी,
 स्तवन कहे इम सार रे ॥ कुं ॥ ४ ॥ दीवो नंदन नाजिनरिंदनो जी, देवनो देव द

यथामणीयाने सोनानां आचूण तथा लाख पसाय करी यथामणीना पंचांग पसाय देइने सर्व
 सज्जनजनना परिचारे परख्यो थको (नरराय के०) मनुष्योनो राजा देहरे आब्यो ॥ ३ ॥ ॥ तिहां
 केसर, फूल अने घनसार जे वरास, तेणेकरी श्रीजिनेश्वरने पूजतो एवा कुंवरने राजायें दीवो,
 कुमरें पण पूजा करी रह्या पठी चितने उल्लासें करी चैत्यवंदन कलुं, एमज बली (सार
 के०) प्रधान घणां श्रेष्ठ एवां स्तवनो कहां ॥ ४ ॥ ॥ तिहां कुंवर प्रभुनी स्तुति आची रीतें करे ने,

के हे नाजिराजाना पुत्र श्रीक्ष्ण देवजी, हे देवना देव, हे दयाल, में तमोनें दीठा, तेथी आज
में महोटा पुण्यनो उदय लह्यो, अने महारां जे पाप हतां, ते तो सर्व पातालमां पेशी गयां ॥ ५ ॥
एवी रीतें देव पूजीने बाहेरला रंग मंमपमांहे जेवारें श्रीपाल कुमार आब्या, तेवारे राजा पण सर्व
सज्जन जनना परियारें परवखो थको ठे, तेने हाथने प्रणाम करीने सर्व वेसता हवा ॥ ६ ॥
पवी राजा, कुंवरनी समस्त प्रकारें स्तुति करीने कहेवा लाग्यो के, श्रीजिन घरना वारणां उघा
हतां तमें अचरिज जेवी यात करी, तेथी तमें कोइ देवस्वरूपी देखाउ तो, माटे कृपा करीने आपणा

याल रे ॥ आज महोदय में लह्यो जी, पाप गयां पायाल रे ॥ कुं० ॥ ५ ॥ देव पू-
जीने कुंअर आबिया जी, रंगमंमपमांहि जाम रे ॥ राय सजन जेनें परवस्था जी,
वेठा करिय प्रणाम रे ॥ कुं० ॥ ६ ॥ जिनहर बार उघाडतां जी, अचरिज कीधी
तुमें यात रे ॥ देवस्वरूपी दीसो आपणां जी, वंश प्रकाशो कुल जात रे ॥ कुं० ॥
॥ ७ ॥ न कहे उत्तम नाम ते आपणुं जी, नवि करे आप वखाण रे ॥ उत्तर न दी
धो तेणे रायने जी, कुंअर सयल गुण जाण रे ॥ कुं० ॥ ८ ॥ देखो अचंचो इणे

वंश, कुल, जाति ए सर्वनो प्रकाश करो ॥ ७ ॥ ॥ एवी राजायें प्रार्थना करी पंतु उत्तम पुरुष पोतें
पोताने मुखें पोतानुं नाम मात्र पण कहे नही, अने पोतानां वखाण पण करे नही, एवा सर्व
गुणनो जाण श्रीपाल ठे, माटे तेणे राजाने कांइ पण उत्तर दीधो नही ॥ यतः ॥ परप्रणीता हि
गुणा यशस्कराः, स्वयं प्रणीता न चवंति कीर्तये ॥ न सौख्यसौभाग्यकरा चवंति ते, स्वयं गृहीतो
सुयतीकुचाग्रिव ॥ १ ॥ इति ॥ ८ ॥ ॥ (देखो के०) जूड एवा अचसरने विपे एक अचंचो देख्यो ते
कहे ठे. (गपयो के०) आकाशें उच्योत थयो, तेवारे कंडुं सुल करी सर्व जोया लाग्या के, आ ते

कया प्रफारनी ज्योति मगट थइ ते ? ॥ ९ ॥ ॥ एवामां घणा केवो जेमनी सायें जे, एवा निया चारण मुनि आकाशयी नीजें उतरता तिदां आख्या, तेमणें प्रथम तो गंनारा आगल जइ श्री जिननें चंदीने श्रीजगदयना नाथने शुष्णा, पटले साथा ॥ १० ॥ ॥ पत्नी देवीयें प्रधान सिंहासन रथुं, ते सिंहासन उपर मुनिराज आगी वेठा, तिदां अधिक जीयना श्रवण जे कान, तेने मुखनी देवारी एवी वेधना मधुरध्वनियें पटले मीठा शब्दें करी वेगा लाग्या ॥ ११ ॥ ॥ द्ये मुनिराज, तिदां वेधना मांये नगपदना मक्षत्पनुं वर्णन करता थका कदे ते के, जो जो जय्यो ! हे मक्षानु

अयसरें जी, द्रुत गयले उद्योत रे ॥ कुंचे यदनें जोए तव सदु जी, ए कुण प्रगटी ज्योत रे ॥ कुं० ॥ ९ ॥ विद्याचारण मुनि आविद्या जी, देव घणा तस साय रे ॥ जइ गंजारें जिन वांदिद्या जी, शुष्णा श्रीजगनाथ रे ॥ कुं० ॥ १० ॥ देवरचित व आसने जी, वेठा तिदां मुनिराय रे ॥ दीए मधुरध्वनि देयना जी, अधिकश्रवण सुखदाय रे ॥ कुं० ॥ ११ ॥ नय पद मदिमा तिदां वरणवे जी, सेवो नविक सिंदधक रे ॥ इह नय परभव लदिएं एहथी जी, लीला लदेर अथक रे ॥ कुं० ॥ १२ ॥

जायो ! तमे जेथकी आ नय अने परचवने विसे अथाग एटले पार विनानी जेनो याग नही एवी लीलानी लदेर (लदियें के०) पामीयें, एवा श्रीसिंदधक जगमानने सेवो. इहां श्रीअश्विंतादिक नगपवना समुदायने सिंदधक कदीयें, जे माटे श्रीजिनेश्वरें कहेला वेगतत्य, गुरुतत्य अने धर्म तत्य ए त्रणे तत्य आराधना योग्य जे, ते त्रणे तत्य ए नवपदने विपेज जे, तेमां एक श्रीअश्विंत अने बीजा सिंदध जगयान ए वे पद वेगतत्य रूप जाणना, तथा एक आचार्य, बीजा उपाध्याय अने बीजा साधु, ए त्रण पद गुरुतत्य रूप जाणयां, तथा एक दर्शन, बीजुं कान, बीजुं चारित्र

अने धोर्तु तप, ए चार पद धर्मतरङ्ग ह्य जालर्ता. एम ए प्रम तन्ना उर नेर नर पपा. ते
 द्विज नरपदने तमे प्रमय नक्तिने कही व्यासथी ॥ १२ ॥ ॥ ए चही प म यने रोजांग सरे उर
 नारी जाय, ज्येने वगजे वगजे रसाल इदि पाये, ए नरपदने व्यासथी चही नेम जगन्माम्नि श्री
 पाजकुंरार गुग पाग्या, मेम तमे वण पायो ॥ १३ ॥ ॥ ते सोनही सरे पंरसनां लोक तिहो
 वेमपुकर प्रगता लाग्या के, हे महासाल ! ते श्रीपाल कुंरार कोण पयो ? तेनुं चस्त्रि कही संन
 लायो. मेयारे मुनिजने वण ने श्रीपाल कुंरारुं रसाल चस्त्रि, त्या (पुरपी कै०) प्रयमयी मांमी

डाल दोतग सवि उपशमे जी, पग पग पामे झुझि रसाल रे ॥ ए नय पद
 आरापतां जी, जिम जग कुंछर श्रीपाल रे ॥ कुं० ॥ १३ ॥ प्रेम सयल पूछे पर
 पदा जी, ते कोण कुंछर श्रीपाल रे ॥ सुनिवर तव धुरथी कहे जी, तेहनुं चरित्र
 रसाल रे ॥ कुं० ॥ १४ ॥ ते तुम पुण्ये इहां आवियो जी, जवइहां चैत्य ड्यार रे ॥
 ॥ तेह सुणीनि नय हरखियो जी, हरख्यो सवि पखार रे ॥ कुं० ॥ १५ ॥ इम क
 दीनि सुनिवर उतपत्या जी, गयणमारग ते जाय रे ॥ ऊना थइ ऊंचे सुखे जी,
 वंदे सहु तस पाय रे ॥ कुं० ॥ १६ ॥ ढाल सुणी इम सातमी जी, खंन बीजानी ए

ने देसासरमां गंनाराना कमाड आची उपाध्यां, तिहां सुधी कही संजनाळ्युं ॥ १४ ॥ ते श्रीपाल तमारा पुणें करी इहां आथ्यो, जेना देखवाथी चैत्यना द्वार उघड्यां, ए कथा सांचळीने राजा पणो दुर्गंत थपो, तथा सर्वें परिवार पण दुर्गें पांम्यो ॥ १५ ॥ एवी रीतें श्रीपालनो संवंध करी. तिहांथी गुनियर आकाश मार्गे (उतपत्त्या के०) जता द्या, तेमना पगने सर्वें लोक मना पडने कळे मुखें करी बोदया लाग्या ॥ १६ ॥ एम बीजा स्वमनो ए सातमी दाल मान

लीने दे ज्यो ! तमे सर्वे उजम गुणोता घर रूप एया जे श्रीसिद्धचक्र जगमान जे, तेनी नक्ति करो.
 एम श्रीविनयविजय उपाध्यायजी कहे जे ॥ १७ ॥ ॥ द्वे श्रीजिनघरनी चादिर मुखमंजपने निपे
 सहु कोइ आनी चेवा जे, तिहां कुंवरने निरखीने राजाहुं देसुं दर्पित थाय जे ॥ १ ॥ ॥ राजा कहे जे
 के, कटपतरु समान एया श्रीरूपनेथर एठजे आदिनाथ जगमान तेने धन्य जे, गली चक्रवर्ती वेदीने पण
 धन्य जे, के जेमना पसाययी महारां मनोवांजित ततलेनि एठजे तरत फलीजूल थायां ॥ २ ॥ ॥ एम
 चिंतनी श्रीपाल कुंवरने तिलक यथावी, श्रीफल तंचोल आपी, सर्व सज्जानोनी सालें प्रेमें करी राजा

दरे ॥ विनय कहे सिद्धचक्रनी जी, नक्ति करो गुण मेहरे ॥ कुं० ॥ १७ ॥ दोहा ॥
 वेवा जिनहर बारणे, मुख मंजप सहु कोय ॥ कुंवर निरखी रायतुं, देहुं हरपित
 होय ॥ १ ॥ धन रिसहेसर कटपतरु, धन चकोसरि देवि ॥ जास पसाय मुज फ
 ल्यां, मनवांजित ततलेवि ॥ २ ॥ तिलक यथावी कुंवरने, देइ श्रीफल पान ॥ स
 ज्जन सालें प्रेमें करी, दीधुं कन्यादान ॥ ३ ॥ श्रीफल फोफल सपणने, देइ घणां
 तंचोल ॥ तिलक करीने ठाटणां, कीधां केसर घोल ॥ ४ ॥ निज मेरे कुंवर गया,
 मंदिर पांदोता राय ॥ वेदू ठामे विवाहना, घणा महेत्सव थाय ॥ ५ ॥ वडी वमारण
 दे वडी, पापड घणा वणाय ॥ केलविण् पकवान बहु, मंगल धवल गवाय ॥ ६ ॥

ये कन्यादान वीधुं ॥ ३ ॥ ॥ तथा सपण जे सज्जन जनो तेमने पण श्रीफल जे नालियेर थने
 फोफल एठजे सोपारी तथा घणां (तंचोल के०) पान देइ, तिलक करी केसर घोलीने ठाटणां कीर्था ॥ ४ ॥
 द्वे कुमार पोताने (मेरे के०) नंदुमां गया, थने राजा पोताने मंदिरे पोदोता, तिहां वझे पदुमां
 पोत पोताने स्थानकें विवाह संबंधि घणा महेत्सव थाय जे ॥ ५ ॥ ॥ (वडी वमारण के०) मही
 टी वमारण एठजे खवासण जे जे, ते गढीयो दे जे, एठजे आपे जे, घणा पापड वलाय जे, (बहु के०)

પણા પ્રસાદાતી પદ્માન મેને (કેનરિયે કે૦) કેનરિયે કરે છે, મંદિરના પદ્માનને ખોજ મીત
મગા છે ॥ ૬ ॥ ॥ દરનીનોરો યાજ્ઞો એજ થકા નર નરા મગા ને, જે ને તરિયા તોનો છે,
તે મણિ થને માણિય જહે છે, તથા મોતાર તોનો નર નરા યાદ ઘડે છે ॥ ૭ ॥ ॥ હો રાગા
મે માંદતો મંદાધો છે, મે કહેયો છે? તોકે પ્રથમતો ને મંદગતી મંદૂન મંદિરને તમામ હયા મોના
મા મંત જતા કીયા છે, ને મણિત્વમયજ દેશાય છે, હયા થને કરી ને મંદગ તિગતિજ છે, ગલી ને
ખેતવતને વિને મણિત્વની પુતલીયો થતાવી છે, ને જાણિયે નાટારંગજ કરતી હોય નહીં! પરી મુલ
મુદામે રહી થકી શોજે છે ॥ ૮ ॥ ॥ તથા ને મંદગની ચારે દિગાડના ચારણાડને વિને નીજા રત

વાપા સંવિ તવ નવા, દરની વેગા વાર ॥ જડિયા મણિ માણિક જહે, યાદ ઘડે
સોતાર ॥ ૭ ॥ રાય મંદાવ્યો માંદ્યો, સોવન મણિમય થંજ ॥ થંજ થંજ મણિપૂ
તલી, કરતી નાટારંજ ॥ ૮ ॥ તોરણ ચિદુંદિશિ વારણે, નીલરયણમય પાન ॥ કુંમે
મોતી કુંમલાં, જાણે સરગ વિમાન ॥ ૯ ॥ પંચવરણે ચંડુવે, દીપે મોતીદામ ॥

મય પાનાં તેણે કરી શોજિત હવાં તોરણો ઘાંધ્યાં છે, તે તોરણોમાં વલી મોતીડના કુંમલાં ઢૂંધી રહ્યાં
એ તેથી લટકતાં દેશાય છે, તે જાણીયે સર્ગના વિમાનજ લટકતાં હોય નહીં! હવાં થકાં શોજે છે,
થપલા તે તોરણો નીજાં પાનાનાં છે, તે વિમાન જેવાં જ છે, થને વિમાનોમાં મોતીડના કુંમલાં ઢૂંધી
રહેજો હોય છે, માટે ને તોરણો પણ વિમાન સદૃશ શોજતાં થકાં દેશાય છે ॥ ૯ ॥ ॥ વલી તે મં
દગમાં પોંચવળંજા પંડુયા ઘાંધ્યા છે, તે ચંડુવાને વિને મોતીડની (દામ કે૦) માજાડ ઘાંધેલી
છે, તે કેલી રીપે છે? તિહા કવીખર કહે છે, કે હું હમ માનું હું, જે ચારાણમાં રહેજા તારાડના મંદ
ને આવીને રહીજા વિધાત કીધો હોય નહીં? હવા તે માજાડનાં મોતીડ દેવીવ્યમાન થકાં જોને છે.

॥ १० ॥ ॥ तथा बली राजार्ये चोरो बंधनी ठे, ते कहेली ठे? तोके चारे वाजुये मणिरत्ने जडाव
 एग सोनाना (कुन के०) पट तेणे करी चितरेली ने, ते घडाउने बली अल्पत फुटरी एटने कंची सरस एगी
 फुलोनी मालाउ पदेरावेली ठे, ते (सबलके०) पणी एवी जे (सुरंनके०) सुगंध तेणे करी मळकी रह्ये ॥ ११ ॥
 दवे श्रीपाल कुंवर विधि पूर्वक स्नान मज्जन करे, ते करीने पवी सगे प्रकारना आचरणआदिक
 अणगर पहेरे, ते पहेरीने पवी ललाटे तिलकनी शोभा भरता द्या ॥ १२ ॥ ॥ बली श्रीपाल
 कुंवरना शिर पटले मस्तकने विषे खुणावालो खूप बांध्यो ठे, ते मणि, माणिक अने मोतीये करी

मानव तारामंमलें, आवि कियो विद्याराम ॥ १० ॥ चोरी चिहुं पखे चीतरी, सोवन
 माणिक कुंज ॥ फल माल अति फुटरी, मळके सबल सुरंन ॥ १२ ॥ ढाल आव
 मी ॥ राग खंजायती ॥ करडो तिहां कोटवाल ॥ ए देशी ॥ दवे श्रीपालकुमार,
 विधिपूर्वक मज्जन करे जी ॥ पहेरे सवि शणगर, तिलक निळाडे शोभा धरे जी
 ॥ २ ॥ शिर खुणालो खूप, मणि माणिक मोति जड्यो जी ॥ दसे हीराने तेज,
 जाणे हुं नृप शिर चढ्यो जी ॥ ३ ॥ कानें कुंमल दीप, द्वार दवे सोहे नवलखा
 जी ॥ जड्यां कंदारे रत्तन, बांदे वाजुबंध वेरखा जी ॥ ३ ॥ सोवन वॉटी वेढ,

जड्यो ठे, तेमां जे हीरा जडेला ठे तेना तेजें करी ते खूप दसे ठे, अर्थात् जाणीये हस्ततोज दीप
 नही? एवो वेखाप ठे. तिहां कधि उल्लेख करे ठे के, ते खूप एवुं जाणे ठे जे हुं (नृप के०) राजाना
 पण शिर उपर चढ्यो हुं माटे सर्व अलंकारमां वचम हुं, अथवा राजाउ करतां पण हुं महोठो हुं
 एवो गर्व आणीनिज जाणिये दसे ठे के बुं! ॥ २॥ ॥ बली वे कानने विषे वे कुंमल पहेलां ठे, ह्याने
 विषे नयलखा द्वार शोनी रह्य ठे, केडने विषे रत्ने जडाव कंदोरो बांध्यो ठे, जुजाउने विषे वाजु
 बंध वेरखा बांध्यो ठे ॥ ३ ॥ ॥ वे दायनी दवे आंगुलियें सोनानी वॉटीउ तथा वेढ शोनी रह्य

ने मांदि आण्लो गल्ली कन्याने पण चोरी मांदि आणी, तेगारें तेना मनमां पण परणवानो रूप घणो
 ने ॥ ए ॥ ॥ पठी (कर मेलावो के०) द्वाथ मेलावो कीधो ते गलत ब्राह्मण वेदपाठ जणे ठे, गल्ली
 वेद पढ़ गालानी (सोद्व के०) सुवासण स्त्रीयो आप थापनां तरफनां गीत गाय ठे ॥ १० ॥ ॥ पठी
 अग्निनी सायें करी चारे मंगल वचावीने गरक्याने फेरा फेरव्या, ते गलतें राजाये घणा प्रकारनां
 दान दीयां ॥ यतः ॥ दानद वेला कजला, जग बिरला को होय ॥ जलद्वर जल देया समे, दयाम
 यदनपर जोय ॥ १ ॥ दानं महिमनिवानं, कुशलनिवानं कलंककरिसिंहः ॥ श्रीकलंककंठवृतं,

हर्ष घणो कन्यातणे जी ॥ ए ॥ कर मेलावो कीध, वेद पाठ वांचण जणे जी ॥
 सोद्व गाए गीत, विदु पयें आप आपणे जी ॥ २० ॥ करी अग्निनी साख, मं
 गल चारे वरतीयां जी ॥ फेरा फरतां ताम, दान नरिंदें वदु दीयां जी ॥ २१ ॥
 केजवीउ कंसार, सरस सुगंधो मदमदे जी ॥ कवल ठवे सुखमांदि, मांद्दो मांदि
 मन गद गदे जी ॥ २२ ॥ मदनमंजूपा नारि, प्रेमं परणी इणी परें जी ॥ विदुं
 नारीशुं जोग, सुख विलसे सुसराघरं जी ॥ २३ ॥ कपजदेव प्रासाद, उठव

सिद्धिभूतंगमे दूतः ॥ २ ॥ इति ॥ ११ ॥ ॥ पठी सरस सुगंधें करी महमहाट करी रह्यो ठे
 एयो कंसार केजव्यो ठे, एटसे वनाव्यो ठे, तेना (कवल के०) कोलिया तेने हर्ष सहित स्त्री ने जरतार
 वेदु जण मली मांद्दोमांदि मनना गदगदहटें करी एकेकना सुखमां मूके ठे ॥ २२ ॥ ॥ एरीतें
 मदनमंजूपा स्त्रीने प्रेमं करी परण्या, हवे श्रीपालकुंअर ससराने घरे रह्या थका वेदु स्त्रीयोनी सायें
 सुखने (विलसे के०) जोगवे ठे ॥ २३ ॥ ॥ इहां कुंअर, श्रीकपज देवजीना प्रासादने विपे महोदय
 आनवें करी नित्य प्रत्यें उत्सव सहित पूजा करे ठे, तथा घणां गीत गान करे ठे, वदु दान आ

पूजो ज्यो निल गण्टे (गिण के०) दृश्य याचरे ते ॥ १४ ॥ ॥ गरी नेत्र मंजो ज्यो ज्यो ते
 मुरगा ज्योमहाय ज्योविजानी जीनी ज्योरीने श्रीविद्वत्कवीजी दमन ज्योनी पूजा करे
 ते ॥ १५ ॥ ॥ ज्यो विजय पथित ज्योमारीनो पट्ट वर्याहीने एते रत्नमारीने पणो मजोरो ज्यो
 १२६ महोत्साव कर्यो, एवी रीते कुंवर योमानो मनुष्य ज्योमार मरता करे ज्यो, ज्यो लक्ष्मी पा
 म्यालो तासो लीये ते ॥ १६ ॥ ॥ एक दिवसे जिनेभरता रेरेगमने कुंवर ज्यो राजा, ए येदु
 ज्यो तासो मली येज ते, ज्योने (मनरजि के०) मन्ती मप्रताये श्रीजिनेभरती आगल ज्योम

पूजा नित करे जी ॥ गीत गान बहु दान, वित्त पणु तिहां वाचरे जी ॥ १४ ॥ ये
 प्रमार्से गुमवास, आंघिल उली आदरे जी ॥ सिखकनी सार, लाखीणी पूजा
 करे जी ॥ १५ ॥ वरतावी अमार, अछाई महोत्सव घणो जी ॥ सफल करे अय
 तार, लाहो लीए लखमी तणो जी ॥ १६ ॥ एक दिन जिनहरमांदि, कुंअर राय
 येगा मली जी ॥ नृत्य कराये सार, जिनवर आगल मन रली जी ॥ १७ ॥
 इणे अयसर कोटवाल, आवी अरज करे इसी जी ॥ दाणचोरीएं चोर, पकड्यो
 तस आझा किसी जी ॥ १८ ॥ बलि नांगी तुम आएण, बल बहुलुं इणें आदलुं
 जी ॥ अमें देखाइया हाथ, तव मोहोडुं जांलुं कलुं जी ॥ १९ ॥ राजा बोले ताम,

गुण करणे ते ॥ १७ ॥ ॥ ए अयसरें कोटवाल आवीने राजाने एवा प्रकारनी अरज करवा
 जाग्यो के, ते महाराज ! दाण चोरीये चोर घयेजो एटले दाण चोरीनो करनार चोर अमें पकड्यो ज्यो,
 तेने ज्यो केहेगा प्रकारनी सिखा करवा हुकुम करे जो ? ते कह्यो ॥ १८ ॥ ॥ बली तमारी
 ज्योना वीही ते पण एणे जोनी नारसी, तथा ज्योमारी साहलुं पणु बल आदलुं, परंतु अमें जेवारे
 मरेल्यार हाथ देखाव्यार, तेघारे तेने पोतानुं मुण्य पणोयुं कर्ने ॥ १९ ॥ ॥ ते सान्जनी राजा कोट्यो के

एने चोरनो वंद आपो, ते चोर कुंअर कइय तो पोतानी नजर आगल कांड स
रीयें? ॥ २० ॥ ॥ बली जे चोर होय तेने ग्रथम तो पोतानी नजर आगल कांड स
परीक्षा करीयें, अने पवी जे कांड तेने वंद केयो घटे, ते आगोयें, शा माटे जे सवें माणस कांड स
रखों न होय " सहुने होयें सारिखुं जी " एवुं पागंतर पण ते ॥ २१ ॥ ॥ पवी जेचारे राजानी
दखूरमां तेने लई आख्या, तेचारे ए धवलदोव ते, एवुं जाणीने कुंअर राजाने कहेतो हयो के, मद्दा
राज ! आ चोर तो तमें घणो नलो आण्यो? ॥ २२ ॥ ॥ ए तो मद्दारा पिता समान ते. हुं एनी

दंभ चोरनो दीजीएं जी ॥ जिणहरमां ए वात, कहे कुंअर किम कीजीएं जी ॥ २० ॥
नजरं करी दजूर, पहेलां कीजें पारखुं जी ॥ पवें देखें दंभ, सहुए न होयें सारिखुं म
जी ॥ २१ ॥ आण्यो जिसें दजूर, धवल दोव तव जाणियो जी ॥ कहे कुंअर म
हाराज, चोर नलो तुमं आणियो जी ॥ २२ ॥ ए सुज पिता समान, हुं ए साथें
आवियो जी ॥ कोटिघज सिरदार, वादण इहां घणां लावियो जी ॥ २३ ॥ वो
डावी तस वंध, तेडी पासें वेसाडियो जी ॥ गुनह करावी माफ, रायने पाय लगा
डियो जी ॥ २४ ॥ राय कहे अपराध, एहनो परमेसर सह्यो जी ॥ अजरामर थ

साथेंज इहां आब्यो हुं, बली ए तो कांड सामान्य माणस नथी, परंतु कोटिघजो जे ते तेनो पण
ए सिरदार ते, अने इहां तमारा वंदरमांहे घणां वादण लई आब्यो ते ॥ २३ ॥ ॥ एम कही
तेनां वंधन मोडाची, वेठने तेडी पोतानी पासें वेसाड्यो, अने तेनो गुनो माफ करावी राजाने पगे
लगाड्यो ॥ २४ ॥ ॥ राजाये कहुं के, एनो अपराध तो परमेचरें सहन कखो, एटले माफ कखो,
एतो ह्ये अजरामर थयो जाणयो, कारण के जे तुमं (वाहेमह्यो के) हाथे जाड्यो ते अजर

अमर थयो, एमां कांइ नयाइ नथी ॥ २५ ॥ ॥ हवे एक द्विसें धवलशेठ आवीने श्री
पालकुरने एम विनये वे, के दे सामी वाहणनी यस्तु सर्वे वेचीने फरी नवां करीयाणां लइने
तेणे फरी वाहण (पूखां के०) नखां ॥ २६ ॥ ॥ माटे तमें अमनें आ ठेकाणें जेवी रीतें कुशलें
लेमें लाव्या वो, तेवी रीतें फरी पाठा अमारें देश पोहोचाडो, तो प्राणी सर्व सुख पामे ॥ २७ ॥
ते सांनली कुमरे पण पोताने देश जवानो जाव ससराने जणाव्यो, तेवारें राजाना चितने विषे घ

यो एह, जेह तुमें बांहे ग्रह्यो जी ॥ २५ ॥ एकदिन आवी शेठ, कुंवरने इम वीन
वे जी ॥ वेची वाहणनी यस्तु, पूखां करियाणे नवे जी ॥ २६ ॥ तुमें अमने इण
ताम, कुशल खेमें जिम आणिया जी ॥ तिम पहेचाडो देश, तो सुख पामे प्रा
णिया जी ॥ २७ ॥ कुंअरें जणाव्यो जाव, निज देशें जावा तणो जी ॥ तव नपने
चितमांहि, असंतोप ऊपनो घणो जी ॥ २८ ॥ माग्यां नूपण जेह, ते ऊपर मम
ता किसी जी ॥ परदेशीशुं प्रीत, दुखदायी होये इसी जी ॥ २९ ॥ सासु सुसरो
दोय, कर जोडी आदर घणे जी ॥ आंसु पडते धार, कुंअरने इणि परें नणे जी
॥ ३० ॥ मदनमंजूपा एह, अम उत्संगें उठरी जी ॥ जन्मथकी सुखमांहि, आज

णो असंतोप उपन्यो ॥ २८ ॥ ॥ तथापि यत्नी विचाखुं जे मागी लावेला आनूपणो होय तेनी उप
र फोकट ममता शी करवी? ए ममता तो दुःखदायी जाणवी, तेम जे परदेशीनी साथें प्रीति करवी
तेपण एवीज दुःखदायी होय ॥ २९ ॥ ॥ एम निर्धारी सासु अने ससरो वेडु जण वे दाय जो
डी, पणा आवरें फरी, आंखमांथी आंसुनी धारा पडते थके, कुंअर ग्रह्ये एवी रीतें (नणे के०)
फरेतो दुना ॥ ३० ॥ ॥ के दे राजन्! ए मदनमंजूपा नाते पुत्री ते अमारा खोजामां गठरी ने,

॥ २१ ॥
 एतौ जन्म थकी मांदिने आज विवरा सुधी सदाय सुखमोहेज लीला करी ते ॥ २१ ॥
 पुत्री प्रायेँ अमारा जीन थकी पण अमने पणीज नदानी ते, ते आज तमारे दाये जेम आपण
 (वनी के०) दयापी होय तेम आपी ते, मोटे जो पण तमें नन नवी स्वीपो परणो, तो पण मने
 देव देवो नदी ॥ २५ ॥ ॥ दोये पोतानी पुत्रीने जीसामण आपवा मोटे राजा राणी कदे ते, के
 देव नरत ! तमें तमारा मनमा पणी दमा आपणजो, क्रोध करजो नदी, अने सवा लगण नरतारने
 तो केव करीनेज जाणजो ॥ २२ ॥ ॥ यली साए, ससरो अने जेव, तेमनी लक्षा विनय करवा के

लंगं लीला करी जी ॥ ३१ ॥ वादाली जीवितप्राय, तुम दाये आपण ठवी जी ॥
 एदने म देशो देव, जो पण परणो नव नवी जी ॥ ३२ ॥ पुत्रीने कदे वत्स, दा
 मा घणी मन आपणजो जी ॥ सदा लगे भरतार, देव करीने जाणजो जी ॥ ३३ ॥
 साए सुसरा जेव, लक्षा विनय म चूकजो जी ॥ परिहरजो परमाद, कुलमर
 जादा म मूकजो जी ॥ ३४ ॥ कंत पदेली जाग, जागतां नवि कुंचीपं जी ॥ शो
 क्य वदेन करी जाण, वचन न तास उछंघिपं जी ॥ ३५ ॥ कंत सयल परिवार,
 जम्पा पवी नोजन करे जी ॥ दास दासी जण दोर, खबर सदुनी चित धरे जी ॥ ३६ ॥

नारें पण चूकशो नदी. तथा प्रमादने परहरजो, त्याग करजो, कुलनी मर्यादा चूकशो नदी ॥ ३७ ॥
 यली नरतार जाग्याथी पदेली जागजे, तथा नचार जागतो होय तिदां सुधी उंचीश नदी, शोम्य
 होय तेने वदेन जेनी जाणजे, शोम्यनुं वचन उछंघन करीश नदी ॥ ३५ ॥ ॥ पोतानो नरतार
 तथा घीजो पण परिवार जे होय ते सगं जमी रह्या पवी तुं नोजन करजे, यली दास दासीजन

श्रीजिनेश्वरजी पूजा तथा गुरुजी नक्ति करजो, पतिव्रता व्रत पालजो, बीजी वधारे शीख तमनें अमें श्री कही देखाडीये? तमें एम गुनाचरण आचरीने अमारा कुलने अछुवालजो ॥ ३४ ॥ ॥ एवी रीतें पुत्रीने शीखामण थापीने पठी राजायें रत्न, रुद्धि तथा बीजो पण घणो परिवार थापीने वाहण जलां, मदनमंजूपा पुत्रीने बोलाववाने माटे सर्व कोइ निसखां ॥ ३५ ॥ ॥ वंदरने कांते सर्व कु दुंच थावी हंडां चरी नेटीने मल्यां, पठी ते पुत्रीनुं सुख वारं वार जोतां जोतां अने रोतां थकां पावां वल्यां ॥ ३६ ॥ ॥ हवे श्रीपाल कुंअर वाहणनीमांहे पोतानी वे स्त्रीयो साथें वेग, ते सहु

जिनपूजा गुरुनक्ति, पतिव्रता व्रत पालजो जी ॥ श्री कहीएं तुम शीख,
इम अम कुल अछुवालजो जी ॥ ३७ ॥ रयण रुद्धि परिवार, देई नूपें वाहण
नखां जी ॥ मयणमंजूपा घूअ, बोलावा सहु नीसखां जी ॥ ३८ ॥ कांते सयज
कुटुंब, हंडां जर नेटी मल्यां जी ॥ तस सुख वारोवार, जोतां ने रोतां पावां वल्यां
जी ॥ ३९ ॥ कुंअर वाहणमांदि, वेठां साथे दोइ वहु जी ॥ काम अने रति प्रीति,
मलियां एम जाणे सहु जी ॥ ४० ॥ बीजे खंनं एह, ढाल थुणी इम आठमी जी ॥
विनय कहे सिध्चक, नक्ति करो सुरतरुसमी जी ॥ ४१ ॥ चोपाई ॥ खंन खंन

कोइ एमज जाणे ठे के था तो कामदेव अने तेनी रति तथा प्रीति ए वे स्त्रीयो तेज इहां थावी
एकवां मल्यां ठे, ए कवियें उत्प्रेक्षा करी ॥ ४० ॥ ॥ बीजा खंनने विषे ए आठमी ढाल एवी
रीतें सावी माटे जो नथ्यो! तमें (सुरतरु के०) कल्पवृक्ष समान मनोवांछितनी देवायाली एवी श्रीसि
ध्चकजी महाराजनी नक्ति करो. एम श्रीविनयविजय उपाध्यायजी कहे ते ॥ ४१ ॥ ॥ ए रा
सनी खंन खंन (मधुरो के०) मीठाशयालो ठे, जेम (खंन के०) खामना कटका कटकामांदि

मीशज गणी दोय, तेम ए गसना पण सँद सँदसां मीशज घणी ते, अने श्री श्रीपालराजाने
 मंगुणे चमित्र तो अर्मद रूप ते, ते जे प्रमाणे श्रीकीर्तिविजय उपाध्यायजीना मुखयी (लहो
 के०) सांजयो, (एम के०) एज प्रमाणे आ धीजो सँद, श्रीविनयविजय उपाध्यायजीये कह्यो
 ॥ १ ॥ इति श्रीश्रीपालचरित्रे बालाचवोणे द्वितीयसँदः समाप्तः ॥ २ ॥ ॥ ॥
 ॥ अथ तृतीयपर्यन्तः प्रारभ्यते ॥ ॥ श्रीसिद्धचक्र जगवानना गुण थणा ते, ते मुखयी कह्यो थकां तेनो

मथुरो जिम सँद, श्रीश्रीपालचरित्र अखँद ॥ कीर्ति विजयवाचकयी लह्यो, बीजो
 सँद इम विनयें कह्यो ॥ १ ॥ इति श्रीमन्महोपाध्याय श्रीकीर्तिविजयगणिशिष्यो
 पाध्याय श्रीविनयविजयगणिविरचिते श्रीसिद्धचक्रमहिमधिकारे श्रीश्रीपालचरित्रे
 प्राकृतप्रबंधे निदेशगमने कन्यादयपाणिग्रहणेत्यादिवर्णनं नामा द्वितीयः खँदः
 समाप्तः ॥ ७ ॥ प्रथमखँदे गाथा ७८२ द्वितीयखँदे गाथा ७७५ सर्व गाथा ॥ ५५७
 अथ श्री श्रीपालचरित्रे तृतीयखँदः प्रारभ्यते ॥ ॥ दोहा ॥ ॥ सिद्धचक्रना गु
 ण घणा, कह्योतां नावे पार ॥ बंजित पूरे डुख हरे, बँदू वारो वार ॥ १ ॥ सच्चा क
 हे श्रीपालने, समुद्र उतारो पार ॥ अमने उलंकंठा घणी, सुणवा म करो वार ॥ ७ ॥

पार आणे नदी. ए श्रीसिद्धचक्र कह्यो ते ? तोके मेवनारना मनोर्थाञ्जित पूर्ण करे, अने डःखने हरण
 करे, माटे ते श्रीसिद्धचक्रजीने दुं गारं गार गांडं दुं ॥ १ ॥ ॥ दोहे आ ससना सांजलारा सनास्थ
 नानो क्लीशरने करे ते, के श्रीपाल कुमरने समुद्रकी पार उतारो, एटले श्रीपालकंठ्यार समुद्रपार
 गतरीने कले न्याने, ए गान गुणगानी अमने घणी उलंकंठा ते, साटें वार म करो, एटले व्याख्यान

जे, तेमने देखीने फामें करी व्यास थयो, तथा वीजुं गली श्रीपालनी पासें घणुं धन ठे, ते लइ ले
गानो लोन शेठने लागो. तहूप जे पाप तेणे करीने गायो, अथवा धन लेवाना लोन करी ते पापी
शेठ गायो, एम ते शेठने काम अने लोन ए वे (पिशाच के०) चूत आवीने बलगां, तेणे करीने
अत्यंत पणोज पीडाय ठे, तेथी ते धवलशेठनुं चित्त पण पोताने वश राखुं नही ॥ १ ॥ ॥ तेम
(उदक के०) पाणी तथा अन्न पण जायतुं नथी, गली निडा पण आवती नथी, उल्लास बालस
पुढने आलास गिलस थया करे ठे, एक घडी मात्र पण जीवने (जक के०) जंप बलतो नथी,
मुखथली निरासा मूकतो थको दिवसें दिवसें डुबल थतो जाय ठे, गली मनमां बहु (आंमलो

लागा दोय पिशाच, के पीडे अतिघणुं रे ॥ के पीडे ॥ धवलशेठनुं चित्त, के व
श नहि आपणुं रे ॥ के यज्ञ ॥ १ ॥ उदक न जावे अन्न, न आवे निजडी रे ॥
न आवे ॥ उल्लास बालस थाय, के जक नही एक घडी रे ॥ के जक ॥ सुख
मूके नीसास, के दिन दिन दूबलो रे ॥ के दिन ॥ रात दिवस नवि जाय, के म
न बहु आमलो रे ॥ के मन ॥ २ ॥ चार मल्या तस मित्र, के पूरे प्रेमशुं रे ॥

के०) आमलसेरडा लीधा करे ठे, तेनां रात दिवस जतां नथी ॥ यतः ॥ प्रायसिको व्याधियुतः
सरोयो, विद्यार्थचिन्तः परदारक्तः ॥ यस्यास्ति चेरी हि वियोगितोषि, ह्यष्टौ लजंते मनुजा न नि
ज्ञम् ॥ १ ॥ अर्थः- एक परदेश फरनार, वीजो व्याधिमान्, वीजो क्रोधयुक्त, चोथो विद्यायास
तत्पर, पांचमो धन मेलवयामां आसक्त चित्तवालो, उछे पारकी स्त्रीमां आसक्त, सातमो जेने माये
डुवामन ठे ते, आठमो पोताना प्रियजनथी वियोग पामेलो, एवा आठ प्रकारना मनुष्यो निजने
पामेता नथी ॥ १ ॥ २ ॥ ॥ एम डुबले लीये धवलशेठ अर्द्धो रात्रं खतो घडी टलवलतो फया

करे ठे, ते जोइने तेना चार मित्र ठे ते तेने मर्या, अने अरम पूर्वक पुत्रे ठे के, हे शेवजी! तमोने
 प्रयो रोग उत्पन्न थयो ठे, के तमें आम तेम कुरी रह्या वो? अथवा तमोने घणीज आकरी एवी
 कोइ चिंता उत्पन्न थइ ठे? के खुं थयुं ठे? जे कोइ थयुं होय तो पण हे जाइ! मन कवण करीने
 धीरजवान थइने ॥ ३ ॥ तमोने जे दुःख पेदा थयुं होय ते अमोने कइ तो अमें (तास के०)
 तेने उपाय विचारिने आ चिंतारूप समुद्रमांथी तमोने पार उतारीयें, तेवारें जेठें पण लज्जा मू
 कीने उंनो नीसासो नाखी पोताना मनहुं चिंतवेहुं काम जे हुं, ते मित्रोने कणुं, के अरे जाइअ!
 महारे शरीरें कोइ पण रोग, पीडा करतो नथी, परंतु आ श्रीपालने मारी नाखयो, ए महारा म

के पुठे० ॥ कोण थयो तुम रोग के, जूरो एम शुं रे ॥ के ऊरो० ॥ के चिंता उत्प
 न्न, के कोइक आकरी रे ॥ के कोइ० ॥ जाई दान धीर, के मन कातुं करी रे ॥
 ॥ के मन० ॥ ३ ॥ दुःख कइ अम तास, उपाय विचारीएं रे ॥ उपा० ॥ चिंतासा
 यर एह, के पार उतारीएं रे ॥ के पार० ॥ लज्जा मूकी शेव, कइ मन चिंतवुं रे ॥

नती पीडा ठे, ते मन पीडे ठे, दुःख आपे ठे, ए सर्व वृत्तांत तेंणें पोताना मित्रो आगल कही संन
 लाख्यो. एवी बात सांज्जी, तेवारें ते चारे मित्रो कहेवा लाग्या के, अरे धिक्कार ठे तुजने! के आ
 अमारा कानने शूल लागे, एहुं हुं खुं (लव्यो के०) बोखो? आ ते खुं तारी अकल ठेकाणे नथी?
 के बीजा कोइ सामान्य भाणसना धनहुं हरण करुं ते पण उत्तम पुरुषने योग्य नथी, तो आ तो
 तद्वारो सामी नै, वली तद्वारा उपर महोदो उपकार कर्ना ठे, तेहुं धन हरण करुं ए कार्य तो
 महोदो कष्टुं देवावाहुं समजवुं. तेमज अन्य कोइ पुरुषनी स्त्री जोगवची तथा कोइ जीव मात्रने
 दणयो, ते पण उत्तम पुरुषने महा निंदनीय ठे, तो आ जे उपकार कर्ता सामी तेनी स्त्री जोगवची

देखाइयें कणाय, एनी गीतें उपर सांघी घूस्पा ठे, तिहां शेठजी पोतें वेसीने कुंअरने कहेता हवा के दे सामी ! एह अचरिज देखीने मद्दाहं मन गद्गहं ठे एठले तमोने ते अचरिज देखाडवाने माह्दहं मन जत्साद् धरे ठे ॥ १४ ॥ ॥ ते अचरिज ए ठे, के मगरमछ तो एक ठे, पण तेनां मुख थाव ठे, ते मने जूदी जुदी जातिनां देखाय ठे, माटे एवां रूप स्वरूपवंत तो ययां पण नयी अने याशे एण नही, ए अग्रुवे फौतुक में पुर्वे केगारें पण दीतुं नयी, माटे हे साहेबजी ! जो जोयाने

साची ॥ दुर्जननी गति जाति, ते सज्जन नवि लहे रे ॥ ते सज्जन ॥ १३ ॥ जे यादणनी कोर, के मांचा वांधिया रे ॥ के मांचा ॥ दोरतणे अवलंबें, ते ऊपर सांधिया रे ॥ के ऊपर ॥ तिहां वेसीने शेठ, ते कुंअरने कहे रे ॥ ते कुंअरने ॥ देसी अचरिज एह, के मुज मन गद्गहं रे ॥ के मुज ॥ १४ ॥ मगर एक सुख आठ, के दीसे जूजूआं रे ॥ के दीसे ॥ एवां रूप सरूप, न दोशे ने दुआं रे ॥ न दोशे ॥ जोया इवो साहेब, तो आवो वही रे ॥ के तो ॥ पवें काढशो वांक, जे कांइ कह्युं नही रे ॥ जे कांइ ॥ १५ ॥ कुंअर मांचे ताम, चढ्यो उतावलो रे ॥ चढ्यो ॥ ऊतरियो तव शेठ, धरी मन आंमलो रे ॥ धरी ॥ चिहुं मित्रें चिहुं

इशता दो तो वदेला अही आवो, नही कां पवी अमारो वांक काढशो के अमने केम कह्युं नही ? कारण के “पणुं जीव्याची जोयुं जनुं” एम लोकोमां कहेवत ठे ॥ १५ ॥ ॥ एवी यात सांजलीने कुमर पण उतावलो मांचा उपर चढ्यो, तेवारें शेठ मनमांहे थामलो एठले कपट धरीने मांचा उपर थी उतल्यो अने वेहु मित्रें वेहु पासें उना रहीने दोरदां कापी नाख्यो. कवि कहे ठे के जे पापी ड पर प्राप्ती ठे, ते एवां नीच रुमे करता थकत जर पण बिहीता नयी ॥ यतः ॥ जली करत लागत

निर्वाच, निर्वाच न गुरे विचार ॥ चवन वनायत विन लगत, ठहृत न लागत वार ॥ १ ॥ इति ॥ १६ ॥
 दोर काप्यायी कुंठार समुद्रमां पड्या, ते पडतां गेतज नवपदनुं ध्यान धरता द्या, अने ए नवपद जे
 निद्वचक ते तो सर्व संकट हरवाने प्रयत्न जे, मोटे पडतां वार तेज समये एक मगरमछनी पूंठ उ
 ण पड्या, तेनी जर स्थिर थडने वेवा, तेवारे वाहणनी पेरें ते मगरमछ पण एक कृण वारमां (तट
 के०) समुद्रने कांवे जइ पडतो ॥ १७ ॥ ॥ श्रीपालकुरम श्रोगधिने महिमायें करीने जजना जय
 ने निस्तार पाव्या, तथा गळी श्रीसिद्धचकजीना प्रजायें करी (सुर के०) वेवता आयी सांनिध्य

पासं, दोर ते कापीया रे ॥ दो० ॥ करतां एहवां कर्म, न वीढे पापीयारे ॥ न० ॥ २६ ॥

पडतां सायरमांदि, ते नवपद मन धरे रे ॥ ते० ॥ सिद्धचक प्रत्यक्ष, के सवि संकट

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

सुरे रे ॥ के० ॥ मगरमछनी पूंठ, के वेवी थिर थई रे ॥ के वे० ॥ वाहणतणी

जे मदा सर्वदा लगे जागतोज ते एगो मदा सामर्थ्ययाव धर्मरूप मित्र ते कुमरनी सायें ठे, तेज मित्र, कुमरनी रक्ष करे ते, अने अन्वर्थने दूर करे ते ॥ यतः ॥ आधयो व्याधयो वित्रा, दुःस्वप्नाः कुमदा मदाः ॥ दुर्जनाना उदयानुना, वाधते नैव धर्मिणाम् ॥ १ ॥ रोगादिचौरनीसन्नि, गज माश्चिर्गममाः ॥ प्रेतैर्वेतालानृताया, वाधते न हि धर्मिकान् ॥ २ ॥ इति ॥ ३ ॥ ॥ जे पुण्यवंत प्राणी ते, तेने (दावानल के०) अग्नि जे ठे ते (जलधर के०) मेघ समान (हुये के०) धाय, अने सर्प ते तो फूलनी माला समान धाय, तथा ते प्राणी पगले पगले (रसाल के०) मनोहर

क वनमांदि ॥ थाको निशा अनुसरे, चंपकतरुवर गांदि ॥ १ ॥ सदा लगने जे जा गतो, धर्ममित्र समरत्न ॥ कुंअरनी रक्षा करे, दूर करे अन्तरत्न ॥ २ ॥ दावानल जलधर हुये, सर्प दुए फुलमाल ॥ पुण्यवंत प्राणी लहे, पग पग ऊंदि रसाल ॥ ३ ॥ करे कठमां पाडया, दुर्जन कोडि उपाय ॥ पुण्यवंतने ते सवे, सुखनां कारण धाय ॥ ४ ॥ थल प्रगटे जलनिधिविचें, नयर रानमां धाय ॥ विप अमृत थइ परिणमे, पूरय पुण्य पसाय ॥ ५ ॥ ॥ ढाल बीजी ॥ राग मधुमादन ॥ जीरे म हारे वाणी अमिय रसाल, सुणतां मुज आया फली ॥ जीरे जी ॥ ए देखी ॥

एही श्रद्धिने (लहे के०) पामे ॥ यतः ॥ विलीयंते स्वयं विघ्ना, हयंते कापि न श्रियः ॥ क्षीयंते श प्रयः सर्वे, प्रसादात् पुण्यचूषतेः ॥ १ ॥ इति ॥ ३ ॥ ॥ जो पण जे दुर्जन लोक ठे ते सुजनने कठमां पाडवाने माटे कोडो उपाय करे ठे, तो पण पुण्यवंत प्राणी जे ठे, तेने तो ते सर्व, दुःखने धरने जलतो सुखनां कारणरूप थइ पड़े ठे ॥ ४ ॥ ॥ पूर्वकृत पुण्यना पसायपी जीयने (जल निधि विचें के०) समुद्रमांदे पण (थल के०) एध्वी स्थल प्रगट, धाय, अने (रान के०) थरण्यमांदे,

नगर प्रगट थाय, तथा जे विष द्योय ते अमृत थइल परिणमे ॥ ५ ॥ ॥ इये (जाम के०) जे
 चारे कुंवर निदामांथी जाग्रत थयो, (तव के०) तेयारें पोतानी आगल (देव के०) जुग जे, तो
 तिहां दोलत मनेली एकठी थयेली दीठी, ते श्री दोलत दीठी, तो के जला सुजट (सेवक के०) श
 तवद एटने जोकडा गये एकठा थयेला सेवामां सावधान एवा पोतानी चारे चाजुयें गीट्या थका
 उना ने, ते सर्व (मन रलि के०) मनने विपे इयें गामता थका वे दाथ जोडी पोताने विनति करे
 ने, एयी रीतें दीठा ॥ १ ॥ ॥ तें शुजट कदे ने के, हे स्वामी अमारी एक अरज ने ते तमें आतर करीने

जीरे महरि जाग्यो कुंवर जाम, तव देखे दोलत मली॥ जीरे जी॥ जीरे महरि सुजट
 जला सेंवद, करे विनती मन रली ॥ जीरे जी॥ १ ॥ जी॥ स्वामि अरज अम एक,
 अवथारो आदर करी ॥ जीरे जी ॥ जी॥ नयरी ठाणा नाम, वसे जिसी अल
 कापुरी॥ जीरे जी॥ २ ॥ जी॥ तिहां राजा वसुपाल, राज करे नरराजियो॥ जीरे जी॥ जी॥
 कांकणदेश नरिंद, जस महिमा जग गाजियो ॥ जीरे जी ॥ ३ ॥ जी॥ एक दिन
 सना मजार, निमित्तिन एक आवियो ॥ जीरे जी॥ जी॥ प्रथ पृठेवा देत, राय
 तणे मन जावियो ॥ जीरे जी ॥ ४ ॥ जी॥ कहो जोशी अम धूअ, मदनमंजरी

(अवथारो के०) मान्य करो. हे प्रभु ! इहां ठाणापुरी नामें नगरी ने, ते केवी ने तो के साहात
 जेवी अलकापुरी द्योय तेवी वसे ने ॥ १ ॥ ॥ तिहां वसुपाल नामें राजा राज्य करे ने, ते आत्मा
 कांकणदेशनो राजा कहेवाय ने. जेनो महिमा. जगतमां गजी रहो ने ॥ ३ ॥ ॥ एक दिवसें ते
 वसुपाल राजानी सनाने विपे एक निमित्त प्रकाशक निमित्तियो आव्यो, ते निमित्तियो प्रथ पृठवाने
 भेतें राजाना मनमां घणोज (जाव्यो के०) गय्यो ॥ ४ ॥ ॥ तेथी राजायें प्रथ पृठयुं के, हे जोशी !

तमें कहो, के हमारी बहु गुणवंती एवी एक मदन मंजरी नामें (धुय के०) पुत्री ठे, तेनो जलो
जरतार कयो नूपति याची ? ॥ ५ ॥ ॥ तथा ते अमने केवी रीते मज्जो ? तथा शी सहिनाणीये
अमें तेने जाणवुं ? तथा कये महिने अने कये दिवमें अमें तेने येर तेडीने ज्ञावणुं ? ॥ ६ ॥ ॥
माटे जो तमारी विद्या खरे खरी ठे, तो ए सर्व बात अमने कहो, अने आश्वना प्रमाणें करी
अमारी चिंता परी टालो एटले दूर करो ॥ ७ ॥ ॥ एवुं सांजनी ते जोगा पण आश्वना पूर्ण

गुणवंती ॥ जरि जी ॥ जी० ॥ तेह तणो जरतार, कोण याचो जल नूपति ॥ जरि जी
॥ ५ ॥ जी० ॥ किम मलेशो अम तेह, शो अहिनाणे जाणवुं ॥ जरि जी ॥
जी० ॥ कोण दिवस कोण मास, घर तेडीने आणवुं ॥ जरि जी ॥ ६ ॥ जी० ॥ सकल
हो ए बात, जो तुम विद्या ठे खरी ॥ जरि जी ॥ जी० ॥ शास्त्रतणे परिमाण,
अम चिंता टालो परी ॥ जरि जी ॥ ७ ॥ जी० ॥ जोशी कहे निमित्त, शास्त्रतणे पूर
ए बलें ॥ जरि जी ॥ जी० ॥ पूरवगत आमनाय, धुवतणी परं नवि चले ॥ जरि जी ॥
॥ ८ ॥ जी० ॥ शुद्धि दशमी वैशाख, अढी पद्दोर दिन अतिक्रमे ॥ जरि जी ॥ जी० ॥
रयणायर उपकंठ, जइ जोज्यो तिणे समे ॥ जरि जी ॥ ९ ॥ जी० ॥ नयनंदन वन

लें करीने पूर्वगत आम्नाययी निमित्त कहे ठे, ते निमित्त कहेवुं ठे तो के धुवना तारांनी परं चला
मान थाय नहीं एवुं ठे ॥ ८ ॥ ॥ ते कहे ठे के, हे राजन् ! वैशाखशुद्धि दशमीने दिवमें जे र
खतें अढी पद्दोर दिवस अतिक्रमे (तेसमे के०) ते खतें रत्नाकर जे समुद्र तेने कांवे जइने
जोज्यो ॥ ९ ॥ ॥ तिहां नयनंदन वनमांदे एटले मेरुपर्वतमां जे नंदन वन ठे ते नो शाश्वतुं ठे,
जसे जे नंदन वन तो ए अढी पण ते समानज इहां था समुद्रने किनारे वीजुं नवीन नंदन वन ठे,

તેમણે પંખાના ઘટ્ટની નીચે ઘમન કીધ, ઘટ્ટને યુતો ઢૂંઢો, અને તેમાં ચલી પ્ત્તી (અદ્વિનાળ કે०) નીચાની જોડ્યો જે, દિવસનો ઢીજો પોઢોર ઢૂંઢો તો પળ તરુરની તાપા તે પુરુષની ગપચી ચલા મમાન યાગે નદ્રી પર્વતુ તેની ગપરની ગપરજ રેઢેરો ॥ ૧૦ ॥ ॥ પ્ત્તી નિમિલિયાયેં વાત કહી પળ મજાયેં તે વાત માની નદ્રી, કાળળ કે રાજાયેં વિચારું જે ઘટ્ટલી કથી છુલાસા પુર્વેક વાત કહે જે, તે શું ? પ કેલ્લી નગવાન જે ! તે વાતનો નિર્ણય કર્યા માટે યાજે યમોને આંદી મોક યા જે, તે યમે આંદી યાચ્યા, અને જોયું તો યાજે તે જોડીની કહેલી વાત સર્વ મલી યાચી !

માંદિ, ઘમન કીધ ચંપાતલેં ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥ જોડ્યો તસ અદ્વિનાળ, તરુર તાપા નવિ ચલે ॥ જીરે જી ॥ ૨૦ ॥ જી૦ ॥ રાયેં ન માની વાત, ઇમ કહે ૯ શું કેવ લી ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥ અમને મોકલિયા આંદિ, આજ વાત તે સધિ મલી ॥ જીરે જી ॥ ૨૧ ॥ જી૦ ॥ પ્રતુ થાઇ અસવાર, અથરત્ત આગલ ધચો ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥ કુંચર વાલ્યો તામ, વતુ અસવારેં પરચલો ॥ જીરે જી ॥ ૨૨ ॥ જી૦ ॥ આગલ જંદે અરાનાર, નુપને દિગ્ વધામણી ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥ સન્મુલ આલ્યો રાય, સાથેં લેઇ દોલત ઘણી ॥ જીરે જી ॥ ૨૩ ॥ જી૦ ॥ રાણાશ્યા ગજરાજ, અંવાડી અંધર

॥ ૨૧ ॥ ॥ માટે વે પ્રતુ ! યા અથરત્ત તમારી આગલ ધનું જે. તેની ગપર તમે અસાર શાઇ; તે તારેં ઘણે પરિવારેં પરચલો થકો કુંચર પળ અથ ગપર વદીને વાલ્યો ॥ ૨૨ ॥ ॥ તિહાં ૯ક અમનાર આગલથી જડેને રાજાને વધામણી રીધે જે; તે સાંનડીને રાજા પળ ઘણી (દોલત કે०) કહિ જાડેને કુંચરની મમુળ આલ્યો ॥ ૨૩ ॥ ॥ હવે રાજાયેં પોતાની સાથેં પરિવાર લીધો જે, તે કહે જે. મયોમન પળ (ગજરાજ કે०) વાચીડ રાણાશ્યા જે, તેમની ગપર અંવાડીયો જે નાલેલી જે તે

तमें कहो, के अमारी बहु गुणवंती एही एक मदन मंजरी नामें (धृञ्च के०) पुत्री ठे, तेनो नलो
नतार कयो चूपति थाजो ? ॥ ५ ॥ ॥ तथा ते अमने केची रीते मलशो ? तथा श्री सहिनाणीयें
अमें तेने जाणवुं ? तथा कये महिने अने कये दिवसें अमें तेने घेर तेडीने लाववुं ? ॥ ६ ॥ ॥
माटे जो तमारी बिया खरे खरी ठे, तो ए सर्व बात अमने कहो, अने शाखना प्रमाणें करी
अमारी चिंता परी टालो एटले दूर करो ॥ ७ ॥ ॥ एवुं सांचली ते जोश। पण शाखना पूर्ण

गुणवती ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ तेह तणो भरतार, कोण थाशे नल नूपति ॥ जीरे जी
॥ ५ ॥ जी० ॥ किम मलशो अम तेह, शो अहिनाणे जाणवुं ॥ जीरे जी ॥
जी० ॥ कोण दिवस कोण मास, घर तेडीने आणवुं ॥ जीरे जी ॥ ६ ॥ जी० ॥ सकलक
हो ए बात, जो तुम बिया ठे खरी ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ शाखतणे परिमाण,
अम चिंता टालो परी ॥ जीरे जी ॥ ७ ॥ जी० ॥ जोशी कहे निमित्त, शाखतणे पूर
ए बजें ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ पूरवगत आमनाय, ध्रुवतणी परें नवि चले ॥ जीरे जी ॥
॥ ८ ॥ जी० ॥ शुद्धि दशमी वैशाख, अढी पद्दोर दिन अतिक्रमे ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥
रयणाथर उपकंड, जइ जोज्यो तिणे समे ॥ जीरे जी ॥ ९ ॥ जी० ॥ नवनंदन वन

बलें करीने पूर्वगत आन्नायथी निमित्त कहे ठे, ते निमित्त कहेवुं ठे तो के ध्रुवना तारानी परें चला
यमान थाय नहीं एवुं ठे ॥ ८ ॥ ॥ ते कहे ठे के, हे राजन् ! वैशाखदि दशमीने दिवसें जे व
खतें अढी पद्दोर दिवस अतिक्रमे (तेसमे के०) ते वखतें रत्नाकर जे समुद्र तेने कांठे जइने
जोज्यो ॥ ९ ॥ ॥ तिहां नवनंदन वनमांदे एटले मेरुपर्वतमां जे नंदन वन ठे ते तो शाववुं ठे,
माटे ते नंदनवन तो ए नदी पण ते समानज इहां आ समुद्रने किनारे बीछुं नयीन नंदन वन ठे,

તેમણે ધંપાના ઘડેલી નીચે જાપન કીધ, ઘડેલો સુતો ઢગો, અને તમાં ગલાં પણા (અદ્વિનાળ કેં) નીચાની જોડ્યો જે, ધિવસનો ઝીજો પોદોર ઢગો તો પણ તરુરની ગાયા તે પુરુરની ઉપરથી ગલાં ધમાન થાડો નદી પાંતુ તેની ઉપરની ઉપરજ રેડેલો ॥ ૧૦ ॥ ॥ પ્તની નિમિનિયાયેં ગાત કહી પણ રાજાંયેં તે ગાત માની નહીં, કારણ કે રાજાંયેં વિચારું જે અટલી થી સુલાસા પૂર્વક ગાત કહે છે, તે છે? એ કેવલી નમ્યાત્ત જે! તે ગાતનો નિર્ણય કરવા માટે આજે શ્રમોને આર્દ્રી મોક લ્યા છે, તે અર્થે આર્દ્રી આપ્યા, અને જોડું તો આજે તે જોશીની કહેલી ગાત સર્વે મલી આવી!

માંદિ, શાપન કીધ ચંપાતલેં ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥ જોડ્યો તસ અદ્વિનાળ, તરુર ગાયા નધિ ચલે ॥ જીરે જી ॥ ૧૦ ॥ જી૦ ॥ રાંયેં ન માની વાત, હમ કહે એ શું કેવ લી ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥ અમને મોકલિયા આંદિ, આજ વાત તે સધિ મલી ॥ જીરે જી ॥ ૧૨ ॥ જી૦ ॥ પ્રજુ થાડ અસવાર, અથરલ આગલ ધર્યો ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥ કુંચર ચાલ્યો તામ, વદુ અસવારેં પરચ્યો ॥ જીરે જી ॥ ૧૩ ॥ જી૦ ॥ આગલ જઈ અસવાર, નપને દિવ વધામણી ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥ સન્મુલ આચ્યો રાય, સાચે લેઈ દોલત ઘણી ॥ જીરે જી ॥ ૧૩ ॥ જી૦ ॥ શાણમાર્યા ગજરાજ, અંવાડી અંધર

॥ ૧૧ ॥ ॥ માટે શે પ્રજુ ! આ અથરલ તમારી આગલ ધલું છે. તેની ઉપર તમેં અસાર થાડ; તે ગારેં પછે પરિવારેં પરચ્યો થકો કુંચર પણ અથર ઉપર ચઢીને ચાલ્યો ॥ ૧૨ ॥ ॥ તિહાં એક અસવાર આગલાથી જડને રાજાને વધામણી ફીચે છે; તે સાંજલીને રાજા પણ ઘણી (સોજત કેં) કહિ લડને કુંચરની સન્મુલ આચ્યો ॥ ૧૩ ॥ ॥ હવે રાજાંયેં પોતાની સાચેં પરિવાર લીધો છે, તે કહે છે. મર્દોન્મન પ્યા (ગજરાજ કેં) ફાથીડ ગણગાયા છે, તેમની ઉપર અંવાડીયો જે નાલેલી ને તે

तो कहो. के प्रसारी बहु गुणवंती एरी एत मदन मंजरी नामें (धन के०) पुत्री है, तेनो जसो
गमना कयो नूपति थारी ? ॥ ५ ॥ ॥ तथा ते न्यमने कंठी रीने मंजरी ? तथा सी सन्निपाणीये
न्यमने तेने जाणथे ? तथा कये मस्तिने न्यने कये दिगये न्यमने तेने पर तेडीने जाणगुं ? ॥ ६ ॥ ॥
साटे नां तमारी निया खरे खरी है. तो ए खरे वाप न्यमने कहो, न्यने शायना प्रमाणें करी
न्यमारी निता परी दाजो एटले दूर कने ॥ ७ ॥ ॥ एतुं सांजनी ते जांवा पण शायना पूण

गुणवंती ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ तंत नणो जरतार, कोण थाशें चल नूपति ॥ जीरे जी
॥ ५ ॥ जी० ॥ किम मलशें अम तेंद, शे अहिनाणे जाणगुं ॥ जीरे जी ॥
जी० ॥ कोण दिगस कोण मास, घर तेंडीने आणगुं ॥ जीरे जी ॥ ६ ॥ जी० ॥ सकलक
दो ए वात, जो तुम विद्या ठे खरी ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ शास्त्रतणे परिमाण,
अम निता टालो परी ॥ जीरे जी ॥ ७ ॥ जी० ॥ जोशी कहे निमित्त, शास्त्रतणे पूर
ए चलें ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ पूरवगत आमनाय, धुवतणी परें नवि चले ॥ जीरे जी ॥
॥ ८ ॥ जी० ॥ गुदि दशमी वैशाख, छडी पक्षोर दिन अतिक्रमे ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥
रयणापर उपकंठ, जइ जोग्यो तिणे समे ॥ जीरे जी ॥ ९ ॥ जी० ॥ नवनंदन वन

पक्षे करीने पूर्वगत आशाययी निमित्त कहे ठे, ते निमित्त कहेठुं ठे तो के धुवना तारानी परें चला
समान पाप नहीं एतुं ठे ॥ ८ ॥ ॥ ते कहे ठे के, हे राजन् ! वैशाखशुद्धि दशमीने दिगसे जे व
खतें श्रुटी पोखेर दिगस अतिक्रमे (तेसमे के०) ते खतें रत्नाकर जे समुद्र तेने कांठे जइने
जोग्यो ॥ ९ ॥ ॥ तिहां नवनंदन वनमांहे एटले मेरुपर्वतमां जे नंदन वन ठे ते तो शायतुं ठे,
माटे ते नंदनवन तो ए नदी पण ते समानज इहां आ समुद्रने किनारे बीचुं नवीन नंदन वन ठे,

એમણે વંચાના ઘડફની નીચે લગન કીધ, ઘટફો મૂતો ઘસો, અને મમા ગલા પળી (લ્યહિનાળ કે૦)
 નીચાની જોડ્યો જે, સિતલનો ઝીજો પોતેર ઘસો તો પણ તલ્લરની ગાળા તે મુગ્ધની ગુપ્તથી પજા
 પમાન આગે નહીં પાંચુ તેની ગુપ્તની ગુપ્ત રહેશે ॥ ૧૦ ॥ ॥ પળી બિભિતિયાયે ગાત પહીં
 પણ મગજાયે તે ગાત માની નહીં, કામળ કે મગજાયે નિયામુ જે ઘટલી પળી લુલામા પૂર્વેક ગાત
 કહે જે, તે શું ? મ જેલલી નગવાન જે ! તે ગાતનો નિર્ગમ કરવા માટે યજે યમોને આંદી મોક
 લા જે, તે આંદી આપ્યા, અને જોયું તો યજે તે જોમીની કહેલી ગાત મને મહી આવી !

માંદિ, ગાપન કીધ વંચાતલે ॥ જરિ જી ॥ જી૦ ॥ જોજ્યો તસ અદ્વિનાળ, તલ્લર
 ગાયા નથિ વલે ॥ જરિ જી ॥ ૧૦ ॥ જી૦ ॥ રાયં ન માની ગાત, ઇમ કહે એ શુ કેવ
 લી ॥ જરિ જી ॥ જી૦ ॥ અમને મોઢલિયા આંદિ, આજ ગાત તે સચિ મલી ॥ જીરે
 જી ॥ ૧૧ ॥ જી૦ ॥ વનુ આગે અસવાર, અથરલ આગલ ધસ્યો ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥
 કુંચર વાટ્યો નામ, વનુ અસવારં પરચ્યો ॥ જીરે જી ॥ ૧૨ ॥ જી૦ ॥ આગલ જંદ
 અમવાર, નપને દિગ્ગ ન્યામળી ॥ જીરે જી ॥ જી૦ ॥ સમુલ આચ્યો રાય, સાંચે
 હોઇ વોલન વળી ॥ જરિ જી ॥ ૧૩ ॥ જી૦ ॥ ઘાળમાયા મગરાજ, અંવાડી અંબર

॥ ૧૧ ॥ ॥ માટે રે વનુ ! આ અથરલ તમારી આગલ પધું જે. તેની ગપ તમે અસાર થાઉ; તે
 રે પળે પરિવારે પમગ્યો વળો કુંચર પણ વ્યથ ગપ વટીને વાલ્યો ॥ ૧૨ ॥ ॥ તિલો પક
 માર આગલથી નહો મગજાને વ્યામળી થીયે જે; તે સાંતનીને રાજા પણ વળી (સોલત કે૦) શદિ
 કુંચરની સમુલ આચ્યો ॥ ૧૨ ॥ ॥ હવે મગજાયે પોતાની માળે પરિવાર લીધો જે, તે કહે જે.
 (૧૦:૫૫૫ પાત (મગરાજ કે૦) લાથીડ નળમાયા જે, તેમની ગપ અંવાડીયો જે નામેની જે તે

१ कं०) आकाशमां जइ अढी रद्दी ठे, एटने लागी रहो ठे. तथा घंटा अने घुघरानी मा लाउ तेणे करी सदित, पाखर जे नाखेली ठे, ते मणि रत्न जडाव ठे ॥ १४ ॥ ॥ वली जेमनी उ पर मुक्कें जडित पलाण नाल्यां ठे, तेणे करी शोचता देखाय ठे, एया (तेजाला के०) तेजदार (तेजी के०) तेजी नामना पोढा ते घणा पोतानी सार्ये लीधा ठे, तथा वली जेने विषे (केकाण के०) पोढा जोडेला ठे, एया घणा रथ सार्ये लीधा ठे, ते रथ कडेवा शोचैठे, के जाणीयें दिनकर जे सूर्य तेनाज ए रथ होय न्हों? एया शोचै ठे ॥ १५ ॥ ॥ तथा (वरवेहेडां के०) भ्रेष्ठ गोत्रीडाना कल

अड्डी ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ घंटा घूघर माल, पाखर मणि रथणें जडी ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ ॥ १४ ॥ जी० ॥ सोवन जडित पलाण, तेजाला तेजी घणा ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ ॥ १५ ॥ जी० ॥ वर वेहेडां जोतरिया केकाण, रथ जाणे दिनकर तणा ॥ जीरे जी ॥ १५ ॥ जी० ॥ वर वेहेडां धरि शीश, सामी आवे वालिका ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ मोती सोवन फूल, वधा वे गुणमालिका ॥ जीरे जी ॥ १६ ॥ जी० ॥ राजवाहन चकमोल, रथण सुखा सन पालखी ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ सांविता सेंबद्ध, केतु पताका नव लखी ॥ जीरे जी ॥ १७ ॥ जी० ॥ वाजे बहु वाजित्र, नाचे पात्र ते पग पगें ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥

शने (शीश के०) मस्तकें धरीने महारूपवती अने गुणनी मालिका जेह्वी वालिकाउ सामी आवे ठे, ते मोती अने सोनानां फूलोयें करीने कुंवरने वधावती हवी ॥ १६ ॥ ॥ वली राजवाहन जे त्रामजाम अने चकमोल जे मोली तथा रत्न जडाव सुखासन अने पालखी तेमांहे (सयबद्ध के०) शतवद्ध एटने शोकदागमे सांविता वेवा थका सन्मुख आवे ठे, तेमज सर्वेने जोना योग्य एवी नवलखी केतु, पताका अने पजाउने सन्मुख लागे ठे ॥ १७ ॥ ॥ तथा (बहु के०) घणा प्रकारनां वाजित्र

તાજે છે, પગલે પગલે નાટકોનાં પાત્રો નાંચે છે, વહી નળનાં ઘર, ઘાટ સર્વે ગળગાળાં છે, તે (પાટ
 સાથદુ કે૦) રેગમનાં ગર્ભોયે કરી સુનોજિત થકા જામયો રહ્યો છે ॥ ૧૭ ॥ ॥ ઇમ મહોદે મંગળો
 કરીને સર્વે યુગનો જાળકાર. પળો જે રાજા, તે પોતાના નગરમાં કુંવરને (પેસારો કે૦) પ્રવેશ
 કરાવવાનો મહોત્સવ કરે, પના મહોત્સવે કુંવરને રાજાએ પોતાને ભેર કરાવ્યા ॥ ૧૮ ॥ ॥ પત્ની
 રાજાએ તેજ ચલતે પળા શાવના જાળ પળા જોગીડીને તેઢાવી હામ જોગરાઈ, તો હામ પળ તેજ

યુગપાણાં ઘર ઢાટ, પાટ સાથદુ કમ મમે ॥ જરિ જી ॥ ૧૮ ॥ જી૦ ॥ ઇમ મોંદેટિ મં
 જાળ, પેસારો મહોત્સવ કરે ॥ જરિ જી ॥ જી૦ ॥ રાય સકલ ગુણ જાણ, કુંઝર પદ્ય
 રાચ્યા ઘરે ॥ જરિ જી ॥ ૧૯ ॥ જી૦ ॥ જોઈ તેડાવ્યા જાણ, લગન તેહિજ દિન આ
 વિયું ॥ જરિ જી ॥ જી૦ ॥ દેહ ચહુલાં દાન, રાય લગન વધાવિયું ॥ જરિ જી ॥ ૨૦ ॥
 જી૦ ॥ તેહિજ રયણીમાંદિ, ધુઆ મયણેલાતળો ॥ જરિ જી ॥ જી૦ ॥ રાયેં કર્યો વિવાહ,
 સાજન મન કહાટ ઘણો ॥ જરિ જી ॥ ૨૧ ॥ જી૦ ॥ ગજ રથ ઘણા બંધાર, દીધાં
 ગર મેલામણો ॥ જરિ જી ॥ જી૦ ॥ જડેં મહિમા દેલિ, સિંચકને જામણે ॥
 જરિ જી ॥ ૨૨ ॥ જી૦ ॥ પડિયા સાયરમાંદિ, ફક્જ ફલની યામિની ॥ જરિ જી ॥

જ દિનમેં આપ્યું, તેગરેં રાજાએં જોગીને ઘડુગાં શન પટલે પળા શન આપીને તે હામ કરાવી હી
 ॥ ૨૦ ॥ ॥ તેહજ રાધિમાંદે પોતાની મવનરેયા નામા જે યુગી તેનો રાજાએં વિગાહ કર્યો,
 ગળેં મદ્રાજનોના મનમાં કહાટ પટલે વર્ષે પળો થયો ॥ ૨૧ ॥ ॥ રાજાએં પળા આપી,
 તથા ધનના બંધાર તે દાણ મેલાવણમાં આપ્યા. કનીશ્વર કહે છે કે, આવી રીતનો
 રિમા પેલીને શ્રીસિંચકને નામણે જડ્યે ॥ ૨૨ ॥ ॥ જુડેંકે જે કિયમે સમુદમાં પડ્યા, તે

પ્રજા જામિની ઇટલે રાત્રિ ડુઃખનો ગદ, અને વીજી રાત્રિયે તો આ પૂર્વે કહી આઘ્યા એવી રીતે કામિ
ની જે સ્ત્રી તે પ્રત્યે પરણ્યા અને સુલમાં આવી વેળા, એ સર્વે શ્રીસિદ્ધચક્રે પસાય જાણાવું ॥ ૨૩ ॥
હવે રાજાયે રહેવા માટે આગાસ દીધા તેમાં રહ્યા થકા સુલનાર ઇટલે યણા સુલમાં મગ્ર થકા
લીજા કરે છે, તિહાં મદનરેણા સ્ત્રીની સાથે દિવસે અધિક સ્નેહ ધરે છે ॥ ૨૪ ॥ ॥ હવે
શ્રીપાલને વેળા, નગરાદિકના સ્વામી યણા યગેરે યણા પ્રકારના હુકમ લોકના અધિકાર રાજાયે
વેળા માંગના, તથાપિ તે લોકા લેવાને કુમર વાંગા કરતો નથી, માત્ર પાનનાં વીઢાં વેળા સંબંધી યગી

॥ જી૦ ॥ વીજી રાત્રે જોઈ, ઇણી પેરે પરણ્યા કામિની ॥ જરિ જી ॥ ૨૩ ॥ જી૦ ॥ ન
પ દીધા આગાસ, તિહાં સુલનાર લીજા કરે ॥ જરિ જી ॥ જી૦ ॥ મયણરેદાચું નેહ,
દિન દિન અધિકેરો ધરે ॥ જરિ જી ॥ ૨૪ ॥ જી૦ ॥ નૃપદીએ વહુ અધિકાર, કુંઝર
ન વંટે તે હીધે ॥ જરિ જી ॥ જી૦ ॥ થયો થગીધર આપ, પાન તણાં વીઢાં દીધે ॥
જરિ જી ॥ ૨૫ ॥ જી૦ ॥ જે કોઈ અતિ ગુણવંત, માન દિયે નૃપ જેહને ॥ જરિ જી
॥ જી૦ ॥ તેહને વીઢાં પાન, દેવરાયે કુંઝરકને ॥ જરિ જી ॥ ૨૬ ॥ જી૦ ॥ ત્રીજે સ્વંમે
એહ, વીજી લાલ સોદામણી ॥ જરિ જી ॥ જી૦ ॥ સિદ્ધચક્ર ગુણશ્રેણિ, જવિ મુણજો

ધરની પદવી લાડને પોતે થગીધર થયો ॥ ૨૫ ॥ ॥ ઇટલે જે કોઈ અત્યંત ગુણવાન પુરુષ
હોય, જેને રાજા માન મહત્ત્વ આપે, તેવારે તેને પાનનાં વીઢાં કુંઝરની પાસેથી રાજા અ
પાયે ॥ ૨૬ ॥ ॥ એ ત્રીજા સ્વંમે વિષે વીજી લાલ સોદામણી કહી. એમાં શ્રીસિદ્ધચક્ર અગવા
નના ગુણની શ્રેણી જે શ્રીધનયવિજયજી વપાયાયે (જણિ કેળ) કહી, તે હે જવિજીયો !
તમે શ્રવણ કરજો ॥ ૨૭ ॥ ॥ હવે ચાલણોમાંદે જે ચાલ થક, તે સાંનજો, ચેળું નામતો ધન

जन्ते ते धवल शब्दं अर्थ धवल थाय ते पण ते शेर ह्या माहे कालो एटले शाम ठे, माटे श्री
पालने समुद्रमां नाखीने पोते साते धातें हर्षवत थयो ॥ १ ॥ ॥ मनमाहे चिंतवना करे ते के
महारा जाग्योदययी महोटी समाधि यइ, एक पलवारमां ओषध विना (विरुड के०) माठी एवी
जे (विराधके०) व्याधि वृती ते जती रदी ॥ २ ॥ ॥ हवे ए धन, अने ए ते स्त्रीयो, तथा ए
सादेलीवृत्तो सयपारो ते सर्वे महारो परमेस्वर पाथरो ते के जेणे मने हाथोदाय दीधुं, अथया ए
धन, ए ये स्त्रीयो तेने सादेलीयो सहित परमेस्वरे मुजने पाथरो हाथोदाय दीधुं ॥ ३ ॥ ॥ पण हवे

विनयें नशी ॥ जरि जी ॥ १७ ॥ दोहा ॥ वाहणमाहि जे दुई, हवे सुणो ते वात ॥
धवल नाम कालो हिये, हरथ्यो साते धात ॥ १ ॥ मन चिंते मुज जाग्ययी,
मोहोटी धई समाधि ॥ पलकमाहि विण उंसडें, विरुडं गई विराधि ॥ २ ॥ ए
धन दोय सुंदरी, एह सहेली साथ ॥ परमेसर मुज पाथरो, दीधुं हाथो हाथ
॥ ३ ॥ कूडी माया केजयी, दोय रीजुं नार ॥ हाथे लेइ मन एहनां, सफल क
रुं संसार ॥ ४ ॥ उखिया थइयें तस इलें, वयण सुकोमल रीति ॥ अनुक्रमें व
रा कीजिएं, न होय पराणे प्रीति ॥ ५ ॥ धूरत इम चितमां धरी, करे अनेक वि

कूडी (माया के०) कपट केजनीने ए वेदु स्त्रीयोने रीजुं अने एनां मन महारा हाथमां करीने
संसार सफल करुं ॥ उक्तं च ॥ जपिजइ विय वयणं, किळइ विणव विळइ वाणं ॥ परगुण गहणं
किळइ, मूल मंत वसीकरणं ॥ १ ॥ इति ॥ ४ ॥ ॥ कूडी शेर विचारे ठे के तेना इलें पोतें पण
डुखीया थइयें अने वचन सर्व सुकोमल रीतें बोलीयें एस अनुक्रमें करीने सादामा डुखीयाने वस
करीयें, परंतु पराणे प्रीति थाय नही ॥ ५ ॥ ॥ एस ते धूर्तशेर पोताना चितमां डुट धारणा क

रीनि अनेक प्रकारना विलाप करे ठे, सुखयकी तो रोवे ठे पण हीयडामां हसे ठे. एम पापे करीनि पोताना: आत्मने वगोवे ठे यत: ॥ चित्ते डष्टा सुखे मिष्टा:, स्वदोषे. परदोषका: ॥ प्रविचिदयां त क्लेनं च्छंति, विपश्मिश्रुला: खला ॥ १ ॥ इति ॥६॥ ॥ हवे जेव केवीरीतें विलापकरे ठे? ते केहे ठे, केहे महारा जीवना जीवन तमे कयां गया, थरे मने एकवार दर्शन तो आपो, हे सुगुण ॥ साहेब तमारा बिना हवे अमने इहां बीजा कोनो आधार ठे ॥ १ ॥ ॥ माथुं कूटे ठे, हेसुं पीटे ठे, अने सुख थकी महोटी पोको मूके ठे, तेथी यणो हालकलोल थइ रह्यो, ते सांजनीने तिहां

लाप ॥ सुखें रुप हियडे हसे, पाप विगोवे आप ॥ ६ ॥ ॥ ढाल त्रीजी ॥ रह्यो रह्यो रय फेरवो रे ॥ ए देशी ॥ जीवजीवन प्रभु किहां गया रे, दियो दर्शान एक वा र रे ॥ सुगुणा साहेब तुम विना रे, अमने कोण आधार रे ॥ जी० ॥ १ ॥ ॥ शिर कूटे पीटें हियुं रे, मूके मोटी पोक रे ॥ हाल कल्लोल थयो घणो रे, जेला हूअ्यां घणा लोक रे ॥ जी० ॥ ७ ॥ कौतुक जोवाने चढ्या रे, मांचे वाहणनी कोर रे ॥ हे है देव ए शुं थयुं रे ॥ त्रुटा जूना दोर रे ॥ जीवण ॥ ३ ॥ जव वेहु मयणा तणे रे,

घणा लोक जेलां थया ॥ २ ॥ ॥ ते पृथवा लाग्यां के हे जेवजी तमें कैम एटलुं रुदन करो ठो. तेवारे कपटी जेवें लोकाने विद्यास वेसाडवा सारु जवाव आप्यो के जो लोको महारो स्वामी श्रीपालकुमार ते कौतुक जोवाने माटे वाहणनी कोरें मांचा उपर चढ्या तेमां जूनां दोरडां हलां ते त्रुटी ग्यां अने कुमर समुद्रमां पड्या. धाम लोकने कहीनि, वली कड्यांतकरवा लाग्यो के हेहे इतिहासे! हाय हाय हे देव थाते शो गजब थयो? ॥३॥ ॥ एयात, जेवारे ते वेहु (मयणां के०)

का
पद

जागे तेनो तेमना देयासा थर ला... ॥ १ ॥ इति ॥ ४ ॥ ॥ त व ॥
कि नृथा धरं, विश्वन्दिन प्रजापति ॥ १ ॥ इति ॥ ४ ॥ ॥ त व ॥
करती यकी अचेतन यद्ने (धरणीके०) पृथ्वी उपर दली पडी ते एनी यज्ञइ के जाणीये म
रण ज पामी दोय नदी, तेयारें आ मरण पामी के गुं ? एनी शंका लायीने सलीयो सदेली
यो मलीने तेमना नाके (नीसास के०) निःश्वास (जूए के०) जोया लागीयो ॥ ५ ॥ ॥ पत्री
नाकेयी निःश्वास आयतो जोइ सलीयोयें कमकमां एटने अर्थात वेदकर्ता एया यागना चंदन ते

क्राने पडी ते यात रे ॥ धसक पड्यो तव धासको रे, जाणे वज्रनो घात रे ॥
जीव० ॥ ४ ॥ अई अचेत धरणी दली रे, करती कोड विवास रे ॥ सदि सदेली
सवि मली रे, नाके जोए निशास रे ॥ जीव० ॥ ५ ॥ वांट्यां चंदन कमकमां रे,
कल्या वीजणे वाय रे ॥ चेत वट्युं तव आरडे रे, हेडे डुक न मायरे ॥ जीव० ॥
॥ ६ ॥ कांइ प्राण पात्रा वल्या रे, जो रूवो किरतार रे ॥ पीदरीआं अलगों र
ह्यां रे, मूकी गयो जरतार रे ॥ जीव० ॥ ७ ॥ माय वापने परिदरी रे, कीथो

मनी उपर वांट्यां, वीजणे करी वाय कल्लो, तेथी चेतन वळुं. तेयारे तरत (आरडे के०) आरुंद
सोर वकोर करे वे. तेमना देयासां डुख समाहुं नथी ॥ ५ ॥ ॥ ते आरुंद करती कहे वे के अरे
(किरतार के०) केव तुं जो अमारा उपर रूवो तो संपूर्ण केम रूवो नदी ? के जे तें अमारा प्राण,
कां पात्रा वल्यां ? अमे मरी कां न गइ ? हवे अमारा पियरिया जे माता पिता ते पण अलगों रही
गयां, अने जरतार पण मूकी गयो ॥ ७ ॥ ॥ अमे अमारा माता पिताने परदरीने जेनो संघात
नीने ते अमारो प्राणनाथ पण अमाराथी (विवज्यो के०) जुदो पड्यो ? तो हे देया ! फिटकार

ते तुनें जे नुं केम फुटी जनुं नथी ? तुं ते यली शायस्ते कायम रहे ने ? ॥७॥ ॥ एम ते वालिकाउ वि
लाप करे ने, तिहां धयलशेठ पण आव्यो अने कूडा-विलाप करतो करतो कहे ने के अरे आ डुष्ट
वैयने शुं करीये अने शुं कहीये एने केवा सराप आसीये ॥८॥ ॥ माटे जेम नूल सदन करयामां
दोर कहां ने तेम डःल सदन करयामां माणस कहां ने तेमाटे डःल तो माणस उपरज आवी
पडे ने, परंतु पोतातुं धेपे मूकीये नही अने हृदय कठण करीये ॥ १० ॥ ॥ मणि, माणिक अने

जेहना साथ रे ॥ फिट हियडा फूटे नही रे, विठड्यो ते प्राणनाथ रे ॥ जी० ॥
॥ ७ ॥ धयलशेठ तिहां आवियो रे, कूडा करे विलाप रे ॥ शुं कीजे ए देवने रे,
दीजे किशा सरापरे ॥ जीव० ॥ ८ ॥ डुक सहां माणस कहां रे, नूल सहां
जिम दोर रे ॥ धीरज आप न मूकीएं रे, करिएं हृदय कठोर रे ॥ जीव० ॥ १० ॥
मणि माणिक मोती परे रे, जेहना गुण अत्रिराम रे ॥ जिहां जाओ तिहां तेह
ने रे, सुगट हार शिर ठाम रे ॥ जीव० ॥ ११ ॥ विंग वचन एहवुं सुणी रे,
मन चिते ते दोय रे ॥ एह करम एणे कसुं रे, अवर न बैरी कोय रे ॥ जीव० ॥
॥ १२ ॥ धन रमणीनी लालचें रे, कीधो स्वामीजोह रे ॥ मीठा थई आवी मले

मोतीनी परे जेना मनोहर गुण ठे एवा पुरुष जिहां जाओ तिहां ते मुकुट, हार अने मस्तकना
(गम के०) स्थानकने पामशे. माटे हे जे तमें कांइ डःल करो नही. तमारुं डःल दूर करीशुं ॥ ११ ॥
एवुं (व्यंग के०) गांकुं वचन जेठना मुखमांथी निकलतुं सांजलीने, ते चेहु स्त्रीयो मनमां चित
यवा लागी जे ए अघटित कर्म एणेज कसुं ने. धीजो बैरी आपणो कोइ नथी ॥ १२ ॥ ॥ एक
धन अने धीजी (रमणी के०) स्त्रीयो तेनी लालचें ए डुष्ट थमारा सामीनो जोह कीधो ने अने

हृये जेम खांदि गलेफ्युं एयो (लोह के०) तरवार ह्योय तेनी परें उपरथी मीठो थइ आचीने अम्मेने मन्ने ने ॥ यतः ॥ मीठा घोला मानवी, केम पतीज्यां जाय ॥ मोर कंठ मयुरो ज्ञाने, साय समूजो खाय ॥ १ ॥ इति ॥ १३ ॥ ॥ माटे ह्ये आपणे आपणुं जीज्ञ ते केंवी रीतें सखजुं? कारण के ए तो आपणा शीजिने उपपात करजे तो हवे आपणे पण जर्नानी परें समुद्रमां जंणपात करीयें ॥ १४ ॥ ॥ ए यातने वेहु जणीयें मनमां धारी शालीने समकाजें समुद्रमां जंणपात करवानो निधें क्यो एया अयसरने विने तिहां अत्यंत विपमां उत्पन्न थया ॥ १५ ॥ ॥ उन

रे, खांन गलेफियुं लोह रे ॥ जीव० ॥ १३ ॥ शील हवे किम सखजुं रे, ए करशो उपघात रे ॥ करिएं कंततणी परें रे, सायर जंणपात रे ॥ जीव० ॥ १४ ॥ सम काजें वेहु जणी रे, मन धारी ए वात रे ॥ इणि अयसर तिहां ऊपनो रे, अति विसमो उत्पात रे ॥ जीव० ॥ १५ ॥ हालकछोल सायर थयो रे, वाये ऊजड वाय रे ॥ घोर घनाघन गाजियो रे, विजली चिहुंदिशि थाय रे ॥ जीव० ॥ १६ ॥ कूआ धंन्ना कडकडे रे, ऊडी जाए सबदोर रे ॥ हाथें हाथ सजेनहीरे, थयुं अंधारुं घोर रे ॥ जीव० ॥ १७ ॥ मममम ममरू ममकते रे, मुख मूके हुंकार रे ॥ खेत्रपा

ह यापरो वाय ने तेना योगें करी समुद्र हालकछोलें चलयो एटले हालकछोल थइ रह्यो. थने (घोर के०) महाजन्यकर एयो (घनाघन के०) वर्षादि गाज्यो, तथा चारे दिशायें बीजलीना चम कारा थया लाग्या ॥ १६ ॥ ॥ वाहणीना कूआ थंन्ना सर्व कडकडाट करवा लाग्या, सण, घोर उडी जया लाग्या, तिहां एयो (घोर के०) विहामणो अंधकार थयो के जेने प्रजायें करी कोइ माणसाने द्वायो हाथ मेलवयो पण खूज पडतो नथी एया सैकडा गमे उत्पात थया मांमथा ॥ १७ ॥ ॥ ते समयें जेना पगमाहि मम मम शब्द करतो एचो ममरू ते (ममकते के०) वाजते, मुखमांथी हुंकार

મજ્ઞ મૂળો, નથા હાથમાં તલ્લાર લઈને ઝંત્યંત રોફરુપ ધરતો एवો દેવપાલ કેવ પ્રથમ તિહાં આવ્યો ॥ ૧૭ ॥ ॥ તેવાર પઢી યાગન વીસેયે પરગ્યા થકા માણિજન્, પૂર્ણજન્, કપિલ, પિંગલ એ ચારે મલોટા મુક્ત આદિક વિવિધ પ્રકારના હાથીયારો ઢે જેના હાથમાં एवा તથા કુમુદ, ઝંજન, યામ ન ઝને પુણ્યંત એ ચાર નામે ચાર દંડ હાથમાં લઈને ચાર ચતુર પડિહાર एट्ઢે પ્રતિહાર વેચતા તે ગઢીચારની પેરે ઝાગળે ગઢા લોહતા થકા ચાલે ઢે ॥ ૧૯ ॥ ॥ ઝને પોતે મૃગપતિ જે સિંહ તેના ગાલને પેળી, હાથમાં જાણ્યલમાન ચક્રને જમાહતી થકી, પળા વેવ ઝને વેવીઢ જેમની સાથે ઢે एवी ચમેઝરી વેવી તિહાં પયાયાં ॥ ૨૦ ॥ તેમણે ઝાવીને પ્રથમ તો एवો હુકમ કલ્યો કે, ઝરે ઝા

હા તિહાં ઝાવિયાં રે ॥ હાથે લેફ તરવાર રે ॥ જીવળ ॥ ૨૬ ॥ વીર વાવઢે પરચથા રે, હાથે વિવિધ હથિયાર રે ॥ ઠઢીદાર લોહે ગઢા રે, ચાર ચતુર પડિહાર રે ॥ જીવળ ॥ ૨૯ ॥ વેઢી મૃગપતિ વાહને રે, ચક્ર જમાહે હાથ રે ॥ ચક્રેસરી પાઝધા રિયા રે, દેવ દેવી વહુ સાથ રે ॥ જીળ ॥ ૩૦ ॥ હાથો કુચુદિ મિત્રને રે, જિણે વાં કી મતિ લીધ રે ॥ લેવપાલે તવ તે ઝેહી રે, લંબ લંબ તલુ કીધ રે ॥ જીળ ॥ ૩૨ ॥ તે દેસી વીહિતો ઘણું રે, મયળા ઝારણે પદ્મ રે ॥ ઘોઠ પશૂપરે ધ્રુજતો રે, દેવી ચક્રે

હુટ વુદિનો વેવાયાલો જે ઝેઠનો મિત્ર ઢે, તેજ પુરુષ નિઝે સર્વ ઝનર્યંતું મૂલ ઢે एणे વાંકીમતિ एट્ઢે નિપરીત મતિ લીધી ઢે માટે एને પકડો, તેવારે તત્કાલ દેવપાલે તેને પળથી વાંધી ઝંચો કૂઝા યે જાને નિયે ટાંગી નીડું મુલ કરી મુલમાંથી વાંકાં ચચન કહાહ્યાં માટે મુલમાં ઝચુચિ જરી તર ગારે કરી તેના (તલુ કેળ) ઝરીરના લંબો લંબ કરી નાલ્યા, પઢી જાણે જાંતિ કરવાને માટે ચારે દિશાના ચાર દિગ્પાલને ઘડિજ આપતા હોય નહીં? एવી રીતે ચારે દિશાયે તેના ઝરીરના કટકાને

पूरे भुजतो यको, वीहीतो थको, ते येहु मयणा जे स्त्रीयो तेने जरणे जइ पेवो, तेने चत्तेवरी दे
 नीयें वीजो ॥ २२ ॥ ॥ तेनारें केरी कहेवा लाग्या के अरे छट पापिए जा हम्मणां तो तुजने स
 तीना जरणना सुपसायें करीज निश्च जीगतो मूक्यो ठे, पण अर्थे कदीयें त्रेय के जो तुं तलारा
 मनसां अन्याय धारण करीज, तो अंते जीगयी जइश ॥ २३ ॥ ॥ ते जोइ निम्मय गामती थकी
 ते येहु स्त्रीयो गिनय सद्धित चक्रेवरी केरी प्रत्ये सप्रसाव एतुं यचन बोली. तेने केरी, पण प्रेम
 धरीने बोलायतां हवां के दे यत्सो ! तमें कां चिंता करो जो ? तमें निशित रहो; तमारा सामीने

सरी दिठ रे ॥ जीव० ॥ २२ ॥ जारे मूक्यो जीयतो रे, सतीशरण सुपसाय रे ॥
 अंते जाइश जीयथी रे, जो मन धरीश अन्याय रे ॥ जीव० ॥ २३ ॥ मयणाने
 चक्रेवरी रे ॥ बोलावे धरी प्रेम रे ॥ यत्स कांइ चिंता करो रे, तुम पियुने ठे खेम
 रे ॥ जीव० ॥ २४ ॥ मास एक मांदी सही रे, तमने मलशे तेद रे ॥ राजरमणी
 ऊधि जोगवे रे, नरपति सुसरा गेद रे ॥ जीव० २५ ॥ बेहुने कंठ ठवे रे, फूल
 अमूलक माल रे ॥ कहे देवी महिमा सुणो रे, एहनो अतिहि रसाल रे ॥ जी० ॥
 ॥ २६ ॥ वील यतन एहथी थशे रे ॥ दिन प्रतें सरस सुगंध रे, जेह कुमीटें जो

देम कुजल ठे ॥ २४ ॥ ॥ (सही के०) निश्चें तमने तमारो चचार एक महिनामां मलशे, तमारो
 पति तो (नरपति के०) राजा ससराने घेर रह्यो थको राज्य अने (रमणी के०) स्त्रीरूप
 (ऊधि के०) लक्ष्मीने जोगवे ठे ॥ २५ ॥ ॥ एम कही ते बेहुनीकंठें अमूल्य फूलनी माला पहेरा
 यीने देवी कहे ठे, के एतुं अत्यंत रसाल माहात्म्य ठे, ते हुं कहुं तुं तमें सांचजो ॥ २६ ॥ ॥
 ए मालानी कियस कियस प्रत्ये सरस सुगंध थती जशे, अने एहथी तमारा शीयलानी यत्ता थशे

रीमें, तो पण तेनी दुर्गपता जाय नदीं, तेम ते दुहुंदि गेवतुं चित पण ठकाण आ०३ नदी ॥
 यतः ॥ यद्यपि मृगमदचंदन, कर्पूरागरुमिश्रितो लघुनः ॥ तदपि न मुञ्चति गंधं, प्रकृतिगुणं जाति
 बोधेण ॥ १ ॥ इति ॥ ३२ ॥ ॥ तेम इहां धवलगेवने जो पण मित्र आनीने मीलामण आणी,
 तो पण फरी एगो विचार करवा लाग्यो केदे हेयडा ! द्यो तो हुं नगमणां करनी? एक अंगमात्र पण
 डःख परीश नदीं, जो हुं जीयतो वच्यो हुं, तो सर्व कार्य करीश ॥ ३३ ॥ ॥ जो मन्नारा सारा
 जाग्यें करी एटहुं महोहुं विघ्न वपन्युं दनुं, ते पण सर्व विसराल यइ गयुं, तो निर्भं हुं जाणुं हुं जे

कर्पूरें वासीएं रे, लसण दुर्गंध न जाय रे ॥ जीव० ॥ ३२ ॥ डेडा कर ने यंधाम
 णां रे, अंश न डुक धरेश रे ॥ जो वच्यो हुं जीवतो रे, तो सवि काज करेश रे
 ॥ जी० ॥ ३३ ॥ जो मुज जाग्यें एवहुं रे, विघ्न थयुं विसराल रे ॥ तो मलशे ए
 सुंदरी रे, समशे विरहनी जाल रे ॥ जीव० ॥ ३४ ॥ एम चिंती दूतीमुखें रे, क
 द्योवे हुं तुम दास रे ॥ नेक नजर करी निरखीएं रे, मानो मुज अरदास रे ॥ जी
 व० ॥ ३५ ॥ दूतीने काढी परी रे, देइ गजद्वी कंठ रे ॥ तोहिं निलज लाज्यो

द्वे आ लक्ष्मी जो सुवेंबी महारे वश यइ गइ ठे, तो सुंदरीयो पण मने अग्रम्य मलशे, अने म
 हारा विरहनी ज्वाला पण वपशम पामशे ॥ ३४ ॥ ॥ एम चिंतनी दासीने मुखें स्त्रीयो प्रत्ये
 कदेहरायुं के, हुं तमारो दास हुं, माटे तमें मने (नेकनजर के०) रुडी नजरें करी जूड; एटली
 महारी निनति मान्य करो ॥ ३५ ॥ ॥ ते सांजली खीउए ते दूतीने पणीज निर्जनी कंठे गजद्वी
 देइने कहाडी मूकी, तोय पण ते निर्जज गेव लगार मात्र पण लाज्यो नदी. काम रूप पिशाचें पीश्यो
 थको गयो ते वियेक जेना हृदयमांथी, अने पापमय अथयसायने लीधे एक दण मात्र पण जेने

वेगो, तेगारें श्रीपाल कुंवरने दीगो ॥२॥ ॥ तिहां वीपतो एगो कुंवर तेने देखीने गेठना देयामां हुंक
 उपनी, अने जेम (रवि के०) सूर्यने देखीने (धुक के०) धुवड पक्षीनी आंखो मीचाइ जाय ने, तैम
 तिहां गेठजीनां पण लोचन मीचाइ गयो ॥३॥ ॥ राजायें पण गेठने मद्धोठो सार्थ्यान् जाणीने
 बहुमान पुर्वक विरोपें करी तेहिज श्रीपालने हाथे तेने तंबोल ते पाननुं धीनुं वेराख्यु, तेगारें श्रीपाले
 पण देखता गार (जलिपरें के०) रुढी रीतें जाण्यो जे, ए भगलगेठज ने, अने शेठें जलीपरें उलखी

तिणिवार ॥ नृपने मलवा उतरयो, शेठ लेइ परिवार ॥ १ ॥ आख्यो नरपति
 पाजले, मिलणां करे रसाज ॥ वेगो पासें रायने, तब दीत्रो श्रीपाल ॥ २ ॥ देखी
 कुंवर दीपतो, हेये उपनी हुंक ॥ लोचन मीचाई गयो, रवि देखी जिम धुक ॥३॥
 ॥४॥ हे हे देव अटारडो, एह किशो उतपात ॥ शेठ जली परें उलखी, चित्त धयुं ममनोल
 यात ॥ ५ ॥ सना विसरजी राय जब, पढ़ोतो मढोलमऊर ॥ तब शेठें पडिहारने,

लीथो जे ए श्रीपालज ने, तेथी तेहुं विन ममनोल थयुं ॥ ४ ॥ ॥ तेगारें चिंतयवा लाग्यो, जे हे
 हे इति खेने अरे ए (अटारडो के०) याको देव तेणे आ ते इयो उतपात कखो! के जे यातने में खारा पा
 पीमां एटले खारा समुद्रमां नाखी वीधी हुती, ते यात इहां प्रगट थइ!! ॥ ५ ॥ ॥ पढी जेगारें
 सना विसरजोन करी राजा पोताना मढोलनें विपे पोहोतो, तेगारें शेठें विचाणुं जे आ तेहज
 श्रीपाल ने किंवा एना सरखो चीजो कोइ पुरुष ने? तेनी तपास तो कर्क, कारण के तेने तो में स
 मुद्रमां नाखी वीथो ने माटे ते जीवतोज कैम होय? एहुं चिंतयन करीने पढी शेठें ए संवेधि सने नि

चार, गोतीयां न पूज्यो ॥ ६ ॥ ॥ कं दे नाद ! आ गमीर नं स्यात्ते ? आ तो तोइरु ननो मा
 गग शेषाय ने, एतु गोतीयां ने गोतीयो फदे ते के, ते श्रेष्ठ ? एनी (गति के०) गित सांनतां
 शक्त तो माणतने अचरित घंटा प्राय ! एनी दूकीगत ते ॥ ७ ॥ ॥ एने तो वनमांयी गृतो जगती
 मशोदा मशोरस्ये करी जती जातें पेर तेही जगतीने राजाये गोतीनी कुमरी गरलानी श्रीरी, पण एतो
 जात के जात कोण ते ? ते यात पण कांइ पूछी नही ॥ ८ ॥ ॥ ते यात सांनतीनि श्रेष्ठ घणोज रीज
 पाण्यो, नने मततो विचार करया जाण्यो के, एने कष्टमां पाडया माटे एणे मने नहुं चारणुं दे

पूछ्यो एह विचार ॥ ६ ॥ एह थगीधर कोण ठे, नवल्लो दीसे कोय ॥ तेह
 कंद गति एदनी, सुणतां अचरित होय ॥ ७ ॥ वनमां सूतो जागवी, घर आण्यो
 नलिजात ॥ परणायी निज कूंअरी, न पूठी वात न जात ॥ ८ ॥ श्रेष्ठ सुणी रीज्यो
 घणुं, चितमां करे विचार ॥ एहने कष्टे पाडया, नहुं देखाड्युं चार ॥ ९ ॥ देइ क
 हांक कुजातिनुं, पाडुं एहनी लाज ॥ राजा हणशे एहने, सहजे सरयो काज ॥
 ॥ १० ॥ जोपण जे जे में कथां, एहने डःखनां देत ॥ ते ते सवि निष्फल थयां, सुज अ
 निलाप समेत ॥ ११ ॥ तोपण याज न आवियें, मन करिएं अनुकूल ॥ उद्यमथी

साडयुं; कारण के एनी जाति नाति कोइ जाणतो नथी, तो ए उपाय महारा हाथमां घणो श्रेष्ठ
 आथ्यो ते ॥ ९ ॥ ॥ माटे हवे हुं कोइर कुजातिनुं कलंक देखे एनी लाज पाडुं के जेथी राजा
 एने थयदय दुणी नाखशे, ने सहजमां महारुं कार्य सरी जावो ॥ १० ॥ ॥ जो पण थाज
 रक्षित एने जे जे में डःखनां (हेत के०) कारण कथां, ते ते सर्व कारण महारा मनना अजिनाप
 सक्षित निष्फल थयां, एहजे कारणनी निष्फलता यह तो ते कारण सफल करया माटे मनना जे
 अनिजायो एता से पण सर्व निष्फल थया ॥ ११ ॥ ॥ तो पण याज आवीये नही एहजे क्ये हेत नि

पाल थइ ग्या माटे दंगे उद्यम भूही वैयो एवु अतिवृत्त मन कगीयें नद्री, परंतु उद्यम जारी राखवा
 माटे मनने अनुवृत्त करीयें, कारण के उद्यम कयायीज सगें कीइ संपजे, नीपजे ते, माटे उद्यम जे जे,
 तेज सुखन मूल जे ॥ १२ ॥ ॥ तथा गली ए तो महारो वैरी जे माटे जो घणो गद्यो तो मने (कंज
 के०) मूलमार्गी (गणशे के०) खोदी नालगे माटे तेनी पदेलांज एने दणवानो कोइक फंद र
 नयो सारो जे ॥ १२ ॥ ॥ एम चिंतवतो ते जेव पोताना उताराना (आवास के०) घरमां ग

सवि संपजे, उद्यम सुखनुं मूल ॥ १२ ॥ वैरी ने बाध्यो घणो, ए सुज खणशे के
 द ॥ प्रथमज दणया एदने, करयो कोइक फंद ॥ १३ ॥ इम धितवतो ते गयो,
 उतारै आवास ॥ पलक एक तस जक नहीं, मुख मूके नीसास ॥ १४ ॥ ढाल
 चोथी ॥ आगादचूती अणगारने रे, कहे गुरु अमृत वाण रे ॥ जोगीसर चेला ॥
 चित्ताने जमना थका हो लाल ॥ ए देखी ॥ इण अवसर तिहां मूचनुं रे, आवुं
 दोलु एक रे ॥ चतुर नर ॥ उजा डलगडी करे हो लाल ॥ तेडी महत्तर मंचने रे,
 शंभ कहे अगिरे रे ॥ चतुर नर ॥ काज अमारुं एक करो हो लाल ॥ १ ॥ एह
 जमाइ रायनो रे, तेदने कहे तुमं मूं रे ॥ ४० ॥ लाख सोनेया तुमने आपजुं

तो, पण एक पलंगार सुरी तेने जप आगतो नथी, सुलथकी निवासा मूस्या करे जे
 ॥ १ ॥ ॥ एणा व्यवहारें तिहां एक मूंचनुं दोलु आयुं ते उजा थका डोवनी उजंग करे जे,
 तेनारें शेवें (मलनर के०) महोटा मूंचने तेडीने तेने अगिरेकनी वात कहेया मांकी के दे मूंच तमें
 अमारुं एक कार्य जे ते करो ॥ १ ॥ ॥ ए राजानो जमाइ जे जे, तेने तमें जइने ए मूंच जे एम
 कहे, तो ए काम करवाना लाल सोनेया तमने आयीं जु. माटे तमें तमारुं सगें कुटुंब मज्जी धाइने

अणा ३ जो, यही एक बारी १५, एक ५५ थने पणुंज देन देसोटें जे के ते नाद ! जमें तातारी
 साट ओता एता ॥ ५ ॥ ॥ हने ते मूय राजाने कहे जे के दे मजगन या नमारा कृपानो या
 पार जे, ए नमारायी रीगलीने भाव्यो हतो ते तमारा पयाययी नमन नेजो पयो. ए तां मधुने
 पहिणार जे, लाज नमारा विगोहना कुल नाग्या जमें एने सारीयें न उतरत पण या पाननुं
 धी ३ व्यापना आधो सेत मिश्रे जमें हवे सारी रीतें लहलहे करी उतरयो ॥ ६ ॥ ॥ एनी रीतनी
 ते स री मूय मूरशीउनी गणी सोनलीने राजा पोताना मनमो एतुं चितवया लाग्यो के गततो घ

॥ ५ ॥ हुंय पहे नररायने रे, ए अम कुल आधार रे ॥ ५० ॥ रीसायी चाख्यो हु
 गो हो लाल ॥ तुम पसाय नेलो थयो रे, सवि माहारो परिवार रे ॥ ५० ॥ जगो
 पुरफ विगोहना हो लाल ॥ ६ ॥ राजा मन चिते इस्तुं रे, सुणी तेदनी वाच रे ॥
 ५० ॥ वात पणी विरुद थइ हो लाल ॥ एह कुदुब सवि एहनुं रे, दीसे परतक
 साग रे ॥ ५० ॥ धिग मुज वंश विटालीयो हो लाल ॥ २० ॥ निमित्तन तेडावियो
 रे, में तुज वरनविशास रोचण ॥ पुत्री दीधी एहने हो लाल ॥ किम मातंग कह्यो
 नही रे, ते दीधो गले पाश रे ॥ ५० ॥ निमित्तियो बलतुं कहे हो लाल ॥ २ ॥ मुज

णीज (निरुई के ०) भाठी थइ या हुंवोतुं कुदुब जे जे, ते सर्व एवुंज जे ए प्रत्यक्ष साबुंज देखाय
 जे, माटें धिःकार जे एने के जेणे महारो वंश विटाल्यो ॥ १० ॥ ॥ एम चितवी राजायें निमिति
 पाने मेडाथ्यो जने कहुं के में तहारा यचन अपर विधास राखीने एने महारी पुत्री थायी, तो ए
 मानगनी जाति जे एनूं ते प्रथम मने केम न कहुं ? माटें नेज या महारे गले फोन दीधो, एतुंमो
 ---० ---३ निमिक्तियो घोयो ॥ ११ ॥ ॥ हे राजन् महाह निमित्त बलतुं नथी, हुं नमने साचे

साची वात फुटुं दुं, ते तमे सांचलो, के ए पोतें मातंग नथी पण ए घणा मातंगनो धणी जे. एतुं
कनुं पण मातंग शब्दनो अर्थ राजा समजतो नथी, तेथी चिंतयुं, जे एज मातंग जे उना जे, तेनो
सामी ए दुरी, एतुं विचारी कुंजरनी तथा निमित्तियानी उपर कोप्यो शको तेमनी यात करायानी चिंत
यना करतो हुनो ॥ १२ ॥ ॥ राजायें ते वेहु जणने मारानो विचार करीने तिहां घणा सुन
दोने सज्ज कला, तैयार कीया, ते वात मदनमंजरीयें सांचली तैयारें तेज नखें तिहां आयीने राजाने
ए रीतें वीनयना लागी ॥ १३ ॥ ॥ के हे पित्तजी ! जे काम करीयें, ते विचारीयें करीयें, के जेस पाळल

निमित्त जूतुं नही रे, सुणजो साची वात रे ॥ चण ॥ ए बहु मातंगनो धणी हो
लाल ॥ राय अरथ समजे नही रे, कोप्यो चिंते घात रे ॥ चण ॥ कुंअर निमित्तिया
ऊपरें हो लाल ॥ १२ ॥ ते वेहुने मारया रे, रायें कीध विचार रे ॥ चण ॥ सुजट
घणा तिहां सज किया हो लाल ॥ मदनमंजरी ते सुणी रे, आयी तिहां तैयार
रे ॥ चण ॥ रायने इणीपरें वीनवे हो लाल ॥ १३ ॥ काज विचारी कीजीए रे,
जिम नवि होय उपदास रे ॥ चण ॥ जगसां जया लहीएं घणुं हो लाल ॥ आ
चारे कुल जाणीए रे, जोइएं हिये विमास रे ॥ चण ॥ डवलकना नवि होइएं हो
लाल ॥ १४ ॥ कुंअरने नरपति कहे रे, प्रगट कहो तुम्ह वंस रे ॥ चण ॥ जिम

यी उपदास न थाय ! जो विचारीने करीयें तोज जगतमां घणुं यश पामीयें, जो ह्ये विचार करी जोइयें
तो माणसना आचार उपरथी पण कुज जाणी शकीयें, पण जेनी तेनी खोटी साची वात सांचलीने
तेनो सारासार समज्या विता कोइ अकार्य करी नाखणुं एया डवल कान वाला अइयें नही. लोक
मां पण एवी कहेवत हे के, राजाने कान दोष पण शान न होय, ए कहेवत प्रमाणे तमारें वर्तणुं
नही ॥ १४ ॥ ॥ एवी पोतानी पुत्रीनी वात सांचलीने राजा, कुमर प्रत्यें कहे ते के, हे नस्त !

श्री० रा०

॥८३॥

आज्ञ (लाटा के०) पाय्या ॥ २० ॥ ॥ ने गत सांनजतांज जेगारें श्रीपंलने उन्नख्यो तेगारें राजा पोताना मनमो हरे पाय्यो, जे आ तो महारी सगी बहेननो पुत्र ने, अरे में काम तो बिचाया बिना कहुं हनुं, पण सर्व ठेकाणें आवी गहुं. आ तो जोजनमाहिं घी दूजी पडया जेहुं उत्तम काम थयुं ॥ २१ ॥ ॥ हरे राजा हुंने पूठतो हयो, के दे हुंयो ! तमें कह्यो, के ए किशो विचार ठे ? ते गारें ते हुंयो पर पर कांपता थका योल्या के, दे महाराज ! अमने तो धयलशेठें वगोव्या, अमोने

ते सुणतां जय उलख्यो रे, तव हरख्यो मन राय रे ॥ च० ॥ पुत्र सगी जगनी तणो हो लाल ॥ अविचारुं कीधुं हतुं रे, पण आव्युं सवि ताय रे ॥ च० ॥ जोजनमाहिं घी दह्युं हो लाल ॥ २१ ॥ नरपति पूवे भूवने रे, कह्यो ए किस्यो विचार रे ॥ च० ॥ तव ते बोलें कंपता हो लाल ॥ शेंठे अम्ह विगोइया रे, लोनें थया खुवार रे ॥ च० ॥ कूडुं कपट अमे केलव्युं हो लाल ॥ २२ ॥ तव राजा रीशें चढ्यो रे, बांधी अणाव्यो शेठ रे ॥ च० ॥ भंव सहित दणवा धर्या हो लाल ॥ तव कूँअर आडो वख्यो रे, गोडाव्यो ते शेठ रे ॥ च० ॥ उत्तम नर इम जाणीएं हो लाल ॥ २३ ॥ निमित्तिन तव बोलीन रे, साचुं सुब्ज निमित्त रे ॥ च० ॥ ए बहु

इय्य आपवाने कवुल कयुं. तेना लोचयी खुवार थया. ए सर्व अमें इहां कूडुं कपट केलव्युं हतुं ॥ २२ ॥ तेगारें राजा (रीशें के०) कोथें चढ्यो थको, शेठने बांधी अणाव्यो, अने हुंयोना टोला सहित ते शेठने दणवा माटे धर्यो एटले धाव्यो, अथवा एवो विचार राजायें धर्यो, तेगारें श्रीपालकुमर आडो पडीने ते शेठने तथा हुंयोने गोडावतो हयो. दे मऊनो जुठ के, उत्तम नरने एसी रीतें (जाणीमें के०) परखीयें जे अयगुण करनारने पण गुण करे ॥ २३ ॥ ॥ तेगारें निमित्तियो बोख्यो के, दे

राजन मद्राहं निमिष जुंउ फदेनुं गाचुं ठे ! ए (वहु के०) पणा मारनगनो भणी ठे, एनु म कण ॥ २३ ॥
 ते सरे सठं मत्य थयुं. तयारे राजायें पुतणुं के, मारनग ते कोने कदीयें ? निमित्तियो दोयो के मारनग
 पबयें दस्तीउ जाणया, तेहनो ए (प्रचु के०) सामी जाणयो, पठ्ठे पणा हाथीउनो एने मद्रोडो
 परियार ठे, गली (गहबिन के०) मद्रोटा उबार मनगालो ए जाणयो, तथा ए (राजेसर के०) ए
 राजाउनो पण ईश्वर एयो (राजीयो के०) राजा जाणयो ॥ २४ ॥ ॥ पत्री ते निमित्तियाने म
 जायें पणुं दान बीपुं, अने बहुमान आमी विसऊन कसो, जगमंदि विद्यानो (निधि के०) ए

मातंगनो धणी हो लाल ॥ मातंग कदिएं हाथीया रे, तेहनो प्रभु बडचित्त रे ॥ २५ ॥
 ए राजेसर राजीउ हो लाल ॥ २६ ॥ निमित्तियाने नृप दीए रे, दान अने व
 हु मान रे ॥ २७ ॥ विद्यानिधि जगमां यडो हो लाल ॥ कुंअर निज घर आधिया रे,
 करतां नयपद ध्यान रे ॥ २८ ॥ मयणा त्रणे एकठी मली हो लाल ॥ २९ ॥ कुंअर
 पूरवनी परं रे, पाले मननी प्रीत रे ॥ ३० ॥ पासं राखे शेवने हो लाल ॥ ते मनथी
 ठेने नदीं रे, डुर्जननी कुल रीत रे ॥ ३१ ॥ जे जेह्यो ते तेह्यो हो लाल ॥ ३२ ॥

जानो ते (गडो के०) मद्रोडो जाणयो. हवे श्रीपाल कुमर पण पोताने घर आया, तिहां नयपवडु
 ध्यान धरता थका रखे ठे, अने (त्रण मयणा के०) मदनरेखा, मदनमंथूया अने मदनमंजरी ए
 त्रण स्वीयो पण एकठी मली ठे ॥ २५ ॥ ॥ हवे जो पण धयलजोठे श्रीपालने डुःख देया माटे
 घणायें उपाय कया, तो पण श्रीपाल तो पूर्वली रीतज शेवनी साथें मननी प्रीति पाले ठे, तेथी
 निरंतर पणे शेवने तो पोतानी पासंज राखे ठे, तेम वतां पण डुर्जनना कुलनी रीति ठे ते रीतिने
 डुट सानागयालो गेठ पोताना मनथी वांफतो नथी. केम के जे जेह्यो ते तेह्यो ज जाणयो.

गी० रा०

॥८३॥

एटने जे नलो होय ते नलो ज होय, अने जे चूने होय ते चूने ज होय, एमां कांइ संशय नयी
 ॥ यतः ॥ डुर्जनस्य सन्नायोऽयं, परकार्यविनाशकः ॥ कथंवा कार्यमायाति, मूषको वखनदृणात् ॥ १॥
 गुणजदं परित्यज्य, दोषं गृह्णति दुर्जनाः ॥ लदं दोषं परित्यज्य, गुणं गृह्णति सज्जनाः ॥ २ ॥ २६ ॥
 शैव तो गली पण पोताना डुर्जन पणने अंगीकार करीने मनमाहि चिंतवना करता हवा के, म
 हारा तो घेदु हाय (चूँइ के०) चूमियें पड्या, परंतु एक पण कार्य सीधुं नही, तथापि हवे जो
 दुं पी शकुं नही तो पण ढोली तो (शकुं के०) नाखुं? तेथी शैव एवो निश्चय कीधो के एतो
 सातमी चूमियें एकलोज खवे ठे, बीछुं कोइ पासे नयी. माटे हवे दुं एने महारे पोताने हाथेज

वेज हाय नूँइ पड्या रे, काज न एको सिद्ध रे ॥ च० ॥ शैव इस्थुं मन चिं
 तवे हो लाल ॥ पी न शक्यो ढोली शकुं रे, एहवो निश्चय कीध रे ॥ च० ॥
 एहने निज हाथे दणुं हो लाल ॥ ११ ॥ कुंअर पोड्यो ठे जिहां रे, सातमी
 नूँइ आप रे ॥ च० ॥ लेइ कटारी तिहां चड्यो हो लाल ॥ पगलपड्यो हेठो पड्यो
 रे, आवी पडोतुं पाप रे ॥ च० ॥ मरी नरकें गयो सातमी हो लाल ॥ १८ ॥

(दणुं के०) हणी नाखुं, के जेथी वे खीयो अने एनी लक्ष्मी ते तो महारे हाथे नही चडे, तो
 पण ए पोतें जोगवी शक्यो नही, एटलुं तो काम थावो. एवो निश्चय करीने ॥ २७ ॥ ॥ जिहां सा
 तमी चूमियें कुमर पोड्यो ठे, तिहां ते घट, अनिष्ट, पापिष्ट, धवल शैव पोतें हाथमां कटारी ज
 णे चड्यो, परंतु सातमी चूमियें क्यांएक उन्मार्गे पण मूकतां पण (पलट्यो के०) खसी गयो, तेथी
 सातमी चूमिथी हेठो आवी पड्यो, तिहांथी पडतां जेवने पोताना हाथमां कटारी हती ते पण
 लागी. अने जेवने पाप पण आवी पोडोतुं, एटने पापनो घडो नराणो हतो ते पण कृत्यो, तेने

लीने गेव आनं गेव आनमां यत्ततो यत्तो मरण गामीने सातमी नरकें गयो एटले सातमी चूमि
 थी पत्तो, अने सातमी नरकष्टवीयें गयो, केम के एवा नीच पुरुषोंने एतुंज स्थानक मले, अन्यथा
 मीजुं नही ॥ यतः ॥ सो सनम चूमिउ, पडिउ यतो य सनमी चूमि ॥ निरयस्त तारिषाणं, समदि
 वानं तिम्रन्न ॥ १ ॥ इति श्रीपाञ्चरत्नि ॥ तथा ॥ मित्रादो ही कृतव्रथ, येषि विद्यासयातकाः ॥
 ने नरा नरकं यांति, यावदंदिनाकरो ॥ १ ॥ २७ ॥ तिद्वां प्रजाते लोक एकठां मय्यां; ते सर्वे शिखार
 यिक्ता नः!!! ए गेवने एनी याणी शोक्ता दया, जे माटें ए सामिजोदी ययो, ए पापी ओठें कुमरने
 दूणगावुं चित्तयुं, ते जेवुं चित्तयुं तेवुं पौनेज पास्यो, ए अणछुटे निर्वाण पास्यो, जे माटें कणुं जे के,

लोक प्रजाते तिद्वां मय्या रे, योले धिग धिग वाण रे ॥ च० ॥ स्वामिजोदी ए थ
 यो हो लाल ॥ जेद कुंअरने चित्तयुं रे, आप लह्युं निरवाण रे ॥ च० ॥ उग्र
 पाप तुरतज फले हो लाल ॥ ७९ ॥ मृतकारज तेदनां करे रे, कुंअर मन धरे
 सोग रे ॥ ४० ॥ गुण तेदना संभारतो हो लाल ॥ सोवन घणुं तपावियें रे,
 अगनीतिणे संयोग रे ॥ ४० ॥ तोदी रंग न पालटे हो लाल ॥ ३० ॥

(७७ के०) गणुं अगोर पाप करे, तो ते तरतज फले ॥ २९ ॥ ॥ दये श्रीपालकुंअर तो गेवना
 गुणुनो लोक मनमा भरतो यत्तो गेवना मृत्यु संधि जे अगिरंस्कार प्रभुल कार्य करवानां ते क
 मतो दया, अने ते गेवना गुणने संभारतो थको रदे जे, जेम सोनाने अप्रिना संयोगें गणुं तपावियें,
 १ पण तेनो रंग पलटे नही, तेम वचम पुरुषने पण सोनानी समान जाणया ॥ यतः ॥ कवित
 र अप्रमं जोर दयगत, तोदे सुगंध सवे गिलारे ॥ चंदन फाटत दे ज्यो कुवार पे, तोदी कुवार
 सुगारे ॥ धंअरमें पीतत इतन हां वनकुं इह मिष्ट जसा रस थारे ॥ सज्जनको हुल वैत डरी

झन, सझन तोही न दोय विचारे ॥ १ ॥ इति ॥ ३० ॥ ॥ पांचशे वहाणोनो जे कांइ माल किरि
याणुं नगरे दहंतुं, ते सर्वे संजाली तपासी लीधुं, ते मांहे लक्ष्मीतुं तो लेखुंज करतां आवे. नही, नही,
एटली पारगिनानी गस्तुं जरेली हती, ते सर्वे संजाली लईने शेवना चली बुझिना देवावाला जे
ब्रण मित्र दता, तेने पांचशें वाहाणोना अधिकारी कला, जेमाटे जे गुणनिधि एटले गुणवान् पुरुष
होय, ते उत्तमपदने पामे, तेम ए शेवना ब्रण मित्र जो गुणवान् हता, तो ते अगणित लक्ष्मीना
अधिकारी यईने उत्तम पदवीने पास्या ॥ ३१ ॥ ॥ हवे कुंवर तिहां सुख समाधिमां रहेतो यको

माल पांचशें वहाणनो रे, सवी संजाली लीध रे ॥ च० ॥ लखमीतुं लेखुं

नहीं हो लाल ॥ मित्र ब्रण जे शेवना रे, ते अधिकारी कीध रे ॥ च० ॥ गुण

निधि उत्तम पद लहे हो लाल ॥ ३१ ॥ इंचतणां सुख जोगवे रे, तिहां

कुंअर श्रीपाल रे ॥ च० ॥ मयणा ब्रणे परिवख्यो हो लाल ॥ ब्रिजे खंई इम

कही रे, विनयें चोथी ढाल रे ॥ च० ॥ सिद्धचक्र महिमा फल्यो हो लाल ॥ ३२ ॥

॥ दोहा ॥ इक दिन रमवाडी चढ्यो, रमवाने श्रीपाल ॥ साथ बहु तिहां उतख्यो,

दीवो क्रीडि विद्याल ॥ १ ॥ सार्थवाह लइ नेटणुं, आव्यो कुंअर पाय ॥ तव तेहने पूजे

निःकेवल इइनां सरखुं सुख जोगयतो यको जेम मुनिराज ब्रण गुप्तियें सहित होय तेम मयणरे
स्वादिक ब्रणे स्वीडियें करी परवख्यो यको रहे ठे. ए प्रकारें ब्रिजा खंमने विपे चोथी ढाल श्रीविनय
विजयजीयें कही. माटे हे जख्यो! जूड के श्रीसिद्ध चक्रजीनो महिमा एटले माहात्म्य श्रीपालजीने
कहेहुं फलितुत थपुं ठे, ॥ ३२ ॥ ॥ हवे एक दिवसें श्रीपाल कुंअर परिवार सहित रयवा
डीयें रमया माटे चढ्यो. त्यां नगरनी बाहेर एक विद्याल उद्विषंत एयो सथवारो उतख्यो हतो ते
तेणें दीवो ॥ १ ॥ ॥ ते समयें ते सार्थवाह पण सारी गस्तुं नेटणुं लईने श्रीपालकुंअरनी पासे

આવ્યો, તેવારે કુમર પણ તે સાર્યવાદને રૂડો પસાય કરીને એવી રીતે પૂતતો હતો ॥ ૩ ॥ ॥ કે
 દે સાર્યવાદ ! તમે કોણ દેશથી આવ્યા તો ? અને ક્યાં જવાનો તમારો નાવ છે ? એવું કુંઞરે પૂતરું,
 તેવારે સાર્યવાદ પણ હાથ જોડી સાચા નાવે કરી વિનિતિ કરે છે ॥ ૩ ॥ ॥ કે દે મહારાજ ! અમે
 કાંતિનગરથી આવ્યા ત્યે, અને કંબુદ્ધીપે જવાનો અમારો (હ્રેશ કે) અનિપ્રાય છે. તે સાંનજી
 શ્રીપાલ કુમર, તેમને કહે છે કે, તમે દુર્યેશથી આવ્યા તો, માટે વનમાં કોઈ અચરિજ વિશેષ કીતું
 દોય, તો તે અમોને કહો ॥ ૪ ॥ ॥ તેવારે તે સાર્યવાદ કહે છે કે, દે મહારાજ ! મેં જે અચરિજ કીતું છે,

ફરસું, કુંઞર કરી સુપસાય ॥ ૫ ॥ કવણ દેશથી આવિયા, કિત્તાં જાવા તુમ્હ
 નાવ ॥ સાર્યવાદ તવ વીનવે, કર જોડી સદનાવ ॥ ૩ ॥ આવ્યા કાંતી નયરથી, કં
 બુદ્ધીવ હ્રેશ ॥ કુંઞર કહે કોઈક કહો, અચરિજ કીત વિશેષ ॥ ૪ ॥ તેદ કહે
 અચરિજ સુણો, નયર એક અનિરામ ॥ કોશ ફદાંથી ચારશો, કુંભલપુર તસ ના
 મ ॥ ૫ ॥ મકરકેતુ રાજા તિદાં, કપૂરતિલકાકંત ॥ દોય પુત્ર કપર હુડ, સુતા
 તાસ ગુણવંત ॥ ૬ ॥ નામેં તે ગુણસુંદરી, રૂપેં રંજ સમાન ॥ જગમાં જસ ડંપમ ન

તે હું તમોને કહું હું, તે સાંનજી. જે ફદાંથી ચારશો કોશ દૂર એક મનોહર નગર છે, તેહું કુંભલપુર
 એવું નામ છે ॥ ૫ ॥ ॥ તિદાં મકરકેતુ નામેં રાજા છે, તે રાજા કપૂરતિલકા નામેં રાણીનો (કે
 ત કે) નર્તાર છે, તે રાણીને વે પુત્રની ઉપર એક માદાગુણવંતી પુત્રી વસ્પન્ન થઈ ॥ ૬ ॥ ॥ તે
 પુત્રીહું ગુણસુંદરી એવું નામ છે, માટે નામેં કરી તો ગુણસુંદરી છે, વલી રૂપેં કરી રંજા નામની જે
 અપ્સરા તેની સમાન છે. જેને કોઈ ઉપમા આપીને તેની ઘરાવરી કરીયે, એવી વસ્તુ કોઈ જગતમાં નથી.
 એવી તે કુમરી, સ્ત્રીની જે ચોશવ કલાત તેની નિધાન રૂપ છે. ફદાં ચોશવ કલાનાં નામો કહે છે.

૧ નૃત્ય, ૨ ચરિત્ય, ૩ ચિત્રક, ૪ ગાદ, ૫ મંત્ર, ૬ તંત્ર, ૭ જ્ઞાન, ૮ વિજ્ઞાન, ૯ વેદન, ૧૦ જલસ્તંન,
 ૧૧ ગીતાનાદ, ૧૨ તાલમાન, ૧૩ મેઘલુટિ, ૧૪ ફલાઠુટિ, ૧૫ આરામરોપણ, ૧૬ આકારગોપન,
 ૧૭ ધર્મચિત્તાર, ૧૮ શકુન, ૧૯ ક્રિયાકલ્પ, ૨૦ સંસ્કૃતજલ્પ, ૨૧ પ્રાસાદનીતિ, ૨૨ ધર્મનીતિ, ૨૩
 ચર્ણિકાલુદિ, ૨૪ મુર્ગ્ગેસિદ્ધિ, ૨૫ સુરનૈતલકરણ, ૨૬ લીલાસંચરણ, ૨૭ ગજતુરંગપરીક્ષણ, ૨૮
 પુરુષલક્ષણ સ્ત્રીલક્ષણ સામુદ્ધિક, ૨૯ સુવર્ણરત્નનેદ, ૩૦ અસાદશલિપિરિચ્છેદ, ૩૧ તત્કાલબુદ્ધિ, ૩૨
 ગાસસિદ્ધિ, ૩૩ વૈદ્યક, ૩૪ કામવિક્રિયા, ૩૫ ઘટત્રમ, ૩૬ સાર્પિરિશ્રમ, ૩૭ અંજન, ૩૮ ચૂર્ણયોગ,
 ૩૯ હસ્તલાપય, ૪૦ વચનપાટય, ૪૧ જોલ્યવિધિ, ૪૨ વાણિજ્યવિધિ, ૪૩ મુલ્યમંમન, ૪૪ શાલિ
 સ્મન, ૪૫ કથાકથન, ૪૬ પુલ્પગુંથન, ૪૭ વક્રોક્તિ, ૪૮ કાવ્યશક્તિ, ૪૯ સ્ફારવેપ, ૫૦ સકલ
 જાપાવિશેષ, ૫૧ અનિયાનજ્ઞાન, ૫૨ આચરણપરિધાન, ૫૩ નૃત્યોપચાર, ૫૪ ગૃહાચાર, ૫૫ કા

હોં, ચત્સત કલાનિધાન ॥ ૭ ॥ રાગ રાગિણી રૂપ સ્વર, તાલ તંત્ર વીતાન ॥

અકરણ, ૫૬ પરનિરાકરણ, ૫૭ રંધન, ૫૮ કેત્રવંધન, ૫૯ વીણાનાદ, ૬૦ વિતંમાવાદ, ૬૧ અં
 કચિત્તાર, ૬૨ લોકવ્યવહાર, ૬૩ અંત્યાદ્ધરિકા, ૬૪ પ્રશ્નપ્રદેલિકા. એ ચોથા કલાનાં નામ વલી કેટલી
 એક પ્રતિયોમાં પ્રકારોતરે પણ લખેલાં છે. એ ચોથા કલાની જાણ, તે ગુંણસુંદરી છે ॥ ૭ ॥ ॥ હવે તે ગુણ
 સુંદરીયે ઘાલપણાથકીજ વીણા વજાડવાનો અન્યાસ કલો છે, તે કેવી રીતે કલો છે? તો કે ૧ રાગ,
 ૨ રાગિણી, ૩ રૂપ, ૪ સ્વર, ૫ તાલ, ૬ તંત્રવિતાન, ૭ તલા ગુણયુક્ત વીણાના જે કાંઈ ખેલો છે, તે
 સર્વેને તે કુમરી જાણો છે ॥ તિહાં પ્રથમ રાગ ઠ પ્રકારના છે, તેમનાં નામ, શ્લોકે કરી કહે છે ॥
 શ્રીશ્રીરાગો વસંતશ્ર, જૈરવઃ પંચમસ્તથા ॥ મેઘરાગશ્ર વિદ્યેયઃ, પછો નટનારાયણઃ ॥ ૧ ॥ અર્થઃ- શ્રી
 રાગ, વસંતરાગ, જૈરવ રાગ, પંચમરાગ, મેઘરાગ અને નટનારાયણરાગ. એ ઠ રાગનાં નામ કહ્યાં.
 હવે એકલા રાગની ઠ ઠ રાગણીયો એટલે સ્ત્રીત્વ છે, તેમનાં નામ શ્લોકે કરી કહે છે ॥ ગોડો કાલાહ

ગંગાલી, શનિદી માલહોશિકા ॥ પછી સ્વાદેવગંધારી, શ્રીરાગાચ નિર્નિર્ગતાઃ ॥ ૧ ॥ હિંમોજા કોશ
 કી ચેય, ગમધી પટમંજરી ॥ યુદ્ધધીધેય વેણાલી, વસંતપ્રજવા હમાઃ ॥ ૨ ॥ જેરની યુક્કરી ચેય, નાયા
 નેલી કુલી તથા ॥ કળાંટી રત્નહંસી ચ, પહેતા જેરને મતાઃ ॥ ૩ ॥ ટ્રિયુણી સ્વનતોશ્રી ચ, આ
 નરી કુપ્પરી તથા ॥ નેમડીચિવ સામેરી, પહેતાઃ પંચમે મતાઃ ॥ ૪ ॥ વંગાલી મંચુકરી ચેય, કામોદા
 ચોપગાદિકા ॥ ચંદ્રધીચી ચ વેણાલા, મેઘરાગંગનાથ પદ ॥ ૫ ॥ તોડિકા મોટિકા ચેય, મંચીનદ્યા
 પપ તથા. ગંધારી સિંધુ મહારી, નટનારાણોબયાઃ ॥ ૬ ॥ એ ત રાગની ટ્રીશ રાગણીયોનાં
 નામ કહ્યાં. દુવે ફેલેકા રાગના ચલી આઠ પુત્ર છે, તેવારેં તળના મલી અઠતાલીશ પુત્ર
 થાય, તેમાં ત મૂલ રાગ અને વટ્રીશ રાગણીડ મેઝવતાં શરવાણે નેતું જેદ થયા. ચલી ફેલેકા રા
 ગની અને રાગણીની ચાલ તેમાં કોઈની ચે, કોઈની ટ્રણ, કોઈની ચાર, કોઈની પાંચ, કોઈની ષ, કો
 ઈની સાત થાય. એ સર્વે, एना જેદજ ગણાય. એમ થીજા एण एना અનેક પ્રકારેં જેદ થાય છે, કેમ
 કે, જગત્તર્પી પોતેં મૂલગા ત રાગને પ્રરૂપે, અને તેની સ્ત્રી ૬૪૦૦૦ છે, તે પ્રત્યેક ફેલેકી સ્ત્રી, ચલી નવ
 નની વેણીયેં કરી જરતારની સ્ત્રાગના કરે, તેવારેં ચોશઠ હજાર વેણીયો સર્વે જૂદી રીતેં ગયાતાં સર્વે
 મલી ચોગઠ હજાર નેદો થાય. તેમજ તસુદેવની વટ્રીશ હજાર સ્ત્રીયો છે, તિહાં વટ્રીશ હજાર વેણીયો ગયા
 એ તે હાલ एण વટ્રીશ હજાર વેણીયો ચાલુ છે, કેમ કે, તેણા નવમા રૂસ તાસુદેવ થઈ ગયા તે વચત
 વટ્રીશ હજાર વેણીયો ગયાતી દત્તી, તે વટ્રી કોઈ ચક્રવર્તી થયો નથી, માટે વટ્રાશ હજારજ ચાલુ
 રહેલી છે, એ રીતેં ગમના અનેક જેદ છે. ચલી તે રાગ રાગણીનાં રૂપ, તે જે જે રાગનો જેવો જેવો
 આકાર છે, જેવી રીતેં રાગમાલાના ચિત્રામણ કરાય છે, તે શાસ્ત્રોક્ત સર્વના રૂપને જુદાં જુદાં તે ગુણ
 સુંગરી જાણે છે, નેના આકાર કરી વેલાડે છે, તથા તેના પૂર્વે ચિત્રેલા આકારનેં ડેઝલે છે. ચલી
 માર સાત પ્રકારના છે, તેનાં નામ શ્લોકેં કરી કહે છે. પડજ રૂપનાંધારો, મધ્યમઃ પંચમસ્તથા ॥
 પેપત્તો નિપથઃ સત, નંટ્રી ચંબોબયાઃ સ્વાઃ ॥ ૧ ॥ એ સાત, સરનાં નામ કહ્યાં. અથવા રસા, ધરી, રેગ,

૪મ, ૫મ, ૬મ, ૭મી. એ સાત જેદ જાણવા. વલી તાલના સાત જેદ છે, તે કહે છે. ધૂંડ, માળો, પડુમનો, રૂપકો, જાતિ, પડતાલો, એકતાલો, એટલે એકતાલ, દિતાલ, ત્રિતાલ इत्यादि તાલના સાત જેદ જાણવા. વલી તંતવિતાન એટલે તંતુનું વિસ્તારું. તિહાં કોઈ વીણા ચાર તંતુની હોય, કોઈ પાંચ તંતુની હોય, કોઈ ષડ તંતુની હોય, કોઈ સાત તંતુની હોય, તેનું સંકોચનું, વિસ્તારનું તેને આકુંચન પ્રસારણ કહીયે. તથા વીણ તે તંતુનું ચઢાવનું, ડતારનું, તે સર્વ તંતુનો વિતાન કહીયે, इत्यादिक અનેક વાતો વીણા સંબંધી છે, તે સર્વ રાગના ગ્રંથોથી જાણવી. એવી રીતે રાગ, રાગિણી, રૂપ, સ્વર, તાલ અને તંતુવિતાન, એ ષ પ્રકારે કરી સંયુક્ત જેવારે ગુણસુંદરી વીણા વજાવે છે, તેવારે તે વિણનો નાદ જે શબ્દ તેના ગુણથી રંજિત થયો થકો ચાર મુલને ધારણ કરનારો એવો જે બ્રહ્મા, તે પણ પોતાના આઠે કાનને સ્થિર કરીને તે વીણા સંનલવાને ઝજમાલ થાય છે, તો વીજા સામાન્ય જનો સંનલવાને તત્પર થાય, તેમાં શું

વીણા તસ બ્રહ્મા સુણે, ધિર કરિ આઠે કાન ॥ ૬ ॥ શાસ્ત્ર સુજાપિત કાવ્ય
રસ, વીણાનાદ વિનોદ ॥ ચતુર મલે જો ચતુરને, તો રૂપજે પ્રમોદ ॥ ૭ ॥

કહેનું ? ॥ ૬ ॥ ॥ વલી (શાસ્ત્ર કે ૦) ધર્મશાસ્ત્ર, વિજ્ઞાનશાસ્ત્ર, શબ્દશાસ્ત્ર, આગમશાસ્ત્ર, જ્યોતિષ શાસ્ત્ર, નિમિત્તશાસ્ત્ર, વૈદ્યકશાસ્ત્ર, પુરાણશાસ્ત્ર. હવે શાસ્ત્રના ચાર યોગ કહ્યા છે, તેનાં નામ કહે છે. એક ધર્મકથાનુયોગ, બીજો ચરણકરણાનુયોગ, ત્રીજો ગણિતાનુયોગ અને ચોથો ઇચ્છાનુયોગ, इत्यादि સર્વ શાસ્ત્ર કહેવાય છે, તે તથા (સુજાપિત કે ૦) જેમાં પ્રસ્તાવોચિત નાનાં વચન હોય, એવા પ્રસ્તાવિક શ્લોક જે ચાણક્ય પ્રમુખ તેના જેવ સહિત તથા ગાથાડના જેદ, ટંદની જાતિ, સ વૈયા, કવિત, કુંમલિયા, દોહા, ગાહા, હેલી, પ્રહેલી इत्यादिक સર્વ સુજાપિત જાણનાં, તંથા (કા વ્ય કે ૦) હરિણી પ્રમુખથી માંમીને મહાદંડક પર્યંત નવ નવી ટંદની જાતિયો. તિહાં જે શ્રમીચાર શ્રદ્ધારનું પદ તે કાવ્યની પ્રહેલી જાતિ જાણવી, इत्यादि. (રસ કે ૦) નવ રસ, તેમનાં નામ કહે છે.

शृंगाररस, दयालयरस, करुणारस, रोदरस, नीररस, नयनकररस, वीनसरस, अनुसरस अने गानरस, ए नव रस. तथा गली व्रण प्रकारना रस; तेमां एक स्थायीरस, वीजो सात्विकरस, वीजो गन्धारीरस, एनी उपर राग, अनुराग, अनुरति, नेणेकरी युक्त. तथा गली वीणानाद ते वीणाना गय, तथा जुदी जुदी जातिना वाजित्रीना शब्द, ते लोकनापार्ये व्रण प्रकारना ने, एक घा, वीजो या, वीजो घसरफो. तथा गली वीजा चार जेव कदे ने, एक घन, ते ताल प्रमुख, वीजो सुपर ते गंशादिक, वीजो आनद ते सुरजादिक, अने तत ते वीणा प्रमुख. इये प्रथमना व्रण नेदो अये कदे ने. प्रथम पा ते ढोल, पडदो, मुदंग, पखायज, ताल, गंताल, करताल प्रमुख जाणया. वीजो या ते शंख, धरणाद, जेरी, नफेरी, चुंगल, करणाट प्रमुख जाणया. वीजो घसरफो, ते सारंगी प्रमुख जाणया. इत्यादिक सर्व वाजित्र जाणनां. इये वीणानां सात नाम ने, ते कदे ने. वीणा, घोखली, वि

मदरो गायतणे गले, खटके जेम कुकठ ॥ मूरल सरसी गोठडी, पग पग दिवडे दूठा ॥

पंची, गंगकूष्ठाका, गलकी, नंत्री, परिवादिनी. ते वीणाना सामो जुवा जुवा दोय. शिखरी वीणानुं नाम नाजंबी, सरस्वतीनी वीणानुं नाम कण्ठी, नारदने मदती नाम वीणा दोय, सर्वने समस्त ते प्रजावती नाम वीणा जाणवी, ब्रह्मानी वृद्धती नाम वीणा ने, दुंदुबुनी कलावती नाम वीणा, वंमालनी कंदोला नाम वीणा, ए वीणाना जेव जाणया. इत्यादिक सर्वनुं (विनोद के०) रमण ते गुणसुंदरी ने. एटने ए सर्व वातुर्य, गुणसुंदरीमां ने. एम सार्थनाद जे आथ्यो ने, ते श्रीपालने कदे ने. गली कदे के, दे सामी ते कुमरी अत्यंत माही ने, गली चतुर ने, माटे जो ते चतुरने मजे, तोज ते उपजे अथवा चतुरने जो कोइ चतुर मजे तो परस्पर (प्रमोद के०) रुपे आनंद उपजे. गुणवंतने गुणवंत मजे, तोज शोने ॥९॥ ॥ नर्दीकां मदरो एटने एने कप्रीनापामां गट कदे ने, ते (कुकठ के०) कूकाष्ठ एटने कुलित लाकडुं तेने वीतर गायना गलांमां वांध्युं थकुं गायना पगने विने जेम

खटके ठे, तेम मूरखससी एटले मूरखनी सार्थे जे (गोठडी के०) गोष्ठी करवी, थयवा गोठडी एटले सद्व्यास करवो ते पण पणले एटले वारंवार हँडाने विपे (दरु के०) अटक थाय, एटले खटव्या करे, हँडामां साध्या करे ॥ १० ॥ ॥ माटे दे दैव जो तुं गुणवंत जननी उपर रुष्ट मान थाय, तो तुने गमे तो तेने दुःखनी पोवो जरी जरीने आपजे, पण मात्र गमारां एटले मूरख तेनी सार्थे (गोठ के०) सद्व्यास करवो जेनाथी प्राप्त थाय, एवं दुःख दृश नही ॥ ११ ॥ ॥ चली जे माणस पोतें रसिक ठे, थने तेने जो तेना जेवाज रसिकजन सार्थे वसवुं न थाय, तो ते रसियाजन, पण एकताल एक हाथे ताली न देवाय ते समान जाणवा. ते कहेवा समजवा के, जेम (तरुमाल के०)

॥ १० ॥ जो रूठो गुणवंतने, तो देजे डुखपोति ॥ दैव न देजे एक तुं, साथ गमा रां गोति ॥ ११ ॥ रसियागुं वासो नही, ते रसिया इक ताल ॥ ऊरीने जांखर दुए, जिम विठडी तरु माल ॥ १२ ॥ उगति युगति समजे नही, सूजे नही जस सोजा ॥ ॥ इत उत जोई जंगली, जाणे आव्युं रोज ॥ १३ ॥ रोज तणुं मन रीऊवी, न शके कोइ सुजाण ॥ नदीमांदि निशिदिन वसे, पलले नहिं पापाण ॥ १४ ॥

चुद्धनी माल, ते चुद्धयी विठडीने जूदी पही गयेली होय ते चुद्धविना एकली चुद्धी चुद्धीने जां खरा जेवी थाय ठे, एवा ते एकताल माफकना रसिक जन थाय ठे ॥ १२ ॥ ॥ चली जे उक्ति के जुक्ति एटले कोइ पण वातनो न्याय करवो, चतुराई वेखाडवी, ते कांइ समजे नही, जेने कोइ पण कामकाज करगानी चतुराईयी सोज एटले शोध करवी, तेनी सूज पडे नही, (इतगत के०) इहां ति हां थरहुं परहुं ज्यां त्यां जंगलीनी पेठें जोया करे, जाणे कोइ गगडावुं रोज आव्युं होय नही? ॥ १३ ॥ ॥ माटे एत रोज जेवा मूरखतुं मन तो कोइ (सुजाण के०) रूठो जाण पुरुष होय

તે પણ રીઝની શકે નહીં, કેની પેઠે? કે જેમ મગસેલીઝ પથરો જે ઢે, તે રાત્રિ કિયસ નદીમાંઢેજ વસે ઢે, તથાપિ તે ધિલછુલ પડ્ઢે નહીં, તેમ તે મૂલ્લે પણ જો સુઝનની પાસેં રાત્રિ કિયસ રહે તો પણ કોઈ રીતેં રીઝ પામે નહીં ॥ ૧૪ ॥ ॥ ચલી મૂલ્લે જન ઢે તે હરેક કામની ંદરનો મમે જે રહસ્ય તેને જાણો નહીં, ચલી તેઢું ચિત્ત પણ (શ્કવોર કે) એક વેકાણે ન હોય. જેમ હરાણું ંદલે રસડલું તોફાની ઢોર હોય તે જ્યાં ત્યાં માથું ધાલું શ્કું ફરતું ફરે, તેની પેરે તે પણ ફરતો ફરે ॥ ૧૫ ॥ ॥ ચલી ચતુરની સાર્યે કવાચિત્ત ચચન ચોલતાં એક વે ચાર ચોલીયેં તે સંસારમાં રહેલિ ંદલે અચતારનો સાહો લીધો જાણ્યો, અને (અચર કે) ઘીજો અચતાર તે (અકજ કે)

મરમ ન જાણે માંદિલો, ચિત્ત નહીં ફક ઢોર ॥ જિહાં તિહાં માથું ધાલતો, ફરે હરા યુ ઢોર ॥ ૧૫ ॥ ચલી ચતુરચું ચોલતાં, ચોલી ફક ઢો ચાર ॥ તે સહેલિ સંસાર માં, અચર અકજ અચતાર ॥ ૧૬ ॥ રસિયાને રસિયા મલે, કેલવતાં ગુણ ગોઠ ॥ દિયે ન માયે રીઝ રસ, કહેણી નાવે દોઠ ॥ ૧૭ ॥ પરચ્યા પાસેં પરણતાં, ખુઢ મિલે ચરતાર ॥ જાય જમારો જૂરતાં, કિસ્યું કરે કિરતાર ॥ ૧૮ ॥ તિણ કારણ તે

નિષ્કારણ નિષ્ફલ જાણ્યો ॥ ૧૬ ॥ ॥ અથવા ચલી જે રસિયાં જન હોય તેને જો રસિયા મલે, તો તેની સાર્યે ગુણની ગોઠ કેલવતાં ઘકાં તેથી જે રીઝનો રસ કલ્પન્ન થાય, તે દેયામાં પણ સમાય નહીં અને તે રીઝનો જે રસ તે રસની જે કહેણી તે હોઠમાં આવે નહીં, ંદલે તે રીઝનો રસ હોઠથી કહે ગામાં આવે નહીં ॥ ૧૭ ॥ ॥ માટે પરાકા કલા વિના જો પરણીયેં તો ખુઢ ંદલે ચરાચ મૂલ્લે ચરતાર મલે, તેના યોગેં ચાલો જનમારો જૂરતાં જૂરતાં જાય, તેમાં કિરતાર ંદે કરે? ંદલે પોતેં પરીકા કરવી નહીં, ને પત્રી કિરતાર જે દેચ તેને દોષ વેલો, તે ફોકટ વે. એમાં ચાપડો દેચ તે ંદે અચી કરે? ॥ ૧૮ ॥ ॥ તે કારણ માટે દે રાજન્ તે કુમરીયેં ંલી (સાર કે) પ્રધાન પ્રતિજ્ઞા કરી

जे, के जे पुरुष मुलने वीणावाढमां जीतवो, तेज महारो जरतार जाएवो. ए वधी वात
सार्थवाद् श्रीपालने कही संजलावे ठे ॥ १९ ॥ ॥ हवे ते कुमरीयें करेली प्रतिज्ञानी वात,
ते कुंमलपुर नगरने विषे घोघर पसरि, एटले फेजाइ. के कुमरीने वीणावाढें जे जीते, ते एनो ज
रतार थाप. कुज जातिनो कांइ मेल नथी. एम् जाणीने अनेक लोको चोज करीने ते वीणाना
ख्यालने परें परें एटले अनेक प्रकारें वनावे ठे. वली ए वात जाणीने असंख्य एटले घणा राजकु
मारो, ते वीणा शीखवा माटे तैयार थया, अने वीणानो साज लइने तेउ गुरुनी पासें गया ॥ १ ॥

कुंछरी, करे प्रतिज्ञा सार ॥ वीणावाढें जीतवो, जे मुज ते जरतार ॥ २९ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥ आहुरा मोहोला उपर मेढ, ऊरूखे वीजली ॥ हो लाल ॥

ऊरूखे वीजली ॥ ए देशी ॥ तेढ प्रतिज्ञा वात, नयरमां घर घरे ॥ हो लाल ॥

नयरमां ॥ पसरि लोक अनेक, वनावे परें परें ॥ हो लाल ॥ व० ॥ राजकुमार

असंख्य, ते शीखण सज्ज थया ॥ हो लाल ॥ ते० ॥ लेइ वीणा साज, ते गुरु

पासें गया ॥ हो लाल ॥ ते० ॥ २ ॥ त्रण ग्राम सुर सात, के एकवीश मूर्चना ॥

हो लाल ॥ के० ॥ तान उंगण पद्माश, घणी विध घोखना ॥ हो लाल ॥ घ० ॥

विद्याचारय एक, सधावे शीखे ॥ हो लाल ॥ स० ॥ करे अभ्यास जुवान,

ते वीणा वजाडवाना आदि, मथ अने अंत, ए त्रण ग्राम जाएवा. तथा खरज, रूपज, गंधार,
मध्यम, पंचम, धैवत अने निषाद. ए सात स्वर जाएवा. अने वीणानी मांहे एकवीश जीणा पीतलना
तार थाप ठे, ते मूर्चना जाएवी. तेमज उंगणपद्मास तान जाएवां, अने घोखना तो (घणीविधि
के०) घणा प्रकारनी कही ठे, एवी वीणा संबंधि विद्या ते एक विद्याचार्य ठे, ते त्यां सर्वेने सधावे
ठे, अने शीखे ठे. तिहूँ घणा जुवान गुरुयो नवनया वजम नर अभ्यास करे ठे ॥ ३ ॥

પ્રમાણે સંગીતશાસ્ત્રને વિષે, સર્વે વેદ્ય પરવેશના જે વિચરૂણ પટલે માહ્યા પુરુષો જે, તે ત્યાં આત્મીને
 સન્નામાંદે (નાદવિશેષના કે) સ્વર વિશેષના વાદ કરે જે. તે સર્વેની કલા સંવંધિ ગુણની પરીક્ષા
 મહીને મહીને થાય જે; પણ કુંઝરીની વીણા સાંજીનીને તે સર્વે પશુ પટલે જાનવર સરસ્યા થઈ
 જાય જે ॥ ૩ ॥ ॥ ચલી તે ગામના ચઢુટામાં વાણિયા લોકો પણ વીણા વજાડે જે, તે સહુ પો
 તના મનમાં એવી હોંશ રાલે જે, કે આપણને જો સારી વીણા વજાડતાં આવડશે, તો રાજાની કુ

તે ઝૂજમ નવ નવે ॥ હો લાલ ॥ તે ૦ ॥ ૧ ॥ શાસ્ત્રસંગીત વિચરૂણ, વેદ્ય વિદેશના
 ॥ હો લાલ કે ॥ દે ૦ ॥ કરે સન્નામાંદિ વાદ, તે નાદવિશેષના ॥ હો લાલ ॥
 તે ૦ ॥ માસ માસ પ્રતિ દોય, તિહાં છુણ પારિલા ॥ હો લાલ ॥ તિ ૦ ॥ સુણતાં કુમ
 રી વીણ, સવે પશુ સારિલા ॥ હો લાલ ॥ સ ૦ ॥ ૩ ॥ ચઢુટામાંદી વીણ, વજાવે
 વાણિયા ॥ હો લાલ ॥ વ ૦ ॥ ન કરે કોઈ વ્યાપાર, તે હોંસી પ્રાણિયા ॥ હો લા
 લ ॥ તે ૦ ॥ ફણિ પૂરં વરણ અઢાર, ઘરો ઘર આંગણે ॥ હો લાલ ॥ ઘ ૦ ॥ સઘ
 હે મેહી માલં, વીણા રણ ઝણે ॥ હો લાલ કે ॥ વી ૦ ॥ ૪ ॥ ગાય ચારે ગોવાલ,
 તે વીણ વજાડતા ॥ હો લાલ ॥ તે ૦ ॥ રાજકુંઝરી વિવાહ, મનોરથ જાવતા ॥

મરી આપણને વરજો. એવી હોંશને રાલનારા પ્રાણીંડ તે પોતપોતાનો વ્યાપાર ધંધો પણ કરતા નથી.
 પ્રમાણે ત્યાં અઢારે વર્ણનાં લોકને ઘેર ઘેર, આંગણે આંગણે, મેહીયેં મેહીયેં, અને મહોલે મહોલે,
 સર્વે ઠેકાણે વીણના શબ્દો રણજી થઈ રહ્યા જે ॥ ૪ ॥ ॥ તિહાં જે ગાયોના ચારનારા ગોવા
 લીયા લોકો જે, તે પણ ગાય ચારતાં ચારતાં રાજકુંઝરીના વિવાહના મનોરથને મનમાં જાવતા
 થકા વીણા વજાડે જે. તેમજ કરસણી જે સેવુત લોકો જે, તે પણ પોતપોતાના ધાન્યનાં પાકેલાં શે

तरोने शुर्ना मूकीने राजकुमरीने परणयानी पोताना ह्यामां घणी होंश राखता यका तिहां आचीने
(धनु के०) पणा मले ने. एटले ते चीणा चगाडयानो उयम नीखयाने एकठा थाय ठे ॥ ५ ॥ ॥
तो दे कुमर ! ते नगरमां एया प्रकारनुं कौतुक थई रहुं ठे, ते नजरें दीठे बने, पण मुखें करी
कलुं जाय नही. ए यात सार्थवाहना मुखथी सांजलीने ते कुमर पोताना ह्यामां घणुं रीज्यो. ते
गारें ते सार्थवाहने गधामणीमां (सार के०) प्रधान गखादिक (दीये के०) आपतो हवो ॥ उक्तं

हो लाल ॥ मनो० ॥ सुनां मूकी खेच, मिले बहु करसणी ॥ हो लाल ॥ मिले० ॥
शीखे चीण वजावण, होंश हिये घणी ॥ हो लाल के ॥ हों० ॥ ॥ तेह नयरमां हि
एदुं, कौतुक थई रहुं ॥ हो लाल के ॥ कौ० ॥ दीठे बणे ते वात, न जाये पण
कहं ॥ हो लाल ॥ न० ॥ सुणी कुंछर ते वात, हिये रीज्यो घणुं ॥ हो लाल ॥
दि० ॥ सार्थवाहने सार, दीए वधामणुं ॥ हो लाल ॥ दीए० ॥ ६ ॥ आव्यो निज
आवास, कुंछर मन चितवे ॥ हो लाल ॥ कुं० ॥ नयर रहुं ते दूर, तो किम जा
स्यां ह्ये ॥ हो लाल ॥ तो० ॥ देत विधाता पांख, तो माणस रूछडां ॥ हो लाल
॥ तो० ॥ फरि फरि कौतुक जोत, जूए जिम सूछडा ॥ हो लाल ॥ जू० ॥ ७ ॥ ॥

च ॥ तावत्प्रीतिर्नयेक्षोके, यावद्दानं प्रदीयते ॥ वत्सः क्षीरक्षयं दृष्ट्वा, परित्यजति मातरम् ॥ १ ॥
इति ॥ ६ ॥ ॥ पठी श्रीपालकुमर, संख्या समर्थे पोताना आवासने धिये आचीने मनमां एवुं
चिंतववा लाग्यो, के ते नगर तो आंहिथी घणुं दूर रहुं, तो हवे तिहां शी रीतें जइयुं? अहो! जो
किमताये पांख थापी हतं, तो माणस रूडां यात; अने खुडाज जेम फरी करीने वेग विवेचनां को
गुणो जूए ने, तेम माणस पण आकाशगमन करी फरी करीने वेग विवेचनां कौतुक जोत !!! ॥ ७ ॥

पण ह्याे महारे तो श्रीसिद्धचक्र जेवो धणी ने, तो तेदुज मद्दारा ए मनोरथ पूर्ण कर्यो, म
हारे तो एदुज आधारचूत ने, ते सर्व विघ्नेने चूर्ण कर्यो, एवो निश्चय करी पोतानां मन, व
घन अने कायाने स्थिर करी, एक श्रीसिद्धचक्रजीनाज ध्यानमां रह्यो; ते श्रीपालवुं चिन तन्मय ए
दुळे सिद्धचक्रना ध्यानमांज तत्पर एदुळे तल्लीन अयुं ॥ ७ ॥ ॥ तेवारे ततखिण एदुळे ते स
मयेंज सौधर्म केवलोकनो रक्षयासी विमलेसर नामें देवता, ते मनोहर मणिनो द्वार लक्ष्मि तिळां

सिद्धचक्र मुक्त एह, मनोरथ पूर्यो ॥ दो लाळा ॥ मनो ॥ एहिज मुक्त आधार, विच
न सवि चूर्यो ॥ दो लाळ ॥ वि० ॥ थिर करी मन वच काय, रह्यो इक ध्यानशुं ॥
॥ दो लाळ ॥ रह्यो ॥ तन्मय तत्पर चित्त, अयुं तस ग्यानशुं ॥ दो लाळ ॥ अ०
॥ ७ ॥ ततखिण सोदमयासी, देव ते आर्यायो ॥ दो लाळ के ॥ दे० ॥ विमलेसर
मणिद्वार, मनोहर लावीयो ॥ दो लाळ ॥ म० ॥ थईं घणो सुप्रसन्न, कुंअर केंडें
ठवे ॥ दो लाळ ॥ कुं० ॥ तेदु तणो कर जोडी, महिमा वरणवे ॥ दो लाळ ॥ म०
॥ ९ ॥ जेदुं वंठे रूप, ते थाये ततखिणें ॥ दो लाळ ॥ ते० ॥ ततखिण वंठित
ताम, जाण गयणांगणे ॥ दो लाळ ॥ जा० ॥ आवे विण अभ्यास, कला जे चित

आथ्यो, ते घणीज सुप्रसन्न अइने ते द्वार, श्रीपालकुमरने कंठें ठवीने वे हाथ जोडी, ते द्वारनो म
दिमा गलींवे ने ॥ ९ ॥ ॥ ते कहे ने के, हे कुमर ! एक तो ए द्वारना प्रनावें करी जेवुं रूप वंठे
तेवुं तत्काल थाय, वीळुं जे ठेकाणें जवानी वांठा करे, तिळां तत्काल गयणांगणें एदुळे आकाश
मार्गेची जगाय, वीळुं अभ्यास कला विना पण जे कला गीलयावुं पोताना चिन्मां धारे, ते कला आ
वडे, अने चोथुं कोइने (विप कें०) तेर व्यापुं होय तेना विपम एदुळे आकरा विचार प्राप्त थया

होय, ते सर्वेने संहरे, एटले नाश करे ॥ १० ॥ ॥ हे कुमार ! हुं श्रीसिद्धचक्रनो सेवक देवता हुं.
ए सिद्धचक्रने सेवत एटले सेवन करनारा एवा कैटलाएक धीरजवंतोंने में उदखा ठे, माटे तमें पण
श्रीसिद्धचक्रनी चक्ति घणी मनमांहे धारजो; अने जो कोइक काम पडे, तो मने संचारजो ॥ ११ ॥
ए प्रमाणें कहीने ते देवता पोताने स्थानकें गयो, अने श्रीपालकुमार पण पोतानी सेज उ
पर जइ पोढ्यो, एटले सुइ रह्यो, तेहुं मन निश्चित थयुं ठे, हवे प्रजातनो जेवो जाग्यो तेवोज

धरे ॥ हो लाल ॥ क० ॥ विपना विपम विकार, ते सघला संहरे ॥ हो लाल ॥
ते० ॥ १० ॥ सिद्धचक्रनो सेवक, हुं तुं देवता ॥ हो लाल के ॥ हुं० ॥ केई उ०
रिया धीर, में एहने सेवता ॥ हो लाल ॥ में० ॥ सिद्धचक्रनी चक्ति, घणी मन
धारजो ॥ हो लाल ॥ घ० ॥ मुऊने कोइक काम, पडे संचारजो ॥ हो लाल
॥ पडे० ॥ ११ ॥ एम कहीनि देव, ते निज यानिक गयो ॥ हो लाल ॥ ते नि० ॥
कुंछर पोढ्यो सेज, निचितो मन थयो ॥ हो लाल ॥ नि० ॥ जाग्यो जिसे परजा
त, तिसे मन चितवे ॥ हो लाल ॥ ति० ॥ कुंभलनयरमजार, जई वेसुं हवे ॥
हो लाल ॥ ज० ॥ १२ ॥ नयण उघाडी जाम, विलोके आगलें ॥ हो ला
ल ॥ वि० ॥ देखे ऊनो आप, नयरनी जागलें ॥ हो लाल ॥ न० ॥ दीठा तिहां

कुमार पोताना मनमां चितवया लाग्यो, के हवे कुंभलपुर नगरमां जइ वेसुं ॥ १२ ॥ ॥ एहुं चिं
तवीने (जाम के०) जेवारें पोतानां (नयण के०) नेत्र उघाडीने आगल (विलोके के०) जुए
ठे, तो तेवारें पोतें पोताने कुंभलपुर नगरनी जगोई आबी उजेलो देखतो ह्यो, अने तिहां दर
वाण जे नगरना दरवाजाना साचनारा लोको ते, तेने पण नीणा वगाडता अने राजकुमरीनां

रूप, कला अने गुणोन्मुख गायन करता थका वीडा ॥ १२ ॥ ॥ पत्नी पोताना चित्तमां वृवडांनुं रूप
कानां चिंतन करीने वृवडांनुं स्वरूप कर्तुं, ते आ प्रमाणें के प्रथम उन्नडगीश एटले मस्तक
मंजुं ने, ललाट पग कंजुं ने, वदन जे मुख ते वृवडा जेवुं ने अने आंख्यो चुंचीं ने, तेमांया पाणी
चुए ने, एटले जरे ने, तथा सर्वे दांत सोखला थइ गयेला ने, तथा दोठ तो बांका, लांबा अने मो
कला रस्तेला ने, एटले एक दोठने चीजो दोठ मज्जतो नथी ॥ १४ ॥ ॥ तथा नाक चारे दिआयें वेसी

दरयाण, ते चीण वजायता ॥ हो लाल ॥ तेण ॥ राजकुअरीनां रूप, कलागुण
गायता ॥ हो लाल ॥ कण ॥ १३ ॥ चित्तमांदि चिंती रूप, करे तिहां कूवइ ॥ हो
लाल ॥ करेण ॥ उन्नड शीश निलाड, वदन जिस्सुं तूवइ ॥ हो लाल ॥ वण ॥ न
नूनी आंख, दांत सवि सोखला ॥ हो लाल ॥ दांण ॥ बांका लांबा दोठ, रहे
ते मोकला ॥ हो लाल ॥ रहेण ॥ १४ ॥ चिहुं दिशि वेतुं नाक, कान जिम ठीकरां
हो लाल ॥ काण ॥ पूठ उंची अति सुंध, द्विये बहु टेकरा ॥ हो लाल ॥ दिण ॥ कोट
केंड उर पेट, मली गयां टूंकडां ॥ हो लाल ॥ मण ॥ टूंक्री साथल जंघ, हाथ
पग टूंकडा ॥ हो लाल ॥ हाथण ॥ १५ ॥ ठक ठक ठयतौ पाय, नयरमांदि नीक
खो ॥ हो लाल ॥ नण ॥ तेदु निहाली लोक, खलक जोबा मय्यो ॥ हो लाल ॥ खण ॥

मयेलं ने, कान तो जाणे ठीकरांज दोय नही? एवां वेखाय ने, पूठ उंची ने, घणी सुंध नीकली ने, हेया
गरर (गडु के०) घणा टेकरा जेवुं वेखाय ने, तथा कोट, केंड, हृदय अने पेट, ए चारे टूंकडां
एटले पायें मली गयां ने. तथा साथल अने जांघ ए वेड्डु दुकां ने, तेमज हाथ तथा पग पण
पांने टूंकडा ने ॥ १५ ॥ ॥ एवुं रूप करी पगने हल्यें हल्यें ठक ठक करी (ठयतो के०) मूकतो

पहो पटो पण वधकातो चको नगरमा निकळो. ते जोडने सों जोरुनो राजक पटो सगुन जोना मशो. एने केने जिहो वीजा राजकुमार प्रमुख वीणा कला नीने ठे, निदां ते कुन आय्यो, तेने जो इने राजकुमारो पण तेनी तरफ आय्या, अने ते सों जणोयें मजी तेने योनाय्यो ॥ १६ ॥ ॥ के ते तामलाजी ! आगो, आगो, सुहार ने, अर्हीयां पधारो, यद्दो तमें तो पणा सुंदर रूपंत अने तोहामणा वेलाड गो ! दे राजन् तमें क्यांथी पयासा ! अने शे कारणे तमोने अर्हीयां आय्युं प

निदां शीले ठे वीण, कला तिहां आवियो ॥ हो लाल ॥ क० ॥ आया राजकुमार, मली योलावियो ॥ हो लाल ॥ मली० ॥ १६ ॥ आयो आयो जुहा र, पधारो वामणा ॥ हो लाल ॥ प० ॥ दीसो सुंदर रूप, घणुं सोहामणा ॥ हो लाल ॥ घ० ॥ किदांथी पयासा राज, कहो कुण कारणें ॥ हो लाल ॥ कहो० ॥ केदने देशो मोहत, जइ घर वारणें ॥ हो लाल ॥ ज० ॥ १७ ॥ कुवज कहे अमें दूर, अकी आया अहीं ॥ हो लाल ॥ थ० ॥ हांसुं करतां वात, तुम्हें साची कही ॥ हो लाल ॥ तु० ॥ वीणा गुरुनी पास, अमें पण साधयुं ॥ हो लाल ॥ अ० ॥ करयो जो जगदीश, तो तुमयी वाधयुं ॥ हो लाल ॥ तो० ॥ १८ ॥

इठे ठे ? तया कोना परने वारणे जइ तमें मान महत्त्व आपशो ॥ यतः ॥ दुर्जनोदीरितेवै, गुणै-मौर्णवर्णितः ॥ असतीदशितैः स्नेहे, स्वमानं महतां मनः ॥ १॥ इति ॥ १७ ॥ ॥ ते सांज जो कुजें फरुं के, दे नाई अमें पणा दूर वेगयी अर्हीयां आय्या वेंयें. तमें अमाहें हांसुं करता पया पण यात तो ताची कही ठे. दे कुमारो, अमें पण गुरुनी पास वीणानी कलाने साधयुं, अ ने जो जगदीश करयो तो तमासयी पण ए कलामां अमें कय्युं ॥ १८ ॥ ॥

पत्नी निवाचार्यनी पामें जइने ते गुणहो गयी नीतिं विनति करे ने के, देखे गुरुजी हने मने आप नीणानो
 अन्तर करायो. पण गजकुमारो तेना उपर दसता दूउ दउ करता बैखीने गुरुयें तो ते समयें तेनी
 साधुं पण जोयुं नही, तेवारें गुरुजें ते गपाथायने पोताना दाथमदिना एक अमूलक खजानुं नेटणुं
 कहुं, तेवारें तो ते गुरुयें पणा दुपयंत यइने गुजने अतिपणुं मद्धय दीपुं ॥ १०५ ॥ ॥ एक
 अमुपम पोतानी नीणा गुणवाना दाथमां आपोने सर तथा नावनो जे जे ठेकाणां दुतां, ते सवें

विद्याचारिय पास, जई एम यीनिचे ॥ हो लाला ॥ ज० ॥ वीणानो अस्यास, करायो
 सुक हये ॥ हो लाल ॥ क० ॥ खड्ग अमूलिक एक, कहुं तस नेटणुं ॥ हो लाल
 ॥ क० ॥ तय हरख्या गुरु महीत, दीये तस अति घणुं ॥ हो लाल ॥ दी० ॥
 ॥ १९ ॥ वीणा एक अनुपम, दीधी तस करें ॥ हो लाल के ॥ दी० ॥ देखडे
 स्वर नाद, ठेकाणां आदरे ॥ हो लाल ॥ ठे० ॥ ब्रट ब्रट ब्रटे तांत, गमा जाये
 खसी ॥ हो लाल ॥ ग० ॥ ते देखी विपरीत, सजा सघळी हसी ॥ हो लाल ॥
 ॥ स० ॥ १० ॥ हये परीक्षा देत, सजा मोहोटी मली ॥ हो लाल ॥ स० ॥ च
 तुर संगीत विचक्षण, वेठा मन रली ॥ हो लाल के ॥ वे० ॥ आवी राज कुमारी,

आवरें करी सद्धित बैलाच्या, तेवारें कुमरें पण राजकुमारोनें दास्यस नधारवा माटे विपरीत पण्ये
 वीणाना गमा चढावना मांगणा के, जेथी वीणानी तांतो जे दूती ते सवें ब्रट ब्रट ब्रटी गइल, अने गमा
 खती गया, पटले तांतो ब्रोठी नाखी, अने तूंबणुं फोडी नाखुं. पणुं विपरीत पणुं जोइने स
 ये सजा खडखड दूती, तो पण गपाथाय पासं करी करी घरेणां आपगाना घले करी आवर सद्धित
 रदे ने ॥ १० ॥ ॥ हने जेवारें मदीनो पूर्ण थयो, तेवारें परीक्षना रेलुणं मद्धोटी सजा मली.

जो एव गुरु पूर्ण करे, तो दुं मद्गरो जनम सफल थयो, एम मानीज, अने जे जे
 मद्गरो पुर्नो दरो, ते सर्वे गुरुता रक्षेयो, अने जो आ पुरुषयी मद्गरो मनहुं अंतहं नही
 नीने, तो पत्नी आनी प्रतिज्ञा करीने में जगतमां खरे खरं फोफट वेरज गसाथुं, एम जाणवुं
 ॥ २३ ॥ ॥ इवे (जाम के०) जेवारें गुरुनो आवेश पामीने (कुमार के०) सर्वे राजकुमा
 रो ते (कुमारसमा के०) मद्गरोवना पुत्र कर्तिक सामी सरखा मर्वे करी आकुला यइने उताव
 लयी पोत पोतानी नीणाकला देवाडया लाय्या, (ताम के०) तेवारें कुमरीयें पण पोताना गुण

॥ हो लाला ॥ १० ॥ १३ ॥ दाखे गुरु आदेशों, निज वीणा कला ॥ हो लाल के
 ॥ नि० ॥ जाम कुमार कुमार, समा मद आकला ॥ हो लाल ॥ स० ॥ ताम कु
 मारि देखावे, निजगुण चातुरी ॥ हो लाल के ॥ निज० ॥ लोकें जांखुं अंतर,
 ग्राम ने सुरपुरी ॥ हो लाल के ॥ ग्रा० ॥ १४ ॥ कुमरी कला आगें दुइ, कुंअर
 तणी कला ॥ हो लाल के ॥ कुं० ॥ चंद कला रवि आगें, ते गस ने बाकला ॥ हो
 लाल ॥ ते० ॥ लोक प्रगंसा सांचली, वामन आवियो ॥ हो लाल के ॥ वा० ॥

॥ १५ ॥ गतानी, ते जोइ सजाना लोकें एव कलुं के, कुमरीनी अने राजकुमरोनी वीणाकलामां
 गाम अने सुरपुरी जेटलुं अंतर थे, एटले किहां तो एक न्हावुं सरखुं गामहुं ! अने किहां देयलो
 ॥ १६ ॥ नगरी ! ए वेदुमां परस्पर जेटलुं अंतर थे, तेहुं अंतर, कुमरोनी अने कुमारीनी वीणा
 कलामां थे ॥ १४ ॥ ॥ जेम (रवि के०) खुर्यनी आगल चंडमानी कला निस्तेज देखाय थे, तेम
 राजकुमरीनी कला आगल कुमरोनी कला ते वासवाकला जेवी थइ गइ. एटले नही जेवी थइ गइ. ए
 अगारों लोकोंने मुखयी कुमरीनी प्रगंसा थती सांचलीने वामनोजी तिहां आब्या, तेने जोइ वजरति

गोत्रो के, या तुलना तो कुंमलपुत्रता नारी जनों ने न तो नाशियों देगाय थे ॥ २५ ॥ ॥ हूँ राज
कुमारीयें तो जागे प्रथमयी तेनी मायें मंगेलाज कयों होय नदी ! गेम (तपु के०) ते कुण्डाना (करे
के०) दाथमा पोतानी वीणा त्रापी, ते वीणा जोइने गुजर गोनो के, ('पुरे के०) प्रथम तो ए
वीणाज अशुद्ध थे. केम के ए वीणाना तुंरडानो गर्न पूरे पूरो निरुद्धो नयी, काइरु मंहेलीकोरें
रखी गयेलो थे, माटे ए वीणा (सगर्न के०) गर्नसहित थे, अने यत्नी ए वीणानो दंन जेउंते
ते शरणमां दुश् बग पयेनु हनुं, ते दुश्नुं काष्ठ कापीने बनावेलो थे, माटे (दाथो के०) दग्ध

कहे कुंमलपुरवासी, जलो जन जावियों ॥ हो लाल ॥ न० ॥ २५ ॥ कुंछरी संकी
तेण, वीणा दिए तसु करें ॥ हो लाल ॥ वी० ॥ कहे कुमार अशुद्ध थे, ए वीणा
धुरें ॥ हो लाल के ॥ ए० ॥ वीण सगर्नने दाथो, दंन गलें ग्रह्युं ॥ हो लाल के ॥ दं० ॥
॥ तुंरड तेण अशुद्ध, पणुं में तस कह्युं ॥ हो लाल ॥ प० ॥ २६ ॥ दाखी दोप
समारी, वीण ते आलवे ॥ हो लाल ॥ वी० ॥ होइ ग्रामनी मूर्यना, किंपि न
को चवे ॥ हो लाल के ॥ किं० ॥ सूता लोकनां लेई, मुकुट मुजा मणी ॥ हो लाल ॥

पयेलो, यहेलो थे. तेथी (गर्जे ग्रह्युं के०) गलुं ग्रहवाणुं थे, ते पकड़ाइ जाय थे, अटकी जाय थे,
तेने लीपे एनो सर मित्र थाय थे, एना गलामांथी शब्द वरावर सारो निकलतो नयी, एवी ए वीणा
ने, (तेण के०) ते माटे (तस के०) ते तुंरडानुं अशुद्धपणुं में कह्युं ॥ २६ ॥ ॥ ए प्रमाणें ते
वीणामां शीर देलाडीने पजी कुमरें तेने समारिने तेनी आलापचारी करी, ते जेवी वीणाना ग्रामनी
मूर्यना पद, तेयांज सर्व लोको मूर्खो पाव्यो, (किंपि न कोचवे के०) कोइ हागार मात्र पण कोने
नदी, दागे मागे नदी. एणी रीने नवे लोकोंने मुर्खापन चयेला जोइने श्रीपाङ्कजमरें ने मनेला लोकोंने

जोहुं जेनुं सोने तेनुं तथा हर जे महादेव अने गोरी जे पार्वती ए वेहुनुं जोहुं जेनुं शोने तेनुं, तथा हरि जे श्रीकृष्ण अने कमला जे लक्ष्मीजी ए वहेनुं जोहुं जेनुं शोने, तेनुं श्रीपालकुमार अने गुणसुंदरीनुं जोहुं सोनया लाग्युं. एयो योग्य मेलायो जाणीने सर्व लोकोनां चित्त उद्वासने पाय्यां ॥ यतः ॥ यपुयसो गयो जित्ते, नियाविधिनिदग्धताः ॥ विवेको विनयभेति, वरे सप्त गुणा अमी ॥ ११ ॥ इति ॥ २९ ॥ राजार्ये पोतानी कुमरीने जली परे परणानीने (हय के०) घोडा, (गय के०) हाथी, (धण के०) धन अने कंचन जे सोनुं ते (दीये के०) दइने तेनुं घर, (पूरे के०) पूरे ठे. अर्थात् घर संपूर्ण

लाल के ॥ १० ॥ शशिरजनी हरगोरी, हरि कमला जिस्यो ॥ हो लाल ॥ १० ॥
योग्य मेलायो जाणी, सवि चित्त उद्वास्यो ॥ हो लाल ॥ १० ॥ निज बेटा
परणायी, राजा जली परे ॥ हो लाल ॥ १० ॥ दिए हय गय धण कंचण, पूरे
तस घरें ॥ हो लाल ॥ १० ॥ पुण्य विशाल जुजाल, तिहां लीला करे ॥ हो लाल
॥ १० ॥ गुणसुंदरीनी साथ, श्रीपाल ते सुख वरे ॥ हो लाल ॥ श्री० ॥ ३० ॥
त्रीने खंनै ढाल, रसाल ते पांचमी ॥ हो लाल ॥ २० ॥ पूरी ए अनुकूल, सुजन

रीतें जराय, एहुं दान देतो हयो. हवे विशाल पुण्यनो धणी अने महोटी जुजाल वालो जे श्रीपाल
कुमार, ते तिहां पोताना ससराना घरने विपे रह्यो थको लीला करे ठे, अने गुणसुंदरीनी साथें सुख
जोगये ठे ॥ ३० ॥ ॥ ए त्रीजा खंनने विपे रसाल एटले रसैं करी सहित एवी पांचमी ढाल
कही. इहां जायार्थे ए ठे जे ए ढालनी रचना करतां करतां श्रीविनयविजयजी उपाध्याय देव लोक
पोहोता, ते पढी ए ढाल जे अशुरी मूक्री गया दत्ता ते अनुकूल एटले जेयो जोइयें तेवी रीतें श्री
मयशोविजयजी उपाध्यायें (पूरी के०) पूर्ण करी, ते सऊन जनोना मनमां संक्रमी एटले

ममी तेमना तदयने आनंदायक थई. तो दे नय्यो ! ए श्रीसिद्धचक्रजीना गुण गातां अहां कोना
 निजने न्हिे अमिग एटले अमृतसमान दुंतो नपांद नही वरसे ? अयां सद्गु कोइना चि
 नमां वरगेज. अने ते प्राणो यणो विनय अने पणं सुजस पामे. इहां श्रीविनयविजयजी तथा
 यगोविजयजी गंधुनां नाम पण खूचन कयां ॥ ३१ ॥ ॥ पुण्यंत प्राणी जिदां पोतानो पग
 धरे, तिदां सर्वे प्रहारांनी रुदि आनी मळे, जेम के जिदां श्रीरामचंद्रजी दोय, तिदांज अयोध्या
 नगरी जाणनी, अने जिदां सात्पणं ने, तिदांज सिद्धि ने, ए दृष्टांत जाणी मेवो ॥ १ ॥ पुण्य

मन संक्रमी ॥ दो लाल ॥ सु० ॥ सिद्धचक्र गुण गातां, चित्त न कृण तणो
 ॥ दो लाल ॥ चि० ॥ दरये वरसे अमिय, ते विनय सुजस घणो ॥ दो लाल
 ॥ तं वि० ॥ ३१ ॥ दोदा ॥ पुण्यंत जिदां पग धरे, तिदां आये सवि कृदि ॥ ति
 दां अयोध्या राम जिदां, जिदां साच तिदां सिद्धि ॥ २ ॥ पुण्यंतने लङ्घिनो,
 इगा तणो विलंब ॥ कौकिल चादे कंवरय, दिये लुंय जर अंब ॥ ५ ॥ पुण्यं प
 रिणति दोय चलि, पुण्यं मुगुण गरिष्ठ ॥ पुण्यं अलिय विचन टले, पुण्यं मिले
 ते इष्ठ ॥ ३ ॥ ॥ दादल गठी ॥ सुण सुगुण सनेही रे सादिवा ॥ ए देशी ॥ ॥

मंत प्राणीने लागी जे लाखी पामनी ते तो मात्र तेने इगा करली पडे, एटलोज विलंब ने. जेम
 कौकिल पक्षी ने, ते जेगारे रुडा (कंवरय के०) कंठनो बब्द एटले सुखनी इगा करे ने, तेवारे तर
 तज तेने अंयवृक्ष जे ने, ते लुंय चरीने पोतानो मोक्षेर आपे ने ॥ ५ ॥ ॥ वली पुण्यना प्रजावे
 करी जीवनी नजी एटले रुडो परिणति थाप, तथा पुण्यना योगें सुगुण जे रुडा गुण तेणें करी
 गरिष्ठ एटले मक्षेडो थाप, तथा पुण्यं करी अन्निक एटले मार्ग विघ्न टले, तथा पुण्यं करीनेज

જેની ઇચ્છા હોય તે ઇષ્ટ વસ્તુ આવી મહે ॥ ૩ ॥ ॥ હવે એક દિવસે એક પરદેશી પુરુષ, શ્રીપાલની હજૂર આવીને એક અનુત્ત સ્થાનકની ચાત કહે છે. કે હે સ્વામી ! સાંનલો કે આંહીથી ત્રણશો યોજન ઉપર એક કંચનપુર નામનું નગર છે, હે મહારાજ તિહાં અત્યંત મહાં આશ્ચર્યકારી કૌતુક છે, તેને તમે જુઝે જુઝે એટલે દેલો દેલો. અર્થાત્ એ તમોને જોવા યોગ્ય છે ॥ ૧ ॥ ॥ તિહાં તે નગરમાં યજ્ઞસેન નામે રાજા છે, જેની (અરિ કેળ) શત્રુને કાલ રૂપ એવી સબલ એટલે બલસહિત તરવાર છે. તે રાજાને માલતીના પુષ્પોની માલા સરસી સુકુમાલ શરીર વાલી એવી કંચન

ફક દિન ફક પરદેશીયો, કહે કુમરને અદન્નુત ગામ રે ॥ સુણ જોયણ ત્રણશોં ઝપરેં, ઘે નયર કંચનપુર નામ રે ॥ જૂઝે જૂઝે અચરિજ અતિ મહાં ॥ ૨ ॥ ॥ એ આંકણી ॥ તિહાં યજ્ઞસેન ઘે રાજીયો, અરિકાલ સબલ કરવાલ રે ॥ તસ કંચનમાલા ઘે કામિની, માલતી માલા સુકુમાલ રે ॥ જૂળ ॥ ૧ ॥ તેહને સુત ચારને ઝપરેં, ત્રેલોખ્યસુંદરી નામ રે ॥ પુત્રી ઘે વેદને ઝપરેં, ઝપનિપદ યથા અનિરમ રે ॥ જૂળ ॥ ૩ ॥ ॥ રંચા દિક જે રમણી કરી, તે તો એહ ઘડવા કરલેલ રે ॥ વિધિને રચના વીજી તણી,

માલા નામે કામિની એટલે પટરાણી છે ॥ ૧ ॥ ॥ તે રાણીને ચાર પુત્ર છે. તેની ઝપરેં વલી એક ત્રેલોખ્યસુંદરી એ નામે પુત્રી થઈ છે, તે જેમ ચાર વેદને માથે ઝપનિપત્ત શોને છે, તેમ ચારે પુત્રોને માથે તે કુમરી શોને છે. એટલે ચારવેદનું રહસ્ય રૂપ ઝપનિપત્ત છે, તેમ તે ચાર પુત્ર તો ચાર વેદ જેવા ગુણવંત છે, અને તે ચાર વેદના વોદન રૂપ જે ઝપનિપત્ત છે, તે સમાન મહા ગુણવાન તે કુમરી છે ॥ ૩ ॥ ॥ હવે એ ત્રેલોખ્યસુંદરીની ઈત્યસિ કહેવામાં કવિ ઈત્રેદ્રહા કરે છે. કે જગતમાં સૃષ્ટિનો કર્તા ત્રહા કહેવાય છે. તિહાં જેમ કોઈક ચિત્રકાર કોઈ રૂઢી ઠવી કરવાનું સાધન કરવા યેમે, તિહાં

प्रथम तो जाड़ा जीणा धिन्नोतो अन्त्यास करे ते, एम करतां करतां जेवारें तेनो हाथ गले, तेवारें चिं
 तित पदार्थनी ठवी मन प्रतीत प्रमाणें ते करे ते, तेम मृष्टिनो कर्तां जे विधि तेणें पण ए त्रे
 लोभ्यसुंदरीने घडवाने अर्थे इत्तक्रिया समारवा सारु पहेली जे (रंजादिक के०) रंजा, उर्वशी, ति
 लोचनमा प्रमुख अप्सराउ गंगेरे (रमणी के०) स्त्रीयो तेना समूह कथा, तेतो ए त्रेलोभ्यसुंदरीने
 घडवाने अर्थे करलेख एटले दस्तलेख सुधारया माटे प्रथम खरडो कथो. एम करतां करतां जेवारें
 ते द्रव्यानो हाथ गळो, तेवारें तेणे विगतोपमान एवी ए त्रेलोभ्यसुंदरीने घडी, एटले ब्रह्माने शिणे जे
 स्त्रीना रूपमां मृष्टि नीएजागयानी अने रूपवंत करया संबंधि क्रिया कुशलतानी सीमा हत्ती, ते सय
 ली तेणें ए स्त्री घडवामां वापरी नास्ती, ह्ये एवी उपरांत रूप, कला अने गुणवान् कोइ धीजी स्त्री
 घडवानी शक्ति विधातामां रही नही, एमां जेटलुं माहापण बुहुं, ते त्रेलोभ्यसुंदरी वनावयाना का
 ममां लगाड्युं. ह्ये आंदी कोइ प्रश्न करे के, ब्रह्मायें प्रथम रंजादिक स्त्रीयो जे घडी, तेतो जाणो त्रे
 लोभ्यसुंदरीने घडया माटे हाथ गळो हत्तो तेतो साचुं ते, पण ए त्रेलोभ्यसुंदरी नीपजाव्या पवी
 गली ब्रह्मायें धीजी उत्तरता रूपनी स्त्रीयो जगतमां शा माटे नीपजावी? केम के साध्यनी परिसमा
 नितयें क्रिया कोइ करे नही. तेनो उचर कहे ते जे “विधिनेरचना धीजी तणी” एटले त्रेलोभ्यसुंदरीने
 पड्या पवी वर्तमान काळें तथा आगामिक काळें धीजी वणी स्त्रीउ विधातायें नीपजावी, पण ते स
 र्वा रूप, गुण अने कला, ए सहु सामान्य कीथां; ते एटला वास्ते के (एहनो के०) ए त्रेलोभ्य
 सुंदरीना जय भगनो (जेहेल के०) उत्कर्ष लेख करया माटे. एटले ए त्रेलोभ्यसुंदरीने सर्वोत्तम, स
 र्ववी अधिक रूप, कला अने गुणना वजनो जय आपया माटे तथा तेनो वान वधारया माटे निपजा
 वी ते; अर्थात् विधातायें पोतें त्रेलोभ्यसुंदरीने सर्वोत्तम ठेरावयाना हेबुथी तेनो मुकाबलो करवाना
 निमित्तें धीजी त्रेकादिक स्त्रीयो कीधी ते. अने ते सर्व स्त्रीयोनां रूप, कला अने गुणने जीते, तेवी ए
 त्रेलोभ्यसुंदरी करी ते, तेवी तेहीज दीक्षि यह ते. केम के सरस वस्तुं जाणणुं केवारें थाय? के जे

गारें तेनी पामें बीजी नीरस गस्तु होय, तेवारें ते मूलणी गस्तु सरस दीठामां आवे, तेम ब्रह्मायें पण एने सगुणम तेराववा माटे बीजी त्रैकालिक स्त्रीयोंने सामान्य रूप गुण वाली कीधी ठे. इति जावा यैः ॥ उक्तं च ॥ नेपथे ॥ पुरा रुते स्त्रेणमिमां विधातु, मन्त्रिद्वयातुः खलु हस्तलेखः ॥ एवं जवनाविपुर्ब्रि मृष्टिः, सास्ये यशो वै जयजं प्रदातुम् ॥ ११ ॥ इति ॥ ४ ॥ ॥ वाली ते त्रैलोक्यसुंदरीना रूपतुं वर्णन ते सार्थ नाद् श्रीपालकुमरनी आगल करे ठे. ते त्रैलोक्यसुंदरीना शरीरतुं रोमाग्र एटले एक रोमनो अग्रजाग तेने जे प्राणी (निरखे के०) जूवे, तो तेने (ब्रह्मादय के०) ब्रह्म जे आनंद तेतुं अद्वय एटले ऐ क्यनो अत्रुजय (होय के०) थाय. एतावता आकारक जे ज्ञान तेनो अत्रुजव थाय, एटले ते कुम रीना रोमाग्रने देखवा थकी त्रैलोक्यवर्ती जे आनंद, तेनो एक पुंज एटले समूहमय थाय. अर्थात्

एहनो जय जस उल्लेख रे ॥ जू० ॥ ४ ॥ रोमाग्र निरखे तेहने, ब्रह्मादय अत्रुजव होय रे ॥ स्मर अद्वय पूरण दर्शन, तेहने तुल्य नहीं कोय रे ॥ जू० ॥ ५ ॥ नृपे तस वर सरिखो देखवा, मंरुप स्वयंवर कीध रे ॥ मूल मंरुप थंनै पृतली, मणि

दर्शक पुरुष तेना दर्शनथी केवल आनंदमय थइ जाय. इति जावः ॥ तथा ते स्त्रीना पूर्ण दर्शने एटले यथातुक्रमें नल्य शिख पर्यंत देखवे करीने स्मर जे कंदर्प तेतुं अद्वय जे ऐक्य पणुं तेनो अत्रुजव थाय, एटले दर्शक जे देखनारी ते केवल काममय थइ जाय, तेने रोमों रोमों काम व्यापी जाय. इति जावः ॥ केम के ते एम विचारे जे कामदेव ते अत्रुत रूपवंत ठे, अने आ कुमरीने संपूर्ण देखवाथी पण अत्यंत रूपवंत पणुं जाणवामां आवे ठे, माटे एतुं रूप तो घणुंज सुंदर ठे, अने शास्त्रमां तो एतुं पणुं सुंदर रूप एक कामदेवतुंज सांजइतुं ठे, माटे कामदेव ते एज हूँ? एटले कंदर्प ते ए नेज कैहेता हूँ? एम साक्षात् कंदर्पपणुं तेरावते कंदर्पतुं वे पणुं टाळुं ॥ ५ ॥ ॥ ते त्रैलोक्य सुंदरी कुमरीना सरलो (वर के०) जगौर नराववाने माटे तेना पितायें स्वयंवर मंरुप कखो ठे, ते

મંત્રપત્રે વિષે મૂલસૂત્રને પ્રસિદ્ધ એવી કંચનમય, મણિરત્ન જટાયુ એક શોચનીય પુતલી સ્થાપી તે ॥ ૬ ॥ ॥ ચલી તે સર્પવર મંત્રપત્રમાં જે રાજાડ પધારશે, તેમને ઘેસવા માટે તે મંત્રપત્રની ચારે પાસે દેવતાડના વિમાનોની આવહાણિ એટલે શ્રેણી તેની સમાન તિહાં મંચાતિમંચ એટલે એક મંચ તે જાણુ મંચ શ્રેણે વીજા અતિમંચ એટલે મહોટા મંચ તેની શ્રેણી એટલે વંકિડ કરેલી છે, ચલી રાજાડ જે આવશે, તેમને ગોરવ કરવાને એટલે નોજન વેવાને અર્થે કળ જે ધાન્ય તેના રાશિડ એટલે ઢગલાડ કરવા છે, તે રહેવા છે? તો કે ગિરિચર જે મેરુપર્વત તેને પણ કીંપે એવા મહોટા શોની રહ્યા છે ॥ ૭ ॥

કંચનમય સુપ્રસિદ્ધ રે ॥ જૂ ॥ ૬ ॥ ચિહું પાસ વિમાણાવલી સમી, મંચાતિમંચ ની શ્રેણી રે ॥ ગોરવ કારણ કણરાશિ જે, કીર્ણિ ગિરિચર તેણી રે ॥ જૂ ॥ ૭ ॥ તિહાં પ્રથમ પદ્મ આપાહની, વીજં છે વરણ સુદુત્ત રે ॥ શુન્નવીજ વીજ તે કાલ છે, પુણ્યવંતને હેતુ આયત્ત રે ॥ જૂ ॥ ૮ ॥ ઇમ નિસુણી સોવન સાંકહું, કુંચરે તસ દીધું તાવ રે ॥ ઘરે જડ તે કુંવજાઠતિ ધરી, તિહાં પહોતો દ્વાર પ્રજા વ રે ॥ જૂ ॥ ૯ ॥ મંત્રપં પદ્મસંતો વારીયો, પોલીયાને નૂપણ દેડ રે ॥ તિહાં પહોતો

તિહાં આપાહ મહીનાનો પ્રથમ પદ્મ તેની વીજને કિયસે વરવાહું સુદુત્ત છે, માટે હે શુન્નવીજ ! એટલે હે જાણા વીજ ઇત્તમ કુલના ઘપના કુમર, તે વીજ જે છે, તે આવતી કાલેજ છે, માટે પુણ્યવંત પુરુષને એહું હેતુ એટલે કારણ (આયત્ત કે) સાધીન છે ॥ ૮ ॥ ॥ એ પ્રમાણે તે પરવેશીના મુલયથી વાત સાંજલીને શ્રીપાલ કુમરે તેને સોનાહું સાંકહું (તાવ કે) તે વચત દીધું. પત્રી પોતાને ઘેર જડ (કુંવજાઠતિ ધરી કે) કુંવજાહું રૂપ ધારણ કરી દ્વારને પ્રજાવે કરી તિહાં તે નગરને વિષે જડ પોહોતો ॥ ૯ ॥ ॥ તે કુંવજાને સર્પવર મંત્રપત્રમાં પેસતાં થકાં તિહાં ઝગા રહેલા પોલીયાયે

याग्यो, तेगारें पोलीयाने आचूषण आयीने त्यां पोहोतो. जिहां मंमपना मध्यजाणें मणिमय
पुतली दृती, तेनी पामें जइ स्वस्थ यइने वेगो ॥ १० ॥ ॥ हवे ते कुवडो कहेवो ठे ? तोके
(खरवंतो के०) गधेडा जेना जेना दांत ठे, नाक तो न्हावुं ठे, होठ लांघा ठे, पीठ ऊंची ठे, आंख
पीली ठे, अने केज जेना कावरा ठे, एवो ते कुंजरूपें श्रीपालकुमार स्यांवर मंमपनी नीचें जइने
यजो रह्यो ॥ ११ ॥ ॥ हवे श्रीपाल कुवडावुं रूप धारण करी आव्यो ठे, तेने तिहां स्यांवर मंम
पमां घेवेली बीजा (नृप के०) राजाजं पृष्ठे ठे के, अमे केटलाएक राजकुमार ते सोजागीया एटले सौजाग्य
यंत नाग्यशाली यली यागीया एटले वाचाल अने (जागीया तेज रे के०) पोताना तेज प्रतापें करी

मणिमय पूतली, पासैं वेइजो सुखसेंइ रे ॥ जू० ॥ १० ॥ खरवंतो नाक ते नानडुं,
होठ लांघा ऊंची पीठ रे ॥ आंख पीली केज कावरा, रह्यो उजो मांमवा हेठ
रे ॥ जू० ॥ ११ ॥ नृप पृष्ठे केइ सोजागिया, यली यागीया जागीया तेज रे ॥ क
हो कुण कारण तुमैं आविया, कहे जिण कारण तुमैं हेज रे ॥ जू० ॥ १२ ॥ तव
ते नरपति खडखड हसे, जूठे जूठे ए रूपनिधान रे ॥ एहने जे वरयो सुंदरी,
तेहनां काज सखां यल्यो यान रे ॥ जू० ॥ १३ ॥ इण अवसरें नरपति कुंचरी,

जाणत थयेला एया इहां कन्या परणवाना कार्येने अयें मल्या ठेयें, परंतु तमें शे कारणें इहां पधाया
वो ? ते कहो. तेवारें ते कुवडो कहेतो हयो के, जे कारणें तमें आव्या ठो तेज कारणे अमे पण इहां
आव्या ठेयें ॥ १२ ॥ ॥ एवुं कुवडायें कहुं तेवारें ते राजाजं सर्वें खडखड हसया लाग्या, अने
मशकरीमां बोलया लाग्या के, जूठे जूठे आ रूपनो निधान एटले खजानो इहां कन्या परणवाने आ
व्यो ठे ! एने जे सुंदरी वरयो तेना तो सर्व कार्य सखां, अने तेना शरीरनो यान पण यल्यो. एम
जाणवुं ॥ १३ ॥ ॥ एया अवसरें राजाजनी कमरी पण (वर के०) पराजय करी जाणते

ચં કરા। આગ્રાધિત કોલો હતી શિક્ષિકા ઇટલે પાલણી તેમાં આરુઢ થઈને સર્ગર મંમયમાં આને ઢે,
તિહાં કચીશ્વર ઉપમા આપે ઢે કે, જેમ (જલધરપૂઢ કે) મેયની પટાયં ઢોકેલો ઇયો જે પર્વત
તેની ઉપર ચમકાર કરતી વીજલી ઝોંચે, તેમ ફહાં પર્વત સમાન તે પાલણી જાળવી, આને તે
પાલણી ઉપર જે નીલા ચક્ષુ મેધાનંદરઠર ધણું ઢે, તે જાણવિં ઝંઢો યુત ગર્ગદ ચઢી આ
ઘ્યો ઢે, આને તેમાં ણ્યકારા કરતી વીજલીની પરે તે કન્યા ઘેથીયકી ઝોંચે ઢે ॥ ૧૪ ॥ ॥ તે કુ
મરીયેં મુચાહલ ઇટલે મુક્તાપલ જે મોતીઝ તેના હાર કંઠમાં પહેચા ઢે, તેણે ઠરી ઝોંચત। યકી હાય
માં વરમાલા ઝડેને જેવી મૂલમંમયસ્તંજને વિયે આવી, તેવીજ તેની આગલ ઝબેલા શ્રીપાલકુમરઝ
સહસા ઇટલે શીઘ્રપણે થકરમાત હુચિ ઇટલે પવિત્ર ઇંડુ રૂપ તેને (પલોઈ કે) વેલીને મમ

વર અંબર શિક્ષિકારૂઢ રે ॥ જાણિં ચમકતી વીજલી, ગિરિ ઝપર જલધર પૂઢ રો।

જૂ ॥ ૧૪ ॥ મુતાહલદારેં સોહતી, વરમાલા કરમાંદિ લેઈ રે ॥ મૂલ મંમય આવી

કુંચરને, સહસા શુચિરૂપ પલોઈ રે ॥ જૂ ॥ ૧૫ ॥ જે સહજ સ્વરૂપ વિજાવમાં, દેસે

તે અનુભવયોગ રે ॥ ઇણ વ્યતિકરેં તે હરપિત દુઈ, કદે દુઝે મુજ ઇટસંયોગ રે ॥ જૂ ૦

થઈ ॥ ૧૫ ॥ ॥ તેની ઉપર દષાંત કદે ઢે કે, જેમ સહજ સરૂપ ઇટલે કર્માંદિ મલ રહિત ફાટિ
ક રતની પરે નિર્મલ; મિથ્યાલ, અવિરતિ, કપાય આને યોગથી રહિત; જ્ઞાન, વચન, ચારિત્રમય ઇંડુ
જે આત્માનું સહજસરૂપ ઢે, તેને વિજાવમાં ઇટલે નવત્રિય પરિચિદ્ધાધિક જે; ઘર, માલમિલકત, મા
તા, પિતા, પુત્ર, કલત્ર, વ્રાતા, વહેન પ્રમુલ એ સર્વે વાહ્ય પરિચિદ્ધ વિજાવ જાણયો, આને રાગ, દેવ, ફ
પાયાધિક તે અંતરંગ પરિચિદ્ધ જાણયો, તેણે કરી સહિત જે સંસારી જીવ તે અનાધિકાલનો વિજાવ
જામાં મમ યકો તેમાંહેજ રાતો રહે ઢે, તે કોફારેં કર્મે વિગર વીધે થકે કપાયાધિકની મંદતા થાય, તેવારે
આત્માની ગુનવશાની યથતાને યોગે પોતાનું સહજ સરૂપ જે જ્ઞાનાધિકયુણમય ઢે, તેને દેસે તે અનુભવ

યોગ કહીયે, એ વાકિ કહી. હવે એની યુક્તિ દેલાઢે છે. ફહાં શ્રીપાલે કુંવડાનું રૂપ ધારણ કહ્યું છે. માટે મંમપ માં શ્રાયેજ્ઞા સર્વે રાજાઈ પ્રમુખતો તેની કુઝાકતિજ દેસે છે, તે શ્રીપાલનું વિનાય રૂપ છે. યને તે શ્રીપાલ નું મૂલરૂપ જે છે, તે સહજ સાનાવિક છે, તેમાં વિનાયનું રૂપ ધારણ કહ્યું છે, તે મૂકીને સ્નાવના મૂલરૂપને રાજકુમારી કહે છે. તે જાણે યનુજવયોગ થાય છે, એ યુક્તિ કહી. હવે શ્રીપાલનું મૂલરૂપ જોડને કુમરી પોતાના ચિત્તમાં વિચારે છે કે, આ સર્વ મહોટા મહોટા રાજકુમારો વેળા છે, પણ આ કુમરના સરલુ ધીજા કોઈનું રૂપ નથી, યને વલી એને દેસવાચી મહાહં ચિત્ત, વિજોવેં કરી યાનંદિત થયું થકું વિશ્રામ પામે છે. એ વ્યતિકરેં કરી તે કુમરી હરિત થઈ થકી મનમાં કહે છે કે, એ મુજને ફરુ દટલે વાંઝિત સંયોગ યથાત્ મિલાપ (હૂડ કે) થયો ॥ ૧૬ ॥ ॥ હવે શ્રીપાલકુમર પોતાની ડ પર તે કુમરીની સરાગ દટિ દટલે કુમરી મહારી ઉપર સંપૂર્ણ રાગવંતી થઈ છે, એવી તેને વિલોકતો

॥ ૧૬ ॥ તસ દટિ સરાગ વિલોકતો, વિચેં વિચેં નિજ વામનરૂપ રે ॥ દાસે તે કુ મરી સુવદ્ધહી, પરિ પરિ પરસે કરી ચંપ રે ॥જૂ॥૧૭॥ સા ચિંતે નટ નાગર તણી,

દટલે જોતો થકો એનો મહારા ઉપર કહેવો પ્રેમ છે, તેની પરીક્ષા કરવા માટે વિચાલું કે, જોઈ કે આ કુમરીનો મહારા ઉપર વાહ્ય રાગ છે, કે અચ્યંતર રાગ છે? અથવા એ મહારા ઉપર સંપૂર્ણ રાગવાલી છે કે નથી? એમ ચિંતયીને વિચવિચમાં વલી પોતાનું વિશેષ વામન રૂપ તેને દેલાઢે છે, તેમ તેમ તે સુવદ્ધહી દટલે કુમરને જાલી, વદ્ધજ, પ્રિય એવી તે કુમરી પણ પરિ પરિ દટલે વારંવાર પોતાના ચિત્તમાં ચોંપ રાસીને પરીક્ષા કરવા લાગી, જોવા લાગી ॥ ૧૭ ॥ ॥ એવું રૂપ કરતો કુમર પ્રત્યે દેસીને (સા કે) તે કુમરી (ચિંતે કે) ચિંતવવા લાગી કે, જેમ નટનાગર જે વાજોગર તે તેની (વાજી કે) રમત તેની કોઈને સ્વર્ પહે નહી, અથવા (વાજી કે) ઘોડો તેની જે (હુત કે)

નિકળે છે, તેની કોફને મમ પહતી નથી, તેમ જ કુમરના ચરિત્રની પણ સ્વર પહતી નથી, અથવા
વા જીવતી રમત તે જેમ અર્થ છે, અને ઘોડાનો ચાલતી વેલાનો શ્વ તે જેમ અર્થ છે, તેમ આ કુ
મરનું નામનરુપ પણ અર્થજ છે, તથાપિ “મન રાજી તો કાજી થું કરે” જ કહેવત પ્રમાણે મ
હારું મન અને નરના માટે રાજી છે, તો આમાં વીજો કોફ થું કરનાર છે? માટે મહારે તો આ જી
વિત ઇટલે આ શરીરે કરી જિહ્વાં છુથી જીગતી રહું, તિહાં છુથી અને તેની આગલ પ્રતિહારી જે
એ કુમરી, રાજાહની જે શ્રેણીયો વેલી છે, તેને નવાલે ચાલી, અને તેની આગલ પ્રતિહારી જે
રાસી તે (ગુણપોષ કે) ગુણવું પોષણ કરીને જે જે રાજાવ પ્રત્યે ગર્વન કરે છે, તે તે રાજા
હનાં કરી તે રાજકુમરી નય, નય અને વેશ સંબંધિ વોપ કાહાહીને હેજના કરી નાલે છે,

ચાજી વાજીજુંતે જેમ રે ॥ મન રાજી કાજી થું કરે ? આ જીવિત એહવું પ્રેમ રે
॥ જૂળ ॥ ૧૫ ॥ હવે વરણવે જે જે નૃપ પ્રતે, પ્રતિહારી કરી ગુણ વોપ રે ॥ તે તે હિજે
કુંચરી દાસવી, વય રૂપ ને દેશના વોપ રે ॥ જૂળ ॥ ૧૬ ॥ વરણવતાં જસ મુલ

ઇટલે કોફને તો એવું કહે કે, આ રાજા તો (વય કે) અવસ્થામાં મહોદો છે, અથવા ન્હાનો છે,
તથા કુલે ન્યૂન છે. એવી રીતે વય સંબંધી વોપ કાઢે, ગલી કોફને તો કહે કે, આ રૂપવાન નથી,
તથા કોફને કહે કે, અને વેશ સારો નથી, આમાં કુલકાલ ઘણા પડે છે, એ વેશ રસાલ નથી, આમાં
પાન પાકવું નથી, આમાં રમણીય હલમ જાતિની ચીજોની વેદાશ થતી નથી, આ વેશની વેદાશ
સારી નથી. ક્યાંક વેશ સંબંધિ વોપ દેશાહીને તેની હેલના કરી નાલે ॥ ૧૭ ॥ ॥ એમ પ્રતિ
હારી જેવાં જે જે રાજાના યજનું ગર્વન કરે, વચાણ કરે, તેવાં તો તે રાજાનાં મુલ ઝજાં
વાપ, અને પત્રી પ્રતિહારીના કહ્યાનંતર કુમરી જેવાં તે રાજાના વેશાદિ સંબંધિ વોપ કાહાહીને
હેજના કરે, તેવાં તેનું રપામ નવન ઇટલે જાંલું મુલ થઈ જાય. એમ પ્રતિહારી સર્વ રાજાહનાં

कोपयमान थया थका तेनी निगुंत्सना करया लाग्या ॥ २३ ॥ अने कहेया लाग्या के, अरे
 (मुग्धा के०) अद्वातयोवना स्त्री दीय ते कांइ गुण अवगुणने (लहे के०) जाणे नद्दी. माटे (वर
 के०) श्रेष्ठ एटले मद्दोटा मद्दोटा राजाजने तजीने आ कुवडाने वयो, पण जेम उकरडो जे खात
 रनो दगलो तेने जिये वर प्रधान एयो वगांगी धूप ते शो? एटले जेम उकरडा उपर प्रधान दगांगी
 धूप घटे नद्दी, तेम आ कन्यारत्न ते कुब्जने घटे नद्दी, अर्थात् रत्नसरखी कन्यानो कुवडानी साथे
 संवय योन्य नथी ॥ २४ ॥ एम विचारी ते सर्व राजा कुवडा प्रत्ये कहेया लाग्या के, अमें
 (मराल के०) हंस सरखा ठेयें, अने तुं तो कागडा जेवो अत्यंत विकराल रूप वालो ठो, माटे तुने

॥ २३ ॥ गुण अवगुण मुग्धा नवि लहे, वरे कुब्ज तजी वर धूप रे ॥ पण कन्या
 रत्न न कुब्जनुं, उकरडे शो वर धूप रे ॥ जू० ॥ २४ ॥ तज माल मराल अमें
 कहुं, तुं काग ठे अति विकराल रे ॥ जो न तजे तो ए तादरुं, गलनाल लूणे एण
 वाल रे ॥ जू० ॥ २५ ॥ तव दसीय जणे वामन इस्सुं, तुमें जो नवि वरिया एण
 रे ॥ तो दुर्मेग रूसो मुज किरसुं, रूसो न विधियुं केण रे ॥ जू० ॥ २६ ॥ परल्ली

कहीये ठेयें के, तुं (माल के०) वरमाला तजी थाप, एटले तद्वारा गलामां जे कुमरीयें वरमाला
 पदेरावी ने, ते काहाडी नाख, अने जो नद्दी काहाडीश! तो अमे तद्वारुं जे आ गलनाल एटले
 गलानी नली ते तेने तयारें करी लूणी नाखुं, एटले कापी नाखुं ॥ २५ ॥ ॥ तेवारें
 सी करीने ते वामणोजी (इस्सुं के०) आ प्रकारें (जणे के०) कहेया लाग्यो के, हे दुर्मेगो

एणें मने परमात्मा पद्मेगनी जे, तो ह्मे ए रवी मल्लारी पद्म चूरी, नमोने तो ए परस्त्री पद्म,
मेतो तथे लयिताय कर्मे ओ, तेथी तमें परस्त्री अविज्ञापना रातली राग, माटे तेनुं प्रापधिच
तेवा राह. मद्दारी (लयति के०) तत्कार तेनी जे प्राग ने प्राग रूप तीर्थगज ज्ञापनुं, ते गज
पाम्नीने तारे सर्व शुद्ध पाउ, तो पापरहित पत्तो, ह्मे शुभ तो स्वरा के मद्दारा (इतु के०) क्षाय
कहेया ? ॥ २३ ॥ ॥ एग कहीने ते कुञ्जराजायें पोतानुं तेंपुज पराक्रम देखाडपुं, के जेणे करी
मे सर्व राजाउ नाज. मे वयत कोतुक जोगने अर्थे आवेजा एवा (गगने के०) आकाशमों
रहेजा जे देवताउ ते पण ते कुञ्जनुं पराक्रम जोइने चित्तमां चमकी गया, तेथी ते कुमरना मस्तक

अचिन्तापना पातकी, ह्मे मुळ असिधारातिठ रे ॥ पामी तुमें शुद्ध आउ सवे,
देखो मुळ केदया दठ रे ॥ जू० ॥ १७ ॥ इम कही कुवजें विक्रम तिस्युं, दाख्युं जेणें नर
पति नठ रे ॥ चित्त चमक्या गगनें देवता, तेणे संतति कुसुमनी बुछ रे ॥ जू० ॥
॥ १८ ॥ दुजं यज्जसेन राजा खुशी, कहे बल परें दाखवो रूप रे ॥ तेणे दाख्युं
रूप स्वजावनुं, परणावे पुत्री नूप रे ॥ जू० ॥ १९ ॥ दीउ आवास उत्तंग ते, तिहां

उपर श्रेणी परंपरायें कृत्तानी (संतति के०) अविद्विन्न वृष्टि करता ह्वा ॥ २० ॥ ॥ एवुं कु
पडानुं पराक्रम जोइने कन्यानो पिता जे वज्जमेन राजा ठे, ते पण खुनी थयो, अने कुमर प्रत्यें कहे
या लाग्यो के, हे सामी जे प्रमाणे तमे तमाहं बल देखाडपुं, ते प्रमाणे तमाहं रूप पण आबुं होवुं
नोइयें नही, माटे बल प्रमाणे रूप पण देखाडो. तेवारे ते श्रीपाजकुमरें पण पोतावुं सानाधिक जे
रूप ह्मे ते देखाडपुं के, नूपे पोतानी कुमरी तेनी वेरे परणावी ॥ २१ ॥ ॥ पत्नी राजायें ते श्री
पाजने रक्षेयानें माटे (उत्तंग के०) पणो कंचो एयो आगास आय्यो, त्यां ते श्रीपाजकुमर पोतानी

(तिलकसुंदरी के०) त्रैलोक्यसुंदरी नामक स्त्रीनी साथे जेम (कमला के०) लक्ष्मीजीनी साथे (गोपाल के०) श्रीकृष्णजी सुख जोगये ठे, तेम सुख जोगयता दया ॥ ३० ॥ ॥ ए वीजा खंन ने विपे (रसाल के०) शृंगारादि रसें चरित एवी ठही ढाल पूर्ण थइ. श्रीसिद्धचक्रजीना यश गातां थकां घरपरने विपे मांगलिकनी माला थाय, एसां आ रासना कर्ता यशोविजयजीयें पोतानुं नाम प ण यश एवुं खचव्युं ॥ ३१ ॥ ॥ हवे सोजागी पुरुषोनो शिरदार एवो श्रीपालकुमार तिदां धवल एटले वज्रवलय एवां अपार सुखने बिलसे ठे, जोगये ठे. जीयने (निरधार के०) निश्चयी पुण्णने यत्ने

बिलसे सुख श्रीपाल रे ॥ निज तिलकसुंदरी नारिशुं, जिम कमलाशुं गोपाल रे ॥ ३० ॥ ३० ॥ वीजे खंन पूरण थई, ए ठही ढाल रसाल रे ॥ जस गातां श्री सिद्धचक्रनो, दोइ घर घर मंगल माल रोऊ ॥ ३१ ॥ दोहा ॥ बिलसे धवल अपार सुख, सोजागी सिरदार ॥ पुण्यबलें सवि संपजे, वंछित सुख निरधार ॥ २ ॥ सामग्री कारय तणी, प्रापक कारण पंच ॥ इष्टहेतु पुण्यज बडुं, भेले अर प्रपंच ॥ ३ ॥ तिलकसुंदरि श्रीपालनो, पुण्यें दुबो संबंध ॥ हवे शृंगारसुंदरि तणो, कद्विशुं लाज प्रबंध ॥ ३ ॥ ढाल सातमी ॥ साहिवा मोतीडो हमारो ॥ ए देखी ॥

करीनेज सर्व प्रकारनां मनोवांछित सुख संपजे ठे ॥ १ ॥ ॥ हरेक कार्यनी सामग्रीनां प्रापक एट ले प्राप्तिनां करावनारां काल, सजाव, नियति, कर्म अने उद्यम, ए पांच कारण, ठे, पण तेने मेल वी आपनाहं तिहां इष्ट हेतु ते एक महोदुं पुण्यज ठे, जे (अर के०) वीजा जना प्रपंच सर्वे मेलवी आपे, एवुं महोदुं तो पुण्यज ठे ॥ ३ ॥ ॥ एहज पुण्यना योगें करीने त्रैलोक्यसुंदरी अने श्रीपालनो परस्पर संबंध थयो. हवे शृंगारसुंदरीना लाजनो एटले पामवानो प्रबंध कहेवुं ॥ ३ ॥

पूर्व कहेता जे पांच कारण तेनु रिनिज् मरत्य फदे ने. नेमो प्रथम राज नामे कारण जे, ते काहो करी मी मने धारण करे ने, अने काहो करी विनाश पावे ने, यीजुं मनाज नामे कारण, ते सनावे करी कृपामोषी हसी पाय ने, यीजुं नियति, ते निर्बंधी जेताज पिताका पुरुष काने ने, अने विनाय पावे ने ॥ पतः ॥ नियतगर्भो मन चिंतयु, शायी मने तटराज ॥ यत्नां योनुं चिंतयुं, नियत करे तिसराज ॥ १ ॥ तथा ॥ कोपज कर कर गूढया, किम राखी नहे प्राण ॥ हेतुज कनो पारधी, माये नामे विंगण ॥ २ ॥ पारणि विमहर मंसीउं, ह्यष विनृतो याण ॥ कोपज जा घर श्रप्पणे, सीर लाम्यो विंगण ॥ ३ ॥ ए नियति कारण जाणवुं ॥ हवे चोपुं चवितथ्यता ते जाग्य, तेनी उपर एषांतनुं पाव्य फदे ने. हिलः केन करणकेऽपि बुजगः दुत्पीडितो नाशको, रात्रौ खाद्विमकांक्षया

इक दिन राजसजायं आब्यो, चर कहे अचरिज मुक मन जाब्यो ॥ साहिद्या रं गीला हमारा ॥ मोहना रंगीला ॥ दलपत्तननो ठे महाराजा, धरापाल जस पख धिदु ताजा ॥ सा० ॥ भो० ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ राणी चोरासी तस गुणखाणी,

एगिरं रुखोदुरभगुखे ॥ जाग्यादेव तदा सयं निपततस्तन्मांसतृप्तोऽजवध्यालस्तेन पथा गतः स्थितो नोगीर जाग्यं जमेत् ॥ ४ ॥ ॥ ए चवितथ्यता जे कर्म तेनी उपर दृष्टांत कह्यो. हवे उद्यम उ पर दृष्टांत फदे ने. उद्यम करता मानवी, शुं नवि सीजे काज ॥ रामे रयणायर तरी, लीधुं लंका राज ॥ ५ ॥ ए उद्यम कारण उपर दृष्टांत कह्यो. ए पांच कारण सत्य ने ॥ हवे एक दिवसे ते व नसेन राजानी सनामां एक चर एटजे हलकारो आब्यो, ते कहेवा लाग्यो के, हे राजन् ! हे महारा सादेया, गीजा, मोहना उपजावनारा, मे महारा मनने जावनुं एवुं एक अचरिज दीतुं. ते अच रिज केवुं सीतुं ? ते संबंधि याषो कहुं दुं, ते सोनजो. एक दलपत्तन नामे नगर ने, तेनो धरापाल एवे नामे राजा ने. जेता मातृपद तथा पितृपद ए वेडु पद ताजा ने ॥ १ ॥ ॥ ते राजाने गु

છોની સ્થાળ જેવી ચોરાગી રાણીયો છે, તેમાં પ્રથમ પટ્ટરાણીને સ્થાનકેં ગુણમાલાનામે રાણીને ચ
 ચાણી છે. તે રાણીને પાંચ પુત્રની ઉપર ગુણની પેટી જેવી એક શૃંગારસુંદરી નામે પુત્રી છે ॥ ૨ ॥
 હવે એ શૃંગારસુંદરીનું શરીરરૂપ જંગમ મોહનચેલીનું વૃદ્ધ વચાણો છે. ઇટલે વૃદ્ધની ઉપમાયેં કરી
 એના શરીરના રૂપ અને સૌંદર્યનું વર્ણન કરે છે. વૃદ્ધને પત્તય ઇટલે નવાં પત્ર ફૂટે, તે જેવાં સકો
 મલ લાલ દોય, તેના જેવા એના (અધર કેં) દોઢ છે, તથા (સિત કેં) સપેત કઝલાં ફૂલ સમાન
 એની (હસિત કેં) હસતી ચચતેં દાંતની પંક્તિ ઝજલી દેસાય છે. તથા (અંગ કેં) શરીર તે
 (ચંગ કેં) મનોહર છે. તથા (કુચફલ વડુમૂલ કેં) વડુમૂલા ફલ જેવાં કુચયુગલ તે વે સ્તન

ગુણમાલા છે પ્રથમ વચાણી ॥ સાળાપાંચ વેટા ઉપર ગુણપેટી, શૃંગારસુંદરી છે તસ
 વેટી ॥ સાળ ॥ ૨ ॥ પલ્લવ અધર હસિત સિતફૂલ, અંગ ચંગ કુચફલ વડુ મૂલ ॥
 જંગમ તે છે મોહનચેલી, ચાલતી ચાલ જિસી ગજ મેલી ॥ સાળ ॥ ૩ ॥ પંક્તિના વિચ
 ક્ષણા પ્રગુણા નામં, નિપુણા દક્ષા સમ પરિણામં ॥ સાળાતેહની પાંચ સહી છે પ્યારી,

જાણે છે. એ રીતેં તે કુમરી જંગમ મોહન ચેલીનું વૃદ્ધ છે, ઇટલે વીજાં જે જગતમાં વનસ્પતિનાં
 વૃદ્ધો છે, તે હાલતાં ચાલતાં નથી, માટે સ્થાયર છે, અને એ કુમરી તો હાલે ચાલે છે, માટે જંગમ
 મોહનચેલીનું વૃદ્ધ કહી વચાણી છે. વલી વૃદ્ધ જેમ ધીમે ધીમે ધીમું ધીમું હાલે, તેમ એ કુ
 મરી જેવી (ગજમેલી કેં) ગજગતિયેં ચાલે છે, ઇટલે જેવી હાથણી ચાલે, તેવી મેલ કરતી ચાલે
 છે ॥ ૩ ॥ ॥ તે કુમરીને એક પંક્તિ, વીજી વિચક્ષણ, વીજી પ્રગુણ, ચોથી નિપુણા અને પાં
 ચમી દક્ષા, એ પાંચે જણી સમપરિણામેં ઇટલે સરસા પરિણામ ચાલી સહીયો છે, તે કુમરીને ઘ
 ણીજ પ્યારીડ છે, વલ્લન છે, અને તે સર્વેની મતિ જૈનધર્મને વિષે સારી છે, રૂઢી છે, માટે સરસા પ

રિપાત ગાતી શંતિને કરી છે ॥ ૪ ॥ ॥ તે પોતાની શંતિ સમીચીની નાગલ કુમરી સાને સાચું
કહે છે, કે હે પદેનો ત્યાપણું મન શ્રીજિનપદને વિષે શોડ પાતે સાચું મ બોલો. છટ્ઠે મ બાજો,
છટ્ઠા માટે સામાજિક સુચને કારણે જે ત્યાપણને (નર કે૦) નાંચ વરવો, તે પણ જે પુરુષ શ્રી
જિનમતનો જાણ હોય તે પુરુષનેજ વરવો, પરંતુ જિનમતના જાણ વિના ધીજા પુરુષને વરવો તો
ત્યજમાણ છે ॥ ૫ ॥ ॥ વૈમ કે? એક જાણ શ્રવે ધીજો જાણાણ એ યંનો જે (જાંગ કે૦) મેજાપ છે, તે
જેમ કેજાના જાહનો ભવે કંથેર નામે કાંટાના જાહનો પોત પોતામાં સંયોગ થાય, તેવો કુઃલ વાયી જા
ળવો, માટે (વ્યાધિ કે૦) રોગે કરી પીડાયવું, મૃત્યુને પામવું, દારિદ્રતાની પ્રાપ્તિનું થવું, થવે વનવાસ નો

સદુની મતિ જિનપદે સારી ॥ સા૦ ॥ ૪ ॥ તે આગલ કહે કુમરી સાચું, આપણ
નું મ હોજો મન કાચું ॥ સા૦ ॥ સુલ કારણ જિનમતનો જાણ, વર વરવો ધીજો અપ્ર
માણ ॥ સા૦ ॥ ૫ ॥ જાણ અજાણ તણો જે જોગ, કેલિ કંથેરનો તે સંયોગ ॥
વ્યાધિ મૃત્યુ દારિદ્ર વનવાસ, અધિકો કુમિત્ર તણો સહવાસ ॥ સા૦ ॥ ૬ ॥ હેમ
મુઝાપ્ અકીક ન ઠાજે, સ્યો જલધર જે ફોકટ ગાજો ॥ સા૦ ॥ વર વરવો પરસ્વીને આ

પાયો, છટ્ઠા સર્વે પરાનય સહન કરવા, તે કરતાં પણ કુમિત્રનો સહવાસ તે અધિક કુઃલ વાયી છે ॥ ૬ ॥
પત્ની જેમ દેમમુદ્રા છટ્ઠે સોનાની ચીંટીમાં હે અકીકનું નંગ જડીયે, તો ઠાજે નહી, છટ્ઠે શોને
નહી, તથા તે (જલધર કે૦) મેષ પણ શ્યા કામનો, કે જે ફોકટ ગર્જનાલ કલા કરે, થવે પાણી
નો ગાંટો પણ વરવે નહી? તેમ ત્યાપણને પણ સોનાની ચીંટીમાં અકીક જડ્યાની પેઠે જિનમતના જા
ણ વિના ધીજા ન્યછીઠ જેવાને વરવો નહી, તથા વ્યર્થ ગર્જાલ કરનારા મેવની પેઠે ઘાહેર્યો સારો
મેષાપ, તે મોહે કાંઈ માત્ર ન હોય, તેવાને પણ વરવો નહીં, પરંતુ ત્યાપણે તો પરીક્ષ કરીને જેનમ

तनो जाण दोय तेज (वर के०) नरतारने वरयो, के जेम कर्मकुजोडालाप न दोय, एटले कर्म करी कुजोडावुं (आलाप के०) मलवुं वा संचारण करवुं ते न थाय ॥ ७ ॥ ॥ तेनारें शृंगारसुंदरीनी पांच सखी मंहे पदेली सखी जे पंक्ति नामें ने, ते एतुं कहे ने, के परना चितनो जाव (सुणियकवित्त के०) लोक जापायें एम सांचलीयें तैयें, के कवित्त सांचलीने परना चितनो जाव (दखीजें के०) जाणीयें. एतुं कविनी उक्तियें सांचलीयें तैयें, एटले आपणा चितमां जे गत दोय तेनो जाचार्य एक पदमां सूचयीने जे परीक्षा थाये, तेनी आगल ते पद कहेयुं. पढी ते आपणा सुखयी एक पद सांचलीने जे कांइ आपणा मनमां दोय, ते प्रमाणें आलुं कवित्त करी थाये, तो ते पुरुष जेनम तमां प्रयीण जाणयो. जेम (पाक के०) रस्तोइनी (सीयें के०) एक दाणे करी परीक्षा थाय ने,

प,जिम न दोय कर्मकुजोडालाप ॥ सा० ॥ ७ ॥ कहे पंक्ति परतुं चित्त, जाव दखीजें सुणिएं कवित्त ॥ सीथें पाक सुजट आकारें, जिम जाणीजें शुद्धप्रकारें ॥ सा० ॥ ७ ॥ करिय समस्या पद तुमं दाखो, जे पूरे ते चितमांहि राखो ॥ इम नि

एटले रस्तोइ चूले मूकेजी दोय, तेमांची एक दाणो चांपी जोइयें, तो तरत पाकी ने, के काची ने? एनी मालम पढी जाय, तथा (सुजट के०) सीपाइ जे ने, तेनी परीक्षा ते आकारें करी जाण वामां थाये ने, एटले तेनी सुखाकृति दीगथी तेमां केवा प्रकारनां शक्ति बल पराक्रम ने? ते जेम शुद्ध प्रकारें जाणीजें ॥ ७ ॥ ॥ तेम तमैं पण जे थाये, तेने समस्यानुं एक पद करीने (दाखो के०) देखाडो, अने पढी ते जे पूरे, ते तमारा चितमां राखो के, आपणा मनमां जे निभारिंजुं दवुं ते प्रमाणे तेणें त्रण पद पूरीने खरेखरुं हार्द कही थायुं? के नही, एनी रीतें परीक्षा करो. (एम के०) ए रीतें पोतानी सखीनुं बोलवुं सांचलीने ते कुमरी कहेवा लागी, के जे महारी समस्या (पूरे के०) पूरी थाये, पूर्ण करे, तेने हुं (वरुं के०) परणुं, बीजा वरने नही परणुं.

॥ ९ ॥ ॥ हरे मे जात जगत्समा प्रसिद्धि सांनजीने (पुत के०) पणा पंक्ति
जतो जे बुद्धिना यज्ञिया ने, एठजे धनगत बुद्धिना धणी, ननेरु नाश्याना पार्श्यामि, एठ ग्रहना सो
वर्ष करे, सुजार वर्ष करे, एठा पुरुषो तिहां एरुजा यथा, पण जेम नापुना वेग्यी पर्वत क्षात्रतो
नथी, पलापमान थतो नथी, तेस तेमनी मति जे युद्धि तेतो (वेग के०) प्रगार, ते समस्यामदि
कोइ रीते जाजतो नथी ॥ १० ॥ ॥ एम पांच सखीयोयें (पुत के०) सहित ते राजानी कुमरी मद्दोटा
समास्था करीने सर्वना चितने परखे ने, परंतु समस्यानां पद सांनजीने ने पंक्ति जन एवुं कहे ने, के थम

सुणी कहे कुंछरी तेह, वरुं समस्या पूरे जेह ॥ सा० ॥ ९ ॥ तेह प्रसिद्धि सुणीने
मलिया, बहु पंक्ति नर नुई बलिया ॥ पण मतिवेग तिहां नवि चाले, वायु
वेगें नवि हुंगर हाले ॥ सा० ॥ १० ॥ पंचसखीयुत ते नृप बेटी, चित परखे
करी समस्या मोटी ॥ सुणिय कहे जन किम पूरीजें, परमन इह किम थाह
खरीजें ॥ सा० ॥ ११ ॥ सुणिय कुमार चमक्यो आवे, घर कहे हो मुजु द्वार
प्रजायें ॥ दलपतनगत जिहां नृप कन्या, तिहां पद्दोतो सखीयुत जिहां धन्या
॥ सा० ॥ १२ ॥ देखी कुमर अमरसम तेह, चित चमकी कहे जो मुजु एह ॥ पूरे सम

करी रीते ए समस्या पूरीयें ? आ पारकाना मनरूप इहनो थाग ते केम पामोयें ? ॥ ११ ॥ ते यात कु
मरे सांनजीने गिनमां चमक्यो थको पोताने घरे थावीने कहे ने के, अहो मद्दारा द्वार ! हुं तद्दारे प्रजायें
तिहा पोदोचुं. एठजुं कहेतो ज दलपतन नगरें रही पांच सखीयोयें युक्त एवी राजानी कुमरी जिहां
धन्य ने, तिहां पोदोतो ॥ १२ ॥ ॥ तिहां ते कुमरी साक्षात् (अमरसम के०) देवता समान,
धीपात कुमरने जोइने गिनमां दे चमकी यही मनमां कहे ने, के जो ए पुरुष मद्दारी समस्या पूरा

कर, तो महारो जन्म धन्य थे, गनाथी महारो प्रतिज्ञा पूरी थाय, तो हुं कृतपुण्य जाणनी ॥ १३ ॥ श्रीपालकुमरें पुत्रजं के तमारी समस्या कोण ने ? ते कह्यो, तेवारें कुमरीना संकेतथी प्रथम गोण जे मुख्य सखी एटले ते कुमरीथी न्दानी ने, परंतु पांच सखीयोमां नडेरी ने, महोटी ने, एवी पंन्तिता सखी समस्या कहे ने, तेवारें निकट रहेजं एक पुतलुं ने, तेना माथा उपर, कुमर (कर के०) दाय्य मुकतो द्यो, तेथी ते पुतलुंज समस्या संपूर्ण रीतें अथुरी न रहे तेम कहे ने ॥ १४ ॥ ॥ द्यो पंन्तिता सखी समस्याजुं पद कहे ने. “मनवंजित फल होइ” ते एक पदमां बीजां ननीन आग

स्या तो हुं धन्य, पूरी प्रतिज्ञा होय कयपुण्य ॥ सा० ॥ १३ ॥ पूछे कुमर सम स्या कोण, कुमरी संकेत सखी कहे गोण ॥ सीसं कुमर दीये कर पूरे, पुतल ते ह रहे न अधूरे ॥ सा० ॥ १४ ॥ पंन्तितावाच ॥ मनवंजित फल होइ ॥ पुतलोवाच ॥ दोहा ॥ अरिहंताइ सुनवद् पय, निय मन धरे जु कोइ ॥ निवय तसु नरसे हरद, मनवंजित फल होइ ॥ १ ॥ विचक्षणोवाच ॥ अवर म ऊखो आल ॥ पुतलोवाच ॥ अरिहंत देव सुसाधु गुरु, धम्मज दया विसाल ॥ जपहु मंत्र नवकार

लनां त्रण पद मेलथी गाथा संपूर्ण करीने पुतलुं समस्या पूरे ने, ते गाथानो अर्थ कहे ने. अरिहंतादि नयपद ने, तेने पोताना मनने बिपे जे कोइ धरे, तो निश्चै (नरसेहरह के०) मनुष्यमाहे जो खर शिरोमणि एया (तसु के०) ते पुरुषनां मनोवांजित फल प्राप्त थाय ॥ १ ॥ ॥ द्यो बीजी विचक्षणा सखी कहे ने, के “अवर म ऊखो आल” तेवारें पुतलुं बीजां त्रण पद पूरी कहे ने. के देव तो श्रीअरिहंत जाणवा, अने गुरु ते सुसाधु जाणवा, तथा विद्याल एटले महोटी दया जेमां प्रधान ने ते श्रीकैवल्लिनाथित धर्म जाणवो. ए देव, गुरु अने धर्म त्रणेनो नवकार मंत्रमां समावेश थयेलो

તે માટે તે તજાર મંત્રને તમે જાણો, સેવન કરો. અને (અર કે૦) ઘોડાં જે આલ પંખાલ છે, તેની પંખાણા મ કરો ॥ ૨ ॥ ॥ હવે વ્રીજી પ્રગુણા સહી કહે છે, કે “કરિ સફલો અપ્પાણ” તેને પૂતલું આગલતાં પ્રણ પદ પૂરી ઉત્તર આપે છે, કે દેવ ગુરુનું આરાધન કરીયે, અને સુપાત્રને શાન આપીયે, વલી તપ, સંયમ અને (ઝયાર કે૦) પરોપકાર કરીને દે જીવ ! હું તદ્વારા (અપ્પા લ કે૦) આત્મને સફલ કર ॥ ૩ ॥ ॥ હવે ચોથી નિપુણા સહી કહે છે. “જિત્તો જિહ્યો નિલાહ” તેને પૂતલું આગલતાં પ્રણ પદો નવાં ઇત્પન્ન કરીને ઉત્તર આપે છે કે, અરે મન ! હું (અપ્પા કે૦)

તુમ, અર મ ઝંલો આલ ॥ ૨ ॥ પ્રગુણોવાચ ॥ કરિ સફલો અપ્પાણ ॥ પુત્ત લોવાચ ॥ આરાદિહ્લ દેવ ગુરુ, દિહુ સુપત્તિહિં દાણ ॥ તવ સંજમ ઝયાર કરિ, કરિ સફલો અપ્પાણ ॥ ૩ ॥ નિપુણોવાચ ॥ જિત્તો જિહ્યો નિલાહ ॥ પુત્તલોવાચ ॥ રે મન અપ્પા સંચિ કરિ, ચિંતા જાલ મ પાહ ॥ ફલ તિત્તોહિજ પામિયે, જિત્તો લિ હ્યો નિલાહ ॥ ૪ ॥ દક્કોવાચ ॥ તસ તિહુઅણજણ દાસ ॥ પુત્તલોવાચ ॥ અઢિ જવંતર સંચિત, પુણ સમુગલ જાસ ॥ તમુ વલ તમુ મહ તમુ સિરી, તમુ તિહુયણ

આત્માને (સંચિ કરિ કે૦) સંચી કરીને પરાણે ચિંતારૂપ જાલને વિષે પાડીશ નહી. કારણ કે, ફલ તો જેટલું લાજાટમાં લાગ્યું હશે, તેટલુંજ પ્રાપ્ત થશે ॥ ૪ ॥ ॥ હવે પાંચમી દક્કા સહી કહે છે. “તસ તિહુઅણ જણ દાસ” તેને પૂતલું ઘોડાં નવાં પ્રણ પદની રચના કરી ઉત્તર આપે છે. હમણાં જે જગ આપણે જોગવીયે તેયે, તેથી પાઠલ થઈ ગયેલા જવોને જવંતર કહિયે, તેને વિષે (જાસ કે૦) જેના સમમ પુણનો સંચય કરેલો (અઢિ કે૦) છે, (તમુ કે૦) તે પુરુષને વલ દોષ, તપા તેને (મતિ કે૦) વધિ પણ દોષ, અને તેને (સિરિ કે૦) લાજી પણ દોષ. વલી

ત્રણ હુવનના જનો તેના દાસ થઈને રહે ॥ ૫ ॥ ॥ હવે શૃંગારસુંદરી પોતે કહે છે. “રવિ પહેલાં
 ઝગંત” તેને પૂતલું ચત્તર કહે છે. જીવંતાં જેનો જગતમાં યશ નથી, તો તેણે જીવો યશ વિ
 વેકુ થિના શું જીવે છે? અર્થાત્ તેમનું જીવવું બ્યર્થ છે, પરંતુ જે પ્રાણી યશ લઈને જગતમાંથી
 અસ્ત પામ્યા છે, તે પ્રાણી (રવિ કેળ) સૂર્યથી પણ પહેલાં વ્યવ આપ છે, અર્થાત્ સૂર્યવંદયથી પ્રથમ
 તેમના નામનું લોકો સ્મરણ કરે છે ॥ ૬ ॥ ॥ એમ કુમરે તે સર્વ સલીયોની સમસ્યાનું સારી રીતે
 પૂર્ણ કરી, તેણે કરી રાજાની કુમરી પરમ આનંદિત થઈને ત્રણ હુવનને વિશે સારનૂત થીને ગુણનો

જણાવે ॥ ૫ ॥ શૃંગારસુંદર્યુવાચ ॥ રવિ પહેલાં ઝગંત ॥ પુત્તલોવાચ ॥ જીવં
 તાં જગ જસ નહી, જસ વિણ કાંઈ જીવંત ॥ જે જસ લેઈ આશ્રમ્યા, રવિ પહેલાં
 ઝગંત ॥ ૬ ॥ ઢાલ પૂર્વની ॥ પૂરે કુમાર સમસ્યા સારી, આનંદિત હુઈ નૃપતિ
 મારી ॥ વરે કુમાર તે ત્રિહુવનસાર, ગુણનિધાન જીવન આધાર ॥ સાળ ॥ ૨૫ ॥
 પૂતલ સુત્ર સમસ્યા પૂરાવી, રાજા પ્રસુત્ર જન સવિ હુઈ જાવી ॥ ૧ ॥ અચરિત
 તો કદીં ન દીતું, જિમ જોડેં તિમ લાગે મીતું ॥ સાળ ॥ ૨૬ ॥ રાજા નિજ પુત્રી
 પરણાવે, પંચ સલીસંહુત મન જાવે ॥ પાણિગ્રહણ મહ સવલો કીધો, દાન અતુ

નિધાન ઇટલે ખંમાર તથા જીવનનો આધારનૂત ઇવો જે કુમાર, તે પ્રત્યે (વરે કેળ) વર
 તી હવી ॥ ૨૫ ॥ ॥ એમ પૂતલાના સુત્રથી સમસ્યા પૂર્ણ કરાવી, તેણે કરી રાજા પ્રસુત્ર
 જે (જન કેળ) લોક હતો તે સર્વ જાવિક થયો થકો કહેવા લાગ્યો જે, આ આશ્રયે તો અમે
 ક્યારેં પણ દીતું નથી, એને તો જેમ જેમ જોડ્યેં તેણે, તેમ તેમ મીતું લાગે છે ॥ ૨૬ ॥ ॥
 હવે રાજાપેં મનને જાવેં કરી પાંચે સલીયો સહિત પોતાની પુત્રીને શ્રીપાંજપ્રત્યં પાણિગ્રહણનો

एकरो गरुणारामो अरुण (गरुणो के०) एणो मल्लोद्यो कयो, एने जेनी नृपना न बाप, एणुं मनु
ए मन्तोराजिन दान दीपु ॥ १७ ॥ ॥ ए सातमी राज ने व्रीता मन्ने रिने अरुण गुण
एने अरुणारामो कयी गुण थइ. श्रीमिदधरु नगवानना जो गुण मान रहीथे, तो नजो विनय अने
रुडो यल तेनुं मय पामीये. अणया विनय, नजो यल एने सुख, तेने पामीजे ॥ १८ ॥ ॥ एवा अय
मन्ने रिने अंगनइ नामे घातण ते श्रीपाजकुमरहुं चरित्र जोइने कहेया लाग्यो के, हे मल्लाराज !
एत मसुहं (पवित्र के०) रुडा विचारयाहुं वचन सांनजो ॥ १९ ॥ ॥ कोट्ठागपुर नगरनो पुरंदर

ए मनवंछित दीधो ॥ सा० ॥ १७ ॥ सातमी डाल ते व्रीजे खंमे, पूरण दुइ गुण
राग अखंमे ॥ सिद्धचक्रगुण जो गाईजे, विनय सुजस सुख तो पाईजे ॥ सा० ॥
॥ १८ ॥ दोहा ॥ अंगनइ एण अवसरें, देखी कुमरचरित्र ॥ कहे सुणो इक
मादरुं, वचन विचार पवित्र ॥ १ ॥ कोट्ठागपुरनो राजियो, अये पुरंदर नाम ॥
विजया राणी तेहनी, लवणिम लीलाधाम ॥ २ ॥ सात पुत्र ऊपर सुता, जयसुं
दरी ठे तास ॥ रंजा लघु ऊंची गई, जोडि न आवे जास ॥ ३ ॥ लवणिम रूप

नामै राजा ठे, तेनी विजया नामै राणी ठे, ते कहेयी ठे ? तो के, (लवणिम के०) चतुरादिविशेष
तेनी लीलाहुं (धाम के०) घर ठे ॥ २ ॥ ॥ ते राणीने सात पुत्रो ठे, तेनी उपर एक अत्यंत
रूपवंत एवी जयसुंदरी नामै पुत्री ठे, जेना रूपने देखीने रंजा जे स्वर्गनी देवांगनाउ अप्सरा उबेयी,
तिजोतमा ते पण एवुं रूप पोतायी विशेष ज्ञाणीने (लघु के०) हलकाइएणुं पामी ऊंची देव
जोइने रिने जती रुही, एण ते कुमरीनी घरापर रूपवाली थइ नही, माटे (जाम के०) जेनी (जोडि
के०) घरापरनीनां एने नेनी कोइ यीजी नही नयी ॥ ३ ॥ एवी ते कुमरी (लवणिमरूप के०) सुंदर

चतुर्दशयोगे अने रूप तेणें फरी अर्जुनला धोनायमान जे, तेने येव्हीने पातकजीनें गजार्थें पुढ्युं के, ते
 पातकजी ! ए कुमारीना सगळो पटले जेनी ए कुमारी जे, तेचो मने योग्य पर कोण द्यो ? तेणें सदाय अयमने
 कसो ॥ १॥ तेणें (सो के०) ते पातकजी कदेता द्या के, ते राजन ! ए कुमारीमें मन्सरी पाणें कलाउ न
 पत्तो थळां राधावेथ नामनी कलाणुं सरूप मने पुढ्युं द्यु, ते में पण तेना राधनने अनुकूप पटले योग्य
 रीतीं वर्णव्युं द्यु ॥ १॥ ॥ ते व्यामल कदे जे. के एक रथनी उपरें आठ चक्र मान्ना, तेमां चार चक्र
 दक्षिण बाजु सगळो फरे, अने चार चक्र नाम बाजु अगळो फरे, ते आठ चक्रना आराणा (निगरो
 परिपुतली के०) गिर जे लिइ जे, तेनी उपर राधा मने नामें काष्ठनी पुतली नंसाउनी ॥ १॥ ॥ अने

अलांफरी, ते देखी कदे चूप ॥ ए सरिसो वर कृण द्यो, पातक कळो स्वरूप
 ॥ ४ ॥ सो कदे इण चणतो कला, राधावेथ स्वरूप ॥ पुढ्युं ते में वरणव्यु, सा
 धनने अनुरूप ॥ ५ ॥ आठ चक्र रथन ऊपरें, फरे दक्षिण ने वाम ॥ अरविचरो
 परि पुतली, काठनी राधा नाम ॥ ६ ॥ तेल कटा प्रतिबंध जोई, मूक अधोमुख
 बाण ॥ वेधे राधा वाम अति, राधावेथ मुजाण ॥ ७ ॥ धनवेंदनी ए कला, चार

ते रत्नानी नीनें एक तेजनी कटाइ नरी सालनी, ते तेजनी कटाइमां उपल्ली राधा नामें पुतलीनुं,
 प्रतिबंध लादमां लाइ जोइने अधोमुख पटले पोतावुं मुख नीनुं गळोने मंचो गाल नाये, ते एनी
 मुक्तिची नाये, के उपर स्तेली जे राधा नामनी पुतली जे, तेनी (वाम के०) माची गाऊनी
 जे (अग्रि के०) आस जे, तेने नेधे, पटले तेनो वेध फरे, तेने राधावेथ कदीयें. ए कला कोइ
 मुजाण पुरुष द्योय, ते जाणो ॥ ८ ॥ ॥ ए चार वेध मदिळा धनुर्वेवनी कला जे, ते चारे वेवनी
 (चद्र के०) कर्ध्व पटले रंजी जे, माटे कोइ वजम पुरुष द्योय ते मने. राशी षण्के, पण कोइ (मूढ

हे०) गुप्त, एतौ दोह आपो नही ॥ ७ ॥ ॥ हे मन्त्र ! ए नर महाम मन्त्रो मां नलीने तन्म
 १) पुत्रीने एवी प्रतिज्ञा करी जे, के जे राधाके राधाशो, मेने नुं नाल, नरु वीना सोइने नरीन नलि,
 एतौ एने तिमर करे तो जे ॥ ८ ॥ ॥ माटे मलोटा मंगल मांमिने राधाकेनो मंग करीने, जेम कु
 मरीनो पर पायीये. ए रीने ते पाउहे प्रपंच करो ॥ ९ ॥ ॥ ते प्रमाले ते राजाये पण मंगल म
 हाया जे, मेमा राधाकेनो विचार जेम पाउहे कह्यो, नेमं क्यो जे, पांनु ते कजा कोइ साधी शकतो

वेदप्री उडू ॥ उत्तम नर साधी शके, नवि जाणे कोइ मूढ ॥ ७ ॥ ते सुणि तुज
 पुत्री नृपति, करे प्रतिज्ञा एम ॥ वरगुं राधावेध करि, वीजो वखा नेम ॥ ८ ॥
 मोलोटा मंगल मांमिये, राधावेधनो संच ॥ करिएं निम वर पांमिये, पावक कहे
 प्रपंच ॥ ९ ॥ मंगल नृप मंगलिया, राधावेध विचार ॥ पण नवि को साधी शके,
 पण साधशो कुमार ॥ १० ॥ एम निमुणि ते नटने, कुंमल देइ कुमार ॥ रयणी
 निजवासें वसी, चाल्यो प्रात उदार ॥ ११ ॥ पहेतो ते कोछागपुर, कुमर दृष्टि
 सब सासि ॥ साध्यो राधावेध तिहां, हारमहिमगुण दासि ॥ १२ ॥ जयसुंदरीएं
 ते यखो, करे नृप वीयाह ॥ तास दत्त आवासमां, रहे मुजस उवाह ॥ १३ ॥

नथी, पण हे कुमारजी ! हुं जालुं हुं जे तमे साधशो ॥ ११ ॥ ॥ एवी वानी जटना मुखयी सांजली
 ने श्रीपातकुमार तेने कुंमल वेतो हयो, पवी रात्रें पोताने (वासैं के०) घरे (वसी के०) रहीने
 मगर विजने पणी जे श्रीपात ते प्रजातनो तिहांची चाल्यो ॥ १२ ॥ ॥ ते कुछागपुरें जइ पोद्दो
 तो, तिहां कुमरें सर्वे लोकनी नजरे देखतां सर्वनी साखें दृष्टि राखीने हारना महिमानो गुण देवाडी राधा
 केप साध्यो ॥ १३ ॥ ॥ नेने जयसुंदरीये परमाज्ञा पदेरावीने वयो नेवारे राजाये वियाह करीने पुत्री परमा

नी, गङ्गा (ताम्रद्वज के०) ते गङ्गाया श्रीदेवा आनासर्मा सुजस उग्रद पर्वक रक्षतो द्वयो ॥ १४ ॥
 अथे श्रीपालनो मायत जे मामो राजा तेणो वाणापुरी श्रीपालने जोगने अर्थ (पेसिया के०)
 मोलया एवा जे विनीत एटले विनयवत (नर के०) मनुष्य ते (आणाकाज के०) राजानी आ
 शाने फाजें तिदां आय्या, अने नञा लीलावंत कुमरने मया, तेवारे कुमरे पण पोतानी परपोली
 मनीमो जिदां जिदां इती तिदांयी अधिके देजें करी माणसो मोकलीने तेडाची लीली, तेपण पोताना
 भुजु सतिन तिदां आयी पोखोती ॥ १ ॥ ॥ तिदां (दय के०) घोडा, (गय के०) गज ते दायी,

॥ दाल आठमी ॥ वन्यो रे कुंअरजीरो सेहरो ॥ ए देवी ॥ दवे माउल नृप पेसिया,
 आय्या नर आणाकाज रे ॥ विनीत ॥ लीलावंत कुंअर नलो ॥ ए आंकणी ॥ कुंअर
 पण निजगुंदरी, तेडाची अधिके देज रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ १॥ सैन्य मलयुं तिदां
 सामद, दय गय रथ जड चतुरंग रे ॥ वि० ॥ तिण संयुत कुंअर ते आवियो, वा
 णाचिध पुर अति चंग रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ २ ॥ आणंदियो माउल नरपति, तस
 सिरि नर सुंदरी देल रे ॥ वि० ॥ आपे राज श्रीपालने, करे विधि अजिपेक

॥ १ ॥ (नर के०) नट ते सुनटो, ए चतुरंग एटले चार अंगालुं अर्थात् चार प्रकारुं सैन्य
 ॥ २ ॥ (ली० ॥ १॥) एटले एकरुं ययुं. ते चतुरंग सैन्ये करी संयुक्त एवो श्रीपालकुमर, अत्यंत (चंग
 ॥ ३ ॥ (ली० ॥ २॥) एटले एकरुं ययुं (अजिपे के०) नाम जेनुं एवा नगरने विपे आय्यो ॥ २ ॥ ॥
 ॥ ४ ॥ (ली० ॥ ३॥) श्रीपालनी (सिरि के०) लक्ष्मी अने नञी श्रेष्ठ एवी सुंदरीयो जे स्त्रीयो
 ॥ ५ ॥ (ली० ॥ ४॥) मामो राजा, जे श्रीपालनो मामो थाय, अने सत्सरो पण थाय.
 ॥ ६ ॥ (ली० ॥ ५॥) अजिपेक विरोध करीने श्रीपालने राज्य पाटें थापतो हवो ॥ ३ ॥

तिरु श्रीपाल, गिंदासन अगर पंगो यको (वर दे०) श्रेष्ठ एता नाने (करीट के०) मुकुट
 मंगो करी (विनाज के०) पणुं सोहिये एटजे लोने जे. पत्नी (वर दे०) प्र्यान चामर अने नत्र
 शिर अगर पया जे, ते चामर सपेत होय जे, अने हुंसपदी पण सपेत होय जे, माटे कनि उयेका
 दरे जे के, श्रीपालना मुखरूप कमजने ये चामर रूप (मराल के०) हुंस (अनुसरत के०) आश्रयतां
 जे ॥ ४४ ॥ पत्नी जे धज, इदि अने परिवारे करी पोताथी कांझ न्यून होय तेने सामंत राजा
 रुदिये, तेना सोज सामंत ते जन्तिये करी. सहित धरा जेनी मेयामां तत्पर रहेजा ते माटे सोल

विशेष रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ ३ ॥ सिंहासन वेगो सोहिये, वर द्वार किरिड विशाल
 रे ॥ वि० ॥ वर चामर उत्र सिरें धर्यां, मुखकज अनुसरत मराल रे ॥ वि० ॥
 ली० ॥ ४ ॥ सोले सामंतें प्रणमिये, हुय गय मणि मोतिय भेट रे ॥ वि० ॥ चतुरंगी
 सेनाएं परवखो, चाले जननी नमवा नेट रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ ५ ॥ गाम ठामें
 आयंतडो, प्रणमितो जूंप सुपवित रे ॥ वि० ॥ जेटीजंतो बहु भेटणें, सोपारय
 नगरें पदुत रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ ६ ॥ ते परिसर सैन्यें परवखो, आवासें ते श्री

सामंतें प्रणमिजतो, पला घोडा, हाथी, मणि रत्न, माणक अने मोतीयोनां भेटणां लइने
 पत्नी चतुरंगी सैन्यायें परवखो यको (नेट के०) निधयेंथी पोतानी जननी जे माता तेने नम
 याने माटे उणापुर नगरथी चाखो ॥ ५ ॥ ॥ ते श्रीपाल गाम स्थानकें आगतो पवित्र राजायें
 प्रणमितो (पदु के०) पला प्रकारना भेटणायें जेटीजंतो एटजे भेटणां नी नेटो लेतो यको मार्ग
 ते जलपन करतो अनुसरें सोपारक नामा नगरें आथी पोहोतो ॥ ६ ॥ ॥ ते श्रीपाल (सैन्यें के०)
 सैन्यना परिवारे परवखो यको सोपारक नगरना पगिर एटजे समीचें आलीने (आगतें

એટલે કામદેવની પહેલી ઝે, તે શા અપરથી જાણવામાં આવ્યું? એવી કોઈ આજ્ઞા કરે, તો તેને
 ખતર કહે ઝે, કે જગતમાં પંડપદ્માદિક એટલે પંડ સરખું ગદન ઝે, કમલની પાંચડી સરખાં નેત્ર
 ઝે, એવી રીતે ય્યગ્યગ્રંથની અપમા આપીને પળી સ્ત્રીયાદિકના રૂપનું ગર્ણન કરાય ઝે, પરંતુ તે તો
 સર્વ કલંકાદિ દૂષણોં કરી દૂષિત ઝે, માટે એ કુમરીને (ઝ્યંમેં કે૦) ગરીરેં તો તે સર્વેં અપમાનને
 દૂષગીને ત્રિતી લીધાં ઝે, તેથી એ કુમરીની જોડી જેવી જગતમાં ધીજી કોઈ સ્ત્રી નથી, માટે જાણી
 યેં ઝેયેં, જે એ કુમરીનું રૂપ તે પતુર મદનરુત્તજ ઝે. યલી કોઈ શંકા કરે, કે મદનને રચનાચતુર
 શા વાસ્તે કહો ઝો? તેનો ખતર કહે ઝે, કે સર્વથી સૂક્ષ્મ પરમાણુ ઝે, તે પરમાણુ રૂપ મન જાણ
 નું, તે મનમાંહે પ્રવેશ કરીને વિકાર અત્પન્ન કરી સર્વેં ઈશ્વરાદિક દેવોનાં ચિત્તને પણ દુરણ
 કરી લીધે ઝે, એવો એ કંદર્પ ઝે. તે માટે એને અત્યંત ત્રિપુણ કહ્યો, તેની કરેલી એ સુંદરી રૂપ સૃષ્ટિ
 ઝે. પરંતુ યુતિ જે વેદનો ધ્વનિ વેદાન્યાસ તેનો નિરંતર નિર્ધોષ કરવો તેણે કરી જહરૂપ થયેલો
 કારણ કે લોકોક્તિયેં પણ અત્યંત કેવલ વેદપાઠી જે હોય, તેને ઘોરપ્રાય કહે ઝે, એટલે વેદીયો
 ઘોર કહેવાય ઝે, તેમાટે વેદપાઠ જણી જણીને જહરૂપ થયેલો એવો જે બ્રહ્મા તેની રચેલી એ
 ન કહી. યદ્યપિ કોઈ કહેશે કે, સકલ જગત સૃષ્ટિનો અધિકાર તો બ્રહ્માને ઝે, તો એ સુંદરીરૂપ, બ્રહ્મા
 રૂત કેમ ન કહી? તેનો દેહુ કહે ઝે. જે જણી (તેહની કે૦) તે યુતિમાં જહ થયેલો જે બ્રહ્મા
 તેની રચના, તેતો (સકલ કે૦) સથલી સર્વેં જગતમાં સર્વેં સ્થજે (સમાન કે૦) માનેં કરી સહિત એટલે
 પ્રમાણે સહિત ઝે, અર્થાત્ત એકાકની જોડ મલી થાવે ઝે, માટે અપમાયેં સહિત કહેલી ઝે. કારણ
 કે (અપમાનેન સહિતં સોપમાનં) એટલે અપમાનેં કરી જે સહિત હોય, તે સોપમાન કહ્યેં. (ઇમેં
 તુ નિરુપમાના નિર્ગતં અપમાનં યસ્યાઃ સા નિરુપમાના તેન મદનરુત્ત સૃષ્ટિક્રિયતે) એટલે આ તિ
 લક્ષણુંદરી તો ગુણું ઝે અપમાન જેના થકી એવી ઝે. તે માટેજ આ તિલકસુંદરી કંદર્પમૃષ્ટિ ઝે, એટલે
 અપમાસહિત હોત. તો એને પણ ઘટ્ટારુત્ત કહેન, પરંતુ આ કુમરીનું રૂપ તો અપમાસહિત અતિ

અગ્રજીત ને માટે એને મદનરુત કહી. ખતાવતા એ કન્યા યજ્ઞીજ રૂપવંત ને ॥૧૦॥ ॥ તે કુમરીને દમણાં વીર્યપ્રદ જે સર્વે તેણે મેમેલી ને, તેના ધણા પ્રકારના ઉપચાર પડતે ઉપાય કર્યા, મણિ તથા વિસદ્દર ફુલિંગ ક્ષ્યાદિ મંત્ર તેમજ ઔષધ પણ ઘણાં આપ્યાં. તો ધણ લગાર માત્ર ગુણ થયો નહી ॥૧૧॥ ॥ તે માટે હુએ પીછ્યો થકો તે કુમરીનો પિતા જે મદ્દસેન નામે રાજા તે એ કા રણ માટે ફર્યો તમારી પામેં આવી ક્યસો નથી, પરંતુ વીજો કોઈ પણ યાત તમેં ગણજો નહી ॥૧૨॥ ॥ એવું પ્રથમનું ઘોડાનું સાંજનીને શ્રીપાલ રાજા કહે ને કે, તે કુમરી કિહાં ને, મને દેખાડો, તો તેનો

માન રે ॥ વિ૦ ॥ લી૦ ॥ ૨૦ ॥ દીદ્દપીઠેં દંસી સા સુતા, કીધા વહુવિથ ઉપચાર રે ॥ વિ૦ ॥ મણિ મંત્ર ઓપધ વહુ આણિયાં, પણ ન થયો ગુણ તે લગાર રે ॥ વિ૦ ॥ લી૦ ॥ ૨૧ ॥ તે માટે હુએ પીછ્યો, મદ્દસેન નૃપતિ તસ તાત રે ॥ વિ૦ ॥ નથિ આ ઘ્યાં ફર્યાં એ કારણેં, મત ગણજો વીજો ઘાત રે ॥ વિ૦ ॥ લી૦ ॥ ૨૨ ॥ રાજા કહે કિહાં ઠે દાલવો, તે કીજેં તસ ઉપગાર રે ॥ વિ૦ ॥ એમ કહી તુરગારૂઠેં તિણેં, દીઠા જાતાં વહુ નર નાર રે ॥ વિ૦ ॥ લી૦ ॥ ૨૩ ॥ સમજાનેં લેઈ જાતી જાણી, તિહાં પહોતો તે નરનાદ રે ॥ વિ૦ ॥ કહે દાલો મુજ હું સજ કરું, મૂરવિતને મ

ઉપકાર કરીયેં એમ કહીને સેવકને મોકલી અથ મગાવી (તુરગારૂઠ કે૦) ઘોડા ઉપર અસાર થયો, તેવારેં તેણેં નગરની વાદેર ઘણા પુરુષોના સમૂહને જાતા થતા દીઠા ॥ ૨૩ ॥ પછી રાજા, પ્રયાન તથા નગર લોકનાં ઘુંદ મલીને કુમરીને સમજાને લઈ જાતી સેવકના મુલથી જાણીને તે (નરનાદ કે૦) નરનો નાથ શ્રીપાલરાજા તિહાં પોહોતો, અને કહેતો હયો કે, કુમરી મુજને દેખાડો, તો હું તેને સાજી કરું. પરંતુ મુર્છા પામેલી ને તેને વાદ વેશો નહી ॥૨૪॥ ॥ તેણે

श्रीपादगजाना कागाथी कुमरीनी मद्रियने तेजिज धानठे एगीये मुह्री, तेगारे श्रीपाले क्षारना
 धवणने अनिपेक करीने मे कुमरीने सळ करी, एटले साजी करी, तेगारे नरनाज ते कुमरी सर्वलोक
 ना चित्ती सायें आलस मोडी निपेक परी पेडी यइ. इहां नागार्थ ए जे. जे कुमरी मरण पामगाथी
 राजा आरे वेइले नगरगाथी प्रमुख सर्व लोकना चित् वितानुर यइने पडी ग्यां द्तां, ते श्रीपाले आ
 चीने जेगारे कुमरीने जीवती करी, तेगारे सर्वलोकना चित् जे उदास यइने पडी ग्यां द्तां, ते उठ्यां,
 एटले सर्व लोकना चित् ल्यानंदमय थयां, चिकसर थयां, तेथी ते सर्वलोकना पडी गयेलां चित् पण
 येनां थयां, माटे ए कुमरी सर्वलोकना चित्ती सायें निपेक धरीने वेगी यइ. एम कहुं ॥ १५ ॥

दियो दाद रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ १४ ॥ मद्रियल मूकी ते थानिकें, करी द्वार नमण अ
 निपेक रे ॥ वि० ॥ सज करि सवि लोकना चित्तगुं, यइ वेठी धरिय विवेक रे ॥
 ॥ वि० ॥ ली० ॥ १५ ॥ मद्रसेन मुदित कहे राजियो, वठ तुजनें ए शुं होत रे
 ॥ वि० ॥ जो नावत ए वडजागियो, न करत उपगार उद्योत रे ॥ वि० ॥ ली० ॥
 ॥ १६ ॥ तुज प्राण दीयां वे एदने, तुं प्राण अधिक वे मुक रे ॥ वि० ॥ एदने तुं

तेगारे मद्रसेन नामें राजा ते (मुदित के०) हर्षवंत थयो थको पोतानी पुत्रीने कहे जे, के हे वत्स !
 तुजनें दुमणां आ ठेकाणे शुं थात !! जो आ मद्रोटा नाग्यनो धणी श्रीपाल इहां नही आबत, थने
 तेदारा उपर उपकाररूप उद्योत नही करत, तो थमैं तुजने मरण पामेली समजीने थप्रिंसकार
 करत ! ॥ १६ ॥ माटे हे पुत्री दुमणां तदारां प्राण जतां द्तां ते ए श्रीपाल राजायें तदारां प्राण
 दीयां जे, थने मद्रारे तो मुं मद्रारा प्राण यही पण अधिक ताद्वी जो, थने ए श्रीपाले तुजने मर
 णात नापवी वषावी रावी. माटे नवावापनेडतित जतां माटे मद्रारे मुं ए श्रीपालागजाने केरी गटे

ने, ए मद्दारा दृश्यन् (गुरु के०) विचार चिंतन ने, त मु ॥ ११ ॥
 ॥ ११ ॥ ॥ मद्दारेन गजायं पोतानो पृथ्वीने एनी रीनं कदेतां यहां (ते के०) ते कुमरी (स्निग्ध के०)
 स्नेहास्ती, मग्ग, मग्गंत अने (मुग्ध के०) नइक जोली एनी (दृग्ध के०) दृष्टियं करी (श्रीपा
 ल के०) श्रीपालप्रार्थं (वेल्ता के०) वेल्ता यही मनमां चिंतनना लागी के मद्दारा प्रेमनी गति
 (मद्दरे के०) ए श्रीपालानी सार्थं (असराल के०) अराल ने, अग्निन ने, अग्नाय एटले मुल्यकी
 कही जाय नद्री एनी ने. इहां मुग्धपर्व करी गरु कटाक्षारि क्रियावैश्वर्य सद्धित पणानो अमुदय रा
 यणो, एटले कामकीरा प्रफुल्ल विषय रसमां आसक दूजी भइ नयो. समणां नगरीयननो अक्रम
 ने गालगारया विग्गी योनानस्थानी प्राप्तिनो अगसर ने, एने गपलंरि कहीयें, माटे अवि

क घटे, ए जाणे हृदयनुं गुरु रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ १७ ॥ स्निग्ध सुग्ध दृग्
 इम कंदतां ते श्रीपाल रे ॥ वि० ॥ मन चिंते मद्दारा प्रेमनी, गति एद्
 असराल रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ १८ ॥ जो प्राण कहुं तो तेदूथी, अधिको

मना ने, जो संपूर्ण विज्ञापितयोगना होय तो, ते गरु कटाक्षारि क्रियामां विदग्ध होय.
 विज्ञापितने ज्ञान प्रगट न पाय, अने आ तो दूजी सुग्धा ने, तेथी एना नेत्र
 ॥ १८ ॥ श्रीपालने जोयो, ते जोतांज पूर्वतय राग संबंधी कोइ गचने कक्षामां न आने एयो
 रानीय परम प्रेमोद्भूत यमो, तेने अचुनगीने कुमरी मनमां चिंतयना लायी के, मद्दारे ए श्री
 ॥ १९ ॥ सायं प्रेमना रंगरंगी कोइ असराल एटले अकलंगति वेलाय ने. ते विचार आगल कदेने ॥ १९ ॥
 एने पूर्वी कहेतो नातनेज दृढाने ने, विजनी आत्मविशेष तेने प्रेम कदे ने, ते इहां कुमरी विचारे
 ने जो ए एटले स मद्दारां प्राण कहुं तो ते पण ठीक लागतुं नथी, आ माटे? जे प्राणथी पण

અગિયો એવી અપ્રેમ પ્રેમ અપણે છે, માટે પ્રાણ વધું તો તેથી પ્રેમ અગિયો કેમ (અગિયો કેમ) જા
નીયે? કેમ કે પ્રાણ હોય તોજ પ્રેમ થવે છે, પણ પ્રાણ વિના પ્રેમ થતો નથી, એ લેખે તો પ્રાણ થતી
પ્રેમ અધિકો ન થાય, ત્યારે તો પ્રાણ અને પ્રેમ વેદુ તુલ્ય થાય, અને જગતમાં તો પ્રાણ થતી પ્રેમ
અધિક દેખાય છે, કેમ કે? ધણા જનો તો પ્રેમને અર્થે પ્રાણ ગમાવે છે, પરંતુ સફળ પુરુષો પ્રાણને
અર્થે પ્રેમ નિર્ગમતા નથી ॥ યતઃ ॥ ધન દેહ જીવ રણિયે, જીવ દર્શ સ્વીયે લાજ ॥ પ્રાણ લાજ દોય
શીતીયે, એક પ્રેમકે કાજ ॥ ૧ ॥ એવી રીતે તો પ્રાણને પ્રેમ રૂપ કહેતાં થનહું નથી. એ અપેક્ષાએ
તો પ્રાણથી પ્રેમ અધિક થયો દેખાય છે, અને જાણવામાં પણ પ્રાણથી પ્રેમ અધિક આવે છે. એમ
વિચારતાં તો પ્રાણ અને પ્રેમ વેદુ નિન્ન થાય છે, અને એ રીતે જો પ્રાણ અને પ્રેમ એ વેદુને નિન્ન
કહું, તો અનુભવ કેમ મહે? એટલે વેદુને નિન્ન કહું તો અનુભવ મલતો નથી, કારણ કે પ્રાણ વિના

કિમ લાક્ષીયં પ્રેમ રે ॥ વિ૦ ॥ કહું નિન્ન તો અનુભવ કિમ મિલે, અવિરુદ્ધ ભ્રમ
ય ગતિ કેમ રે ॥ વિ૦ ॥ લી૦ ॥ ૧૯ ॥ એમ સ્નેહલ સા નિજ અંગજા, શ્રીપાલ કરે

પ્રેમને જાણનારો કાણ હોય? પ્રેમને જાણનારાં તો પ્રાણજ છે, તેથી જે વસ્તુ જેથી અનિન્ન હોય
તેનોજ અનુભવ થાય છે, પણ નિન્ન વસ્તુનો અનુભવ ન થાય. જો નિન્ન વસ્તુનો અનુભવ માનીયે તો
અતિ પ્રસંગ થાય છે, અને પ્રેમનો અનુભવ તો મુજને થાયજ છે. એમ પરસ્પરે વિરોધી નિન્નાનિન્ન સ
રૂપ છે. તે એ પ્રેમ પદાર્થને ચિયે એકત્ર સમાવેશપણે અવિરોધનાર્થે કેમ રહ્યો છે? અતઃપ્રવ એટલાજ
કારણ માટે જાણું હું, જે મહારા પ્રેમની ગતિ એ શ્રીપાણની સાથે કોઈ (અસરાલ કેમ) કોઈયે કલ્પી
જાય નહીં, એવી અચ્છ છે, અલોકિક છે. ઇતિ નાવાર્થઃ ॥ ૧૯ ॥ ॥ એમ એ પ્રકારે સ્નેહલ તે સ્નેહરમે
સદિત એટલે સ્નેહ કરી અજ્ઞાત પામતી પ્રેમસુખાનિધુનિમગ્ન એટલે પ્રેમરૂપ અમૃત તદ્વપ સમુદમાં નિમગ્ન
એવેવી એવી (પા કેમ) ને પોતાની પત્ની જે નિન્નકલ્પદરી તેને મહાનેન ગજાવે શ્રીપાણને આપે શીધી.

(सा के०) ते कन्या श्रीपाले परणी, एटले पाणिग्रहण कहुं, तेवारें (तस के०) तेना मज्जायायी (अ
 तिअनुतरूप के०) अत्यंत अनुत रूपने धरनारी एवी आठ स्त्रीयो थइ. तेनां नाम कहे ठे. १ मदन
 सेना, २ मदनमंजूषा, ३ मदनमंजरी, ४ गुणसुंदरी, ५ त्रैलोक्यसुंदरी, ६ शृंगारसुंदरी, ७ जयसुंदरी,
 ८ तिलकसुंदरी. ए आवनां नाम जाणवां, तथा शृंगारसुंदरीनी पंभिता प्रमुख पांच सखीयोहुं पा
 लिप्रहण कहुं. ते पण पांच स्त्रीयो जे, परंतु इहां ते शृंगारसुंदरीनी अंतर्गत आनी, ते माटे ए
 कज शृंगारसुंदरी गणीने आठ स्त्रीयो श्रीपालनी साथें ठे, तथा प्रथमनी परणेली मयणासुंदरी ते
 उरूपणीमां ठे माटे ते सहित सर्व नव स्त्रीयो जाणवी ॥ १० ॥ ॥ द्वये इहां श्रीपाल यद्यपि
 आठ स्त्रीयो सहित ठे तथापि नवमी मयणासुंदरीने मलया माटे उत्कंठित यको तिहांची आगल
 प्रमाण करवाने बांझे ठे. तिहां कवि उपमा कहे ठे के, जेम मित्रा, तारा, बला, दीप्ता, स्थिरा, कांता, प्रज्ञा,

दिए नूप रे ॥ वि० ॥ परणी सा आवे तस मली, दयिता अति अनुत रूप रे ॥ वि० ॥

॥ ली० ॥ १० ॥ अडदिठिसहित पण विरतिने, जिम वंठे समकितवंत रे ॥ वि० ॥

परा. ए आठ दृष्टि सहित जे सम्यग्दृष्टि जीव ठे, ते पण जेम नवमी विरतिने बांझे ठे. तथा चली
 पांच समिति ने त्रण युति ए आठ प्रवचनमाता सहित सुनीश्वर होय ते नवमी समताने ते गुणवंत
 मुनि जिम बांझे ठे, तेम श्रीपालराजा जो पण आठ स्त्री सहित ठे, तो पण नवमी मयणाने
 मलया चाहे ठे. आर्द्धा कोइ पूठे के, आवदृष्टिसहित जे होय ते विरतिपणाने इहे एम कहुं, तो
 हुं आठ दृष्टिंत पुरुष जे ठे ते विरति पणायी रहित ठे? के चली विरति पणानी बांठा
 करे ठे? एना उत्तरमां कोइक एम कहे ठे के, नावविरतिने इहे ठे, एहुं कहे ठे ते
 यत्किंचित् जाणवुं. केम के दृष्टिंतने जे विरति पणुं होय ते नावथीज होय ठे. तथा चली कोइक
 एम पण कहे ठे के, आवदृष्टि सहित अविरति सम्यग्दृष्टि पण होय तेमाटे ते विरतिपणाने इहे

अधिको एनी उपर प्रेम उपजे ठे, माटे प्राण कहुं तो तेथी प्रेम अधिको केम (लखियें के०) जा एथिं? केम के प्राण होय तोज प्रेम वने ठे, पण प्राण विना प्रेम वनतो नथी, ए लेखे तो प्राण यकी प्रेम अधिको न थाय, त्थारें तो प्राण अने प्रेम वेहुं तुल्य थाय, अने जगतमां तो प्राण यकी प्रेम अधिक देखाय ठे, केम के? घणा जनो तो प्रेमने अर्थ प्राण गमावे ठे, परंतु सज्जन पुरुषो प्राणने अर्थ प्रेम निर्गमता नथी ॥ यत्तः ॥ धन देइ जीव रक्कियें, जीव दई रखीयें लाज ॥ प्राण लाज दोय दीजीयें, एक प्रेमके काज ॥ १ ॥ एवी रीतें तो प्राणने प्रेम रूप कहेतां वनतुं नथी. ए अपेक्षायें तो प्राणथी प्रेम अधिक थयो देखाय ठे, अने जाणवामां पण प्राणथी प्रेम अधिक आवे ठे. एम विचारतां तो प्राण अने प्रेम वेहुं निन्न थाय ठे, अने ए रीतें जो प्राण अने प्रेम ए वेहुने निन्न कहुं, तो अनुभव केम मले? एटले वेहुने निन्न कहुं तो अनुभव मलतो नथी, कारण के प्राण विना

किम लखीए प्रेम रे ॥ वि० ॥ कहुं निन्न तो अनुभव किम मिले, अविरुद्ध उन्न
य गति केम रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ १९ ॥ इम स्नेहल सा निज अंगजा, श्रीपाल करे

प्रेमने जाणनारो कोण होय? प्रेमने जाणनारां तो प्राणज ठे, तेथी जे वस्तु जेथी अन्निय होय तेनोज अनुभव थाय ठे, पण निन्न वस्तुनो अनुभव न थाय. जो निन्न वस्तुनो अनुभव मानीयें तो अति प्रसंग थाय ठे, अने प्रेमनो अनुभव तो मुज्जे थायज ठे. एम परस्परें विरोधी निन्नानिन्न स्व रूप ठे. ते ए प्रेम पदार्थने विपे एकत्र समावेशपणे अविरोधनावें केम रह्यो ठे? अतएव एटलाज कारण माटे जाणुं ठुं, जे महारा प्रेमनी गति ए श्रीपालनी साथें कोइ (असराल के०) कोइयें कली जाय नही, एवी अकल ठे, अलौकिक ठे. इति नावार्थः ॥ १९ ॥ ॥ एम ए प्रकारें स्नेहल ते स्नेहर्म संहित एटले स्नेहें करी वलास पामती प्रेमसुधातिनिमिम एटले प्रेमरूप अमृत तद्रूप समुद्रमां निमिम थयेली एवी (सा के०) ते पोतानी पुत्री जे तिलासुंदरी तेने सस्नेह वाजाय श्रीपालने साथें बीजी.

(मा के०) ते कन्या श्रीपाले परणी, एतेने पाणिप्रदण कर्तुं, (१५) नैना मलयायी (अ
 ५०) नैना मलयायी (अ ५०) नैना नाम कहे ते. १ मदन
 तिअनुतरु के०) अत्यंत अजुत रूपने धरनारी एवी आठ स्त्रीयो थइ. तेनां नाम कहे ते. १ मदन
 मेना, २ मदनमंजूषा, ३ मदनमंजरी, ४ गुणासुंदरी, ५ श्रेणीसुंदरी, ६ शृंगारसुंदरी, ७ जगसुंदरी,
 ८ तिलकसुंदरी. ए आठनां नाम जाणयां, तथा शृंगारसुंदरीनी भक्तिता प्रमुल पांच समीयोनी पा
 निप्रदण कर्तुं. ते पण पांच स्त्रीयोज ते, परंतु इहां ते शृंगारसुंदरीनी अंतर्गत आली, ते माटे ए
 कज शृंगारसुंदरी गणीने आठ स्त्रीयो श्रीपालनी साथें ते, तथा प्रथमनी पणेली मयणासुंदरी ते
 उक्तयणीमां ते माटे ते सद्धित सर्व नय स्त्रीयो जाणयी ॥ ३० ॥ ॥ दो इहां श्रीपाल यद्यपि
 आठ स्त्रीयो सद्धित ते तथापि नयमी मयणासुंदरीने मलया माटे उल्लंघित थको तिदांश्री आगज
 प्रयाण करवाने वांछे ते. तिदां कनि उपमा कहे ते के, जेम मित्रा, तारा, वज्रा, वीता, स्थिरा, कांता, प्रजा,

दिए चूप रे ॥ वि० ॥ परणी सा अठे तस मली, दयिता अति अजुत रूप रे ॥ वि० ॥
 ॥ ली० ॥ ७० ॥ अडदिठिसद्धित पण विरतिने, जिम वंछे समकितवंत रे ॥ वि० ॥

परा. ए आठ दृष्टि सद्धित जे सम्यग्दृष्टि जीय ते, ते पण जेम नयमी विरतिने वांछे ते. तथा गली
 पांच समिति ने त्रण युति ए आठ प्रयचनामाता सद्धित सुनीश्वर दोष ते नयमी समताने ते गुणवंत
 मुनि जिम वांछे ते, तेम श्रीपालराजा जो पण आठ स्त्री सद्धित ते, तो पण नयमी मयणाने
 मज्जा चाहे ते. आर्दी कोइ पूछे के, आठदृष्टिसद्धित जे दोष ते विरतिपणाने इहे एम कर्तुं, तो
 आठ दृष्टिवंत गुरुय जे ते ते विरति पणायी रद्धित ते? के गली विरति पणानी वांछा
 ते? एना उनरमां कोइक एम कहे ते के, जावविरतिने इहे ते, एणुं कहे ते ते
 चित् जाणवुं, केम के दृष्टिवंतने जे विरति पणुं दोष ते जावयीज दोष ते. तथा गली कोइक
 एम पण कहे ते के, आठदृष्टि सद्धित अविरति सम्यग्दृष्टि पण दोष तेमाटे ते विरतिपणाने इहे

ઢે. તેપણ વત્તરનો આનાસત્ત જાણવો. જેનણી શ્રીદ્દરિન્નિદ્દસુચ્છરિત યોગદ્દષ્ટિસસુંચયંચને મતે તો ઁઘી દ્દષ્ટિ સુધી અધિરતિ સંજવે ઁ, અને ઁપરલી વે દ્દષ્ટિવાલો તો વિરતિવંતજ હોય, તેમાટે ઁહાં ઁયો વત્તર કરવો કે, જે ઁકદ્દષ્ટી પામ્યો તે અવશ્ય આઁ દ્દષ્ટિને સંજવે નિશ્ચેયી પામે, તે નણી ઁકતર દ્દષ્ટિ આગામિકનયતો ચૂતવત્ત ઁપચાર કરીને ઁક દ્દષ્ટિવંતને આઁદ્દષ્ટિ સહિત કહી વોલાવ્યો, ઁટલે ચતુર્યોદિ દ્દષ્ટિવંત તે વિરતિને ઁઘે ઁ, તે અન્નિપ્રાય ઁ. પરંતુ સાતમી આઁમી દ્દષ્ટિ વાલો વિરતિનો ઁધુક નથી. અથવા કદાપિ વિરતિ તે આ ઁકાણે સર્વ સંવર વિરતિપણું લહીયે. તે ચોદમે ગુણ ગાણે હોય ઁ, અને આઁ દ્દષ્ટિ તો તેથી પહેલીજ પામે ઁ, તેમાટે આઁ દ્દષ્ટિવંત મુનીશ્વર તે સર્વ સંવરૂપ વિરતિને ઁઘે ઁ, ઁમ કહેવું. ઁતિ સર્વ સુસ્થમ્ ॥ ૧૧ ॥ ॥ તથા શુશ્રૂપા, શ્રવણ, ગ્રહણ, ધાર

અઢ પ્રવચનમાત સહિત મુનિ, સમતાને જિમ ગુણવંત રે ॥ વિ૦ ॥ લી૦ ॥ ૧૧ ॥ અઢ બુદ્ધિ સહિત પણ સિદ્ધિને, અઢ સિદ્ધિસહિત પણ મુક્તિ રે ॥ વિ૦ ॥ પ્રિયા આઁ સહિત પણ પ્રથમને, નિત ધ્યાવે તે ઁણ યુક્તિ રે ॥ વિ૦ ॥ લી૦ ॥ ૧૨ ॥ ઁતકં વિત ચિત તેહશું, વલી જનનીને નમવા હેજ રે ॥ વિ૦ ॥ શ્રીપાલ પ્રયાણે પૂરિયું,

ણા, કહ, અપોહ, અર્થવિદ્ધાન અને તત્તવદ્ધાન, ઁ આઁ બુદ્ધિ તેણે કરી સહિત ઁવો યોગીશ્વર તે જેમ નવમી સિદ્ધિને ઁઘે ઁ, તથા અણિમા, મહિમા, ગરિમા, લઘિમા, વશિતા, ઁશિતા, પ્રાકાસ્ય, કામા વસાયિત્વ ઁ આઁ સિદ્ધિઁ ઁ, તેણે કરી સહિત જે યોગીશ્વર હોય ઁ, તે જેમ નવમી મુક્તિ જે પરમ પદ મોક્ષપદ તેને ઁઘે ઁ, (ઁણ યુક્તિ કે૦) ઁ યુક્તિયે કરીને શ્રીપાલકુમર પણ પરિણીત આઁ પ્રિયા ઁટલે આઁ સ્ત્રીયોયે કરી સહિત યકો પણ પ્રથમ પરિણીત મયણાસુંદરીને મલવા માટે નિત્ય પ્રત્યે (ધ્યાવે કે૦) ધ્યાય ઁ, ઁઘે ઁ ॥ ૧૨ ॥ ॥ ઁમ ઁક તો તે મયણા સુંદરીને મલવા માટે વલ્કંઠિત ચિત્તવાલો થયો ઁ. અને વલી પોતાની માતાને નમવાહું હેજ ઁ, તે માટે શ્રીપાલે સ

तेज थके प्रयाणने घुशियु एटले प्रयाणनी तेयारी करीने (दफा के०) जगना भंका वररायता
 दूनो ॥ २३ ॥ ॥ हूने श्रीपाल तिहूथी घाडो, ते (हय के०) घोडा, (गय के०) हाथी, (रद्द
 के०) रथ अने (नड के०) सुनट तथा मणिगन्ना, कंचन एटले सुवर्ण तेमज गली (बहुमूल
 के०) बहु मूल्यवालीं एतां (सड के०) शय्य अने (वड के०) गन्ध, एनी नखुटीनां जेठणायें करी प
 गने पगले (नुपवरें के०) श्रेष्ठ राजाजयें जेठिजो थको एटले पगले पगले राजाजने नमगतो
 थको तेमनी पामेंथी पूर्वोक्त वस्तुनां जेठनां जेतो थको ते श्रीपालनु चक्रवर्ति राजानी समान
 (खल के०) प्रगर्जन थलु. अथवा चक्रवर्तिसमान खल एटले पराक्रम थलु ॥ २४ ॥ ॥ हूने कवि,
 संज्ञायना करे ठे, के जेम अणीयाली वस्तुना उपर नार आगवाथी तेनी ऊपर रखेनी नखु परोगाइ

देवरावे दफा तेज रे ॥ वि०॥ली०॥ २३ ॥ हय गय रद्द नड मणि कंचणों, बलि सड
 वड बहु मूल रे ॥ वि० ॥ पग पग जेठिजें नुपवरें, तेहनु चक्रवर्ति सम खल रे
 ॥ वि० ॥ ली० ॥ २४ ॥ तस सैन्यचरें जारित मही, अदिपतिकणमणिगणप्रो
 त रे ॥ वि० ॥ तेषों गिरि पण जाणुं नवि गिरिया, शशिसूर नयण विधि जोत रे ॥

जाय ने. यथा “कटकैन पादः” जेम कांटो दलवो ठे, अने पण चारे ठे, तो पण कांटानी तीक्ष्णतायें करी
 ते पग कांटामांदे परोगाइ जाय ठे, तेम (तस के०) ते श्रीपालना (सैन्यचरें के०) सैन्यना चारें
 करी जारित थइ थकी बवाणी एनी जे (मही के०) एन्ची ते अदिपति जे जेपनाग, तेनी फण उप
 रना जे मणियोना (गण के०) समूह, समुदाय तेणे करी (प्रोत के०) परोगाणी, एटले परोगाइ गइ,
 (तेषों के०) तेथी जाणायें जे (गिरि के०) पर्वत ते नवि गिरिया एटले पठ्या नही ! पंछु जो ए
 एन्ची जेपनागना फणनी मणिलमां परोगाणी न होत, तो सैन्यना चारें करी एक दिवायें एन्ची
 नमी जात, तेवारें समनुमियें रहेला पर्वतादिक पण ठनी पडत, मोटे ए कवियें संज्ञायना कीधी

के, सैन्यने जारें एव्ही एक दित्रायें नमी नही, तेथी शेपनागनी फणना मणियें प्रोवाणी देखाय ठे. ए महोदुं आर्थयें सांचलीने ते समयें सूर्य थने चंड जे रात्रि दिवस श्रीपालना सैन्यने छुवे ठे, ते जालियें सूर्य चंड नथी! परंतु विधि जे ब्रह्मा तेज शशिखर एटले चंड सूर्य तडूप नयण जे नेत्र तेने निकाशीने (जोत के०) जूवे ठे, थने मनमां चिंतवे ठे के, जहुं थयुं. जे एव्ही शेपनागनी फणना मणीजियें प्रोवाइ गइ. नही तो आ श्रीपालना महोटा सैन्यना जारें जो ए एव्ही नमी जात तो तेथी मदारी फोली एव्हीनी विपमता थइ जात. एम चकित थयो थको श्रीपालना सैन्यने थद्यापि सुधी चंड सूर्यरूप चक्षुयें करी ब्रह्मा जोयाज करे ठे ॥ १५ ॥ ॥ ते श्रीपालकुमार, महर्छ देश, सोरछ देश, मेवाडदेश, वली लाटदेश, थने जोट देशना राजाउ ते सघलाउने साधतो

॥ वि० ॥ ली० ॥ १५ ॥ महर्छ सोरछ मेवाडना, वली लाट जोटना झूप रे ॥ वि० ॥

ते आव्यो सघला साधतो, मालवदेशें रविरूप रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ १६ ॥

आगमन सुणी परचक्रनुं, चरमुखथी मालवराय रे ॥ वि० ॥ जयजीत ते गढने सज करे, तेहनुं नवि तेज स्वमाय रे ॥ वि० ॥ ली० ॥ १७ ॥ कण्ड चुण्ड तण

थको मालवदेशने विपे रविरूप एटले सूर्यसमान तेजें करी देदीप्यमान एवो आव्यो, जेम सूर्य निपथ पर्वतथी उदय थयो थको हरिवास, हिमवंत, जस्तादिक क्षेत्र थने गिरियोने उद्योत करतो संथायें पाठो फरी निपथ पर्वतें पढोंचे, तेम श्रीपालकुमार पण मालव देशथी निकळ्यो हतो ते राजकुंदि, रमणी, धन, चतुरंगिणी सेनाना परियार युक्त सर्व देशोने साधतो थको पाठो मालवदेशें आव्यो. इति रहस्यम् ॥ १६ ॥ ॥ ते समयें मालवदेशनो राजा चर एटले दूतना मुखथी परचक्र एटले परराजाना सन्यनुं आगमन सांचलीने जयजीत थयो थको पोताना गढने समारया लाग्यो, कारण के तेनाथी तेनुं तेज स्वमी जकानुं नथी ॥ १७ ॥ ॥ यली ते मालवदेशनो राजा

કપડાં પટલે ગમ્યાવિક, અને ચુપડા પટલે પૂત તેલાવિક, તૂળ પટલે ધાર, કળ પટલે ધાન્ય,
 ફંચળ પટલે લાકડો અને નીર પટલે પાણી, મં સર્વેને ઘણાં સંગ્રહે, તેમજ મદ્રોટા સુન્દર જે દૂતા
 તે સન્નિધિ ચાલે, અને જે કાયર પ્રાણીઓ તે તે કંપના લાગ્યા, પણ ધેર્યંત કંપતા નથી ॥ ૨૬ ॥
 તમ ગુહ્યગણી નગરીમાં સર્વે શાલા માલવા વેગની પાસેના ગામડાના લોક શ્રાવ્ય પેલા, તેર્ણે કરી
 મંત્રીર્ણ પટલે સાંકડી થઈ લીચોલીચ ચરાણી, તેને (તથા કે) તે સમયે સમીપ પટલે ઢૂકડા
 શ્રીમાલના સુન્દર શ્રાવ્યને વીંટી લીધી, તેથી તે કેહેલી જોન્યા લાગી? કે જેમ (જલધિયંતર

કળ ઘણાં, સંગ્રહે તે ફંધળ નીર રે ॥ વિળ ॥ સન્નિધિ દોય તે સુન્દર વડા, કાયર કંપે ન
 દીધીર રે ॥ વિળ ॥ લીળ ॥ ૨૬ ॥ ઇમ ગુહ્યગણી હુઈ નગરને, લોકે સંકીર્ણ સમી
 પ રે ॥ વિળ ॥ વીંટી શ્રીપાલ સુન્દર તદા, જિમ જલધિ અંતરદીપ રે ॥ વિળાલીળ ॥
 ॥ ૨૭ ॥ મેરા દીધા સધિ સેન્યના, પદેલો હુઈ રજનીજામ રે ॥ વિળ ॥ જનની
 ઘર પદોતો પ્રેમગું, નૃપ દારપ્રજાવે તામ રે ॥ વિળ ॥ લીળ ॥ ૩૦ ॥ દાલ પૂરી
 થઈ આઝમી, પૂરણ હુઈ ત્રીજો લંભ રે ॥ વિળ ॥ હોઈ નવ પદ વિધિ આરાધતાં,

દીપ કે) સમુદ્ધની ગચમાં દીપ દોય તેમ વીસયા લાગી, પટલે જેમ સમુદ્ધના અંતરદીપની ચારે યા
 ગુણે પાણી વીંટું દોય, તેમ ગુહ્યગણીને ચારે ઘાણુયે શ્રીપાલના સેન્યે વીંટેલી જાણવી ॥ ૨૬ ॥
 તિલ્લાં શ્રીપાલરાજાવે મેરા નંદુ દીધા, તેમાં સર્વ સેન્ય ગતલું, પઠી જેવારે (રજની કે) રાત્રિનો પેદે
 લો (જામ કે) પદોર થયો, પટલે પ્રથમ પ્રદર રાત્રિ ગઈ, તેવારે (નૃપ કે) શ્રીપાલરાજા દારને
 પ્રજાવે કરીને પ્રેમસંહિત જનની જે માતા તેને નેર પદોતો ॥ ૩૦ ॥ ॥ એ આઝમી દાલ સંપૂર્ણ
 રહ, અને ત્રીજો પંદમ પણ સંપૂર્ણ થયો. એ નવપદને વિધિપૂર્વક આરાધતાં થકાં જિનરાજની નિર્મિતિ

कततो यत्तु! शिवस्यैव ध्याय, तथा ते प्राणीनोऽन्यस्य मय्यन ध्याय ॥ ३१ ॥ ॥ संम संमने निने
एषी मीजस ते श्रीश्रीगणेशनाम चरित्रं जणी, एतन्ने चरणी ने. ए श्रीजिनेश्वरनी नाणी ते कल्प
चूडनी तेन गगन मनोयोगिन पूर्ण वरनारी ने. ए जालीनी न्यागन द्वागनी मीजस तथा शेजडी
नी मीजस ते सी गणतीमां ने? ॥१॥ इति श्रीश्रीपालचरित्रे तृतीयस्कन्धस्य ध्यानावबोधः समाप्तः॥३॥
॥ श्रीपालना गगनो श्रीजो स्वंग ते अस्मिन् रसे करीने रुडी रीत प्रमाणे पूर्ण धर्मो, हवे चोयो संम

जिन विनये सुजस अखंर रे ॥वि० ॥ली०॥३॥ चौपाई ॥ खंर खंर मीजाई घणी,
श्री श्रीपालचरित्रं जणी ॥ एवाणी सुरतरुवेजडी, किसि जाख ने श्री सेजडी ॥ २ ॥
इति श्रीगन्महोपाध्याय श्री विनयविजयगणयुपकृति महोपाध्याय श्री यशोविज
यगणिपूरिते सिरुचक्रमहिमाधिकारे श्री श्रीपालचरित्रे प्राकृतप्रबंधे विमले
भरदेवेनार्पितहारप्राप्ति मनोनीष्टदायकपदकन्यापाणिग्रहण सर्वसैन्यसहितो
रजधिनीनगरीप्राप्तिप्रवृत्ति कथने तृतीयस्कंधं समाप्तम् ॥ ३ ॥ ॥
अथ श्रीचतुर्थस्कंधप्रारंभः ॥ दोहा ॥ श्रीजो खंर अखंरस, पूरण हुनु प्रमाण ॥
चोथो खंर हवे वरणवु, श्रोता मुणो सुजाण ॥ १ ॥ श्रीस धुणवे चमकिनु,
रोमांचित करे देह ॥ विकसितनयनवदन मुदा, रस दिये श्रोता तेह ॥ २ ॥ ॥

गर्णवुं हुं, ते से सुजाण! एतन्ने चतुर श्रोता जनो! तमें सांजतो ॥१॥ ॥ हवे सुजाण श्रोतानां
लाहणो कहे ने. जे थपे सांजतो यको चमत्कार पामी, अचणसरथी मस्तक धुणवे, यने जेना श
रीली रोमतानि प्रज्ञास पामे, एतन्ने रोम कनां ध्याय, तथा नयन जे चहुं यने वदन विकर ध्याय,
हुं रूरी ते श्रोता एत थपे, अथवा नेत्र विकर ध्याय, यने वदन जे घुल ते हने, एको श्रोता

લોય, તે વ

કલા પ્રમા

દ્વયવાલો

પ જે શ્રા

સ્વજનની

તેની ચર

સરાયે

આગલ નક્કા જે વાંચનાર, તેની

દે શું કરે? તેમ જે શ્રોતા કહણ

જેમ આંધળા આગલ દર્પ

જેમ વહેરા આગલ ગીતગાન કરવાં, તે વ્યર્થ થાય, તેમ મ

જેમ ત્રણેની કથાઈ કરવી તે વ્યર્થ છે. એ ત્રણેની એકજ રીત છે. માટે

મતિ પોતાની જાય ॥ ટપલો

તમે સહ્ય થઈ કાન વેડ

જાણજ શ્રોતા આગલે, વક્તાકલાપ્રમાણાતે આંગે ઘન શું કરે, જે મગસેલ પ્રાપણ

મૂલ્ય આંગે રસકથા,

શ્રોતા દીજે કાન ॥ શું જે તેલને

કાપ્રા સપાંતાં થાય ॥ લૂને

બાળ પથેલી ॥ ધન વિન વેઠા ધન

વેચી ॥ વલિયો જે આ

તે વાળ નોક, તેના

આગલ નક્કા જે વાંચનાર, તેની

દે શું કરે? તેમ જે શ્રોતા કહણ

જેમ આંધળા આગલ દર્પ

જેમ વહેરા આગલ ગીતગાન કરવાં, તે વ્યર્થ થાય, તેમ મ

જેમ ત્રણેની કથાઈ કરવી તે વ્યર્થ છે. એ ત્રણેની એકજ રીત છે. માટે

મતિ પોતાની જાય ॥ ટપલો

મતિ મેં જ હે માતાના ઘરને દારેં જનો રાગો. તિલ્લે પોતાની માતાનું તપા મળ્યાનું રીતું જે માંતો માંતે
 ધોતલું ધાપ છે, મેં મગન સ્નાને છે. તિલ્લે કમલપ્રજ્ઞા મયળા ગ્રયેં એમ રહેને જે કે, હે ગદ્દુ ! મદારા
 વિષમી એ દુઃખ વર્ણુ છે. ભુદુઃખ છે ? તે ત્યાગન કહે છે ॥૧॥ ॥ હે પરચક્ર જે યીજા રાજાનું લાસઠર
 મેળે જ્યાનીને જ્યા નગરીને નીંટી છે, મેળી સપજો લોક દ્વાજસ્થોત્ર ષડ રહ્યોં છે. માટે હને ત્યા સ્થાનકે
 શુ સામીયે ! ત્યાપણી સી ગતિ ષાશે ? ત્યાપણી તો ઠીક; પરંતુ મદારા મુતનેં એટલે પુત્રનેં સુલ્લ દોજો,
 એટલે પુત્રાન રાજો. યીજો સર્વે પોચો, એમ કહું. હલાં કાંઈ પૂછે, કે કમલપ્રજ્ઞા પોતેં સમકેતધારી

વાસ હુવાર, વયળ મુળે શ્રીપાલ સોદામણો જી ॥ કમલપ્રજ્ઞા રે કહે એમ, મય
 ણા પ્રતિ મુજ ચિત્ત એ હુલ્ક ઘણો જી ॥ ૧ ॥ વોંટી છે એ પરચક્ર, નગરી સઘલોં હ લોક
 દિલ્લોલિયો જી ॥ શી ગતિ દોશે હણ ગામ, મુતનેં સુલ્લ હોજો યીજો ઘોલિયો
 જી ॥ ૨ ॥ ઘણા રે દિયસ થયા તાસ, વોલિન તુજ જે ગયોં દેશાંતરેં જી ॥ હ
 જિય ન આવિ કાંઈ શુદ્ધિ, જીવે રે માતા હુલ્લણી કિમ નવિ મરે જી ॥ ૩ ॥ મયળા
 રે વોલે મ કરો સેદ, મ ધરો રે જય મનમાં પરચક્રનો જી ॥ નવપદ્ધ્યાનેં રે પા

હે, તો તે સર્વે જગતવાસી જંતુને કરુણાદૃષ્ટિયેં જોવે છે, તો પોતાનાને કુશલ વાંતે, થ્યને થપરને
 પોણું એમ કેમ કહે ? તેને ઝનર થાપે છે. કે એળેં જે ઘોલ્યો એવો શબ્દ કહ્યો છે, તે સ્થનિષ્ઠિત તન,
 પન, યદ્વાદિક આશ્રયી છે, એટલે પોતાની માલ મિલકતને ગમે તે થાઈ એ થ્યનિપ્રાયેં કહ્યો
 છે, પરંતુ ધીજા કોઈ નગરલનાદિક આશ્રયી ઘોલ્યું કહું નથી ॥ ૨ ॥ ॥ યત્ની હે ગદ્દુ ! તદારો વાલમ
 દેશાંતરેં ગયોં છે, તેને ઘણા દિયસ ષડ મયા છે, પણ હજી લગળ કાંઈ તેની શુદ્ધિ ત્યાગી નથી,
 માટે હું તેની માતા હુલ્લણી જીવતી રહું છું, પણ મરતો કેમ નથી ? ॥ ૩ ॥ ॥ તે મોંઝી મય

णासुदरी बोलो, के दे सासुजी ! तमें मेव म करो, अने ए परसेव्यनो जय कांड पण मनमा धरो नदी. कारण के नयपदजीना ध्यान करी सर्व पाप पलायन करी जाय ते, यली एना ध्यान आगल ॥ ४ ॥ (अरि के०) शत्रु, (करि के०) दासी, (सागर के०) समुद्र, (हरि के०) सिद्ध अने (ध्याल के०) संप, (ज्यलन के०) अग्नि, (जलोदर के०) जलोदर रोग, (बंधन के०) बंधिलाहुं, ए आठ जा तिना मद्दोटा जय ते, ते सर्वे नयपदनो जाप जपतां थकां दूर नाशी जाय, अने आ ज्ञे तथा पर जे संपत्ति पामीये, तो दे सासुजी ! आ परचक्रनो जय ते नयपदना जाप आगल कोण मात्र दे ! ॥ ५ ॥ ॥ यली पण मयणा कहे ते, के दे सामिनी ! बीजा प्रमाणने कोण (खोजे के०) हुंहे ?

प पलाय, डरित न चारो ठे ग्रहचक्रनो जी ॥ ४ ॥ अरि करि सागर हरि ने व्या ल, ज्यलन जलोदर बंधन जय सवे जी ॥ जाय रे जपतां नयपद जाप, लहे रे संपत्ति इह जे परजनें जी ॥ ५ ॥ बीजां रे खोजे कोण प्रमाण, अनुभव जाग्यो सुक ए वातनो जी ॥ हुं रे पूजानो अनुपम भाव, आज रे संध्याये जगतात

अथवा परचक्रनी चिंता उपनी तेने निवारया माटे केटलाएक सुख प्राणीयो ज्योतिष, निमिना दिकनो कारण ते, तेनी खोज करे, एटले जोवे जोयरावे, ते कोण प्रमाण ? एटले एयो लोकिक हुं, ते हवे आज संध्याये श्रीजगतात एटले त्रण जगतजनने पिता समान एवा श्रीश्रद्धंत तेनी घृष, दीप, पूजा करवाना अक्सरे कोइ उपमा न आवे एयो अनुपम जाय थयो, ते एयो ते, जे अनादिकालनो ए जीव चारगतिमां त्रमण करतां अनंतीनार आवकहुं कुल पाम्यो, धर्म पण ज्ञान्यो, अने देवनी पूजा पण करी, परंतु ए जीवने विनाय दयानी बड्डल बोड्यी पण

વિશેષ રમણ હતું માટે તટુપ ધર્મ ન ઝેલ્યો, તેથી મનઝાદિકની એકાગ્રતાયે અનુપમ જાવ સહિત પૂજા હૃદય આવી નહી. તે અનુપમજાવ મુળને આજ સંધ્યાયે પરમેશ્વરની પૂજા કરતાં ધ્યાવ્યો હતો, આજ પરચક્રની ચિંતામાં મુળને એ વાતનો અનુભવ જાગ્યો, તેનું લક્ષણ આગલી ગાથાએ કરી કહે છે, તે નિષ્ઠા પરદર્શિને ધારજો ॥૬॥ ॥ એક તો (તદગતચિત્ત કે૦) જે ક્રિયા કરતો હોય તેહજ ક્રિયાનો ઉપ યોગી હોય, પરંતુ ક્ષેપ જે મનની વ્યગ્રતા તટુપ ક્ષેપક દોષાદિ યુક્ત ન હોય, ત્રીજો (સમયવિધાન કે૦) આગમનેવિષે જે વેલાયે જે વિધિ કરવાનો કહ્યો છે, તે વેલાયે તેજ કરવા યોગ્ય યુક્તક્રિયા વિધાન ક રતો હોય, ત્રીજો તત્સમયોચિત્તક્રિયા કરતો હોય, તેમાં (જાવની વૃદ્ધિ કે૦) ચિત્ત ઝલ્લસિત થાય, પરિણામધારાની પુષ્ટિ થાય, ચોથો જવ જે સંસાર તેનો અત્યંત ઘણોજ જવ ઉપજે, એટલે જન્મ ડુઃખ જરાના ડુઃખની વીક લાગે, ઇત્યાદિક જવ ઉપજે, પાંચમો (વિસ્મય કે૦) ચમત્કાર ઉપજે, એટલે તત્સમ

નો જી ॥ ૬ ॥ તદગતચિત્ત સમય વિધાન, જાવની વૃદ્ધિ જવજન્ય અતિ ઘણો જી

॥ વિસ્મય પુલક પ્રમોદ પ્રધાન, લક્ષણ એ છે અમૃતક્રિયા તણો જી ॥ ૭ ॥ ॥

યોચિત ક્રિયામાં અતિપુષ્ટર સાધ્યની કારણતા देखી ચિત્તમાં અગ્રાત પૂર્વની પરે ચમત્કાર પામે, ઠઠો (પુલક કે૦) રોમોજ્જમ હોય, એટલે પુષ્ટકારણ પ્રાપ્ત થવાથી અત્યંત હર્ષે ઉપજે, અને અગ્રિ સંસારત્રમણ જયથી રોમોજ્જમ થાય, સાતમો (પ્રમોદ કે૦) મહાહર્ષે થાય, આત્મિક સુલાનુભવ હોય. જેમ આંધલાને નેત્રનો લાજ થયેથી તથા મુજટને શત્રુ જીતવાથી જેવો પ્રમોદ થાય, તેથી પણ અધિક પ્રમોદ સમયોચિત ક્રિયા કરવામાં થાય. એ સર્વે અમૃતક્રિયાનાં (પ્રધાન કે૦) મુલ્ય લક્ષણો છે, એટલે ચિન્હે અમૃતક્રિયા જાણીયે, એ ક્રિયા, હૃદ લોક અને પરલોકે અવંધ્યફલદાયક હોય, એટલે નિશ્ચે ફલદાયક હોય ॥ ઠકં ચ ॥ સહજો જાવધર્મો દિ, શુદ્ધચંદનગંધવત્ ॥ એતજ્જન મનુષાન, મમૃત સંપ્રચક્ષ્તે ॥ ૧ ॥ શાસ્ત્રાધીલોચનં સમ્યક્, પ્રણિધાનં ચ કર્મેણિ ॥ કાલાધર્મય નિય

योसों, मृताशुष्ठानलक्षणम् ॥२॥ इति ॥७॥ ॥ माटे जेम रोगीयें अमृतनो लेगज मात्र (लहो
 के०) पाम्यो दोय, तो तेने वीजुं ओपध करवुं पडे नही, तेम संसाररूप रोंगें ग्रस्त जीनें जो एक
 वार अमृतक्रिया पामी दोय, तो पठी ते वीजां साधन कथा विना (शिव के०) मोक्ष जयामां
 ग्रहे नही, एटले अटकें नही ॥ ८ ॥ ॥ माटे हे सासुजी, एगो पूजामां मुजने जाव आय्यो, ते
 जाणें करी सोदांमणुं एटले सुंदर ध्यान में जावुं, जाणुं. ते जाव ध्यावतां ते वखतें जे मंदारा
 चिचमां आनंद आय्यो ठे, ते आनंद महारा मनने विपे दूजी सुयो समातो नथी, तेणे करी निः
 कारण एटले कारण विना कुरेणें (पुलक के०) रोमोजम थाय ठे, हयें थाय ठे. निःकारण

अमृतनो लेश लहो इक वार, वीजुं रे ओपध करवुं नवि पडे जी ॥ अमृतक्रिया
 तिम लहि एकवार, वीजां रे साधन विण शिव नवि अडे जी ॥७॥ एहवो रे पूजा
 मां मुज जाव, आव्यो रे जाव्यो ध्यान सोदांमणो जी ॥ दजिअ न माये मन
 आणंद, विण विण होये पुलक नकारणो जी ॥ ९ ॥ फुरके रे वाम नयन उरो
 ज, आज मिले ठे वालिन माहरो जी ॥ वीजुं रे अमृतक्रियासिद्धिरूप, तुरत

ते जय अने हयें ए वे निमित्त विना जेवारें पोतानी मेळें रोमोजम थाय एटले गरीनी रोमराजी
 विकसर थाय, तेवारें अकस्मात् अणचिंतयुं कोइ पण आवी वल्लन मने, एवुं निमित्तशास्त्रमां कणुं
 ठे. ते लक्षण आज मने थणुं ठे, माटे ते लक्षण वंजीयुं निःफल न थाय, पण फलदायक थणुं जोइयें.
 एम मयणा कहे ठे ॥ ९ ॥ ॥ वली मादाहं मावुं नेत्र अने मावुं स्तन फरके ठे, तेथी हुं जाणुं
 हुं. जे आज महारो वालम मने (मिळे ठे के०) मलवो. वीजुं वली आज अमृतक्रिया मुजने प्राप्त
 थइ ठे, ते सिद्धिरूप ठे, माटें तरतज फले ठे. तेमां कांइ आंतरो एटले आंतर पडे नही ॥ १० ॥

તે ઉપર ફરી સમ્યગ્દષ્ટિ જીવને દેખાડો સ્વેદ ન હોય. કેમ કે? એ રાજા કાંઈ તે કાલે જૈનનો પ્રત્યક્ષ નથી, પરંતુ ઝલતો સાહાયકારી છે, માટે લોકોને જણાવવાને અગ્નિપ્રાયે તેનું અપમાન કરવા માટે કાંઈ રાજાને કંઠે કુદ્દાહો મૂકાવી તેહ્યો નથી, પરંતુ લોકોને જાણવા સ્વરૂપ વિગ્રો પથી કર્મની પ્રતિતિ કરાવવાને શ્રેય તથા વિગ્રોપથી ધર્મના મહા અનુદય ફલ વિગ્રોપની પ્રતિતિ કરાવવાને માટે એવી શ્રવસ્થાયે તેહ્યો છે ॥ ૧૭ ॥ ॥ શ્રીપાલે તેજ વસ્તે દૂતને મુલે પ્રજાપાલ રાજાને તેહિજ રીતે કહેવરાવ્યું, (તામ કે૦) તેવારે માલવ દેશનો રાજા કોપ્યો, તેને પ્રધાને કહું, જે

ણાહું કિણ પરે જી ॥ સા કહે કંઠે ધરિય કુદ્દાહ, આવે તો કોઈ આશાતના નવિ કરે જી ॥ ૧૭ ॥ કહેવરાવ્યું દૂતમુલે તિણ વાર, શ્રીપાલે તે રાજાને વચણું જી ॥ કોપ્યો રે માલવરાજા તામ, મંત્રી રે કહે નવિ કીજેં એવું જી ॥ ૧૮ ॥ ચોથે રે સ્વંમે પહેલી ઢાલ, સ્વંમ સાકરથી મીઠી એ જાણી જી ॥ ગાયે જે નવપદ સુજસ વિલાસ, કીરતિ વાંધે જગમાં તેહ તણી જી ॥ ૧૯ ॥ દોહા ॥ મંત્રી કહે નવિ કોપિ યે, પ્રવલ પ્રતાપી જેહ ॥ નાસીને શું કીજિયે, સૂરજ સામી સેહ ॥ ૨ ॥ ॥

મહારાજ! એવડો કોપ મ કરો, ક્રોધમાં પાયવો નથી ॥ ૧૮ ॥ ॥ એ ચોથા સ્વંમને શિવે પહેલી ઢાલ તે સાકરના (સ્વંમ કે૦) કટકાથી પણ મીઠી (જાણી કે૦) કહી, તે જે પ્રાણીન ચપદના રૂડા યશને વિલાસસહિત ગાય તો તેની જગતમાં કીર્તિ વધે, તથા કવિ યશોવિજયજીયે પોતાનું નામ પણ સૂચવ્યું ॥ ૧૯ ॥ ॥ હવે માલવદેશના રાજાને તેનો પ્રધાન કહે છે. કે જે પ્રવલ પ્રતાપી પુરુષ હોય, તેની ઉપર કોષીયે નહીં. તિહાં દષ્ટાંત કહે છે. કે જેમ પંચીજનને માર્ગે ચાલતાં સૂર્યનો આકરો તાપ લાગે, તેવારે (સ્વેદ કે૦) ધૂલની પસલી જરીને સૂર્યની સાહામી નાસે, તો તે ધૂલ

પાત્રી આવી તેના પાંનાના મુલ ગર પડે, માટે યુવે સામી થૂલ નાલીને શું કરીયે? તેમ પ્રયત્ન
 પ્રતાપી ગર ક્રોધ કરવો તે પણ પોતાનેજ હુલસાવી આપ ॥ ૧ ॥ ॥ યલી પ્રથમ કહે છે, કે દે
 રાજા! અંધારું તે વેણનાયે ઉદત શબ્દે અંધકાર કહે છે, તે અંધકારની ગરે આયડળું, ઇટને
 ધ્યાની પડે. (પસરતું કે) તે માંદે નિસ્તાર પામતું, યલું એમ નહીં જે આયડીને પાતું આવી
 પડે. અર્થાત્ આકરા અંધકારને ટાંકે યલું દીપતું (ધામ કે) તેજ છે, યલું તેજ પણ (ગદામ
 પાત્રી આવી પાન લાગે, તેગરે ઇન્દ્રાદ જાય. ફલે પ્રથમે પોતાની નિપુણશ્ય રાજાને અરજ કીધી
 પાત્રી આવી પાન લાગે, તેગરે ઇન્દ્રાદ જાય. ફલે પ્રથમે પોતાની નિપુણશ્ય રાજાને અરજ કીધી
 પાત્રી આવી પાન લાગે, તેગરે ઇન્દ્રાદ જાય. ફલે પ્રથમે પોતાની નિપુણશ્ય રાજાને અરજ કીધી

॥ ૧ ॥ ॥ ગદામ પાત્રી આવી પાન લાગે, તેગરે ઇન્દ્રાદ જાય. ફલે પ્રથમે પોતાની નિપુણશ્ય રાજાને અરજ કીધી

॥ ૧ ॥ ॥ ગદામ પાત્રી આવી પાન લાગે, તેગરે ઇન્દ્રાદ જાય. ફલે પ્રથમે પોતાની નિપુણશ્ય રાજાને અરજ કીધી

અને તેને મસ્તક નમાવીયે ॥ ૩ ॥ ॥ માટે હે રાજન્ ! આ દૂત કહે છે, તે ફરીયે, અનુચિત કામ આપણી વાજા કરે છે, એટલે અણ ઘટું કામ આપણે શા માટે કરિયે ? જેહની વેલા એટલે જેનો અગર તેનીજ રક્ષા એટલે સર્વોયું. એજ ન્યાય છે ॥ ૪ ॥ ॥ એવાં પ્રધાનનાં વચન સાંનલી, માલ ગવેશનો રાજા સાંધે કુદાહો ધરીને શિયા નદીની (ગુપ્ત કે) પાસે જિહાં શ્રીપાલનું સૈન્ય છે, તિહાં આચ્યો ॥ ૫ ॥ ॥ તેવોજ શ્રીપાલે તે કુદાહો સાંધયકી ગોઢાચ્યો, એટલે ગતરાચ્યો, અને અલંકાર પહેરાચ્યો, એટલે રૂઢાં વસ્ત્રાગરણ પહેરાચ્યાં, પઠી સનામાં તેહીને વેસવા માટે શ્રેષ્ઠ આ

નામીજેં તસ શીશ ॥ ૩ ॥ દૂત કહે તે કીજિયું, અનુચિત કરે વાજાય ॥ જેહની વેલા તેહની, રક્ષા એહજ ન્યાય ॥ ૪ ॥ ॥ એવાં મંત્રિવયણ સુણી, ધરી કુદાહો કંઠ ॥ માલવનરપતિ આધિયો, શિવિરતણે ગુપ્ત ॥ ૫ ॥ ॥ તે શ્રીપાલ ગોઢાધિયો, પદિરાચ્યો અલંકાર ॥ સનામધ્યેં તેહ્યો નૃપતિ, આપ્યું આસન સાર ॥ ૬ ॥ ॥ તવ મયણા નિજ તાતને, કહે વોલ જે મુક્ત ॥ કર્મવશેં વર તુમેં દિયો, તેહનું જુઝ એ મુક્ત ॥ ૭ ॥ ॥ તવ વિસ્મિત માલવનૃપતિ, જામાગલ પ્રણમંત ॥ કહે ન સ્યામિ તું ઝલચ્યો, ગિરુઝે વહુ ગુણવંત ॥ ૮ ॥ ॥ કહે શ્રીપાલ ન માહરો, એહવો એહ વનાવ ॥

સન આપું ॥ ૬ ॥ ॥ તેવારેં મયણા પોતાના પિતાને કહે છે, કે હે પિતાજી ! મહારો વોલ સંચારો, જે કર્મને વશેં તમેં વર દીધો હતો, તેણું (મુક્ત કે) જાગ્ય જુઝ કહેણું છે ॥ ૭ ॥ ॥ તેવારેં માલવવેશનો રાજા વિસ્મય પામ્યો થકો જમાણે પ્રણામ કરીને કહેવા લાગ્યો, જે હે સ્યામી ! મેં તુજને ઝલાચ્યો નદી, તું ગિરુઝે તો, મહાગુણવંત તો ॥ ૮ ॥ ॥ તે સાંનલ શ્રીપાલ કહે છે, કે એ જે યનાય છે, તે કોઈ મહારો નથી, પરંતુ એ તો શુર્ય જે નવપદ લેલાચ્યાં, તેનો એ પ્રથલ (પ્રનાય

के०) मद्रिमा ने ॥ ९ ॥ ॥ ते अचरिज जेवी नात सांजलीने तिहां विवेक उदार एटले मद्रोटां
विवेकवंत एगो सोजाग्यसुंदरी अने रूपसुंदरी प्रमुख सर्वे परितार एकठो मद्रो ॥ १० ॥ ॥ मम
सज्जनवर्ग सर्वे एकठो मझे थके आनंदनो पूर वर्तते नाटक करायानां कारण माटे सत्वर एटले
तेजें करी सद्धित एगो श्रीपाल आवेश वेतो द्यो ॥ ११ ॥ ॥ (ताम के०) तेंगारें नाटकनां
घणां पेहां ने, तेमांथी पदेळुं पेडुं एटले टोळुं नाचवाने माटे स्वेष्टायें उनुं अयुं, पण तेमांदि एक

गुरुदर्शित नवपद तणो, ए ठे प्रचल प्रजाव ॥ ९ ॥ ते अचरिज निसुणी मिल्यो,
तिहां विवेक उदार ॥ सोजाग्यसुंदरी रूपसुंदरी, प्रमुख सयल परितार ॥ १० ॥
स्वजन वर्ग सघलो मिल्यो, वरत्यो आणंद पूर ॥ नाटिककारण आदिसे, श्री
श्रीपाल सत्वर ॥ ११ ॥ ढाल बीजी ॥ दोजी लुंवे जुंवे वरसेजो मेद, आजदि
दाडो धणरी बीजरो हो लाल ॥ ए देशी ॥ दोजी पदेळुं पेडुं ताम, नाचया ऊठे
आपणी हो लाल ॥ दोजी मूल नटी पण एक, नवि ऊठे बहु परें नणी हो लाल
॥ १ ॥ दोजी ऊठाडी बहु कठ, पण उठाद न सा धरे हो लाल ॥ दोजी दा हा
करी सविपाद, दूदो एक मुखें उच्चरे हो लाल ॥ २ ॥ दोदो ॥ किहां मालव कि

मूल नटी एटले मुख्य नाटकणी ने, तेने टोळें मलीने (बहुपरें नणी के०) घणी रीतें कसुं. तो पण
ते नाचया ऊठे नही ॥ १ ॥ ॥ तथापि तेने बहु कठें करी उठाडी, तो पण (सा के०) ते नटी
नाचवाने माटें उत्साद धरती नथी, अने मुख थकी विपाव सहित वे वार हा हा एगो शब्द क
रती एक दोदो पोताना मुखयी उच्चरती द्यो ॥ २ ॥ तेनो अर्थे कहे ने. के, किहां मालववेजें जन्म
अने किहां शंसपुरे परणाव, तथा किहां घन्वरवेजें वेची अने किहां ए नाटक करया शील्यी, देवें मरट

ते मरुट एटले व्यासजी, नानाश्रमनपणुं दत्तो नारीनें मृगसुंदरीनें नारायणी रही ॥ २ ॥ ॥
 ते नारदहणीत एगं वनत सौनजीनें जननी नें माना अनें जनकादिक नें जिता प्रमुख गये गऊ
 त विधिवतविनें करी चिंतवता दुना के, ए मृगसुंदरी नें नाटकणी पढ़. ए केम गंनो! ॥ ४ ॥ ॥
 नें माना विता पोताना मनमा रिमासे ने के, केम ए मृगसुंदरो ने, किंश नयो! एटनामा तो एर
 सुंदरी निहोधी अउनें पोतानी जननीने गजे आयी यलणी, नेनें गोरती यमी केबीनें जनकें एटले
 पितापं पृष्ठ, नेवारें मेनी आणल सपलो दुतांत कहे ने के, हे पिताजी! जे तमें मुऊनें ऊढ़ि दीधी हती

दो शोगपुर, किहां बटवर किहां नह ॥ मुरसुंदरी नचावियें, देवें दल विमरड ॥
 ॥ ३ ॥ ठाल पूर्वनी ॥ दो जी वचन सुणी तव तेह, जननी जनकादिक सबे हो
 लाल ॥ दो जी चिंतें विस्मित चित्त, मुरसुंदरी किम संभवे हो लाल ॥ ४ ॥ दो
 जी जननी कंड चिलग, पूवी जनकें रोवती हो लाल ॥ होजी सघलो कहे छ
 रीत, जे ऊढ़ि तुमें दीधी हती हो लाल ॥ ५ ॥ दो जी दुं ते ऊढ़िसमेत, शंख
 पुरीने परिसरें हो लाल ॥ दो जी पदोती मुहूरत हेत, नाथ सहित रही बाहिरें
 हो लाल ॥ ६ ॥ दो जी सुभट गया केइ गेह, गेहे साथें निशा रही हो लाल ॥

॥ ५ ॥ ॥ ते ऊढ़िसहित दुं शंखपुरी नगरीने (परिसरें के०) समीपें पदोती, एण ते द्विमें नग
 रमां पसरानुं मुहूर्त न हतुं, ते हेतु माटे दुं महारा (नाथ के०) नर्चारसहित गाम बाहेर रही
 ॥ ६ ॥ ॥ पोतानुं नगर जालीनें केटलाएक सुनटो पोतपोताने घेर गया, अनें ओजे एटले थोडे सयवा
 रे तिहां रात्रियें रही, एटनामां मध्यरातें दुणो दुणो करती चोरोनी मद्दोटी पाह आयी पड़ी, नेवारें
 तत्परा जगाइ तो गने मरीनें नाही गयो. अनें चोरोयें तमाकें आपणें छन केबीनें ने पत्तमकि

मुजने ग्रही, एटले एकडी लीधी ॥ ७ ॥ ॥ पत्नी ते धाडना सुनटोणं मने लइने नेपालदेगमां जाइ मुख लइने वेची, तिहां सार्थ्यादें लीधी. जे जालमां एटले कपालमां लखुं दीय, ते फले एटले फली चूत थाय, परंतु तेमां अधिकुं उहुं यायल नही ॥ ८ ॥ ॥ ते सार्थ्यादें पण वच्यरकूजनेगिने मद्दा काल राजाने नगरें (धरी के०) लइ जइने वेस्वाने दाटें वेची, तेणें लइ नाटककला शीखावीने नटी करी ॥ ९ ॥ ॥ पत्नी नाटक ते प्रियजेने एचो तिहांनो जे मद्दाकाल राजा, तेणें ते नाटकनां

हो जी जामता तुज नछ, धाडि पडी तिहां दुं. ग्रही हो लाल ॥ १० ॥ हो जी वेची मूढ्यें धाडि, सुनटें देश नेपालमां हो लाल ॥ हो जी सारथ्यादें लीध, फले लखुं जे जालमां हो लाल ॥ ८ ॥ हो जी तेणें पण वच्यरकूज, मद्दाकाल नगरें धरी हो लाल ॥ हो जी दाटें वेची वेचा, लेइ शीखावी नटी करी हो लाल ॥ ९ ॥ हो जी नाटकप्रिय मद्दाकाल, नृप नटपेटकयुं ग्रही हो लाल ॥ हो जी विविध नचावी दीध, मयणसेनापतिने सही हो लाल ॥ १० ॥ हो जी नाटिक करतां तास, आगें दिन केता गया हो लाल ॥ हो जी देखी आप कुंडुब, उजस्सुं डख तुम हुइ दया हो लाल ॥ ११ ॥ हो जी मयणाडख तब देखि, निज गुरुअत्तण मद

पेटक एटले पेडानी साथें मनें ग्रही एटले वेचाती लइने विविध प्रकारें मनें नचावी करीने पंथी जे वारें पोतानी पुत्री मयणसेना परणावी, तेवारें तेना पतिने वायजामां (सही के०) निश्चै नाटकनां नये पेढां दीधां, तेमां मने पण (दीध के०) दीधी ॥ १० ॥ ॥ ते श्रीपालनी आगल नाटक करतां करतां आगल कंटला एक दिवस वही गया, परंतु आज तो आपणुं कुंडुब सह देखीने मद्दारा उपर तमारी दया यइ तेथी डःख वलसी आबुं ॥ ११ ॥ ॥ तमें मने परणावी तेवारें मयणानुं डःख

तानी वृत्ती शक्तियें जे न लीये, तो तेनी लोकमांहे हांसी थाय, अने तेंतुं बल पण फोक एटले
व्यर्थ जाणवुं. तेनी परें? तो के जेम शरदकालनो पन जे वर्षाद ते फोकट गर्जना कखा करे, पण
पाणीनुं टीपुं गरमे नही, तेनी परें निरर्थक जाणवुं ॥ २ ॥ ॥ माटे जो ते पोताहुं उदार राज्य
नही लेशो, तो तमारुं ए बल, पराक्रम तथा रुद्धि जे दोलत अने बली आ सैन्यनो विस्तार ते सर्वे
हुं फलशे? एटले ए सर्वे पास्याहुं हुं फल? अर्थात् कांझ नही ॥ ३ ॥ ॥ एवां प्रधाननों वचन
सांजलीने राजा कहेया लाग्यो के, हे मंत्रीश्वर! तें कहुं, तें सत्य ठे, पण राज्य लेवानों साम,
वाम, जेद अने दंन, ए चार उपायो ठे, तेमां जो साम एटले मिष्ट वचनथीज कार्य थाय, तो दंनहुं

गळ ॥ २ ॥ ए बल ए रुद्धि ए सकल, सैन्यतणो विस्तार ॥ शुं फलशे जो लेशो

१, ते निजराज उदार ॥ ३ ॥ नृप कहे साचुं तें कहुं, पण ठे चार उपाय ॥

होय तो दंन श्यो, साकरें पण पित जाय ॥ ४ ॥ अहो बुद्धि मंत्री नरो,

...ख नाम ॥ नृप शीखावी मोकळ्यो, पद्दतो चंपा ताम ॥ ५ ॥ ढाल त्री

गालो ॥ किसके चेलो किसके पूत, आतम राम एकिला अवधूत ॥

...? ... खाधाथी पित्तरोग जतो होय, तो बली कडवुं औषध शा माटे करीयें!
म ... मयं, दानं चार्थविसर्जनम् ॥ जेदः परजनारुष्टि, निर्ग्रहः परपीडनम्

३ ॥ ॥ एहुं श्रीपालहुं वचन सांजली मंत्री जे प्रधान ते कहे ठे. के अहो

तो : १ ठे. समुद्र जेवा गंजीर जो, तो हवे आ चतुरमुखनामा दूतने मो
जेवः जाणनारो ने, तथा मुगनी याचालतामां चतुर ने, माटे चतुरमुख
१ जांथे शिवायानि स्वीकृत्यो, ते पण अंधान्धनीने चारुं जेद गोष्टीने ॥ ५ ॥

तित्वां अजितसेन नामैः,
भित्तिं, लाटां अग्ने कडनो
के. १० राजव! नमैः उह य

गंगा विजय करो, जे तमारा नाइनों ०.

[illegible][illegible]

૧૭૭૩
 ગાંધી બાપુની ડૉ.

अथारनी पाणीना उं.

गणन करती है ॥ २ ॥ ॥ दूरे व्याप्त एटले माटी भीड़ गणन करने दे, वीजुं गली (बहु-
दे०) पणा (रूप के०) गजाउ, ते श्रीपालना पदपरजनने नकि अनुरूप एटले अनुकूलनक्रिये
करती ते मेरे दे, पण तमें सोताना यदा तेनी सेवा करया आव्या नही, तेयी निर्गोप उपजाव्यो, तो
ते विरोधलो लोभ करवाने ते श्रीपाल शु असमर्थ दे ? (नरि के०) ना, असमर्थ नयी ॥ ४ ॥
नेतामा अपने तमसगर्सी तो पणोज अंतर दे, ते हुं कहुं तुं, सांनजो- क्यां तो सरदावनो एक दाणो
अने क्यां मेरूपत ! वली क्यां तारातुं तेज अने क्यां शरद पूनमना चंडमानुं तेज ! क्यां खद्योत एटले आ

राज देइ दाखो तुमें नेद ॥ सा० ॥ ३ ॥ वीजुं पयपंकज तस झूप, सेवे बहु नति
अनुरूप ॥ सा० ॥ तुमें नवि आव्या उपायो विरोध, नवि असमर्थ दे तेह शुं शोध
॥ सा० ॥ ४ ॥ किहां सरशाय किहां मेरु गिरिंद, किहां तारा किहां शारदचंद
॥ सा० ॥ किहां खद्योत किहां दिननाथ, किहां सायर किहां विह्वर पाथ ॥
॥ सा० ॥ ५ ॥ किहां पंचायण किहां मृगवाज, किहां ठोंकर किहां सोवनयाज
॥ सा० ॥ किहां कोज्य किहां कूर कपूर, किहां कुकश ने किहां घृतपूर ॥ सा० ॥
॥ ६ ॥ किहां शुन्य वेडी किहां आराम, किहां अन्यायी किहां नृप राम ॥ सा० ॥

गी० जी० डो उमे ठे, तेतुं तेज अने क्यां दिननाथ ने सूर्य उगे ठे तेतुं तेज ! वली क्यां सायर ए
टले समुद्रनी लहेर अने क्यां विह्वरपाथ एटले एक खचोचीथानी लहेर ! ॥ ५ ॥ वली क्यां पंचाय
न ने सिंद तेतुं वल अने क्यां मृगलाना बालकनुं वल ! तथा क्यां एक ठिकरानी शोना अने क्यां
एक सोताना पालनी शोना ! तथा क्यां कोशना धान्यनुं जोजन अने क्यां कपूर समान उज्ज
ल कनुं जोजन ! तथा क्यां रूतफाना दोरुलानुं जोजन अने क्यां घृतना पूरे सहित घेरनुं जोज
न ! ॥ ६ ॥ ॥ वली क्यां नृप राम ॥

गली क्क्यां ते अन्यायी राजाउ अने क्क्यां श्रीरामचंद्रजी जेया न्यायवंत राजा! तया क्क्यां नायनूं
 वल अने क्क्यां नाग एट्जे वोकडावूं वल! गली क्क्यां दयामयधर्म अने क्क्यां गली याग जे पापारंन
 सद्धित यक्षधर्म ! ॥ ७ ॥ ॥ गली क्क्यां ते जूठ बोझनारो अने क्क्यां सत्य चाणन करनारो ! तया
 क्क्यां ते रत्नानी ओजा अने क्क्यां काचना कटकानी ओजा ! तो हे राजन ! आ अट्ठां उठां जे में
 तमोने कहां, ते मांहे जे चडतां उठां कहां, तेवो तो श्रीपादराजा जाणवो, अने जे पडतां उठां
 कहां, ते समान तमारा सरखा राजा जाणया. इहां चोथी गायत्री आठमी गायी सुशोनी पांच

किहां वाघ ने किहां बलि उग, किहां दयाधरम किहां बलि याग ॥ सा० ॥ ७ ॥

किहां जूठ ने किहां गली साच, किहां रतन किहां खंभित काच ॥ सा० ॥ चढ
 ते उठे वे श्रीपाल, पडते तुम सरखा झूपल ॥ सा० ॥ ८ ॥ जो तुं नवि निज
 जीवित रुठ, तो प्रणमी करे तेदज तुठ ॥ सा० ॥ जो गर्वित वे देखी रऊ, तो
 राण करया आए सऊ ॥ सा० ॥ ९ ॥ तस सेनासागरमांदि जाण, तुं दल
 साधुचूर्ण प्रमाण ॥ सा० ॥ मोटाशुं नवि कीजें जूठ, सवि कहे एदधुं वूठ अंजूठ ॥

गायामां खाटां वचन कहां वे ॥ ८ ॥ ॥ हवे कटु वचन कहे वे, के हे राजन ! जो तुं ताहारा
 पोताना जीवितव्य उपर रुठ थयो न हो, तो आवीनि श्रीपालने प्रणमीने तेनेज (तुठ के०)
 संतुष्ट कर, अथवा श्रीपालराजाने प्रणाम कर, तो तेद्विज पोतानी मेले तारा उपर संतुष्ट थयो, अने
 जो तुं (रऊ के०) राज्य देखीने गर्वित थो, तो राण एट्जे संयाम कवानी (सऊ के०) सांगयान थाने
 ॥ ९ ॥ गली (तस के०) ते श्रीपालनी सेना रूप सागरमांदि तद्वरुं (दल के०) लगकर ते साधुजें
 प्रवारनी धाणीना उंगणानो लोट ते प्रमाणे (जाण के०) जाणजे. गली महोदानी सायें युद्ध करी

યેં નહીં. ૯ રીતેં સર્વે વૃજ તથા શ્રવૂજ એટલે જાણ અર્જાણ સર્વલોકો કહે છે ॥ ૧૦ ॥ ॥ એમ પૂર્વે કહેલી રીતેં વચન યોલીને જેગરેં દૂત યોલતો વંધ થયો, તેવારેં અજિતસેન રાજા ચૂતાવેશની પેરેં ક્રોધ પુઠ્ઠ થઈ યોઝ્યો, કે જો સાચો દૂત પણાનો હુજને પ્રેમ છે, તો હું કહું હું, તે પ્રમાણેં તું તારારા રા જાને એમજ જઈ કહેજે કે, વીજા રાજા શાચીને હુજને મલીને નમ્યા, પણ આ ચંપાનગરીનો અજિત સેન રાજા હુજને મત્તે નહીં, અને નમે પણ નહીં ॥ ૧૧ ॥ ॥ હે દૂત ! તું જે મહારી આગલ વચન યોઝ્યો, તે (આદિ કે૦) પ્રથમ મધુર અને (મધ્ય કે૦) વચમાં આમ્લ એટલે સ્વાદાં તથા અંતમાં કટુ એટલે કડયાં છે, તે તારારા વચન અને નોજન એવેને માંહોમાંહે સમ એટલે સરસ્થા પરિણામ છે.

॥ સાળ ॥ ૧૦ ॥ બોલી એમ રહ્યો જવ દૂત, અજિતસેન વોલ્યો થઈ જૂત ॥ રાજા નહીં મલે ॥ કહેજે તું તુજ નૃપને એમ, દૂતપણાનો જો છે પ્રેમ ॥ ૧૦ ॥ ચંપાનગ રીનો રાય રાજા નહિ મલે ॥ ૧૧ ॥ આદિ મધ્ય અંતે છે જાણ, મધુર આમ્લ કટુ જેહ પ્રમાણ ॥ ૧૦ ॥ નોજનવચનેં સમપરિણામ, તિણે ચતુરસુલ તારૂં નામ ॥ ૧૦ ॥ ૧૧ ॥ નિજ નહિં તેહ અમારો કોજ, શત્રુનાવ વહિં છે દોજ ॥ ૧૦ ॥ જીવતો મુક્યો

એટલે (જેહ પ્રમાણ કે૦) જે પ્રમાણેં નોજન પણ આયમાં મિટ અને વચમાં આમ્લ તથા અંતે તિત્ત જમાય છે, તેમ ૯ તારારાં વચન પણ (જાણ કે૦) જાણી લેજે, માટે ૯ ત્રણ ગુણ તારારા સુલ માં છે, તેથી તારારૂં ચતુરસુલ નામ છે ॥ ૧૨ ॥ ॥ હવે જેટલાં વચન દૂતેં કહ્યાં હતાં, તે સર્વનો જ તાર રાજા આપે છે, કે હે દૂત ! તું કહે છે કે, શ્રીપાલ તમારો છે, પણ તે અમારો કોઈ નથી ! અને કદાપિ તે અમારો છે, તો પણ અમો વેહુ પોત પોતામાં શત્રુનાવેં વહીયેં ઈયેં. એટલે તે અમારો શત્રુ છે, ને અમેં તેના શત્રુ ઈયેં. અમેં અને ચાલક જાણીને જીવતો મુક્યો હતો, તેણેં હવે અમેં

निर्वल था, अने ए श्रीपाल बलवान थयो ॥ १३ ॥ ॥ बला दु म्हाय ॥
 नथी, एण अपूवो एटले उलटो यमराजा तेनी उपर रुठो जे, कारण के जेणें सूता सिंहेने
 आवी जगाव्यो, तेमाटे छे म्हासो कोप थयो तो एनी (लीहके०) रेखामात्र पण रहे नही
 ॥ १४ ॥ ॥ वली (जस के०) जेम्हुं श्रीपालना सेन्यसमुद्धर्मा सायबा प्रमाणें बल जे, एका
 निर्वल तो बीजा राजा जाणया, पांहुं मने तो तेनी समुद्धर्मा सेनामां वडवानल थग्रि
 सरलो जाणजे, हुं सर्व श्रीपालना सेन्यरूप समुद्धर्मा शोभी छेउं, पण तेमां वधप राहुं नही

जाणी रे बाल, तेणें अमें निवल सबल श्रीपाल ॥ रा० ॥ १३ ॥ निज जीवितने
 हुं नहिं रुठ, रुठयो तस जमराय अपूव ॥ रा० ॥ जेणें जगाव्यो सूतो सीह, सु
 क कोपें तस न रहे लीह ॥ रा० ॥ १४ ॥ जस बल सायर साथु प्राय, जेहना बल
 ते बीजा राय ॥ रा० ॥ तेहमां हुं वडवानल जाण, सवि ते शोपुं न करू काण ॥
 ॥ १५ ॥ ॥ १५ ॥ कहेजे दूत तुं वेगो जाई, आबुं हुं तुज पूवें धाई ॥ रा० ॥ बल
 परवीर रागरेगन, खडगनी एयवी ने विद्यानुं दान ॥ रा० ॥ १६ ॥ चोथे खेनें
 बीबी भाई, एरण एइ ए राग वंगाल ॥ रा० ॥ सिध्वकगुण गावे जेह, विनय सुजस

१५ ॥ ॥ भाजे ते मन । हुं वेगो एटले उतावलो जइने तहारा राजाने कहेजे, ने हुं पण
 पलवीवेन भायो भायो जगस करमा माटे आबुं हुं, बलनी परीक्ष राणमेदानमां करीयें, ए
 भी ताई आ बलमान । गेव गीह गजतुं तेनी एयवी जाणवी, थने जेहनी विद्या जगली
 गेव गीह गजतुं तेनी एयवी जाणवी ॥ १५ ॥ ॥ भागा मने निपे बीजी दल वंगाल रागमां पूणें यह,
 १५ ॥ ॥ भाजे ते मन । हुं वेगो एटले उतावलो जइने तहारा राजाने कहेजे, ने हुं पण

जे प्राणी श्रीसिद्धकलीना गुण गाय, ते प्राणी विनय, सुयश रूप सुख पामे ॥ १७ ॥
 हवे वैरीनां वचन सांजलीने तिहांथी दूत अत्यंत उतावलो जइने श्रीपालने आवी संचलाव्यां,
 ते कटुवचन कांने सांजलीने श्रीपाल राजा (सतेग के०) तरवारें सहित थयो, एटले लडाइ
 करवाने उजमाल थयो ॥ १ ॥ ॥ पठी तटिनी जे नदी तेना तट उपर जिहां कंची नूमि ठे,
 तिहां चतुरंगिणी सेना तैयार करीने श्रीपालराजायें चंपानगरीनी दिशायें जइ (उतंग के०)
 घणा जंचा एवा (पट के०) यख तेना आवास एटले तंवू दीथा, अर्थात् तंवु खडा कथा ॥ २ ॥

सुख पावे तेह ॥ रा० ॥ १७ ॥ दोहा ॥ वचन कहे वयरी तणां, दूत जई अति
 वेग ॥ कटुआं कांने ते सुणी, हुं श्रीपाल सतेग ॥ १ ॥ उच्च नूमि तटिनीतटे,
 सेना करि चतुरंग ॥ चंपा दिशि जइ तिणें दिया, पट आवास उतंग ॥ २ ॥
 सामो आव्यो सबल तव, अजितसेन नरनाह ॥ मांहो मांहि दल विहुं मल्यां,
 सगरव अधिक उवाह ॥ ३ ॥ ढाल चोथी ॥ कडखानी देखी ॥ चंगरणरंग मंग
 ल हुआं अति घणां, नूरि रणतूर अविदूर वाजे ॥ कौतुकी लाख देखण मल्या

तेनी साहमो अजितसेनराजा पण सबल, सैन्यसहित आथ्यो, ते वेहु (दल के०) कटक मांहो
 मांहि आवी मल्यां, पण ते कहेयां ठे? तो के, (सगरव के०) गवें करी सहित अने संग्राम करवानो
 अधिक उत्साह धरतां ठे ॥ ३ ॥ ॥ (चंग के०) मनोहर, घणो सुंदर एवो जे (रणरंग के०)
 संग्राम करवानो उत्कर्ष, ते करावा माटे वंदीजन सिंधुडा रागमां अत्यंत मनने आह्लाद कारक
 एवां घणां मांगलिक करता दवा, एटले जे कार्यनो प्रारंभ करियें, तेनी धुरें मंगल विना
 ते कार्यनी सिद्धि नवी ॥

के०) संग्रामनां कादली, शरणाइ प्रमुख यात्रि ते (अधिदूर के०) अत्यंत नजीक अथवा
 अस्वलित राजे, पण मांदोमांदे सधन निन्न निन्न सवें राज एम नदी. एणां घणां यात्रि
 राजते यके वली तिहां सैन्यने विपे युद्ध जोयानो अनिलाय ते जेम्मे एदया निकटवर्ति को
 दुकी लक्ष्य देवता ते युद्धं कौतुक जोना माटे मल्या ठे. ते देवताउ पण आकाशें रह्या यका
 डुंडुनिउ यगाडी रह्या ठे, तेना (नाद के०) शब्दै करी तमाम गण जे आकाश ते गजोरव करी
 राणु ठे. ते शब्दै करी वेदु सैन्यनां सुनटोने मांदोमांदे युद्ध करयानो अनिलाय यथो ह्यो ॥ १ ॥
 ह्ये अर्मे इहां संग्राम करणुं, एवी (उग्रताकरण के०) मद्रोटाइ करयाने अर्थ तिहां एणचूमि
 एटले संग्राम करयानी चूमिने (शोधिणं के०) कचरो, कांटो, कोको कादाडी नाखी शोधिने
 साफ करे, तथा कंची नीची विषम चूमि टालीने बरोबर सरखी करे. पवी ते जगानी अवधि एटले

देवता, नाद डुंडुनि तणे गयण गाजे ।चं०॥१॥ उग्रता करण एणचूमि तिहां शो
 धिणं, रोधिणं अवधि करी शस्त्र पूजा ॥ बोधिणं सुनटकुलवंशशंसा करी, योधि

नांवा करी पोतानी ह्द सुधी निवान स्थायीने तेदली चूमि पोतपोताने वास्ते रोधे, एटले रोधी
 राखे. पवी वेदु सैन्यना सुनट मांदोमांदे पोतपोतानां शस्त्र जे खद्गादिक आयुध तेने पुष्प, चंदन,
 पुष्प, धीरे करी पूजा करे. वली वेदु सैन्यमां (बोधिणं के०) वंदिजन जे विरुवायलीना बोलनारा
 नाद चारण प्रमुख, ते सुनटोना कुल वंश ते पिताना पदहुं कुज अर्ने माताना पदुनो (वंश के०)
 जाति एटले ह्द अमुक सुनट अमुक कुजनो उपनो ठे, ए अमुक जातिनो ठे, एवी रीतें कुलवं
 शनी (शंसा के०) प्रशंसा करीने कहे ठे के, जला, जला हे सुनटो! तमने शवास्त ने! आज त
 अग सागीनं काग पडणुं ठे, माटे स्वामिनकनुं ए लक्षण ठे, के जीवितव्य पर्यंत स्वामीना का
 न्हं गजो पग नरयोज नही. ते माटे थहो सुनटो! आज इहां (विणतुळ दूजा के०) तहारा

વિના વીજો કોણ (ચોધિં કે૦) જૂજો ! એવી કીર્તિ બોલીને સુનતોને શૂરપણું ચઢાવે છે ॥ ૨ ॥
 વલી (ચારુ કે૦) મનોહર સુગંધયુક્ત એવો ચંદનરસ એટલે વાવના ચંદનનો રસ, તેણે કરી (સુનત
 કે૦) સુનતો, તનુ એટલે શરીરને (ચરચિં કે૦) ચર્ચે છે, વિલેપન કરે છે, તે કેસરેં કરી ગરકાવ
 થયા છે, તે યોધા યુદ્ધમાંથી જય મેલ્યા વિના પાઠા હઠેજ નહોં. આજ પણ લઢાઈમાં જે કેસ
 રિયોં યસ કરે છે, તે યુદ્ધમાંથી પાઠા ફરતા નથી, થવશ્ય યુદ્ધને જીતેજ ! અને જો ન જીતે, તો
 પણ જીવતા નાશી જાય નહી. એ વે માર્ગે તેમના છે. તથા વલી (ચંપકેં કે૦) ચંપક વૃક્ષના ફૂ
 લનાં ઢોંગાંડયેં કરી સુનતો પોતાના માથાને વિપે રહેલા સુકુટને અર્ચે છે, એટલે ફૂલના ઢોંગાં સુ
 કુટમાં લટકાવે છે, તે પણ યુદ્ધમાંથી પાઠા પણ જરે નહી, એમ લોકોક્રિ છે. તેમજ કેટલા એક સુનતો

એ કવણ વિણ તુલૂ દ્રૂજા ॥ ચં૦ ॥ ૨ ॥ ચરચિં ચારુચંદનરસેં સુનત તનુ, અર
 ચિં ચંપકેં સુગટ સીસે ॥ સોદિં હૃથ વરવીશ્વલયેં તથા, કટપતરુ પરિ વન્યા સુ
 નટ દીસે ॥ ચં૦ ॥ ૩ ॥ કોઈ જનની કહે જનક મત લાજવે, કોઈ કહે માદરું વિરુદ્

પોતાના (હૃથ કે૦) હાથને વિપે (વર કે૦) શ્રેષ્ઠ એવાં (વીશ્વલય કે૦) વીર પણનાં કડાં પહેરે છે,
 તે એટલે વીશ્વલયેં કરી જેના હાથ શોષે છે, તે પણ વીરું વિરુદ્ધ ધારણ કરે છે, માટે સંગ્રામમાંથી
 પાઠા પણ જરે નહી. એવી રીતેં ચંદનેં વિલેપિત શંગવાલા તથા ઘંપાનાં ફૂલોનાં ઢોંગાં ધરનારા
 અને વીશ્વલય પહેરનારા ઇત્યાદિક શોજાયેં કરી સુશોનિત થકા તે સુનત જાણિયેં સાક્ષાત્ કલ્પ
 વૃદ્ધજ હોય નહી ? તેની પરેં ઘન્યા થકા દીસે છે ॥ ૩ ॥ ॥ હવે તે સુનતો પરથકી તેગ્યારી કરી
 યુદ્ધ કરવા માટે નિફલ્યા, તે વચ્ચેં કોઈક સુનત, પોતાની માતાની તેમજ કોઈક પોતાની સ્ત્રીની
 શીલ માગે, તેયારેં તેને (જનની કે૦) માતા એમ કહે છે કે, હે પુત્ર ! તારા (જનક કે૦)
 પિતા મહા ગરવીંજ તના કોટ રાગેં સંત્રાસાંતી તના ની

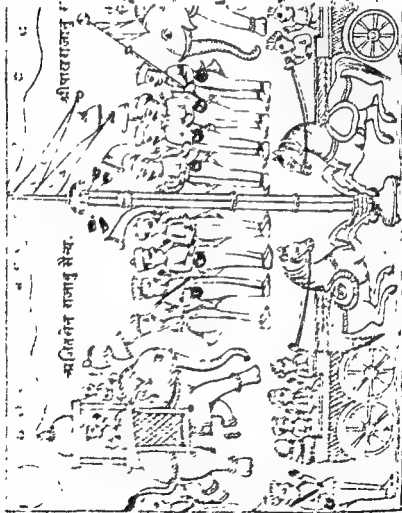
महिषासुर मर्दान.

श्रीवास राजा.

अगितलेन राजाधु मैव.

श्रीपादगजानु

धारक बना, माटे तेने नुं लजावीज नन्ही, तुं पण जयवंत थईने मुजने मुख वेलाइजे, अथवा शत्रुने
 क्षणतां मरण पावजे. पण नासने नन्ही. वली कोइक सुजटनी माता एम कहे ते, के तुं महारुं विरुद
 राखजे. केस के? इ वीरपुत्री अने वीरपत्नी ए वे विरुधधारक तो कहेवाणी तुं, एटले महारो पिता
 अने महारो जतार ए वे तो शूरवीर थइ गया ते, हवे तुं पण शूरवीर थजे, के जेणें करी हुं वीजा
 नीग्रघुता विरुधनी धारण करनारी पण कहेवांच! एटले जनक, पति अने पुत्र, ए त्रणे जेना
 वीर पणें करी कज्जा जगथमां आखी अणीयें रहे ते धन्य. एवां मातानां वचन सांजली ते सु
 नट वीरपणुं आदरी गंधाममां आख्या ॥४॥ " वली कोइक सुजट सन्नध थइ पोतानी स्त्रीनी शी
 ए मागे ते, तंगारं ते स्त्री तेनी साह्युं जोइ दसीने कहे ते के, हे सामी ! तुं पुढ करवा जाय ते,

राखे ॥ जनक पति पुत्र तिहुं वीर जस कुजला, सोहि धन जगतमां अणिय
 स्याहे ॥ नं० ॥ ४ ॥ कोइ रमणी कहे दसिय तुं सहिअ किम, समर करवाल रा
 र धोत भारा ॥ नयण वाणें दृष्ट्यो तुळु मं वश कियो, तिहां न धीरज रह्यो कर

[illegible]

ला इत्ता, तोपण ते स्त्रीनी आगल निर्बल थया तो म्हाहं गुं गजुं ठे ! ॥ ५ ॥ ॥ तथा कोइक सु
नटनी स्त्री कहे ठे, के हुं मनमां लायीश नदीं के, कदाचित् संघाममां हुं मरण पामीश तो पठी म
हारी स्त्री कोना आधारें जीवने ! एवो हुं माहरो मोह् करीश नदी. केम के ? म्हाहं मरुं तथा जीवुं
यहुं तहारी पठगडेज ठे, हुं तहारी पीठ गंभीश नदी, एटले हुं जो संघाममां जीत करी कुशलें
नेर आयीश, तो मंगलइध्यं वुने ग्यानीने हुं घरमां तेडी जइश, अने कदाचित् संघाममां मरण पा
मीश, तो हुं पण तहारी पठगडे अग्निप्रवेश करी मरण पामीश. ए रीतें एकतो अधरस एटले हो
उनो रस अने धीजो अमृतरस ए वे रस वुजने सुलन ठे. ते केवी रीतें के जो शत्रुनो पराजय करीने
जीगतो परे आयीश, तो हुं वुजने आनंदित थकी स्मरावुर थइने रतिने अवरें आलिंगन वइश. ते
समयें हुं म्हारा होठना पुंवन रूप रसनो साव पामीश, अने जो कवापि संघाममां तारा प्राणनो त्या

विचारा ॥ चं० ॥ ५ ॥ कोइ कहे माहरो मोह् तुं मत करे, मरण जीवन तुज न
पीठ गंभुं ॥ अधरस अमृतरस दोय तुज सुलन ठे, जगत जय हेतु हो अचल

ग थशे, तो हुं सर्गने विने वेयता थइश, अने हुं तारी पठगडे अग्निप्रवेश करी सती थइने वेचां
गना थइश. तो आपणे वेने वेयतानी पक्वीमां अमृतरस सुलन ठे, एटले जीयतां रद्यां तो अधर
स अने मरण पास्यां तो अमृतरस ए वे वुजने सुलन ठे, मोटे जे कामें जाय ठे, तेमां सावधान
थइने सामीहुं कार्य सुधारजे पण कायर थइने पाठा पग जरीश नदी. जेथकी हे स्वामी, व्रणजगत
मां जययशुं हेहुं एहुं तमारे अचल खांहुं (हो के०) थाउ. केम के जे शूरपणुं आवरीने मरण
पामे ठे, तेने आ लोकमां बलवगर सुनटपणाहुं यश मने ठे, अने परलोकमां वेगव पास्यां थकां यशकांति
हुं वीसिपणुं प्राप्त थाय, अने जे कायर थाय ते आ लोकमां अने परलोकमां अपयगनं कारण थइ पडे ॥ ६ ॥
(डम ने०) ए रीतें रात्रियें जेगारें मने मन्त्रो वदमां जगाने तेकाव चाण ठे. ते पणनें फोफरी

[illegible]

અને પાણી સુનટનો સમૂહ થઈને અત્યંત ઘણો યુદ્ધનો (સંન કે०) પ્રાંન કરીને અથવા સંન
 ઇટને કોપયુક્ત થઈને (દોડદલ કે०) ચેદુ કટકયાલા સવલ જૂકે, ઇટલે વલસહિત થયા થકા
 માંદોમાંદે (જૂકે કે०) યુદ્ધ કર્યા મંમ્યા. તિહાં ઘણા દિવસની સુનટોના મનમાં જે યુદ્ધ કર
 ચાની ચાંગા હતી, તે શ્રદ્ધાં પૂર્ણ કરે છે, ને વિચારે છે જે અમારા સ્વામી આગલ અમારો મુજરો
 ધાય, એમ જાણી હર્ષથી સંધામ કરે છે. તે સંધામમાંદે જે મહોટા મહોટા હાકમ, ફોજદાર, સેના
 ધિપતિ, પટાના સેલનાર, શ્રમીર ઝમરાવો તથા શીપાડ્યો છે, તે રાજાની આપેલી નૂમિની નોગ્યતા
 જે નોગ્યવું તે પ્રમાણે પોતાની યોગ્યતા જોઈને વિચારે છે, જે અમે ઘણા દિવસ થયા સ્વામીની
 આપેલી ધરતી ગરાસ સ્વાઈયેં ઝેયેં, માટે આજ અમારા સ્વામીને કાર્યેં સંધામમાં લઢવું અમને યોગ્ય
 છે, એવી યોગ્યતા જોઈ અધિક લહે છે, વલી અમલ તે કસુંવા કાદાહી માંદોમાંદે આરોગતા થકા

જૂકે ॥ નૂમિને નોગતા જોઈ નિજ યોગતા, અમલ આરોગતા રણ ન મૂકે ॥
 ॥ ચં૦ ॥ ૬ ॥ નીર જિમ તીર વરસે તદા યોધ ઘન, સંચરે વગ પરેં ધવલ નેજા ॥

પોતપોતાની મર્યાદા તથા કુઝીનપણું વિચારી અત્યંત યુદ્ધ કરતા થકા રણ સંધામમાં મુંજાતા નથી.
 તેના મનમાં એવો વિચાર છે કે, જેમ તેમ કરી અમારા સ્વામીની જીત થાય, પણ તેતો પુણ્યાધીન
 ચાત છે, તથા વિ નિમિત્તશાસ્ત્રમાં કહું છે કે, જેવું સૈન્ય કંચી નૂમિકાર્યેં ઝતલું હોય, વલી જે ન્યા
 યંત હોય, તેની જીત થાય, તે સર્વ પ્રકારની શુદ્ધતા તો હાલ શ્રીપાલરાજાને છે, વલી પુ
 સ્થપ્રકૃતિ પણ એની સારી છે, તેથી શ્રીપાલનો જય થાય એવું દેસાય છે ॥ ૬ ॥ હવે
 સંધામને ચર્પાશુની ડપમાયેં ચર્ણવે છે. સંધામમાં (યોધઘન કે०) સુનટોયેં કાલા સન્નાદ પ
 રેલાં છે, તેણેકરીને પન ઇટલે મેઘસદૃશ દેસાય છે, તે યોધા (સદા કે०) સર્વદા (નીરજિમતીર
 કે०) પાણીની પેરેં તીર ઇટલે ઘાણ તેનો ચર્પાંદ ચરસાયે છે, વલી ચર્પાંદમાં જગજા પહ્લીડીન્તો સંચા

नी अगर पड़े, तेनां ग्राण लीये, नेम ए नालगोला पण जेनी अगर पड़े, तेनां ग्राण जिये ॥ १० ॥
 दरे ते सेल्यमां केला केला प्रतापनी कलाउयाला सुनदो ने ? ते रुहे ने. केटलाएक सुनद तो जेम
 मज्जना प्रतापेकरी शिर देदाय तेम (शरें के०) अर्धचंद्रिक धाणेरुने (अस्तिणां शिर के०)
 सत्रुसुनदना मत्तकने नेदे ने. एवी कलायाला ने. गली केटलाएक सुनद तो पुद्धमां चारे तरफ नज
 र रावतां (अरि के०) सत्रुना साहासा आवता धाणने वचमांभीज जाली राखे ने. तथा केटलाएक
 पोता अगर आवता धाणने वचमांभीज नेदी नाखे ने. पण आगल वधवा देता नथी. पोताना अंग
 अगर लागवा देता नथी. एया लघुलापवी कलावान् सुनदो ने, ते जाणियें पुद्धमां रमतज करी रह्या
 होय नहि ? हरे सुनदोनुं चुजयल कहे ने. केटलाएक सुनद (अस्ति के०) तरवार तेना एकज धायें

केइ ठेदे शरें अरितणां शिर सुनद, आवतां केइ अरिवाण जाले ॥ केइ असिनिन्न
 करिकुंज सुगताफलें, ब्रह्मरथ विहगमुख ग्रास घाले ॥ चं० ॥ ११ ॥ मधरस
 सद्य अनवद्य कविपद्यजर, वंदिजन विरुद्धी अधिक रसिया ॥ खोज अरिफो

करी (करिकुंज के०) हाथीना कुंजस्थलने (निन्न के०) नेदी नाखे ने, विद्वारी नाखे ने तिहां नइक
 जातिना हाथीनां कुंजस्थलमांहे जे मोतीनो राशि होय, ते तेमांभी बेराइ पड़े ने, ते मोतिनो ग्रहण कर
 नार इहां कोण होय ? तिहां कवि संभावना करे ने, के (ब्रह्मरथविहग के०) ब्रह्माना रथमां हंसपक्षी जो
 डेला ने तेना मुखने निपे (ग्रास घाले के०) चण चुगाने ने माटेज सुनदो ते हाथीना कुंजस्थलने जाणे
 नेदता होय नहि ! एम लागे ने. एया थवीह सुनद जे ने ते बल्लेकरी एक धायें हाथीना मत्तकने विद्वारी
 नाखे ने ॥ ११ ॥ ॥ हरे सुनदोनों रणरस वखाणे ने. (सद्य के०) तत्कालनो उपनो जे (मधरस के०)
 मधिरानो रस एठने तत्कालनी उपनी मधिरामां केफ घणो होय, ते पीतां वेंतज मन चुरित थइ जाय,
 विरलरसाने पामी जाय, माटे तत्कालनो उपनो मधिरारस अने (अनवद्य के०) निर्दुषण एयां

कविपद्य एटले गण प्रमुखना जाण गिंगल तथा अलंकारना पाठी नरतरसदृश जे कवियो, तेनां
 रचेलों दयाद्वाराविदोपरहित एवां पद्य जे कवित्त, सवेया, कुंदलिया प्रमुखतेनो (नर के०) समूह,
 तेणें करी धेदिजन जे जाट चारणादिक, ते विरुवाचलि वंशावली बोली रह्या ठे, ते सांजलीने अ
 नुना फोजनी खोज जे चिंता ते पोतें मौज धरतान करे, एटले ए कंटला ठे ! अमें कंटला ठेयें ! अ
 थवा ए घणा ठे ! एम रसिक एवा सुनटजन अधिक अजिमानें चट्या थका (अरिफोजनी के०)
 शत्रुनी फोजनी (खोज के०) रखे अमने ए मारी नाले ? एवी चिंता राख्या विना तेनी अयगणना
 करीने (मौज धरि के०) पोताना दिलनी आनंद खुश वखतीयें करी (चमकनर के०) रोपने
 नर एटले सपूहें अकस्मात् एटले अगली साहामी फोजवालाने गवेयणा नथी, जे ए थोडे परि
 नारें आधीने अमारी साथें वाधे ? तेवा अकस्मात् (धमक वइ के०) धमक वइने बीघपणें धम

जनी मौज धरि नवि करे, चमकनर धमक वइ मांहि धसिया ॥ चं० ॥ १७ ॥ वा
 ल विकराल करवाल हत सुनटशिर, वेग उडलित रवि राहु माने ॥ धूलि धो

कामां गुलांट मायानी पेठें अथवा सिंहेनी परें पराक्रम धरीने शत्रुनी फोजमांहि (धसिया के०)
 पेता, एटले मांहोमांहि युद्ध करता थया, अर्थात् एकाएक साहामानी फोज जेलजेल करी बीधी
 ॥ १७ ॥ ॥ हरे ए महायुद्ध थाय ठे, एटले गजे गज, घोडे घोडा, रथे रथ अने पाले पाला, एम
 सरखे सरख्या मांहोमांहि वेहु तेन्य युद्ध करतां कोइक खड्ग धारण करनारी सुनट, ते साहामा खड्ग
 धारी सुनटने कहेया लाग्यो, के हुं तद्वारा उपर आब्यो हुं, माटे खबर राखजे ! एम कही लडुना
 घवी कजायें दक्षिणकरमां ग्रहण करेली (करवाल के०) तरवार, तेणें करी शत्रुना स्कंध उपर
 प्रहार कलौ, तेणें करी (हत के०) दणायेंहुं जे सुनटहुं मस्तक ते केहेवुं ठे ? तो के (वाल विक
 राल के०) वाजेंकरी विकराल एटले विदामणुं देखाय ठे, अर्थात् तेना मस्तकमां महोटा केशपाश

सांनत्तीने (गयह्यपुत्ते निहुंदिशें के०) घोडा अने हाथी चारे दिशायें चीश पाडता थका नावा जाय ठे. दये एवा यन्निष्ठ योवा संग्राम करे, पण कोइ पाठा पग देता नथी. जे माटे शास्त्रमां कलुं ठे, के (जे हुये शूर के०) जे शूरवीर थइ मरण अंगीकार करीने संग्राममां प्रवेश करे, (तस कोण गांजे के०) तेने कोण गंजावी शकें? एटले जे मरणनो जय राखतो होय, तेतो गंजाय, परंतु जेना चित्तनी स्थिरता निश्चल ठे, तेनी उपर गमे तेतली शत्रुना शस्त्रनी ओणी पडे तो पण तेथी ते गंजाइने नागी जाय न । ॥ १५ ॥ ॥ एम संग्राम करतां थकां (तेह के०) ते (रणमही के०) संग्राम करवाना चूमिका, रणमां के०) क्षणवारमां (घोरतर के०) अत्यंत विह्वामणी एटले महाजयंकर थइ रही. त्यां जे ते तथा हाथी अने अश्वप्रमुख मरण पाम्प्या, तेना (रुधिरकईमजरी के०) रुधिरने कावें करीने

दिशें, जे हुवे शूर तस कोण गांजे ॥ चं० ॥ १५ ॥ तेह खिणमां हुई रणमही तर, रुधिर कईम जरी अंतपूरी ॥ प्रीति हुइ पूर्ण व्यंतर तणा देयने, सुनटने - वि रहि अधूरी ॥ चं० ॥ १६ ॥ देखि श्रीपालजट नांजियुं सैन्य निज,

१. साक्षात् जाणियें (अंतपूरी के०) यमराजानी पुरीज होय नही? एवी थइ, एटले ते गणित सुनटप्रमुख यमने घरे पोहोता. लोकमां एवी कहेयत ठे, के यमने कोइ दियसें थी, पण जाणियें तेंयें जे ते दियसें तो ते तस थयो हजो ! वली युद्ध जोयाना अनि तरनिकायना देवता, ते पण अनेक सुनटो मरण पाम्प्या देखीने प्रेमेंकरी सहित प्रीति वंत थया. एटले दर्रजर संतुष्ट थया, अने चेहु दलावाला सुनटोयें पण प्रथम, संग्रामनी आग्रामां जे देवायुं दहूं, के राजानी चूमि स्वाइयें तेंयें, तेने माटे महारामां आधी युद्धनी कला ठे, ते हुं जाडा इमां करी देखाडीश, ते ते प्रमाणें ते ते सुनटोयें तेवी तेवी कलायें करी युद्ध कर्ग, तेथी तिल्लो कोइ पण सुनटने जाटाइ करपानी खोस अपूरी नही ॥ १६ ॥ ॥ एम प्रीतिमहि ॥ १६ ॥ यमने यमने

પોતાના મેંચને શ્રીવાત્સને મુનટું (નાંત્રિયું કે.૦) નગાદરૂં. છનું કેમ્બીને મટ્તો મહાવનિદિય પરાકમો
 છવા શ્રીવાત્સના મુનટું ગરું કરી પળા દન પ્રદત્ત કરવા, તેથી કાચર જયેલા, નિપજા જયેલા, મર
 ભાષી વીર વામના, વાગા પગ વેલા, નામતા છવા પોતાના મુનટુંને કેમ્બીને અગ્નિતમેનરાજા પોતે
 વગવારી કરી પુદ્ધ રમ્યા સાચાન ચડને તેમને જલને, મટ્તો વાગા પુદ્ધ કરવાને સાચાન કરે,
 દિવસન આંધ, તે નાળો છો! દરે હું આમેવાન ચાડું હું, તમે કરી નાંને વિંતા કરો નહી. હમણાં
 ગરના મેંચને રમે રિનાંયે નગાદી જેં! છની રીને નામતાં ચદા તમારી અને અમારી આગલ કેમ
 રહેજે! માટે તે મુનટો! (નામ મુલ્લ મગ્ગવોં કે.૦) મદ્દાં નામ મગ્ગવું જે. તેથી તમાકં પણ નામ રહેજે.
 તે મહાના મુનટ દત્તા, મેંચે પોતાના સામીની આગી જીત કરી વેલાદી. તે માટે તમે તમાકં કરીથી

जगते तव अजितमेव राजा ॥ नाम मुक्त राग्यो जोर फरि दाख्यो, दो सुजट
विषय एव तेज ताजा ॥ च० ॥ १७ ॥ तंद इम नूकनो मॅन्य सजि जूकतो, रीटि
जा जणि रागमान राणे ॥ ते तंद नृपति अचिमान ल्यजी दजिय तुं, प्राणमि श्री

[illegible]

रन मानी आत्मीने श्रीपालराजानां चरणकमल प्रत्ये प्रणाम कर, (एह के०) ए श्रीपालराजा केह्यो ठे? तो के (हित जाणे के०) हितनो जाण ठे, माटें प्रणमीश तो तद्दारा सुन्हा सर्वे वहीस करयो ॥ १८ ॥ ॥ एवां वचन राणाउँयें कहां, पण अजितसेनना चित्तमां नरमास आवी नही. केम के (जास के०) जेने (मानधन के०) अहंकार रूप धन ठे ते पोताना हितनां वचन माने नही, तेम अजितसेन पण ते राणाउँनां वचननी अवगणना करतो अजिमानें पुरित थको मनम विशेष क्रोध धरतो (तेह्युं के०) ते सातजें राणाउँनी साथें युद्ध करतो कोइ रीतें थाकतो नथी. मनमां विचारे ठे, जे महारा सुनटो चलहीन थया तो शुं थयुं? पण मद्दारुं चल तो क्यांहि गहुं नथी! एम धारी युद्ध करे ठे, ते युद्ध करतां ते राणाउँयें हाथीनी खूट जाली दंष्ट्राल उपर पग वेइ अजि

पाल हित एह जाणे ॥ चं० ॥ १८ ॥ मानधन जास माने न ते हितवचन, तेह् शुं जूजतो नविय थाके ॥ वांधियो पाडि करि तेह् सतसय जटें, हुउ श्रीपालज श प्रगटवाकें ॥ चं० ॥ १९ ॥ पाय श्रीपालने आणियो तेह् नृप, तेणें ठोडावि यो उचित जाणी ॥ नूमिसुख जोगवो तात मत खेद करो, वदत श्रीपाल इम

तसेननो पग जाली हाथीना होहा उपरथी हेमो पाडी करी मुसके टाट बांधी लीधो. तेवारें श्रीपालराजानो यश (प्रगटवाकें के०) प्रगट शब्दें थयो. श्रीपालराजा जींत्यो! सैन्यमां श्रीपालनी ड्हाइ फरी. जे ह्वे युद्ध करशो नही. तेवारें अजितसेननी सेना पण विलखी यइ ॥ १९ ॥ ॥ पठी ते बांधेला अजितसेन राजाने लड़ने राणाउँयें श्रीपालराजाना पग आगल आखी मूक्यो, तिहां ते विलखो थयो थको नीची दृष्टि करी रह्यो. एवो तेने देखीने श्रीपालराजाने तत्काल दया आवी ने बली विचारुं, जे था महारो काको ठे, ते महारी आगल बांध्यो पच्चो रहे, ते उचित

पात्र कहेला लाय्यो के, दे तातजो ! तमें तमारी पोतानी जे चूमि ते, तेने सुनें नोगयो, अने
 तगार मात्र तमारा चिन्मा म्नेद करयो मां. एनी रीतें श्रीपालराजार्थे अजितमेनराजाने मधुर एटजे
 मीठी गालीयें कर्तु ॥ २० ॥ ॥ ए चोथा सर्वमे निने नली एनी चोथी दाज पुरी थद, ए संपूर्ण
 कडल्यानी देनी ते. जे प्राणी ए नगपवनो रुडो यग गाय, अथवा श्रीयशोविजयगणि कहे ते, के
 ए नगपवनो जे रुडी रीतें गावे, ते प्राणी (शुद्ध सेधी के०) निशुद्ध निर्मल ज्ञेयानो भणी यइने सने
 अदि पामे ॥ २१ ॥ ॥ हने अजितमेन राजा जितले ते, के में अग्निमास्यु एटजे अणनिचायुं कारज

मधुर गाली ॥ च० ॥ ७० ॥ खंभ चोथे दुई ढाल चोथी नली, पूर्ण कडल्यातणी
 एह देधी ॥ जेद गावे सुजस एम नयपद तणो, ते लहे अदि सवि शुद्धदेवी
 ॥ च० ॥ ७१ ॥ दोहा ॥ अजितसेन चिते कर्युं, अग्निमास्युं में काज ॥ वचन
 न मान्युं दूतनुं, तो न रही निज लाज ॥ १ ॥ आप शकति जाणे नही, करे
 सबलवर्ग शूर ॥ सुदितवचन माने नही, आपें पडे अबूज ॥ २ ॥ किहां दृढप
 ण हुं सदा, परजोद करवा पाव ॥ किहां बाल पण ए सदा, परउपगार स्वचाया ॥ ३ ॥

कर्तु. प्रथमयीज दूतनुं वचन मान्युं नही, तो मक्षारी लाज रही नही ॥ १ ॥ ॥ जे प्राणी पोता
 नी शक्ति जाणतो नयो, अने यद्यंत सार्थे शुद्ध मांमे ते, अने सुदितवचन ते रूनुं दितनुं वचन
 अथवा नला दितनितक गडेरा पुरुषोनुं वचन माने नही, ते अबूज प्राणी पोतें पावो पडे
 ॥ २ ॥ ॥ जुंज के कर्मां तो हुं दृढपणे सदा सर्वदा परजोदरूप पापनो करनारो ! अने कर्मां ए
 श्रीपाल जे याज्ञपण्याकीज सदा सर्वदा परउपकारनो सनाव सखे ते, माटे मक्षरा दृढपणाने
 पिणार ते, अने धन्य ते ए श्रीपालना वाजायणाने ! के जे हजी लगण पण मने कहे ते, के दे

પિતાલી ! તુમિસુણ નોગનો, અને સેદ મ કરો ॥ ૩ ॥ ॥ વલી શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે, કે જે ગોત્ર
જોઈ કરે તેની કીર્તિ ન હોય, અને રાજજોઈ કરે, તેણે ન્યાય ગ્રંથપો, માટે એ નીતિ નહિ,
તથા ચાલજોઈ કરવાથી સન્નતિ પામે નહી, માઠી ગતિયેં જાય, એ ત્રણે અકાર્ય મેં કર્યાં છે, તેની
મુળને (નીતિ કે) વીક છે ॥ ૪ ॥ ॥ જે કોઈ પણ વલો માણસ ન કરે, તેણે નિતુર એટલે
હીણું પાપ મેં અજાણ મૂલ્યે ઠતે કતોર પરિણામે હુધ્યનિં કરી કહ્યું, તેમાટે એવાં વહુ પાપ
નો કરનારો જે હું, તેને નરકની ગતિ વિના વીજું ક્યાંદિ રહેવાનું તેકાણું નથી ॥ ૫ ॥ ॥ એવા
રા સરલા પળાં પાપ કરનારને પણ ઉદરવાને દ્વાય વીયે છે, એવી પણ એક શ્રીજિનરાજની

ગોત્રજોઈ કીરતિ નહીં, રાજજોઈ નવિ નીતિ ॥ ચાલજોઈ સદગતિ નહીં, એ ત્રણે
મુજ નીતિ ॥ ૪ ॥ કો ન કરે તે મેં કહ્યું, પાતક નિતુર નિજાણ ॥ નહિં વીજું વહુ
પાપને, નરક વિના મુજ ગાણ ॥ ૫ ॥ એવા પણ વહુ પાપને, ઉદરવા દિયે હજ ॥
પ્રવ્રજા જિનરાજની, છે ફક શુદ્ધ સમજ ॥ ૬ ॥ તે હુલવહીયનદહન, તે શિવસુ
સ્વતરુકંદ ॥ તે કુલચર ગુણગણતણું, તે ટાલે સવિ દંદ ॥ ૭ ॥ તે આકર્પણ

અપવેશેલી શુદ્ધ નિર્મલ પ્રવ્રજા એટલે ચારિત્ર, તેજ એક સમર્થ છે, જેથી નરકેં જવાનું વંધ આપ છે
॥ ૬ ॥ ॥ તે ચારિત્ર કેહ્યું છે? તો કે હુલરૂપ વહીના વનને નાશ કરવા માટે (વહન કે)
અગ્નિસમાન છે. વલી તે ચારિત્ર (શિવ કે) નિરુપદ્ય સ્થાનક જે મોદ્દ, તેના સુલરૂપ શુદ્ધનું
(કંદ કે) મૂલસમાન છે. વલી તે ચારિત્ર, ગુણના ગણ જે સમૂહ તેને રહેવાનું કુલચર છે. વલી તે ચા
રિત્ર, રાજે ગુણપત્તા સંદ્ર એટલે આપવાનું ટાલણદાર છે ॥ ૭ ॥ ॥ વલી તે ચારિત્ર તિરહનું આકર્પણ
એ પાતકે નિરુપદ્ય મોદ્દે તે કાળજી મેં કાઢિકિતી રસમને અગાધે શાપમાનો કરતો વાલો, વિષ

જુદતર, વિગ્રહતમ, પણ આરમાના અથગસાયને યોગેં કંપ, ગદ્ય, ગદીરણા અને મનાની કર્મપ્રકૃતિ
 એવીને નવમે ગુણગાળે દુષ્ટરુઝેણિ માંમી ધનપાતી ચાર કર્મે દુષ્ટ કરી તેરમે ગુણગાળે કેવલજ્ઞાન પામી
 મિદિ. ગરે, તેમાં કોઈ પાત્રિયોં અંતગદુર્નમાં મોદ્ જાય, કોઈ આયુઃકર્મની યાગલ્પમાણ પુર્તિ કરી પઠી
 મોદ્ જાય. માટે ચારિત્ર તે મિદ્ ગેં આકરણ છે, ગલી તેજ ચારિત્ર જય જે સંસાર તેને નિઃકર્મણ પટલે દૂર
 કરનાર છે, ગલી તે ચારિત્ર કોંઈ, માન, માયા અને લોન રૂપ કયાપના જે (નિરિ કે૦) પર્વત છે, તેનું
 નેપન કમ્યારે (પરિ કે૦) ગલમમાન છે, ગલી તે ચારિત્ર, દાસ્યાદિક નવ નોકપાયરૂપ (દન કે૦)
 શયાનજ તેને ગપગમાગનાને (મેદ કે૦) મેશસમાન છે ॥૬॥ ॥અમ તે અજિતસેન રાજા પ્રગ્જ્યાના ગુણ
 મહાન કરે છે, પટલે ચારિત્ર એ પ્રમારના ગુણનું કર્ણોં છે, તે વિચાર કરતાં કરતાં જ્ઞાન, વર્ણન અને
 પાત્રિ ત્વ ગુણ મદ્દન કરતો કેવલ જયજલ જે સંમારસમુદ્ધ, તેનો વોપ તેને વેણે છે, કારણ કે જેમાં

સિદ્ધિનું, જયનિઃકર્મણ તેદ્ ॥ તેં કપાયગિરિન્નેદપયિ, નોકપાયદયમેદ્ ॥ ૬ ॥ પ્રવ
 ર્ણા ગુણ ઇમ મદ્દે, દેણે જયજલદંપ ॥ મોદ્મદ્દામદ્ મિટ ગયો, હુગે જાયનો

ગુણ લોપ, તો તેના ગુણનીજ મોરણા થાય છે, પણ તેની દૃષ્ટિયે અગુણ જોવામાં આયે નહી, તેમ
 ચારિત્રમાં ગુણ જ છે, માટે ગુણ થીજા, તેના ગુણ મદ્દન કયા, તેથી વિચારું જે આત્મા હ્યાં હાગણ ચા
 રિત્રમદ્દિત થયોં નથી, હ્યાં હાગણ સંસારનિદંથના છે, એ આત્માનો વોપ છે, તેનેજ વેણે છે, ચિંતન
 કરે છે જે આરમાને ગનાદિ મોદ્ છે, તે સંસારમાં જમાડે છે, તે હ્યાં સુધી સમર્કેતમોદ્દની, મિથમોદ્દની
 અને મિથ્યાનમોદ્દની તથા અનંતાનુધંધી કયાયની ચોકડી, એ સાત પ્રકૃતિનો દુષ્ટયોગમ નથી થયો,
 હ્યાં સુધી આત્મા મિથ્યાલ ગુણગાર્ણોં છે. પૂરી રીતે એ અજિતમેનને ચારિત્ર ગુણ મદ્દને કરી સાત પ્રકૃ
 તિનો ગપગમ થાને દુષ્ટિક પરિણામ ગર્વનાના નાનથકી મોદ્દરૂપ મદ્દામદ્ જે હતો, તે મટી ગયો. તે
 નારે ગપગમ સમર્કેતારિક ગતમ નાવનો વોપ થયો, પટલે ગપદામ સમર્કેતેં ઔપશમિક નાવ થાય, અને

ઠે, અને નચ્યને શ્રનાદિ સાંત ઠે એવો (લોનનો કે૦) લોનકપાયનો (દરિયો કે૦) સમુદ્ર, તે મૂર્ચારૂપ પાણીયે ચરેલો ઠે, તેને (તેં કે૦) તમે (મુત્તિરીશું કે૦) મુક્તિ જે નિર્લોનતા રૂપ ગુણ તડૂપ તરી એટલે ગ્રાહણ કહીયે તેણે કરીને (તરિલ કે૦) તલ્યો, એટલે તરીને પાર પામ્યા. એતા વતા તમે નિર્લોની થયા ઝો. એ ઝક્ત ક્રોધ, માન, માયા અને લોન મલી ચાર કપાય જે ઠે, તે કહેવા ઠે? તો કે ચાર ગતિને વિષે જે સંસારું તેને સંસાર કહીયે. તેજ (કપ કે૦) સંસાર તેનો ઠે (શ્રાય કે૦) લાન જેને વિષે તેને કપાય કહીયે, માટે એ ચાર કપાય તે (જવ કે૦) સંસાર તડૂપ (તરુ કે૦) વૃદ્ધ એટલે સંસારરૂપ વૃદ્ધ તેના પાયા ઠે, કેમ કે? જ્યાં સુધી એ કપાય ઠે, ત્યાં સુધી એ સંસાર ઠે, માટે નવતરુના પાયા ઠે, તે ચાર કપાયના અનંતાનુબંધી આદિક ઘણા ખેલો ઠે, અને ઘણા લેવના ઢેનારા ઠે, તે લેવાદિક દોષ સહિત ચારે કપાયને (નિકંદી કે૦) નિકંદન

મુક્તિ તરીશું લોનનો ॥ વા૦ ॥ એ ચાર કપાયા નવતરુપાયા ॥ વિ૦ ॥ વહુ જેદે
લેદે સહિત નિકંદી તું જયો ॥ વા૦ ॥ ૩ ॥ કંદર્પે દર્પે સવિ સુર જીત્યા ॥ વિ૦ ॥

કરી નાશ્યા માટે (તું જયો કે૦) જયવંતો વરત. અર્થાત્ કપાયને, કંદ જે મૂલ તે સહિત કદાઢવાને તું સમર્થ થયો ઝો ॥ ૩ ॥ ॥ વલી હે સ્વામી ! તમે કહેવા ઝો? કે, સર્વજગંતમાં સુર અસુરાદિકમાં પણ કંદર્પે મહાવલવાન ઠે. જે કંદર્પે પોતાના વલને (દર્પે કે૦) અહંકાર જે ઝન્માદ તેણે કરીને ઈંદ્ર, વંદ્ર, નાગેંદ્ર, હરિ, હર, બ્રહ્માદિક (સવિ સુર જીત્યા કે૦) સર્વે દેવતા જીત્યા ઠે, પરંતુ દેવતામાંદે કોણે કંદર્પને જીત્યો નથી, અર્થાત્ સર્વે સ્વાનુકૂલ ચેષ્ટાવંત કીધા, એવો સર્વોચ્ચમ વલિષ્ઠ જે કંદર્પ, તેને તે તદ્દારા (વિક્રમપર્કે કે૦) પંક્તિ વીર્યોહાસ રૂપ પરિપક્વલ પરા ક્રમ સ્વરૂપાનિરમણરૂપ ધ્યાનના એક ધક્કાયે મરડી નાશ્યો, હેલામાં મોઢી નાશ્યો, અર્થાત્ અધ્યા તમમાર્ગીને કામ જીતયો હુઝન નથી. અથવા તાદારા પરાક્રમને પરિપાક પળે એટલે ચોથા વ્રતનો

नगकोटि पञ्चवर्णने करये करीने (तें इकथो के०) तें एक धक्कामांज एटले धर्या गांज अन्ध्या
करयो न पळ्यो, मात्र एक धक्कामांज ते कंदर्पने मोडी नाग्यो, दूर करी नाग्यो. द्ये ए उक्त
अर्थे, दृष्टांतें करीने दृढ करे ने. सर्वे तिर्यचो मांदे सिंद वज्रिष्ठ ने. केम के जो पण मदसहित गर्जी
रय करता एवा सदस्य गमे दायोडनी घटा मजेली दोय, तो पण एक (दर्शनां के०) सिंदने
नायें एटले गध करये करीने ते गजनी अेणि गजे नदी एटले गळारय करी शके नही. सिंदनो
गध सांचली सर्वे गजो वशविगानेनिये जागी जाय. पण कोइ उजो रदे नही. एवो वज्रिष्ठ सिंद ने,
ते पण अष्टापदनामा जनावरली आगल (नागल के०) वोळडा जेयो थइ जाय. अर्यांत सर्वे जना
पर्योमां नाग निर्बल कदेयाय ने, तेनी सरखो थइ जाय, तेम हे मुनीश्वर ! ते कंदर्पे सर्वेने

ते तें इक धक्के विक्रम पळे मोडियो ॥ वा० ॥ दर्शनां जाजे गज नवि गाजे ॥

॥ वि० ॥ अष्टापद आगल ते पण ठागल सारिखो ॥ वा० ॥ ४ ॥ रति अरति नि

वारी जय पण जारी ॥ वि० ॥ तें मन नवि धरिया तेदज मरिया तुळथी ॥ वा० ॥

रीत्या, पण कंदर्पने जीतनार ते तुंज एकलो थयो. माटे तुं निर्विषयी थयो वो ॥ ४ ॥ ॥ द्ये
ग्राधिक नोकपाय जे ने, ए पण कपायनाज यथारनारा ने. तेमाटे हे स्वामी ! रति जे
कोइ मान पूजादि सदकार करे, तेगारें शाता वेदवी पडे ते रति, अने अरति ते अपमान, तिरस्कार,
गुपरागांनिक उपजे तेगारे अशाता वेदवी पडे, ए वे शाता आशाता रूप जे रति अने अरति ने, तेने
तमें भिवारी, अने वली इह्लोकजय, परलोकजय इत्यादिक सात जे चारे जयने, ते पण हे मुनीश्वर ! तमें
भन्तने निरे भलाज नही, एटले ए सात जयने तों तमें गणतीमां गल्याज नही, परंतु तमारांमोयी
कोशेऽदिक गये थके एमने तमारी पासें रदेतुं डुप्कर थइ पड्युं, तेथी तेज सर्वे जय जलाटा तमारायी
(भविष्य के०) बीहीता थका पोतानी मेलेज दूर खशी गया, माटे तमें महोटा कपीश्वर वो. वली

हे स्वामी ! जिहां सुधी चित्तमां शुन अशुन राग देपनां जोर क्षीण थयां नथी, त्यां सुधी झुंगडा ठे, परंतु ते तद्दारामां नथी माटे ते झुंगडा पण तें तळी, तो हवे शी तुज वंढा एटले कांझण वांग तद्दारे रद्दी नथी. बली तें (पुगल के०) पुजल अने (अण्या के०) आत्मा एटले पूरण गलन स्वभाव ते जेनो तेने पुजल कहीयें ते पुजल अनित्य अतएव विनाशी ठे, अने आत्मा ते निश्च अवि नश्वर नित्य ठे, ते वेदुने पोतपोताना लक्षणने उलखवे करी जूदा जूदा पद्दें करी वेदु पोतपोतामां निन्न ठे एम करी स्थाव्या ठे ॥ ५ ॥ ॥ बली हे स्वामी ! कुधा पिपासा आर्दे दडने बावीश परित्त हनी फोज ते आवेयके तेमांथी तुं पोतानी मोजें संयममार्गे चाल्यो गयो, परंतु परित्तहना समूह्यी बीहीक पामीने (नविजागो के०) तुं पाठो जागो नही, लगरमात्र पण तेनो नय गल्यो नही.

तें तजिय झुंगडा शी तुज वंढा ॥ वि० ॥ तें पुगल अण्या विदुं परेंकें अण्या लक्षणें ॥ वा० ॥ ५ ॥ परित्तहनी फोजें तुं निज मोजें ॥ वि० ॥ नवि जागो जागो रण जिम नागो एकलो ॥ वा० ॥ उपसर्गने वर्गे तुं अपवर्गे ॥ वि० ॥ चालंतो नडियो

उजटो साहामो संयम मार्गमां लागी रह्यो. ते कया दृष्टतें ? तो के (रणजिमनागो एकलो के०) नागो जे हाथी ते जेम रणसंग्राममां एकलोज लागो रद्दे, घणा शस्त्रना प्रहार पोतानी उपर पडे, तोपण रणमांथी पाठो उंसरे नही, तेम तुं पण पाठो जागतो नथी. माटे ए आश्चर्य जाणवुं. बली उपसर्गो वे प्रकारना ठे. तेमां जे स्त्रीना हाव, जाव, वित्रमविलासादिक विषयप्रार्थना प्रमुख करवे करीने थाय, ते अशुलोम उपसर्ग कहीयें, अने अनेक प्रकारना ताडन तर्कनादिक करवे करीने जे थाय, ते प्रतिलोम उपसर्ग कहीयें, एवा जे उपसर्गानो वर्गे एटले समूह, ते हे सुनि ! तुं अपवर्गे जे मोह तेना मार्गनणी चालतां थकां तुजने नज्यो, परंतु तुं ते उपसर्गाना पाशमां पळ्यो नही, एवी तारी समर्थां वे माटे धन्य ने तुजने ! हे स्वा

તે સંસારને હઃશ્વમય જાણો તે ॥ ૬ ॥ ॥ ચલી દે સુતિ ! તમને મોદ્દમાર્ગે જાગા જાળી આત્માના અથ્થવસાય થુન પ્રવર્તતાં એ માર્ગે ચાલતાં રાગ અને દોષ એ વે ચોર ડહ્યા. એ વે કેદવા છે ? તોફે ચાર કપાપત્તી મૂલ છે, કારણ કે ક્રોધ અને માન એ વે દેવના છે, તથા માયા અને લોભ એ વે રાગ ના છે, તે રાગ દોષ રૂપ વે ચોર ડહતાં તેમણે વિપમ દટલે પરમ આકરે જગર્ણટનરૂપ માર્ગે (વ્રજંતા કે૦) લક્ષ્યાનું મન કરવા માંખું. તેમણે વિચાલું જે એ જીન સંસારમયે આપણા ટોનામાંદેથી જતો રહે છે માટે તેને લેવા તે ચોર ડહ્યા, પરંતુ તદ્દારો કોઈ આત્મરિણામ નિર્મલ્લધારા રૂપ ધીરજ જે ધેર્મ, તટૂપ (પર્વિર્દેમ્ કે૦) ચલ્લનો જે વંદ તોફોફરી (તેજપ્રચંમે કે૦) પ્રચંમ તેજ પળે દટલે આ કરાલ પળે (તાન્વા કે૦) તાહના કરી દુણ્યા, તેવેહુ તુમથી દૂર રહ્યા. તે દ્યા કે, ફરી પાઝા સંસાર

તું નધિ પહિયો પાગમાં ॥ વા૦ ॥ ૬ ॥ દોષ ચોર ડહતાં વિપમ વ્રજંતા ॥ વિ૦ ॥

ધીરજ પર્વિર્દેમ્ તેજ પ્રચંમે તાહિયા ॥ વા૦ ॥ નદ્ધારણ સરતાં પાર ડહતાં ॥ વિ૦ ॥

નધિ મારગ લેસા વિગત વિશેષા દેલિયે ॥ વા૦ ॥ ૭ ॥ તિહાં જોગનાલિકા સમ

રમાંદે તમને દૂકહા પણ આવે નહી, દવી શીલામણ તેને મલી. ચલા (નદ્ધારણ કે૦) નદીનો ધર નાર જે સમુદ્ર છે, તે ફ્હાં અપારાવાર જે સંસાર સમુદ્ર તેને પોતાને ડુજચેલે, પોતાને પરાકર્મે, કોઈનું સદ્ધાય લીધા વિના તરતાં દટલે તરીને તેનો પાર જે કાંતો તેને ડહતાં થકાં (નવિમારગજેલા કે૦) કાંઈ માર્ગનું લેલું નથી, દટલે સંસાર સમુદ્ર તરીને કાંતે જવાય, તેના ઘણા માર્ગો છે, અર્થાત્ત જેટલા જીવના જેદ છે તેટલા માર્ગે પણ અનુમાને જાણવા. માટે (વિગત કે૦) મણુ છે વિશેષપણું જેથી એમ કહ્યાથી અટલાજ માર્ગ થયા દવી સ્વર ન પડે, જે આ માર્ગે અમુદ્ધગતિનો, અમુક જીવવિશે પનો એમ સ્પષ્ટ માલમ પડે નહી. દ્યા ગણતિ વિનાના સંસાર સમુદ્ધના માર્ગે છે ॥ ૭ ॥ ॥ તિહાં દે સામી ! તમે અથ્થવસાયની સ્થિરતા કરીને વિચાલું જે મદ્દારે તો મુક્તિપુરી સાથે પ્રયોજન છે ! તેવારે

મનની જિહ્વાં ચંચલતા ઠે તિહાં તો જ્યાનિન્દીપણું ઠે માટે તમે મનની ચંચલતાનો સ્થિરજાવ કરી મન, વચન, કાયા એ ત્રણેનું જે નિદ્રાપણું ઠે, તે ત્રણેની એકાગ્રતા કરી, તેવારે સમતા એટલે સમપણે અધ્યવસાય કલા, એવા ત્રણ યોગ રૂપ સમતા નામે યોગની જે પ્રનાલિકા તેને તમે તિહાં જોવા માંદી, અને ચીજા ઘણા માર્ગ દેહીને તે સર્વને ઝનમાર્ગ કરી- જાણ્યા, એટલે તમે જોયું જે ઘીજે માર્ગે સિદ્ધપણું નથી. સમતા નામે યોગની નાલિકા જો જહે, તો તેજ કામની ઠે, તેવારે ઇતપથ જે ઝનમાર્ગ તેને ઠાંદી ઇદ્યમે કરી તે સમતા યોગ નાલિકાનેજ નિશ્ચલ પળે જોવા માંદી. તે સમતા નાલિકા જોતાં જોતાં તિહાં (દૂરે કે૦) વેંલે ચકી સમતા રૂપ જે યોગનાલિકા તેને (આનંદપૂરે કે૦) આનંદના પૂરે હે મુનીશ્વર ! તમે દીઠી. અથવા યોગનાલિકા દીઠી તેવારે

તા નામે ॥ વિ૦ ॥ તે જોવા માંદી ઇતપથ ઠાંદી ઇદ્યમે ॥ વા૦ ॥ તિહાં દીઠી દૂરે આનંદપૂરે ॥ વિ૦ ॥ ડદાસીનતા ડેરી નહિ જવ ફેરી વક્ર ઠે ॥ વા૦ ॥ ૬ ॥
તે તું નવિ મૂકે જોગ ન ચૂકે ॥ વિ૦ ॥ વાહિર ને અંતર તુંજ નિરંતર સત્ય ઠે ॥ વા૦ ॥

આનંદનો પૂર થયો, હવે તે યોગનાલિકા સૂધી કેમ પોહોંચું? તેમાટે તેનો સરલ માર્ગ જોવા લાગા, તે માર્ગ જોતાં ડદાસીનતા નામે ડેરી હાથમાં આવ્યી, એટલે સર્વે સંસારિનાય ગગનાત્રવત્ ક્ષણિક દટનદ એવી રીતે ધનાદિક ડપર જે ડદાસીન પરિણામ તેને ડદાસીનતા કહિયે, તે ડદાસીનતાને આદરીને ડદાસીનતા ડેરી હે મુનિ ! તેં હાથ કીધી, અને તે ડદાસીનતા જેણે આદરી તેને (નહિ ન વર્ધેરિ વક્ર ઠે કે૦) જવ જે સંસાર તે માંદે ફરતું તેનું વક્રપણું નથી, એટલે તેની યાંકાઈ જિહ્વાં નથી, એવી ને ઇર્થાત્ જેને એક સરલગતિ તેંદને એક મોદ્દગતિજ હોય, તેથી તું પણ તેહિજ ગતિ પ્રાપક ડો ॥ ૬ ॥
તે ડદાસીનતા ડેરી તહારે હાથ આવ્યા પઢી તેને ડું (નવિ મૂકે કે૦) મૂકે નહી. મ નમાંદે ધિચાવું જે અનાદિ કાલનો જવકાંતારમાંદે ડટન કરતાં કરતાં અપૂર્ણ અન્યાતે આત્માની

પરિણતિ સુંધરે તેથી ચિંતામણિ, કામકંઠન, કામગવીની પરે હુઆપ્ય પણ વસ્તુ પામીને જો પ્ર
માદાદિ શ્રેય લાગાડીજ, તો એ મુળથી વેગલી જતી રહેયો ! એમ ચિંતીને ક્યે તે ઝેરીને તું ન મૂકે,
અને (જોગ ન ચૂકે કે) મન નચન કાચના યોગ પકાચતામાં લીધા છે, તેને તું ન ચૂકે, પટલે ન
મૂકે માટે (તુંજ કે) તુંજ (યાદિર ને અંતર કે) ઘાહ્ય અને અન્યતરમાં (નિરંતર કે) અંતર
રહિત સુરહમેજ (સત્ય કે) સાચો તો, પટલે નિવ્રતા નથી, જેવો ઘાહ્ય સત્ય તો તેવો માંદે
અંતરમાં પણ સત્ય તો. ચલી દે સ્વામી ! (નય કે ચહુરંગા કે) નય તે ઘણા પ્રકારના છે, તે જેમકે
નેગમ, સંપ્રદ, વ્યવહાર, શુશ્રુષ, શબ્દ, સમનિકટ અને અર્થચૂત, એ સાત મૂલનય જાણવા. તે એ
કેહા નયના ચલી સો સો જેદ છે, સર્વે ચલી સાત નયના સાતમાં જેદ થાય છે, તે સર્વેના નિવ્ર
નિવ્ર સજાય છે, પણ તિહાં તે નય (ન એકા કે) એકા નથી. તે મૂલ સાત નયમાં પણ ચલી

નય છે ચહુરંગા તિહાં ન એકા ॥ વિ૦ ॥ તુંમેં નયપદ્ધત્કારી તો અધિકારી મુક્તિના
॥ વા૦ ॥ એ ॥ તુંમેં અનુનવ જોગી નિજગુણ જોગી ॥ વિ૦ ॥ તુંમેં ધર્મસંન્યાસી

ક અપેક્ષાએં પ્રથમના ચાર નય, તે અચહારના ધરના છે, અને અપરણા જે વ્રણ નય તે નિશ્ચયના
ંના છે. અને ધીજી અપેક્ષાએં પહેલા વ્રણ નય અચહારના ધરના છે, અને પાછલા ચાર નય નિ
શ્ચયના ધરના છે. તે સર્વેનાં મત જુદાં જુદાં છે, પણ શ્રીધીતરાગવું મત સર્વે નયસમ્મત છે, એવા વિ
ધિ પ્રકારના રંગના નય તે એકા નથી, તેમાં તમે (નયપદ્ધત્કારી કે) અપરણા નિશ્ચયના ધરના
જે વ્રણ નય છે, તેના પદ્ધત્કારી તો, તમેં કેવલ એક શ્રદ્ધિતીય કર્મનેપરહિત મોહના અધિકારી
તો. પતાયતા હશે તમારે મોહધિના ધીજે ક્યાંદિ જાવું નથી ॥ ૯ ॥ ॥ ચલી દે ધુનીશ્વર ! તમેં
અનુનવ જે આત્મસજાવરમણ તેના યોગી તો, આત્માના મૂલ ગુણનો જે સ્વેચ્છરો વિચાર કર્યો
તદ્દપ અનુનવ તમને પ્રગલ્થો છે. ચલી તમેં અનંતજ્ઞાન, અનંતવર્ણન, અનંતચરિત્ર, અકપાયી, અ

નેહી, અયોગી, અજ્ઞેશી, અર્તીદિય પ્રમુલ (નિજગુણ કે૦) પોતાના ગુણ તેના જોક્તા ગો, વલી તમે આત્મધર્મે યોગ્ય ગુણગણાથી મંદાણો તે વ્યવહાર ધર્મે, તેમાં ચોદમા ગુણગણાનો નિશ્ચય ધર્મે આત્મધર્મે યોગ્ય પ્રકારે (ન્યાસ કે૦) જે સ્થાપે છે તેને ધર્મસંન્યાસી કહીયે તે તમે ધર્મસંન્યાસી થો, વલી જે માર્ગથી મુક્તિપદ પામીયે, તે તત્ત્વમાર્ગે જાણવો, તે તત્ત્વમાર્ગના શુદ્ધ પ્રકાશના કરનારા થો, વલી હે મુનીશ્વર ! તમે (આત્મમદરસી કે૦) આત્માને વિનાય દશાથી નિવારીને સનાય દશામાં આવ્યો, કેવલ જ્ઞાન, વર્ણન, ચારિત્ર, રૂપ આત્માનો મૂલધર્મ છે, તેનેજ એકાંતે આપીને આત્મગણેષણ કરો, આ તમે આત્મદર્શી થો, વલી તમે શાંતરસને નિકટવર્તી કરીને સેવક વીરોને દૂર કરી કેવલ ઉપશમરૂપ વર્પાદની દૃષ્ટિના વરસાયનારા થો, વલી તમે તમારા આ

શુદ્ધ પ્રકાશી તત્ત્વના ॥ વાળ ॥ તુમે આત્મમદરસી ઉપશમવરસી ॥ વિ૦ ॥ સીંચો ગુણ વાહી યાયે તે જાહી પુણ્યશું ॥ વાળ ॥ ૨૦ ॥ અપ્રમત્ત પ્રમત્ત ન દિ વિધ કહીજે ॥ વિ૦ ॥ જાણંગ ગુણ ગણંગ એકજ જાવતે તે ગ્રહ્યો ॥ વાળ ॥ તુમે

ત્તિક ગુણની વાહી તેને ઉપશમ રસ જે શાંતરસ તરૂપ પાણીયે કરીને સીંચો, જેમ તે (પુણ્યશું કે૦) પુણ્ય સંધાતે જાહી યાય, તેજવંતી યાય, પુષ્ટ થાય. એટલે ગુણપુષ્ટ થયા ગુણગણવૃદ્ધિમત્તાયે પુણ્ય થકી ધર્મ વધે, પછી દ્વ્યધર્મથી જાવધર્મ પણ પામો ॥ ૨૦ ॥ વલી ઠહું પ્રમત્ત ગુણગણું અંતે સાતમું અપ્રમત્ત ગુણગણું એ વે ગુણગણાં સાધુ ચારિત્રિયાને રહેવાનાં છે, તેની એકેકની અંતમુદ્દત પ્રમાણ સ્થિતિ છે, વે ગુણગણાંની મલી દેજો કણી એક પૂર્વકોટિ વર્ષની સ્થિતિ છે, તે વે ગુણગણાં યતિ આશ્રયી કહ્યાં છે, પણ હે સ્વામી ! તમારે વિવે એ વે ગુણગણાં, (ન દિવિધ કહીજે કે૦) વે પ્રકારે વે એમ નહી કહેવાય, તમારે વિવે તો (જાણંગ કે૦) ઉપયોગ યુક્ત જે (ગુણગણાંગ કે૦) ગુણજ્ઞે સ્વામી (એકજનાગતે કે૦) તે એકજ અપ્રમત્ત ગુણગણાના જાવે (ને મરતો કે૦) ને મ

જૂન કમળ છે. પટલો તેમં તો એક સાતમા અપ્રમાદિ ગુણગણાનોજ નાગ પ્રદક્ષ કર્યો છે, કમળ
 પળા સાપુજનોને અંતર મુહૂર્તે નહું પ્રમત્ત પટલો પ્રમાદિ ગુણગણું રહે છે, ચલી અંતર મુહૂર્તે
 સાતમું અપ્રમાદિ ગુણગણું રહે છે. તિલાં અંતર મુહૂર્તે તે જ્યન્યથી તો નવસમયનું છે, અને
 અનુરૂપે જે પટીમાં એક સમય ડગાનું છે, અને મધ્યમ તો અંતમુહૂર્તના અસંખ્યાતા વિક
 લપ થાય છે, તે માંહે જે સાધુ લઘુજયન્ય અંતમુહૂર્તે કાલપ્રમાણ ગઠે ગુણગણે રહીને ડ
 રુદ્ધ અંતમુહૂર્તે કાલ પ્રમાણ સાતમે ગુણગણે રહે, તેવારે તે સાતમે અપ્રમાદી ગુણગણેજ
 પળો રહ્યો કર્ણાપ, તેમ તેમં પણ સાતમે ગુણગણે ઘણા કાલ લગણ અપ્રમાદી યજ્ઞ રહ્યો
 ગો, માટે તેમં એકજ સાતમા ગુણગણાનો નાગ પ્રહ્લો છે, તેનાજ યંગીકારકર્તો ગો. ચલી તમારું
 સ્વરૂપ કોઈને નમ્ય નથી, માટે તેમં અગમ ગો. ચલી હે સ્વામી ! તમારા આત્માનાં અધ્યવસાય

અગમ અગોચર નિશ્ચય સંચર ॥ વિ૦ ॥ પરસ્થું નવિ તરસ્થું ચિત્ત તુમ કેરું સ્વપ્ન
 માં ॥ ચા૦ ॥ ૨૨ ॥ તુજ મુજા સુંદર સુગુણ પુરંદર ॥ વિ૦ ॥ સૂચે અતિ અનુપમ

અર્ગદિગ્દલાને ગોચર નથી, માટે તેમં અગોચર ગો. ચલી તમારું ચારિત્ર નિશ્ચયી છે માટે તેમ
 નિશ્ચયરૂપ ગો. તથા (સંચર કે૦) તેમં પાંચ દિશિયને સંચર્યાં છે. હવે નવાં કર્મ તમને યાંધ્યાં નથી,
 મુજા જે તેને કુપ્ય કરશો, માટે તેમ સંચરરૂપ ગો ચલી હે પ્રતુ ! તુષ્ણારૂપ તુવાયેં તમારું ચિત્ત
 નિશ્ચયી પણ પરસ્થું નથી, પટલો તુષ્ણા છે તે કર્મની વધારનારી છે તેને તો તેમં પ્રથમથીજ પોતાને
 નિશ્ચયી પણ પરસ્થું છે. કેમ કે ? જો ગય ન હોય, તો સ્વર્ગ, માટે તમારું ચિત્ત સ્વપ્નમાં પણ તુષ્ણાયેં સ્પર્ધુ
 નિશ્ચયી પણ પરસ્થું નથી ! સાધુ ઠગ સાતમા ગુણગણના વાસી હોય પણ તમારામાં એ વે ગુ
 નિશ્ચયી પણ પરસ્થું નથી ! સાધુ નિષે જાણપણું તો વે ગુણગણાનું છે, પણ નાચથી એક સાતમું ગુણગણુંજ પ્રસું છે,
 નિશ્ચયી પણ પરસ્થું નથી ! તુજ મુજા સુંદર (તુજ મુજા સુંદર કે૦) તદ્વારી વાહ્ય પ્રકારેં મુલપ્રમુખશરીની મુજા

देखतां थकां घणीज (सुंदर के०) मनोहर लागे ठे, माटे ते मुझा (सुगुण के०) नला गुण तेनी (पुरंदर के०) इंदू ठे. कारण के संसारी जीवमां पहला गुणगणावालाथी चोथा गुणगणा वालामां घणा गुण होय. वली चोथावालाथी पांचमा गुणगणे वर्तता जीवोमां वधारे गुण होय. तेथी पण तमें तो ठळा सातमा गुणगणें रह्या गो, माटे ते गुणगणा प्रमाणेज तमारा नला गुण वाह्य आकारें देखाय ठे. एवी जे तमारी वाह्यनी मुझा, तेज अमीने अत्यंत अनुपम एटले उपमायें रहित एवी तमारा अंतरमां (चित्नी के०) अंतःकरणनी पण उपशम एटले शांतरसमय जे लीला, तेने (सूचे के०) सूचवे ठे, एटले जणावे ठे. अर्थात् जेवी तमारी वाह्य थकी उपशमरसनी लीला देखाय ठे, तेवुंज अंतरमां तमारुं चिच पण उपशमरसमयज ठे. इहां कोइ पूठे जे वाह्य इंगिता कार देखीने अंतरमां पण तेवोज परिणाम ह्यो, एम तमें या उपरथी जाणो गो? कदापि वाहे

उपशम लीला चित्नी ॥ वा० ॥ जो दहन गहन होए अंतरचारी ॥ वि० ॥ तो
किम नवपद्मव तरुअर दीसे सोहतो ॥ वा० ॥ १७ ॥ वैरागी त्यागी तुं सोनागी

रनी मुझा तो सुंदर देखो गो, पण अन्तरमां दोपसहित ह्यो तो? एम पूठनारने दृष्टांतपूर्वक उत्तर आपे ठे के जो (तरुअर के०) वृक्ष तेने (अंतरचारी के०) अंतर्ग वचाले थडमां फोटर मांहे (दहन के०) अग्नि जखो होय तो पठी ते वृक्ष वाहेरथी पण केवी रीतें नवपद्मव थको (तो हतो के०) शोजतो देखाय? अर्थात् नज देखाय. तेम तमारा अंतर्गमांहे जो उपशमलीला न होय तो वाह्याकारें पण समतामय मुझा क्यांचीज होय? माटे हुं जाणुं हुं, जे वाह्यथकी तमारी मुझा गुणवंती देखाय ठे, तो अंतर्गमां पण तमें उपशम गुणेकरी संनृत गो, तेथी सुगुण पुरंदर गो ॥ १४ ॥ वली दे स्वामी! तुं वैरागी एटले रागरहित गो, वली तुं वाह्य अने अ

શ્રી રક્ષિત ગો, અને અંતર્ગતથી ક્રોધાદિક કષાય જે રાગદ્વેષાદિક યાગ તથા આનંદ, મધ્યાત્મ્ય રક્ષિત ગો, માટે ત્યાગી ગો, ગલી તું સોનાવર્ણત ગો, ગલી દે ફળીશ્વર ! તુજને ગલી મતિ જે રૂઢી બુદ્ધિ તે જાણત થઈ, અને કુમતિનો નાશ થવાથી સુમતિનું રાજ્ય થયું, તેથી જગત્રમણ પરંપરાશિકની જે જાગત ધૂતી તે નામી મડ, ઇટલે તદ્વારે જગનો લઠ તથા જગની અનાવિદ્યિતિ તથા જાગત ઇટલે દરિ દગળું તે સર્વે મૂલથી જાગી ગયું. માટે કહે તું નિદ્રાલ થયો. ગલી દે સુનિ ! તું સર્વે, મૃત્યુ અને પાતાલ ત્વ પ્રાણ જાગર્મા સુર, અસુર અને મનુષ્ય તેદને હુંજે પૂજનીય છે, માટે તું જગપયપૂજ્ય છે, ઇટલે ત્રણે જગતને પૂજના યોગ્ય છે, અને મદારો તો ગલી અત્યંત ચાલજ પ્યારો પૂજ્ય છે, શા માટે જે પહેલાં પણ (નમિત્ત કે) પૂર્વે પણ શૂદ્ધ્યાશ્રમમાં તું મદારે નમવા યોગ્ય છે. કેમ કે? તું મદારો કાળો શાય, તે

॥ વિ૦ ॥ તુજ ગુજમતિ જાગી જાયત જાગી મૂલથી ॥ વા૦ ॥ જગપૂજ્ય તું મારો પૂજ્ય છે પ્યારો ॥ વિ૦ ॥ પહેલાં પણ નમિયો હવે અપશમિયો આદર્યો ॥ વા૦ ॥ ૨૩ ॥

પિતાને વેળાળે છે. જેમાટે ગ્રામ વિવેકવંત પુરુષને દુઃખનો વિનય કરવો યચિત્ત છે. વિનય જે તે સહજ શ્રાન્તિનાસન્ન મૂલ છે, વિનયી પુરુષ ધર્મ પામે, સુલભવોધિ થાય, વિનયથી વેગ, વાનય સર્વે વશ થાય, આચારનું મૂલ પણ વિનય છે, સર્વે શુભશુભ વિનયને યદા છે, માટે તું પ્રથમ પણ નમવા યત્તો, અને કહે તો ગલી તું હવલમીત્ત ઇટલે કષાયાદિક અપશમકારક જે ધર્મે તેને તે શ્રીવર્ગો, ઇટલે ગ્રંધીકાર કબો, અર્થાત્ ચારિત્ર આદ્યું. તું ત્રણે જગતને નમવા યોગ્ય થયો. ત્રીમાં મદારે તો ગલી વિગેયકરી નમસ્કાર કરવા યોગ્ય; પૂજા, સત્કાર, સન્માન કરવા યોગ્ય છે. માટે હું આજને ચારંગાર વાંકું હું. એમ અનેક બુક્તિસક્ષિત, જ્ઞાનના જાણવા થકી, અને કરીને જનિતસક્ષિત અનેક પ્રકારની સ્તવના શ્રીપાત્રે કરી. તેમાંથી કિંચિત્ માત્ર ફક્ત કહી દે

गाड़ी जे ॥ १३ ॥ ॥ ए प्रकारें चौथा संजने विषे अंगमंगें एट्ठे आरंभ आनीं करी
सहित अथवा गार्वांतरें गगन्यारंभें एट्ठे पूर्ण रागें करी जे (मुनि के०) अजितसेन मुनि
महाप्राज्ञे (श्रीपात्रे के०) श्रीपालराजायें (संयुक्तो के०) संसाध्यों ते इहां पांचमी ढालें
करीने कह्यो. श्रीनिधय प्रतिलित नवपदको महिमा तेने महोटा महिमायें करीने जे मुनि सा
पराध्यापारहित चह्यो गाव्यो. अथवा इहां मुनिनी प्रधानता करी परंतु उपचारधी शुद्धय
पाण लेवो. माटे मुनि अथवा शुद्धय, जे गुण गाव्यो ते विनय अने जज्ञो यज्ञ तद्रूप गुण तेनी
(कमला के०) लक्ष्मीने (विमला के०) निर्मल पणो पामजो. अथवा ए रास प्रथम श्रीविनयविज

एम चौथे खंभें राग अखंभें संयुक्तो ॥ वि० ॥ जे मुनि श्रीपालें पांचमी ढालें ते
कह्यो ॥ वा० ॥ जे नवपदमहिमा महिमायें मुनि गाव्यो ॥ वि० ॥ ते विनय सुज
स गुण कमला विमला पाव्यो ॥ वा० ॥ १४ ॥ दोहा ॥ अजितसेनमुनि इम शु
णी, तेहने पाट विद्याल ॥ तस अंगज गजगति सुमति, थापे नृप श्रीपाल ॥ १ ॥
कारज कीधां आपणां, आरजने सुख दीध ॥ श्रीपालें बल पुष्टने, जे वोढ्युं ते

यगणियें रग्या आरंज कखो हतो. तेमणें त्रीजा खंभनी पांचमी ढाल मोहली एकवीश गाथा पर्यंत
रची, तेगारें समाधिरथ थाया, काल प्राप्त थया. तदनंतर श्रीयशोविलय गणियें पूर्ण कखो. ते अत्रु
सारें श्रीविनय अने यज्ञ ए वे कवी कहे ठे, जे मुनि नवपद महिमाने महिमायें करी गाव्यो, अथवा
(महीमाये के०) एव्यीने विषे गाव्यो, ते जज्ञा गुण सहित सिद्धिरूप कमलाने पामजो. एल जाखी उत्तम
पुरुषें नवपदनुं ध्यान त्रिकाल करवुं ॥ १४ ॥ ॥ ए प्रकारें अजितसेन मुनिजुं स्तवन करीने पढी
तेतो संगज एट्ठे पुत्र गजगति एने नामें ते सुमति एट्ठे रुडीयुक्तिओ धणी जे, तेहने श्रीपालराजा
ने न्यजिगनेने पाटें वाच्यो ॥ १ ॥ ॥ ए रीने पोतलानें कायें कखो, अने आरज जे सङ्कलन पुरो

તેમને મુલ્ય દીધાં, પટલે સુલ્હી કથા, એમ શ્રીપાદેં પોતાના પુણ્યને વાજેં કરીને જે મુલ્યથી ઘોઘ્યો હતો, તે સર્વે સફળ કર્યું ॥ ૨ ॥ ॥ હવે શ્રીપાલ રાજા (વિજય કરી કે) પોતાની જાંતિ કરીને ચંપાનગરી માંદે પ્રવેશ કરતો હતો. વહી લોકના મનમાં એવા ક્રોધ હતો જે શ્રા ઉકાળે થું જાણી ચું થું થડો? તે સદા સોજાગી એવા શ્રીપાદેં સર્વે લોકના ક્રોધ ટાળ્યા. તે સમયે ચંપાનગરીની ગોના વિશેષ પ્રકારે વની રહી, લોકોયે ચંપાનગરીના (અગ્રેષ કે) સમસ્ત હાટની શ્રેણી ગણગરી, પટ મૂલ્ય જે હરીરાગલ વસ્ત્ર તેણેકરી તેના પ્રવેશ પટલે હાટની નીતોને ગાદી લીધીયો તે, ચંપાન

કીધ ॥ ૭ ॥ હાલ ઠઠી ॥ ચલદ ખલા છે સોરઠી રે લાલ ॥ ૯ દેશી ॥ વિજય કરી શ્રીપાલજી રે લાલ, ચંપાનગરીએ કરે પ્રવેશ રે ॥ સોજાગી ॥ ટાલ્યા લોકના સફલ કલેશ રે ॥ સો ॥ ચંપાનગરી તે વની સુવિશેષ રે ॥ સો ॥ સિણગાયાં હાટ અગ્રેષ રે ॥ સો ॥ પટકુલેં ગયાપ્રદેશ રે ॥ સો ॥ જય જય ખણે નર ના રિયો રે લાલ ॥ ૨ ॥ ફરકે ધ્વજા તિહાં ચિહ્નું વિશેં રે લાલ, પગ પગ નાટારંચ રે ॥ સો ॥ માંમ્યાં તે સોવન થંચ રે ॥ સો ॥ ગાંવે ગોરી અદંચ રે ॥ સો ॥ જેણે રૂપેં જીતી છે રંચ રે ॥ સો ॥ વંચને પણ હોડ અવંચ રે ॥ સો ॥ જ ॥ ૭ ॥

ગરીના નરનારી સર્વે લોક તે ગામ ગામ શ્રીપાલરાજાનો યજ્ઞજય જય શરૂં થોલવા લાગ્યા ॥ ૨ ॥ ॥ ચારે દિશાયેં મહોટી મહોટી ધજાઈ ફરકી રહી છે, પળે પળે નાટારંચ થડ રહ્યો છે, ગામ ગામ તે ચિરે સોનાના થાંનલા માંમ્યા છે, તે થંચ ઉપર માંચાં માંમ્યા છે, તેની ઉપર ઘેઝી થકી (ગોરી કે) સ્ત્રીયો તે (અવંચ કે) કપટરહિત પળે મંગલિકાં ગીત ગાય છે, તે સ્ત્રીયો રૂપેં - રી રંચાને પણ જીતે એવી છે, તે દેલી (વંચને કે) વ્રદ્યાને પણ અવંચો થાય, જે યાવા

તપનાલી સ્ત્રીને મેં કયા શિવેં મહી જે ? ॥ ૨ ॥ ॥ રહોં છાંત કહે જે. ગેમ કોઈક પુરુષ ત
 ગયા કરની, ગયના સત્ય યોગેલું, ગાદિક જીનેક પ્રમારના સાદસ કરે જે, તેમાંના કોઈક સાદસને યં
 મીશાર કરીને પગા તે સાદસ કરવાથી કોઈ પણ પ્રકારનું શુન સ્થાનક પામે. તેમ (સુરપુરી કે૦) સર્ગ
 પુરીએ વિચારુ જે ગ્યા સ્થાનક કરતો કોઈ ગયારે કીર્તિનું સ્થાનક પામું તો સાહં. એવો (મદ કે૦) ય
 હંસાર તેનો (મોદ કે૦) હરે ખરતી થકી તેણે (સાર કે૦) પ્રધાન સમુદમાં (જંપા કે૦) ઝંપાપાત
 કલો. તે હું એમ માનું કે. કે તે સુરપુરીનું (ઝદાર કે૦) મહોટું જે (સાદસ કે૦) ધેર્ય તે ફલ્યું. જે (તેણી
 પાર કે૦) તેવસતે તે ચંપાલપ થઈ, અને તિહાં પોતાના કુળનો ઝદાર કરનાર એવો જે શ્રીપાલ તે

સુરપુરી કંપા જે કરી રે લાલ, ચંપા હુદ તેણવાર રે ॥ સો૦ ॥ મદમો દસમુહમાં
 ર રે ॥ સો૦ ॥ ફલિયો સાદસ માનું ઝદાર રે ॥ સો૦ ॥ તિહાં આવ્યો હરિ
 ર રે ॥ સો૦ ॥ શ્રીપાલ તે કુલ ઝદાર રે ॥ સો૦ ॥ જય૦ ॥ ૩ ॥ મોતીય ધાલ
 રી રે લાલ ॥ વધાવે વર નાર રે ॥ સો૦ ॥ કરકંકણના રણકાર ॥ સો૦ ॥
 રના કમકાર રે ॥ સો૦ ॥ કટિમેલના સલકાર રે ॥ સો૦ ॥ વાજે માં

ઇંડાવતાર થયો. યથાત્ તે ચંપાનગરી ઇંડપુરીથી પણ અધિક વતી રહી જે, અને
 ઇંડના અગતારનુલ્ય જે ॥ ૩ ॥ ॥ હવે શ્રીપાલસાજા, જેવારે નગરીમાં પ્રવેશ કરે
 ના પાલ નરી કરીને (વર કે૦) પ્રધાન સૌનામ્યવતી સ્ત્રીયો, તેને વધાવી લીયે
 ગલને તે સ્ત્રીયોના (કર કે૦) હાથમાં કંકણ પહેલાં જે, તેના રણકાર શબ્દ થાય
 ર પડેલા જે. તેનો પામકાર થઈ રહ્યો જે. કેટલાં મેલના મહેરી જે, તેનો સ્વાકાર
 થાય જે. તેનો કમકાર રે ॥ સો૦ ॥

પત્રી (સકલ કે.) સમગ્ર રાજાઇ મલીને (તાસ કે.) તે શ્રીપાલરાજાનો પટ્ટાનિયેક ફરીથી કરે, પટ્ટાને એક તો પૂર્વે ચાલપણામાં પટ્ટાનિયેક કર્યો હતો, તેનો વિરદ થયા પત્રી ફરી હમણાં પટ્ટાનિયેક કર્યો, માટે ફરીથી (પિટપટ કે.) પિત્તને પાટે ઘણા ગદાસથી સ્થાપીને રાજ્યાનિયેક કરતા દેના. અને કહ્યો અને નવ સ્ત્રીમાંદે મગણાંદરીને (નિગેષ કે.) પટ્ટરાણી પળે આપીને અનિયેક કર્યો, અને ગેષ જે આવ સ્ત્રીઇ રહી તેદને લાગુ સ્ત્રીયોને સ્થાનકે પટ્ટાનિયેક કર્યો, શ્રીપાલે જે ગે

દલના ધાંકાર રે ॥ સો ॥ જય ॥ ૪ ॥ સકલ નરેસર તિહાં મિલી રે લાલ ॥
 અનિયેક કરે ફરી તાસ રે ॥ સો ॥ પિટપટ આપે ગદાસ રે ॥ સો ॥ મયણા
 અનિયેક વિશેષ રે ॥ સો ॥ લઘુપટ આવ જે ગેષ રે ॥ સો ॥ સીધો જે કીધો
 ગદેશ રે ॥ સો ॥ જય ॥ ૫ ॥ એક મંત્રી મતિસાગર રે લાલ, તિન ધવલ તણા
 જે મિત રે ॥ સો ॥ એ ચારે મંત્રી પવિત રે ॥ સો ॥ શ્રીપાલ કરે યુગ્ધચિત રે
 ॥ સો ॥ અને તેજેં દુગ્ધ આદિત રે ॥ સો ॥ સરચે ચંદુલું નિજ ચિત રે ॥ સો ॥
 ॥ જય ॥ ૬ ॥ કોસંઘી નયરીયકી રે લાલ, તેઢાલ્યો ધવલનો પુત રે ॥ સો ॥
 તેનું નામ વિમલ યે યુત રે ॥ સો ॥ તેહ શેઠ કર્યો સુમદુત રે ॥ સો ॥ સોયન

શ ધાપો હતો, જે મહારા યુગ્ધલથી રાજ હેલેં તે સર્વે કાર્ય સીધું ॥ ૫ ॥ ॥ એક મતિસાગર નામે પ્ર
 ધાન જે ચુદિનો સમુદ્ર યે, તે અને યીજા ધવલગેવના જે ગ્રણ મિત્ર દતા તે મલીને ચારે મહાર
 પવિત્ર પ્રધાન, તે શ્રીપાલે પોતાના યુગ્ધચિત્તે કરીને કહ્યા, એ શ્રીપાલ તેજેં કરી આદિત્ય પટ્ટાને સૂપ
 જેનો થયો, અને ઘણું પોતાનું (ચિત કે.) ક્યથ તિહાં સરચે યે ॥ ૬ ॥ ॥ ચલી કોસંઘી નગરી ચકી
 ધવલગેવનો પુત્ર તેઢાલ્યો, તે નિર્મલ મનનો યે. માટે તેનું નામ વિમલ યે, તે યુગ્ધ યે, તેને યુગ્ધ

हूँ सोमोरी (पद के०) वरु घोर सहित नगर ओउ कायो, रत्नी वेंता (शंभ के०) नीमार रानाना
 (न्याय के०) कोइ कावै कल पाय नही एया (सु के०) नरै दशारे (गुल के०) गुन हया ॥ ७ ॥
 भूरे ते भीषात परमेश्वरता जेत्ये निपे अज्ञाद आदिक सहोत्तर ते अष्ट विधियं करीने (विरचाने के०)
 मयारे तिरा (अशार के०) सहोटी सिद्धचरनी पूजा ते श्रीसिद्धचरनीनो अशार जाणीने करे जे. एम ते
 भीषातनो सई पहिचार धमिण्ड जे, जने तेनी (दार के०) स्त्रीयो पण धर्मने गिये जलमे, एटजे अज्ञान पाये

पद घोर संयुत रे ॥ सो० ॥ कीधा कोश ते अखय सुगुन रे ॥ सो० ॥ ७ ॥ ७ ॥
 तसय चेत्य अष्टादश्यां रे लाल, विरचावे विधिमार रे ॥ सो० ॥ सिद्धचरनी पूजा
 उदार रे ॥ सो० ॥ करे जाणी तस उपगार रे ॥ सो० ॥ तेनो धर्मो सहु परिवार
 रे ॥ सो० ॥ धर्म उलसे तस दार रे ॥ सो० ॥ जय० ॥ ८ ॥ चेत्य करावे तेद्वयां रे
 लाल, जेह स्वर्गनुं मांनि वाद रे ॥ सो० ॥ विधुमंजल अमत आस्वाद रे ॥ सो० ॥
 ध्यज नीहि एहीए अविवाद रे ॥ सो० ॥ तेणें गाजे ते गुहिरं नाद रे ॥ सो० ॥ मो
 जे कुमतिना उनमाद रे ॥ सो० ॥ जय० ॥ ९ ॥ पडह अमारी वजाविया रे ला
 ल, दीपां दान अनेक रे ॥ सो० ॥ साचविया सकल विवेक रे ॥ सो० ॥ समकित

जे ॥ १० ॥ ॥ पत्नी जे सर्गनी सायें पण वाद करे, एवा परमेश्वरना देरां करावे जे, जे चेत्य पोतानी ध्यजारूप
 (नीहे के०) जीने करीने विधुमंजल जे चंद्रमांनुं मंजल ते मांहे रहूं जे अमृत तेनुं अविवादपणें
 आसादन करे जे, (तेणें के०) नेने योगें करी ते ध्यजाउ गुहिर एटजे गंभीर जइं करीने गाजी
 रही जे. ए अज्ञेयज्ञानीमार जाणयो. वत्ती कुमति जे माजीमतिना धली तेना अन्मादने मोडे जे, ए
 ह्यो दूर करे जे ॥ १० ॥ ॥ वत्ती क्षीपाजें अमारीना पडह वजटावीया जे, गुणाजें अनेक यम

ત્ર્નાં જ્ઞાન વીધાં, એમ તેણે ધર્મ સંકંધી સર્વ વિવેક સાચવ્યા, તથા શુદ્ધવૈય, શુદ્ધગુરુ અને શુદ્ધધર્મ
 રૂપ જે સમર્થેત, તેની ટેક રાલી. એ શ્રીપાલ, ન્યાયમાર્ગમાં તો એક રામચંડી જેવો કહેવાણો.
 માટે તે સમય શ્રીપાલ તે રાજદંત સરસો ઢે, અને વીજા રાજા તે નેક એટલે વેડકાં સરસા તે
 ॥ ૧૦ ॥ ॥ વડી તે શ્રીપાલે એક અચરિત્ત કહ્યું, તે કહે ઢે. કે પૂર્વે જે કર્ણોદિક રાજાડે થયા
 ઢે, ને ગુરુ પળે, ત્યાગી પળે, જોગી પળે, ગુણ્યંત પળે લોકના મનમાં સસનેહુ પળે દૂતા, તેથી જાણીયે
 જે તે મનરૂપ જે શુભશુદ્ધ એટલે વંદીલાઈ તેમાં પડ્યા હોય નહીં? તે જોવારે એ શ્રીપાલ મહાશુ

ની રાલી ટેક રે ॥ સો ॥ ન્યાયે રામ કહાયો તે ટેક રે ॥ સો ॥ તે રાજદંત વી
 જા નેક રે ॥ સો ॥ જય ॥ ૨૦ ॥ અચરિત્ત એક તેણે કહ્યું રે લાલ, મનગુત
 મૂઢું હુતા જેહ રે ॥ સો ॥ કર્ણોદિક નૃપ સસનેહુ રે ॥ સો ॥ ઝોડાવિયા સઘલા
 તેહ રે ॥ સો ॥ નિજ અનુત્ત ચરિત્ત અઘેહ રે ॥ સો ॥ દેસાવી નિજ ગુણગેહ રે
 ॥ સો ॥ જય ॥ ૨૧ ॥ શ્રીપાલ પ્રતાપથી તાપિયો રે લાલ, વિધિ શયન કરે
 અરવિંદ રે ॥ સો ॥ કરે જલધિવાસ મુકુંદ રે ॥ સો ॥ હર ગંગ ધરે નિસપંદ

ભગ્યંત પ્રગટ થયો, તેવારે એણે અનુત્ત એટલે આશ્ચર્યકારી અઘેહ એટલે નેહરહિત પારધિનાહું પો
 તાનું ચરિત્ર વેલાડીને જગતમાં ગુણહું ધરરૂપ પોતે થયો, એટલે વાનેં કરી યજેં કરી તે સર્વથી વચતો
 થયો. તેથી સર્વે જન, અને જ પૂર્વોંક વિરુદ્ધ વેયા લાગા, અને આગલના રાજવીયોના નામને વિસારયા લાગા.
 માટે એ શ્રીપાલે તે સર્વને મનરૂપ વંદીલાનામાંથી ઝોડાવ્યા. એ આશ્ચર્ય કહ્યું ॥ ૨ ॥ હવે શ્રીપાલરાજાના
 પ્રતાપનું ગર્વન કરે ઢે. તે શ્રીપાલના અત્યંત આકરા તેજ પ્રતાપ રૂપ આપ્રથી તપ્યો થકો વિધિ જે
 પ્રજ્ઞા તેણેં શીતલ થયા માટે (અરવિંદ કે ૦) કમલ તેમાં જડ શયન કહ્યું, અને મુકુંદ જે શ્રીકૃષ્ણ,

तेणें (जलधि कै०) समुद्रमां जइ वास कखो, प्रागवडना पानडा उपर जइ सूइ रह्यो. वली (हर कै०) मद्दावेय, पोताने शीलता करवा माटे माथानी उपर (निसर्पद कै०) निश्चलपणें (गंग धरे कै०) गंगानदीने धारण करे ठे, अने चंद सूर्य तो नासताज फरे ठे. तथा (अरि कै०) शत्रु ते सयें (आक्रंद कै०) चूंब पाडी रह्य ठे ॥ १२ ॥ ॥ वली ते श्रीपालनो यश तो गंगा सरखो वजलो ठे, ते गंगानदीमां सेवाल जोइयें. माटे तिहां शत्रुना अपयश रूप सेवाल ठे. वली कपूर सरखो वजलो श्रीपालनो यश, तिहां अंगार एटले कोयलासरखो शत्रुनो अपयश ठे, तथा कमल

रे ॥ सो० ॥ फरे नाठा सूरज चंद रे ॥ सो० ॥ अरि सकल करे आक्रंद रे ॥ सो० ॥ जय० ॥ १२ ॥ तस जस ठे गंगा सारखो रे लाल, तिहां अरिअपजस से वाल रे ॥ सो० ॥ कर्पूरमाहि अंगार रे ॥ सो० ॥ अरविंदमाहि अलिवाल रे ॥ सो० ॥ अन्योन्यसंयोग निहाल रे ॥ सो० ॥ दिए कवि उपमा ततकाल रे ॥ सो० ॥ जय० ॥ १३ ॥ सुरतरु स्वर्गधी ऊतरी रे लाल, गयां अगम अगोचर ठाम रे ॥ सो० ॥ जिहां कोइ न जाणे नाम रे ॥ सो० ॥ तिहां तपस्या करे अनिरामरे

समान श्रीपालनो यश तिहां (अलिवाल कै०) नमराना वालक सरखो कालो शत्रुनो अपयश ठे. एम अन्योन्यसंयोगें एटले परस्परसंयोगें (निहाल कै०) जोबुं. एटले श्रीपालनो यश अने शत्रुनो अपयश, ए वेनी कवीश्वर, सद्गामी उपमा आपे ठे ॥ १३ ॥ ॥ ह्वे (सुरतरु कै०) कल्प वृक्षो तेनो सर्गमां नियास ठे, परंतु तेषें विचाबुं जे अमारो अर्थी इहां कोइ नथा, एम विचारीने स्वर्गधी ऊतखां, ते (अगम्य कै०) कोइने गम्य न पवें (अगोचर कै०) कोइ वेले नदी, तथा कोइ ऊलखे नदी, जिहां एतुं कोइ नाम पण न जाणे एने स्थानकें गयो, तिहां जइने अनिराम एटले

पोताने रवेत्यानु जगतसां वीतुं नदी, के तेनी पासें जइने रवे पवुं कोइ तेताणुं पामता न दता. एम
जोतां जोतां (जव के०) जेगारें तेणें अत्यंत अजुत स्यानक पाम्बु, तेगारें (तव के०) ते श्रीपा
लाराजाना (कर के०) दायनी अंगुलीरूप थया, पटले करणवृद्धे, पोतानी तपस्याना मद्दात्म्य
अही श्रीपालराजानी अंगुलि रूप थया. ते दान वीये ते, माटे श्रीपालराजा करणवृद्धसमान दानेसरी
ने, तेथी कवियें ए उपमा वीधी ते ॥ १४ ॥ ॥ वली जे (जस के०) यज कीर्ति, (प्रताप के०) तेज
अने गुण, तेणेंकरी श्रीपाल सर्वसांवे (आगलो के०) अयेसर ते, अथवा यश, प्रताप, अने गुण

॥ सो० ॥ जब पाम्बु अदभुत वाम रे ॥ सो० ॥ तस करअंगुली दुआं ताम रे
॥ सो० ॥ जय० ॥ १४ ॥ जस प्रताप गुण आगलो रे लाल, गुरुज ने गुणवंत
रे ॥ सो० ॥ पाले राज मंदंत रे ॥ सो० ॥ वयरीनो करे अंत रे ॥ सो० ॥ सुखपद्म
सदा विकसंत रे ॥ सो० ॥ लीला लहेर धरंत रे ॥ सो० ॥ जय० ॥ १५ ॥ मेरु मये
जे अंगुलें रे लाल, कुशअग्रें जलनिधिनीर रे ॥ सो० ॥ फरसे आकाश समीर

ते जेना (आगला के०) सर्वथी अयेसर ते. वली गिरुज ते, अने मद्दागुणवंत ते, (मंदंत के०)
मद्दाहुं उदार राज्य जोगने ते, वयरीनो (अंत के०) दूष करे ते, एगो पराक्रमी ते, राज्यनी ली
लाजेदरनो धरनारो ते, जेनुं सुखरूप (पद्म के०) कमल ते सदा निरंतर विकलर अकुंज रवे ते
॥ १५ ॥ ॥ दवे श्रीपालराजाना गुण अगणित ते, माटे कवीश्वर, उपमा आपे ते के, कोइ पुरुष
एगो पण दीप जे मेरुपर्वत लाव योजननो कंचो ते, तेने पोतानी अंगुलीयें करीने (मये के०)
मापी जाय, तथा (कुशअग्रें के०) माचनी अणीयें करी (जलनिधिनीर के०) समुद्रना पाणीने

भाषी समुद्र राजाजी करे, तथा (मरीर के०) पायरो त्यागनाले गगने, तथा तारानो (गण के०) समुद्र तेरी पण कोइ (गणित के०) संख्या करी त्यागे, एतत्ता राना दुन्दुह ते, ते गण रुदनिन् कोइ मंत्रीर पुदिमंत पुरुरथी दैययोगे पाय, पण श्रीपातराजाना नत्ता गुणनो (तीर के०) बरिजे ते भीर परो पण न पामे, एतत्ते न पामी लके ॥ १६ ॥ ॥ ए चोपा संमने जिने गढी टाटा, लुभगपणो पूर्ण पइ. (इहां के०) ए दालमां उक्ति ते कविनी चतुराई अने युक्ति ते न्याय ठेरवयो भेज (गु के०) जज्ञो (पंग के०) मनोहर ठे, अने नवपदना महिमानो (रंग के०) आनंद ठे,

रे ॥ सो० ॥ तारागण गणित मंत्रीर रे ॥ सो० ॥ श्रीपाल सुगुणनो तीर रे ॥ सो० ॥
ते पण नवि पामे धीर रे ॥ सो० ॥ जय० ॥ १६ ॥ चोथे खंभे पूरी थई रे लाल,
ए गढी लाल अन्नंग रे ॥ सो० ॥ इहां उक्ति ते युक्ति सुचंग रे ॥ सो० ॥ नवपद
महिमानो रंग रे ॥ सो० ॥ एहथी लहीएं ज्ञानतरंग रे ॥ सो० ॥ बलि विनय सु
यश सुखसंग रे ॥ सो० ॥ जय० ॥ १७ ॥ दोहा ॥ एहवे रायकूपी जलो, अजितसेन
जसु नाम ॥ उदिनाण तस ऊपन्युं, शुद्ध चरण परिणाम ॥ १ ॥ तिण नगरी ते
आधियो, सुणि आगमन उदंत ॥ रोमांचित श्रीपाल नृप, हर्षित हुन अत्यंत ॥

ते परी ज्ञानना (तंग के०) कछोज पामीये, यनी विनय अने सुयश एतत्ते जज्ञो यश तइप
सुखनो (रंग के०) समगम पामिये ॥ १७ ॥ ॥ हवे अजितमेन नाम ते जेहुं एयो राजपि,
ते नृपितने पितार करतो शुद्ध (चरण के०) चाखिना परिणामनी वेदेगे वृद्धियंत यतां तट्टप
आपण रूपे करी सेने अनुगामी अग्रनिपातिपणे (अदिनाण के०) अग्रभिदान गरनुं ॥ १ ॥

मुमुक्षु श्री सांजलीने श्रीपालराजा रोमांचित क्यों थको अत्यंत दर्पित क्यों ॥ २ ॥ ॥ पढा जनन।
 जे माता अने (नरक के०) नायाँ एटझे स्त्री तैयों सद्धित मुनिने बांधवाने निमित्तें आब्यो, तिहां
 मुनिराजने नमी द्रण प्रदक्षिणा वेद करीने धर्म सांजलवाना संकेतें वेवो ॥ ३ ॥ ॥ ते श्रीपाल
 श्रीगुरुनी सन्मुख सुविनीत यणें धर्म सांजलगाने इजे ते, अने गुरु गण तेने (नय के०) निश्चय
 व्यवहार नयें करी युक्त तथा नय उपनय युक्त जे (समय के०) सिद्धांत तेने अधीत अका ध
 र्मनी वेगना वीये ते ॥ ४ ॥ ॥ ह्ये अजितसेन मुनि देशना आये ते, अने श्रीपालप्रमुख सर्व

॥ १ ॥ वंदन निमित्तें आवियो, जननी नरक समेत ॥ मुनि नमि करिय प्रदक्षिणा,
 धेयो धर्मसंकेत ॥ ३ ॥ सुणवा वंछे धर्म ते, गुरुसन्मुख सुविनीत ॥ गुरु पण तेहने
 देशना, ते नय समय अधीत ॥ ४ ॥ दाल सातमी ॥ हस्तिनागपुरवर भलुं, जि
 धी पांशुगजा सार रे ॥ ए देखी ॥ प्राणी वाणी जिन तणी, तुम्हें धारो चित्त म
 ॥ १ ॥ ॥ मोक्ष भूषा मत फिरो, मोक्ष मूके सुख निरधार रे ॥ मोक्ष मूके सुख
 ॥ १ ॥ ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ पादुकिं पुण्यवंत रे ॥ पुण्यवंत अतंत विज्ञान, वंदे इम के

मोक्ष सांजलीने श्रीपालराजा रोमांचित क्यों थको अत्यंत दर्पित क्यों ॥ २ ॥ ॥ पढा जनन।
 जे माता अने (नरक के०) नायाँ एटझे स्त्री तैयों सद्धित मुनिने बांधवाने निमित्तें आब्यो, तिहां
 मुनिराजने नमी द्रण प्रदक्षिणा वेद करीने धर्म सांजलवाना संकेतें वेवो ॥ ३ ॥ ॥ ते श्रीपाल
 श्रीगुरुनी सन्मुख सुविनीत यणें धर्म सांजलगाने इजे ते, अने गुरु गण तेने (नय के०) निश्चय
 व्यवहार नयें करी युक्त तथा नय उपनय युक्त जे (समय के०) सिद्धांत तेने अधीत अका ध
 र्मनी वेगना वीये ते ॥ ४ ॥ ॥ ह्ये अजितसेन मुनि देशना आये ते, अने श्रीपालप्रमुख सर्व

इति विषय.

निर्भे सुख पावतौ. ते निधय संग तो निदना जीवोंने ठे, माटे ते पामयानो उपाय ए ठे, जे संगे
 गुण पावतौ, ते मंगेगोणुं कौने कहेवुं? तो के जेमां मोक्षमार्गनुयायी क्रियानुं करवुं होय, तेने संगेगी
 गुणुं कहेवीये, माटे ते पालवुं. हे पुण्यवत जीवो! तमें सांजलो, ए हितनिष्ठा कौनी कहेली ठे? तोके
 जे महापुण्यवत, अनंतविद्वानना धणी, अनंतवलवत एवा जे केवली जगवत,
 तेणे (परे के०) कहेली ठे. ते आगली गाथाये कहे ठे ॥ १ ॥ ॥ हे ज्यो! तमें सांजलो के,
 ॥ शुद्ध पासग धरो, जूए रयणे अ सुमिलचके अ ॥ कुम्भ जुगे परमाणु, इस दिष्टता मणुअलने
 ॥ १ ॥ ॥ इति दृष्टांत गाथा ॥ ए गाथामां कहेजा दश दृष्टांतकरी पामवो दुर्लज एयो (मानवज
 के०) मनुष्यनो जग ठे, ते पण जो घणोज पुणनो संचय होय तो पामियें. ते कदाचित् मनुष्यज

वली जगवत रे ॥ १ ॥ दश दृष्टांतें दोहिलो, मानवजव ते पण ल० रे ॥ आरयके
 त्रें जन्म जे, ते दुर्लज सुकृत संबंध रे ॥ ते दुर्लज ० ॥ संवे० ॥ १ ॥ आरयके
 जनम दुठ, पण उत्तमकुल ते दुर्लज रे ॥ व्याधादिककुलें कपनो, शुं आरजके

पण (ल० के०) पाम्यो, तेमां पण वली आर्यदेशमां जन्म पामवो घणो दुर्लज ठे, जो घणी (सु
 कृत के०) शुनकरणीनो संबंध होय, तोज आर्यदेशमांहे जन्म पामीये. तिहां नरतक्षेत्रमां घत्रीश ह
 जार देस ठे, तेमांहे पण साडापचवीश आर्यदेश ठे, अने वीजा सर्व अनार्यदेश जाणवा. ते आर्य
 देश कौने कहेयो? के जिहां शुद्धदेव, शुद्धगुरु अने श्रीवीतरागनो नाखेलो धर्म तेनी सामयीना प्रयत्न
 क जे साधु, साध्वी, श्रावक, श्राविका, आचार्य, उपाध्याय अने चिद्विर, ए सात होय, तेने आर्य
 देश कहिये ॥ २ ॥ ॥ तेपण कोइ पूर्वजवधर्मकृत्ययोगें आर्यदेशमां जन्म यवो, तो पण तेथी श्री
 निर्दिष्ट पाप? ते आर्यदेशमां पण जे महोटा इत्य व्यग्रहाशिया, शैव, मैनापति, धनधान्यादिकें पुरित
 पण पण ते पित्तानो पद अने जाति ते मातानो पद ए घे जेता विषुद्ध निर्मल होय, तेने जन्म

एला कहियँ, ते पामयुं दुर्धन ने, आर्यवेगमां पण जो कदाचित् व्यायादिक ज यावत्, पापकर्म, पाप
मात्री, कपायी, मांसचक्षण करनार इत्यादिक दिसकलोकने व्याघ्र कदीयँ. तेमना कुजमां उपनो, अने
आर्यदेवत्र पाम्यो, तो तेमां इस्ये अंचनो जाणवो? फोकट ज्ञ न्न द्वारा जाय. माटे पाम्यो ते न पाम्या जेनुं
यहुं ॥ ३ ॥ ॥ चली कदापि पूर्वजनमना पुण्योदयथी पूर्वोक्त उत्तम कुज पाम्यो, तो पण तेमां रूप
नंत पणुं तथा आरोग एटले रोगरहितपणुं अने आयु, एटलां यानांनो (समान के०) संपूर्ण योग
पामयो, ते स्वरेखरो दुर्धन ने, कैम के, आजना कालमांदे वनम कुज पामीने पण घणा प्राणी रोनि
अ, चली घणा प्राणी रूपरहित, तथा घणा प्राणी दीणायु एटले श्रद्धाप्राप्तता देखाय ने, माटे ते
मने पुण्यकार्यमां एटली खामी रही, तेषें करी रूप न पामे, तेथी लोकोंने इष्ट न लागे, तथा रोगर

अचंन रे ॥ शं० ॥ संवे० ॥ ३ ॥ कुल पामे पण डल्लदो, रूप आरोग आउ स
माज रे ॥ रोगी रूपरहित वणा, दीण आउ दीसे ठे आज रे ॥ दी० ॥ संवे० ॥
॥ ४ ॥ ते सवि पामे पण सदी, डल्लदो ठे सुगुरु संयोग रे ॥ सवले खेवं नदीं

નાગ્યે. માટે તત્ત્વની બુદ્ધિ ધારવી ॥ ૯ ॥ ॥ કદાપિ પૂર્વકૃત શુનકર્મના ઉદયથી દેશના સાંજલીને ધર્મનું તત્ત્વ ધાલું, પરંતુ (સંત કે ૦) હે સજ્જનો ! તે શ્રોતાને તત્ત્વની વાત ઉપર સદ્દહણા આવવી ઘણીજ ઘોઢિલી છે. શા માટે, જે કોઈક શ્રોતા તો પોતાના મનથી उत्पन्न થઈ જે કલ્પનાજાલ તેથી પોતાની મતિ આગલ કરે, ઇટલે કહે કે, ગુરુ નહિં આમ કહે છે, પણ વાત તો મેં ધારી છે, તે પ્રમાણેજ હશે, તથા કેટલાંક શ્રોતા તો મામાનોલ થઈ પ્રમાદ મગ્ર થકાં ફણા કરે, ઇટલે પ્રથમ જેની પાસે જે ધર્મ સાંજલ્યો હોય, તે નહોતો હશે, કે આ કહે છે, તે નહોતો હશે ? એમ ચિંતવતા ફરે, પોતાના માદ્વાપણમાં સમાય નહીં. તેથી સદ્દહણા રાખ્યા વિના સર્વે વાર ઉપર લીપણા સમાન છે ॥ ૧૦ ॥ ॥ માટે તત્ત્વની શ્રદ્ધા વિના તત્ત્વ કેમ પામીયે ? આ શુન છે, તે આદરવા યોગ્ય છે, આ અશુન છે, તે

તત્ત્વ કહે પણ હલ્લહી, સદ્દહણા જાણો સંત રે ॥ કોઈ નિજ મતિ આગલ કરે, કોઈ મામાનોલ ફિરંત રે ॥ કો ૦ ॥ સંવે ૦ ॥ ૨૦ ॥ આપ વિચારે પામિયું, કહો તત્ત્વ ત

ત્યાગવા યોગ્ય છે, એવી વાતો તો જેવારે શુર્વાદિકના મુલ્યથી સાંજલીને ધારે, તેવારે તે તત્ત્વ પામે, પરંતુ કહો કે (આપ કે ૦) પોતાના વિચારથી તત્ત્વ તે કેમ પામીયે ? જે આલસુ થઈ ઘરમાં વેસી રહે, ગુરુની પાસે ધર્મ સાંજલવા ન જાય, તે તત્ત્વ કેમ પામે ? તત્ત્વ તો જે, આલસ ત્યાગીને ચિત્તમાં ધર્મ સાંજલવાની રુચિ વધારીને ગુરુમુખે જિનોક વચન સાંજલે, તિહાં જે શંકા ઉપજે, તે પૂઠી સંદેહ ટાલી દૃઢતા કરે, તે પામે. આદી કોઈ અન્યદર્શીની ગુરુ થને શિષ્ય એ વે જણ આલસુ દૃઢતા, તેનું વૃત્તાંત મનને વિષે જાવજો. તે વૃત્તાંત કહે છે, કોઈ ગુરુ શિષ્ય એક નગરની યાદેર ઝૂંપ હી વાંધી રહ્યા છે, વસ્ત્રરહિત છે, ગામમાં નિકળ માગી ચલર પૂર્ણા કરે છે, એમાં પોય માસના દિવસ આપ્યા, ઊર પળો પહચા લાગ્યો, પણ તે વે જણ નિરુપમી છે. તેથી ગામમાં નિકળ માગવા માટે

પણ ખાતર જગાયેં કરે, તિહાંથી થોડું પળું જે માણે, તે હાથ આવીને ઘર ધુરણા કરે, પણ ચગારે
 જગાયેં કરે નહીં, ગલી ઇંટયાને કપડું તો હાલેજ પ્યાંથી? એમ કરતાં એક વિચારેં તો થડુ ટાહાડ
 પડી નેથી તે ગુરુ શિષ્ય થગ્ધર કેપતાં નિહા જડી, નહીં જડી, એ હાલે તુરત ગામમાંથી આવીને
 મટીની ઓર પળ આલસને લીધે ગયા નહીં. એમજ જીર્ણવચેં મુલ્ય દાકીને ચાહેર આવી સૂતા,
 પાગડી મઢિયેં જાગ્યા, તેયારેં પણ નેચ ચયાહીને જોયા જેટલો ઉચમ ન કરતાં એમજ દાકેજો મુલ્ય
 ગુરુ શિષ્યને પુનઃ જાગ્યો કે, હે શિષ્ય ટાહાડ થળી પહે જે, માટે હું ઘૂંપહીમાં હું કે ચાહર હું? જે
 તેયારેં શિષ્ય ગલી ગુરુથી પણ ચગારે આલસુ જે, માટે તેણેં પણ દાકેજો મુલ્યેં જગાયેં આવ્યો. જે
 આપણે ગુરુહીમાં જેયેં. જગામાં ગલી જીતના ચપથી કોઈક કુતરાં આવીને ગુરુની પાનેં લૂતેજો

ણોં ફિમ અંત રે ॥ આલમુઆ ગુરુ શિષ્યનો, હદાં જાવયો મન હુતંત રે ॥ ૬૦
 ॥ સંયે૦ ॥ ૧૧ ॥ ચરચાત્ર ગજ આવતાં, જિમ પ્રાસ અપ્રાસ વિચાર રે ॥ કરે ન

હતો તેનું પુનઃ ગુરુના હાથમાં આવ્યું. તેયારેં ગુરુ શિષ્યને કહેવા લાગ્યો, કે જો શિષ્ય મમ પુણું
 વર્તેનં. તવા શિષ્યેળ નિંતિતં કપાટિકાંચરસંગમશુદ્ધીત્વા જગાન પ્રયતીતિ શિષ્યઃ પ્રાહ્ જો ગુરુચઃ તસ્પુણું
 નમસ્તેતત્તજગત્પરેળ જગને તવા યતિતથ્યં. એમ જે જણા ઉચમ રહિત થકા ત્યાંજ ટાહાડમાં સુઈ
 રાત્રી, પરંતુ જે માંથી એક પણ આલસરહિત થઈ મટીમાં ગયો નહીં. પ્રાતઃકાલેં હિમ પહયું તેથી થેડુ
 જાણ હિમથી રાજીને મરણ પામ્યા. તેમ જે આલસુ હોય તે પોતાની મતિકરપનાયેં કુમતિ કરે,
 પણ કોણેં પુત્રે નહીં. ઉચમ ન કરે. તો તત્ત્વ પણ પામે નહીં. જો ગુરુ શિષ્ય થેડુયેં ઉચમ કર્યો
 હત, અને મટીમાં ગયા હતા, તો જીવતા રહેતા. માટે એ આલસુ ગુરુશિષ્યનું વૃત્તાંત મનનાથિત
 ગોપયનું ॥ ૧૧ ॥ ॥ હવે ગલી આપમતિ ઘર વીજોં દષ્ટાંત કહે જે. જેમ કોઈ (ચરકે૦) મુલ્ય

તે માયાનો ત્યાગ, ૪ મુક્તિ તે નિર્લોચિતા, ૫ વાર પ્રકારની તપસ્યા, ૬ સત્તર જેવેં કરી શુક્ત સંયમ, ૭ ચાર નિર્દેવેં કરી સત્ત્વ જાણ કરું, ૮ શોચ તે જાવ શોચાદિક, ૯ અર્થિચનત્વ તે પરિગ્રહ રહિત પળું ૧૦ અદાર જેવેં શુક્ત ગ્રહચર્ય. ૧૧ દશ પ્રકારનો ધર્મ સેવ્યાથી ચાર ગતિનો રોધ કરે અને પાંચમી ગતિ પમાડે, તે ધર્મનું મૂલ દયા કહી છે, જિહ્વાં દયા નથી, તિહ્વાં ધર્મ નથી, તે દયા જે છે તે તો (ત્વંતી કે) ક્રુમા શુણથી અધિરોધ પળે છે, ઇટલે મલતી છે, ક્રોધ જાય તેવારેં ક્રુમા આવે, અને જિહ્વાં ક્રુમા આથી તિહ્વાં દયા અવશ્ય વપજે, તે માટે વ્યામય ધર્મ છે, ૧૨ પહેલો યતિધર્મ કહ્યો ॥ ૧૫ ॥ ॥ હવે વીજો માર્દવગુણ વચાણે છે, તે એવી રીતે જે દેવ, ગુરુ, ધર્મ ૧ સર્વ વિનયથી ફલદાયક થાય છે, માટે જેટલા કાંઈ ગુણ છે, તે સર્વ વિનયને વશ છે, અને જો સર્વોત્તમ ક

ધર્મ છે, સ્વંત્યાદિક શ્રમણનો શુદ્ધ રે ॥ ધર્મનું મૂલ દયા કહી, તે સ્વંતિયુળેં અવિરુદ્ધ રે ॥ તે ૭ ॥ સંવે ૭ ॥ ૧૫ ॥ વિનયને વશ છે ગુણ સર્વે, તે તો મોર્દવને આપત્ત રે ॥ જેહને માર્દવ મન વસ્યું, તેણેં સવિ ગુણગુણ સંપત્ત રે ॥ તે ૭ ॥ સંવે ૭ ॥ ૧૬ ॥

રણી કરે છે, તેમાં પણ જો વિનય નથી તો સર્વ શૂન્યગ્રાય છે, એહવો વિનયગુણ છે, તે પણ માર્દવને (આપત્ત કે) વશ છે, માર્દવથી નજીક છે, તે માર્દવગુણ માનનો ત્યાગ કરે તેવારેં પ્રગટ થાય. પણ અનિમાન, અર્દકાર, મત્સર, હોદ્દ, સ્વ્યાંદિ દોષ સહિત પ્રાણીને માર્દવગુણ ન આવે, પણ ૧ વીયોના ત્યાગથી માર્દવ ગુણ જીવને આવે, એહવો માર્દવગુણ જે પ્રાણીનામ નમાંહે વસ્યો છે, તે પ્રાણી (સવિ ગુણગણ સંપત્ત કે) સર્વ ગુણના સમુદાયને પામ્યો, અને ગુણસહિત થયો. તેવારેં ધર્મ પ્રાપ્તિને પામ્યો. ૧ વીજો યતિધર્મ જાણવો ॥ ૧૬ ॥ ॥ હવે ત્રીજો આર્યવગુણ વચાણે છે. આર્યવ ગુણ તે (આર્યવ કે) તે સરલપણું તેવિના શુદ્ધ નથી, અને ધર્મ આરાધન પણ નથી, અશુદ્ધ છે. માટે કુટિલતા વક્રાશ માયાથી પળું સર્વે માયાના પરનાં છે. તેને આદત્તના વલયનર પળે શુદ્ધ ચારિત્રના અશુદ્ધથી નિર્મલ આત્માના

मोगयती कृत्स्नतादिकनो त्याग कया यही आर्यवगुण उपजने हे. ते आर्यवगुण येनी धर्मना नुस
 नथी. अणुद ने, माटे ते शुद्ध धर्म आगथी अके नही, अने शुद्ध धर्म आराध्या विना मोक्ष नथी.
 ते माटे जे (शुद्ध के०) ज्ञानी ते (अणु ज्ञानी के०) मरल्लजावी दोय, जे यही आर्यवगुणनी युष्टि
 पार, ए नीजो मतिधर्म कायों ॥ १७ ॥ हवे मोचधर्म कहे ने, तेदना ये जेव ने, एक द्यगोच, बीजे
 आभोगे ने मोने (वेद के०) अरीरना द्योपकरण ते दाय पण आंगली प्रमुख ते सर्व द्ययथी
 नये द्योपकरण अथवा द्योपकरण ते पुस्तकादिक तथा वखपात्रादिक तेमज यली जात पाणी
 (जनि नाग के०) पवित्र जावसुक वेतालीश कोपरहित

धर्मविना नवि मोक्ष
 ॥ १७ ॥ अणुद ने, माटे ते शुद्ध धर्म आगथी अके नही, अने शुद्ध धर्म आराध्या विना मोक्ष नथी.
 ते माटे जे (शुद्ध के०) ज्ञानी ते (अणु ज्ञानी के०) मरल्लजावी दोय, जे यही आर्यवगुणनी युष्टि
 पार, ए नीजो मतिधर्म कायों ॥ १७ ॥ हवे मोचधर्म कहे ने, तेदना ये जेव ने, एक द्यगोच, बीजे
 आभोगे ने मोने (वेद के०) अरीरना द्योपकरण ते दाय पण आंगली प्रमुख ते सर्व द्ययथी
 नये द्योपकरण अथवा द्योपकरण ते पुस्तकादिक तथा वखपात्रादिक तेमज यली जात पाणी
 (जनि नाग के०) पवित्र जावसुक वेतालीश कोपरहित

ति।

गुणकार

२ गुरुनो विनय तथा

तप ते एकध्याने काउरसगनु

तप कर्तु. ए तप द्ययथी तथा जाव

प्रतिगोचरनिपणजोय एटने इधीयने न अणुद्वल अयात इधियने जे गमे ते न करवुं ते प्रात

सोअवृत्ति ते पण तप कदीयें ॥ २२ ॥ ॥ हवे ब्रह्मचर्य गुण कहे ने (दिय के०) वैक्रिय शरीर

संधी काम तथा बीजो ओदरिकशरीरसंधी काम ए वेवुं करवुं, करवुं, अने अनुमोवुं ए उणे

श्रोतेंडी ए पांचे इडीयनो नियह करीयें, एटलें दमियें. वली १ क्रोध, २ मान, ३ माया, ४ लोच. ए चार कपायने वांमरीये, तथा १ मनोदंम, २ वचनदंम, ३ कायदंम ए त्रण दंमने (तजिये के०) त्याग करीये. एवी रीतें ए सत्तर वाना दूर करे थके आत्माने विषे संयम ठेरे, पण एमायी एक डुगुण होय. तिहां सुद्धि संयमने मलिन कहीये, माटे ए सत्तर दोष टालीने एना प्रतिपद्धी सत्तर गुण प्रगटे, तेनो संचय मोक्षार्थियें करयो. तेवारें शुद्ध संयम कहीयें. ए पांचमो संयमथर्म कह्यो ॥ १९ ॥ ॥ हवे ठो सुक्तगुण वखाणे ठे. वांधव शब्दें नाइ, स्त्री, माता, पिता, पुत्र, वेदेन प्रमुख थने (धन के०) सोडुं रुपं घर हाट प्रमुख वली इडियसुख ते खाडुं, पीडुं, वस्त्र घरेणा प्रमुखना विलास शब्द, रूप, रस, गंधादिक ए सर्व सुखनो त्याग करे, वली (जय के०) इहलो

कपाय त्रण दंम जे, तजीएं ते संजम संच रे ॥ त० ॥ संवे० ॥ १९ ॥ बंधव धन इ
डिय सुख तणो, वलि जय विग्रह्नो त्याग रे ॥ अहंकार ममकारनो, जे करशे
ते महाभाग रे ॥ जे० ॥ संवे० ॥ २० ॥ अविस्वादनजोग जे, वलि तन मन वच

क, परलोक आजीविकादि सात जय थने (विग्रह के०) क्लेश, विषाद, ईर्ष्या एनो पण त्याग
रे, तथा अहंकार ते जगतमां दुंज दुं. वीजो कोइ नथी, थने ममकार ते आ सर्व मादहं ठे, एवं
ममेति बुद्ध्या सर्व जगदाध्यकृत. माटे एनो त्याग करे, ते माहाभागवंत जाणयो. जिहां सुधी ए
वानानो त्याग कखो नथी, तिहां सुधी संसारत्रमण वधे ठे, माटे एह्नो त्याग करी निलोचनी गुण

ए ठो धर्म कह्यो ॥ २० ॥ ॥ हवे सातमो सत्यगुण वखाणे ठे. अविस्वादनयोग ते जेह
जातीनो विश्लेष विसंवादपणुं नथी, ते अविस्वादनयोग कहीयें तेने धरे. वली तन, मन
वचन ए त्रिकरणा आभाय पणें कपटरहितपणे प्रवर्तें ते सत्यपणुं राखे. ते सत्य चार प्रकारुं

रियें अथवा अन्हें नाम लखीयें तेथी ते थायना सत्य; तथा बीजा जाविजिन जे श्रेणि
प्रमुख यावो ते इत्यसत्य अने सीमंभरप्रमुख विचरता तीर्थकर ते नावसत्य ए चार निक्षेपेंकरी सत्य
ते (जिन कै०) तीर्थकरें कह्यो एटले श्रीगणेश सुत्रमां कह्यो ठे. पण बीजे वरीने कैदेयाय नह्यो. ए
सातमो सत्य धर्म कह्यो ॥ २१ ॥ ॥ हवे आत्मो तप गुण नखाणो ठे. १ जयन्य नोकारसी २ उ
दृष्ट जायजीव सुधी असन पान वर्ज्युं, ३ शोष रज्जुं ते मध्यम एम जेमां स्वायुं पीयुं नह्यो, ते अण
सण तप तथा २ कणोदरी ते आहारना प्रमाणमांदेयी कोलीयो वे कोजिया चार कोजिया उठा करे.
ते कणोदरी तप ३ इयनो संक्षेप कर्यो, ते विनिसंक्षेप तप, ४ रसनो त्याग कर्यो, ते रसत्या

न अमाय रे ॥ सत्य चतुर्विध जिन कह्यो, बीजे दर्शन न कहाय रे ॥ २१ ॥

संवे० ॥ २१ ॥ पटविध वाहिर तप कहाय, अर्यंतर पटविध दोय रे ॥ कर्म तथा
वे ते सही, पडिसोअ वृत्तिपण जोय रे ॥ २२ ॥ संवे० ॥ २२ ॥ दिव्य उदारिक
काम जे, कृत कारित अनुमति चेद रे ॥ योग त्रिकें तस वर्ज्युं, ते ब्रह्म हरे सवि

१ तप, ५ लोचप्रमुख जेस सहन करवो ते कायेकतप, ६ पांच इंदियनें गुप्त कर्यां ते सजी
नतातप. ए उपकारजुं बाह्यतप कहाय ठे, तथा १ गुरुदत्त प्रायश्चित्त जेवुं, २ वित्तय साधवयो,
३ गुरुनो वित्तय तथा वेयावच कर्यां, ४ सक्ताय ध्यान करुं, ५ ध्यान धरुं, ६ उपसर्ग
तप ते एकध्यानं कावस्सगजुं करुं तथा शरीरुं ठाम्जुं. ए उपकारें अर्यंतरतप मलीनि चार जेदें
तप कहाय. ए तप इय्ययी तथा जाययी करुं ए तप कर्मने सपावे चाली नसम करे ते तप निश्चयी
प्रतिशौचवृत्तिपणजोय एटले इंदियनें न अयुक्तवृत्ति अर्थात् इंदियनें जे गमे ते न करुं ते प्रति
शौचवृत्ति ते पण तप कहाय ॥ २२ ॥ ॥ हवे ब्रह्मचर्य गुण कहे ठे (दिव्य कै०) वेकिय शरीर
संययी काम तथा बीजो श्रोत्रिकशरीरसंययी काम ए वेजुं करुं, करावुं, अने अनुमोदजुं ए उप

ગુણતાં ૪ જેદ થયા તેં એકકાને મન, વચન અને કાયા એ ત્રણ થોળેં વર્જતાં અઢાર જેદ થાય, એ ત્રણ વર્ગ સર્વે લેવડું હરનારું છે, અથવા એના વીજી રીતે ૧૦૦૦૦ જાંગા થાય છે, તે લેખે છે. ૧ પૃથ્વી કાય, ૨ અપકાય, ૩ તેજકાય, ૪ વાયુકાય, ૫ વનસ્પતિકાય, ૬ વૈદી, ૭ તેંડી, ૮ ચોરેંડી, ૯ પં જેડી, ૧૦ અજીવ, એ દશને દશ યતિધર્મે ગુણતાં ૧૦૦ થાય. તે એક ઓત્રિંદિયેં થયા તેવી પોતાની પાંતેંડી છે, તેની સાથેં ગુણતાં ૫૦૦ જેદ થાય. તે એક આહારસંજ્ઞાયેં થયા તેવી જયસંજ્ઞા, મૈથુન સંજ્ઞા અને પરિગ્રહસંજ્ઞા એ ચારેં ગુણતાં ૨૦૦૦ થાય, તેને મન, વચન, અને કાયા એ ત્રણેં ગુણતાં ૬૦૦૦ થાય. તે ફરહું, કરાવડું અને અનુમોદડું. એ ત્રણે ગુણતાં ૧૦૦૦૦ જેદ થાય ॥ ૨૩ ॥ ॥ હવે અર્કિંચન ધર્મે કહે છે. જે “આત્માનમધિકૃત્યધ્યાત્મમ્” એટલે આત્માને અધિકારીને કરે તે ચોથા

લેખે ૨ ॥ તે ૦ ॥ સંવે ૦ ॥ ૨૩ ॥ અધ્યાત્મમેવેદી કહે, મૂર્છા તે પરિગ્રહ જાવે ॥ ૨૪ ॥ પાંચ ધર્મ અર્કિંચનને જાણ્યો, તે કારણ જવજલ નાવે ॥ તે ૦ ॥ સંવે ૦ ॥ ૨૪ ॥ પાંચ

ગુણગણાથી માંત્રીને ચતુદશ ગુણગણા સુધી છે, તેહને અધ્યાત્મ કહીયેં, અને તે અધ્યાત્મના જાણ જે હોય, તેને અધ્યાત્મમેવેદી કહીયેં. તે એમ કહે છે, કે જે મૂર્છા છે, તેહજ પરિગ્રહનો જાવ છે, એટલે પોતા પાસેં જાવાને મલતું ન હોય, પણ મૂર્છા સર્વે વસ્તુ ઉપર રહી હોય તો તે પરિગ્રહજ છે, તથા ધન, કુટુંબ, ઘર, વાહી, વાગ અને વગીચા છે. તો પણ તેની ઉપર જો મૂર્છા નથી, તો તે પરિગ્રહ ન કહીયેં માટે તે મૂર્છા ન રાખવી. તે અર્કિંચન પણ કહીયેં; અને સાધુધર્મે તે અર્કિંચનને જ કહ્યો છે. માટે સંસાર સમુદ્ધથી તારવાને નાવ સમાન એ ધર્મ છે. એ અર્કિંચનપણું આદલાથી જ ચનિસ્તાર થાય, એ દશમો અર્કિંચન ધર્મ થયો. એ દશ પ્રકારના યતિધર્મકહ્યા. એ થકી શુદ્ધપણેં ક મેં જોધન થાય ॥ ૨૪ ॥ ॥ (પાંચ જેદ છે સ્વત્તિના કે ૦) હવે એ વગ પ્રકારનો જે યતિધર્મ કાતો.

તેમાં પ્રથમ દુષ્પર્યમા પાંચ જેદ છે, તે કહે છે. તેમાં એક તો જે આપણો વપકારી હોય તે જે કાંઈ કહ્યાં વચન કહે, તે સમર્થ પડે, તેને (ગયાર કે૦) વપકારદુષ્મા કહેયું. બીજી આગલો માણસ જોરાવર છે, તેના ગુણ કાંઈ પરાક્રમ ચાહે તેમ નથી, માટે જો આ માણસની સાદામું વોલણું તો તરત તિરસ્કાર પામણું. એમ જાણી તેની સાદામું ન વોળે, તે બીજી (અગયાર કે૦) અપકાર દુષ્મા. ત્રીજી કર્મલિકના ચપચા સમયું પડે, તે વિષાકદુષ્મા. ચોથી કોણે આકરે વચનેં હુદ્દે નહી, અને પોતે પણ કોણનાં આકરાં વચનથી હુદ્દાય નહી. એમ વચનનો પરિસદ્ વપસર્ગ સદ્ન કરવો, સાવચ વચન ન વોલણું તે ગચનદુષ્મા, પાંચમી ગજાહુમાતની પેરેં હે આત્મા તહારો ધર્મજ દુષ્મા છે, માટે હુજને દુમાજ જોડ્યે, આત્મધર્મે દુમામયજ છે. એવું જાણી મૂલધર્મમાં થિર રહે,

જેદ છે સંતિના, હવયારવયાર વિવાગ રે ॥ વચન ધર્મ તિહાં ત્રીન છે, લૌકિક
દોડ અધિક સોજાગ રે ॥ લોગ ॥ સંવેગ ॥ ૫૫ ॥ અનુષ્ઠાન તે ચાર છે, પ્રીતિ ન
કિ તે વચન અસંગ રે ॥ ત્રણ દુષ્મા છે દોયમાં, અગ્રિમ દોયમાં દોય વર્ગ રે ॥

સંપૂર્ણ ધર્મ આરાથે, તેરમા ચોદમા યુણવાણની ઇષ્ટા કરે, તે ધર્મદુષ્મા જાણવી. એ પાંચ દુષ્મા કહી. તિહાં પહેલી વપકાર, બીજી અપકાર અને ત્રીજી વિષાક એ (ત્રીન કે૦) ત્રણ દુષ્મા છે જે છે, તે લૌકિક છે, એટલે લૌકિક સુલની વેવાવાલી છે તથા ચોથી વચન દુષ્મા અને પાંચમી ધર્મ દુષ્મા એ (વોડ કે૦) વે દુષ્મા જે છે, તે અધિક સૌનાગ્યની એટલે મોદ્દસુલની વેવાવાલી છે ॥ ૨૫ ॥ હવે દુમાનાં ચાર અનુષ્ઠાન છે, અનુષ્ઠાનશબ્દે ક્રિયા કહેવી. તેહનાં પડાયશ્યક છે, તેમાં ૧ આવકહું પડિણમણું અથવા યતિહું પગમ સહાય અતિચાર આલોચના પ્રમુલ તે પડિકમણાયશ્યક, તથા ૨ જ્ઞાન વર્ધન ચારિત્રના કાવસંગ કરવા તે કાવસંગનામા આવશ્યક, ૩ શક્તિ પ્રમાણે પગ

માતા કમળાંબુ આવશ્યક. એ ગ્રણ આવશ્યકમાં એક પ્રીતિ અનુષ્ઠાન જાણું. અને ૧ સામાયિક આ વશ્યક, ૨ પોંચીસગો તે જિનવંદનાવશ્યક, ૩ વાંદણા દેવો તે ગુરુવંદનાવશ્યક, એ ગ્રણ આવશ્યક માટે ધીન્નું જતિ અનુષ્ઠાન જાણું, અને પ્રીતિ આગમને અનુસારે પ્રવર્તન તે વચન અનુષ્ઠાન તથા ગો સરેજેં પાપ, તે પોણું અસંગાનુષ્ઠાન જાણું. એ ચાર અનુષ્ઠાન તેહને પૂર્વોક્ત કુમાના પાંચ જે વર્ગો વેંચણ કરે છે, એટલે પહેલી ઉપકાર, બીજી અપકાર, ત્રીજી વિપાક એ ગ્રણ કુમા છે. તે (અગિયમ વાંચમાં કે૦) પહેલા પ્રીતિ અને જતિ એ વે અનુષ્ઠાનમાં છે, અને ચોથી વચનકુમા તથા પાંચમી પર્મકુમા એ (વોષ કે૦) વે કુમા તે પાઠણ વે વચનાનુષ્ઠાન અને અસંગાનુષ્ઠાન એ વે અનુષ્ઠાનમાં છે. માટે પાઠણ વે અનુષ્ઠાન તે (વંચ કે૦) મનોહર જાણીને આદરવાં ॥ ૧૬ ॥ ॥ હવે અનુષ્ઠાનનાં લક્ષણ કહે છે. સ્ત્રી તો વેહુ છે, એક પોતાની ખાયાં તે પણ સ્ત્રીજાતિ છે, તથા પોતાની

અપ ॥ સંવે૦ ॥ ૨૬ ॥ વલ્લભ સ્ત્રી જનની તથા, તેહના કૃત્યમાં જૂઠ જૂઠ રાગ રે ॥
પડિકમણાદિક કૃત્યમાં, એમ પ્રીતિ જતિનો લાગ રે ॥ એ૦ ॥ સંવે૦ ॥ ૨૭ ॥ વચન

(જનની કે૦) માતા તે પણ સ્ત્રીજાતિ છે. એ વેહુ વલ્લભ છે. પણ તેહના કૃત્યમાં રાગ જૂઠો જૂઠો છે. તે આત્મી રીતે કે, સ્ત્રી ઉપર પ્રીતિરાગ છે, અને માતા ઉપર જતિનો રાગ છે. તેમ પડિકમણાદિક કૃત્યમાં પણ પ્રીતિ, જતિનો રાગ વિચારવો. તે આત્મી રીતે કે, એક પડિકમણું, બીજો કાચસંગ, પ્રીતિ પચાસાણ, એ ગ્રણમાં પ્રીતિ અનુષ્ઠાન છે. કેમ કે, એની સંગતથી આગલ ગુણ વધે, માટે પ્રીતિ રાગ છે, અને એક સામાયક તે ચારિત્ર, અને બીજો ચોવિસદો તે પ્રભુને વાંદણું તથા પ્રીતિ વાંદણા તે ગુરુને વાંચમાં દેવો એમ ચારિત્ર પર્મ તથા દેવ અને ગુરુ એ ગ્રણમાં જતિ અનુષ્ઠાન છે. માટે એ ગ્રણ ઉપર નિતિરાગ છે. એમ ફલ્લોક આમેં પ્રીતિ અને પલ્લોક આમેં જતિ, એ વે અનુષ્ઠાનનો લાગ વોષ ॥ ૨૭ ॥ ॥ હવે સ્ત્રીને પચાસાણ માટે જેને

चक्रतुं ब्रमण ब्रंरने योगे थाय, पढी पोतान्नी मेले सहेजें फला करे, तेम श्रीनीतराग जावित आग ममां जेम ज्ञान क्रियानां आलंबन ग्ररूथ्यां ठे, तेने (आसरी के०) अनुसारें आज्ञा प्रमाणे धर्ममां प्रवर्तन करे ते वचनानुष्ठान जाणवुं, अने पढी उत्तरकांडें (तद्वचने के०) तेने अज्ञानें पाण (चंग के०) मनोहर दोष, एटले जेने कोइकुं आलंबन नही पण सहेजें एवुंज लट्ठण थइ रहे ते असंगानुष्ठान जाणवुं ॥ ३८ ॥ ॥ यति धर्ममांदे पांच क्रिया कही ठे, ते कहे ने. पहेली विप क्रिया, बीजी गल क्रिया, बीजी अनुष्ठानक्रिया, चौथी तदेतु क्रिया, अने पांचमी अमृतक्रिया. ए पांचनेहें क्रिया जाणवी. तेमांदे विपक्रिया, गलक्रिया अने अनुष्ठान क्रिया, ए (त्रिक के०) त्रण नेद

ते आगम आसरी, सहेजें थाये ते असंग रे ॥ चक्रधमण जिम दंमथी, उत्तर त दनविं चंग रे ॥ ३८ ॥ संवे० ॥ ॥ विप गरल अनुष्ठान ठे, तदेतु अमृत वलि दोइ रे ॥ त्रिक तजवा दोइ सेववा, ए पांच नेद पण जोइ रे ॥ ३९ ॥ संवे० ॥ ॥ वि प क्रिया ते जाणीएं, जे अद्यानादिक उहेवा रे ॥ विप ततखिण मोरे यथा, तेम ए

तजवा, आदरवा योग्य नथो. जाणवा योग्य ठे. ते आचला थकी चारित्रीयो चारित्र ठार करे, ज वपरंपरा वधारे, अने तदेतुक्रिया तथा अमृतक्रिया ए (दोइ के०) वे नेव ते (सेववा के०) आदरवा योग्य ठे. ते आदराथकी मुक्ति पमाडे. माटे ए क्रियाना पांच नेद पण जाणवाने थ्यें तेना खुदा जुदा थयें आगल वखाणइ ॥ ३९ ॥ ॥ हवे ए पांच क्रियामांदे पहेली विपक्रिया, ते जे चारित्रियो अशन पानादिकने उदेशीने चारित्र पाजे, ज्ञानक्रियानो अन्यास करे, ते सर्व आहारादिकने थयें करे. कोइ गृहस्थ थावे, तेवारें लोकदेखामणी क्रिया करे, ते गृहस्थ गया पढी कशी क्रिया करे नही, ज पणार्ये न प्रवर्तें, अने ते गृहस्थ तो आचारनी खुदता जाणीने अशनादिकनी नक्ति करे, ते विपक्रिया

કરે તે કાંઈ ફલદાયક જાણતી નહીં ॥૨૨॥ ॥ હવે ચોથી તહેતુ ક્રિયા કહે છે. જાશિચનો લેનારો વૈરાગ્યવંત નરકપરિણામી વૈશના સાંનલી સંસારનો સર્વે જાવ અનિત્ય જાણી સંસારીવર્ગી થતી વિરક્ત થડને જાશિચ લીધે, તે શુદ્ધરાગે નયતે મનોરથે ક્રિયા કરે, પણ વિધિ શુદ્ધ હોય નહીં. પરંતુ સરવાલે તે થતી વિધિશુદ્ધ થાય. માટે એ ચોથી ક્રિયા ફલદાયક જાણતી, હવે પાંચમી અમૃતક્રિયાનાં લક્ષણ કહે છે. જે આગમોક્ત વિધિ કહ્યો છે. તે પ્રમાણે શુદ્ધ વિધિયે શુદ્ધચિત્તના અધ્યવસાયપણે કરીને (સ ફલક્રિયાન કે) સમસ્ત ક્રિયાના અનુષ્ઠાનની જે આચરણા કરે. એટલા તો સંસારમાંહે કોઈક વિરલા પ્રાણી વીસે છે. માટે પાંચ ક્રિયામાંહે અમૃતક્રિયા તે કેવલ અદુત સુરમણિસમાન છે. એ શુદ્ધક્રિયા

વિધિ વિવેક જાણે નહીં, તે અન્યાનુષ્ઠાન કહાય છે ॥ તે ॥ સંયે ॥૩૭॥ તહેતુ તે શુદ્ધરાગચી, વિધિશુદ્ધ અમૃત તે હોય છે ॥ સકલ વિધાન જે આચરે, તે વીસે વિરલા કોય છે ॥ તે ॥ સંયે ॥ ૩૩ ॥ કરણ પ્રીતિ આદર ઘણો, જિગના સા જાણનો સંગ છે ॥ શુદ્ધ આગમ નિવિંચનતા, એ શુદ્ધક્રિયાનાં લિંગ છે ॥ એ ॥

આગેથી સંસારનો પાર પામે, અને મોદની પ્રાપ્તિર્વુગેક શુદ્ધનાવપણે રહે. પણ એ ક્રિયા આથ્યા વિના સંસારનો નિત્તાર નથી ॥ ૩૩ ॥ ॥ હવે શુદ્ધ ક્રિયાનાં લક્ષણ કહે છે. જે ક્રિયા કરવામાં ઘણી પ્રીતિ ધરે, ઘણો ઘણો આદર કરે, ક્રિયાના પ્રયત્નને વિષે નિરંતર ઇથમ કરે ! (જિગનાસા કે) તત્ત્વ જાણવાની વાંઠના કરે. તથા (જાણનો સંગ કે) જે જન શુદ્ધક્રિયાના જાણ હોય, તેનો સંગ કરે, પણ વિકથા અન્યવર્ણની પ્રમુલ્હની સર્વથા સંગ ન કરે, અને (શુદ્ધ આગમ કે) જનો જિન કથિત આગમ સ્વાદ્યાવપદિત રચનારૂપ રત્નાચમ્પજડિત એટલા ઇતમ સિદ્ધાંતને વિદ્યારહિત પણે આ રે. હજારો કામ મૂકીને કેવલ એક આગમશ્રુત પર્થે સ્થપ કરે. એ શુદ્ધક્રિયાનાં (લિંગ કે) લક્ષણ

जाणयो ॥ ३४ ॥ ॥ हवे शुद्ध क्रिया ते केवारे प्राप्त थाय ? ते कहे ठे. जतीना वेपें उद्यो सु
 रूपति ग्रहण करवे करी ए रीतें अनंतीवार इव्यलिंग जतीना वेपें धखा. मेरुपर्वत जेहवो ढग
 लो थाय, एटला उधा मुहपची धखा. तथा क्रिया पण विशेषपणें विविधप्रकारनी करी; परंतु ते क्रि
 यांनुं फल तथा यत्तिपणांनुं फल पाम्यो नहो ! श्यामाटे ? जे वोधबीज विना जेटली क्रिया, जेटलां
 लिंग ते सर्वे निष्फल ठे. जावयान्याः क्रिया न फलंतीति तत्त्वम् । ते माटे शुद्धक्रिया तो तेवारे जीव
 पामे, के जेवारे अर्धपुद्गलपरावर्तन संसार बाकी रहे, अंतो मुहुचमिचं पि, फासिअं हुळु जेहिं सं
 मत्तं ॥ तेसिं अयदुपुगल, परिश्रद्धो चेव संसारो ॥ १ ॥ तेवारे अंतरमुहूर्तप्रमाणे मात्र समकितने फ

॥ संवेण ॥ ३४ ॥ इव्यलिंग अनंतां धखां, करी किरिया फल नवि लब्ध रे ॥ शु
 द्धक्रिया तो संपजे, पुज्जल आवर्तने अर्ध रे ॥ पुण ॥ संवेण ॥ (पावांतर) मार
 गअनुगति जाव जे, अपुनर्वधकता लब्ध रे ॥ किरिया नवि उपसंपजे, पुण ॥ संवेण ॥
 ॥ ३५ ॥ अरिहंत सिद्ध तथा जला, आचारज ने उवजाय रे ॥ साधु नाण दंस

रस्ती अर्धपुद्गलपरावर्त संसार करे. तथा जेहने समकित आवीने पाहुं जाय नही, तो तठासव
 सागरोपम जाजेरा संसारमां रहे; पठें मोहें जाय ॥ ३५ ॥ ॥ हवे मोहूनो उपाय कहे ठे. रा
 गक्षेपरूप शत्रुने जीती घनघाती कर्मनो दूय करी केवलज्ञान पाम्या, ते अरिहंत, तथा आठ कर्मनो
 दूय करी सिद्ध थया ते सिद्ध, पांच आचारने पालवे करी गद्यनिर्वाह करे ते जला आचार्य, अंगो
 पांग नणो, नणावे, ते उपाध्याय, जीवनां सर्वे कार्य साधवाने उत्तम कार्य करे, ते साधु, जे थकी
 यथार्थ वस्तु जणाय ते ज्ञान, समकित दर्शन पामवानां कारण धरे ते दर्शन, आठ कर्मना संच
 यने खाती करे, ते धारित्र, निकाचित कर्म मल गोपीने दूर करे, ते (तय के ०) तय. म नयपवट्टे

અકામ મન ચન કાચાર્યે કરી ધ્યાન કરતાં થકાં માદુશ્રાંતિ થાય. માટે સુખ્યજાલ
 જે ॥ ૩૫ ॥ ॥ એ નવપદને ધ્યાતાં થકાં પોતાના આત્માનું સાનાનિક સ્ફટિક રજાસમાન ગરજ્યજાલ
 રૂપ પ્રગટ થાય. જેમ સ્ફટિક રજા નિર્મલ છે, પણ વ્યાધિયોગેં એલે લાલને સંગેં રક્ત થાય, શ્યા
 મને સંગેં શ્યામ થાય. પણ તેહને પોતાની મૂલ ગરજ્યલતા ન જાય. તેમ આત્મા કર્મ લેપાયો થકો
 સંસારી વિચારી વેણાય છે. તેહને એ નવપદના ધ્યાનથી કર્મમલરહિત સદ્જ પોતાનો જ્ઞાન વ
 ર્ણન ચારિત્રરૂપ ગરજ્યલ ગુણ પ્રગટ થાય. તેહને આત્મવર્ણન કહિયં. એ આત્મવર્ણન જેણેં કહ્યું
 તેણેં (જવ કે ૦) સંસારના નયરૂપ જે કહ્યો તે (મૂંધો કે ૦) ઢાંખ્યો, એટલે તેણેં સંસાર મર્યાદારૂપ

એ ચરિ, તવ નવપદ સુગતિ ઉપાય રે ॥ ત૦ ॥ સંવે ૦ ॥ ૩૬ ॥ એ નવ પદ ધ્યાતાં
 થકાં, પ્રગટે નિજ આતમ રૂપ રે ॥ આતમ દરિસણ જેણેં કહ્યું, તેણેં મૂંધો નવ
 નયરૂપ રે ॥ તે ૦ ॥ સંવે ૦ ॥ ૩૭ ॥ દુષણ અર્થ જે અઘ ટલે, તે ન ટલે નવની કો
 ડિ રે ॥ તપસ્યા કરતાં અતિ ઘણી, નહીં જ્ઞાનતણી ઠે જોડિ રે ॥ ન ૦ ॥ સંવે ૦
 ॥ ૩૮ ॥ આતમ જ્ઞાનેં મગન જે, તે સવિ પુજલનો સેલ રે ॥ ઇંડજાલ કરી લે

કહ્યું, માટે સવા સર્વથા નવપદનું ધ્યાન ધર્યું ॥ ૩૦ ॥ ॥ હવે જ્ઞાનનું વહુ માન કરે છે. જે જ્ઞાની
 પુરુષ છે, તેનું, એક ઘડીમાં ઠ દુષણ થાય. એવા અર્થ દુષણમાંહે જે (અષ કે ૦) પાપ ટલે, તે નવ
 ની કોઈ પણ ન ટલે, અતિ ઘણી તપસ્યા કરતાં પણ જ્ઞાનની જોઈ કોઈ હોય નહી ॥ ૩૮ ॥
 માટે જે પ્રાણી આત્મજ્ઞાનમાંહે મગ થકો સંસારી વધાને વિનાય કરી ભેલે છે, અને સવા સવા
 ન વશામાંહે મગ થઈ આત્મમરણ કરે છે, તે વેદ, ધન તથા ઇંડિયનોં મુલ તે પુજલના સેલ ઇંડ
 જાલ સમાન કરી ભેલે છે. તિહાં મનનો મેલ વડને તેહનું મલે નહી. તે નિતમાંહે વિચારે જે

पुजनें करी पुजल पोपवा. ते वीक नही, पुजलनो धर्म सडण पडण विध्वंसन रूप ठे. तेमां दुं लो पट थयो, तेथी संसारमां अनंता काल सुधी पर्यटन कळुं, पण हवे तो जिनोक्त वाणीची पुजलने सारी पठें दुःखदायी, वाजीगरनी वाजी सरखो जाण्यो. एतले वाजीगरनी वाजी साची होय, तो पुजलनो खेळ साचो होय, एवी रीतें जाण्यो. तो जेम इंडजाल उपर पण अज्ञानी रक्त थाय, तेम ए पुजल उपर पण अज्ञानीज रक्त थाय, परंतु ज्ञानी पुरुष तो आत्मज्ञानमाहेज मग्न रहे, पण पुजल सायें मन देझे मले नही ॥ ३ए ॥ ॥ माटे आत्माने ज्ञानीना वचनें करी जाण्यो, जा णीने तेनेज तडूपपणे व्हीरनीरवत् तथा अशिलोदपिभवत् ध्यायो तो ते ध्यानार प्राणी आव क

खवे, न मिले तिहां देइ मन मेल रे ॥ न० ॥ संवे० ॥ ३ए ॥ जाण्यो ध्यायो आत मा, आवरणरहित होय सिध रे ॥ आतमज्ञान ते दुख हरे, एहिज शिवहेतु प्रसिध रे ॥ ए० ॥ संवे० ॥ ४० ॥ चोथे खंम सातमी, ढाल पूरण थइ ते खास रे ॥ नवपदमहिमा जे सुणे, ते पामे सुजस विलास रे ॥ ते० ॥ संवे० ॥ ४१ ॥ दोहा ॥

मैना आवरणरहित थाय. आत्माना मूलगुण प्रगट करीने सिधपणुं पामे. माटे आत्माने आत्म ज्ञान पणो रमण करतां तेहिज आत्मज्ञान ते सर्व दुःखने हर्तां थाय, अने प्रसिधपणे तेहिज (शिव के०) मोक्षतुं हेतु थाय. एम निःसंशय पणे जाणवुं. माटे मोक्षना वांछक प्राणीयें आत्म परिणति सुधारवी. आत्मैव सुखदुःखकर्ता निजगुणनोक्ता आत्मा आत्मनैवात्मनं पश्यति । यदा त्मात्मानं पश्यति । तदात्मा सद्वृजगुणधारकः स्यात् । शुद्धस्वभावः वृज्जललोकाग्रे स्वतृतीयभाग न्यूनायगाह्णार्यां सर्वसिद्धा यतंति ॥ ४० ॥ ॥ ए चोथा खंमने विषे सुंदर सातमी ढाल घुरी थइ. ए नवपदमो महिमा जे प्राणी स्तान्ने. ते प्राणी कदा जसना विजागरने पामे ॥ ४१ ॥ ॥ ए

तारें देवता देवने नेगारें मुनिमां देखे चंदमा रामान अजितमेन राजारि गोली रह्यो, तेगारें श्रीपाला
 गणो विनय भगतो चको मुनिने विनये ने ॥ १ ॥ ॥ (जगवन के०) देखे ज्ञानवंत ! कह्यो, जे
 ज्या कर्मना पसायथी गजपणो मझारे शरीरें मझा अपोर रोग ए गणनो. गली में जन्मतिरें शुं
 सरुत रह्युं दुनु ? के जेयही ते रोग मिट्यो ॥ २ ॥ ॥ गली रपा गुणना योग्यी दुं तेकाणें तेका
 न गहुं रहि पाय्यो ? गली देखे गुणनिधि ! देखे गुणसमुद्र ! दुं कयां माग कर्मना योग्यी (जलनिधि

इणि परं देखे देवता, रह्यो जाम मुनिचंद ॥ तय श्रीपाल ते नीनये, धरतो वि
 नय अर्मद ॥ १ ॥ जगवन कह्यो कुण कर्मथी, बालपणें मुज देह ॥ महारोग ए
 गणनो, कुण सुखें दुउ ठेह ॥ ७ ॥ कथण कर्मथी में लही, ताम ठाम बद्ध
 दुह ॥ कथण कर्ममें दु पट्यो, गुणनिधि जलनिधिमध्य ॥ ३ ॥ कथण नीच कर्म
 दुउ, दुयपणं मुनीराय ॥ मुजने ए सवि किम दुउ, कहियें करि सुयसाय ॥ ४ ॥
 ॥ दाल आवमी ॥ सांजरियां गुण गाया सुज मन दीरना रे ॥ ए देखी ॥ सांचलजो
 देखे कर्मविपाक कह्ये मुनी रे, कांइ कीधुं कर्म न जाय रे ॥ कर्मवशें दुइ सयलां
 सुखदुख जीवने रे, कर्मथी बलियो को नवि आय रे ॥ सां० ॥ १ ॥ भरतखेत्रमां

के०) समुद्रमां पट्यो ! ॥ २ ॥ ॥ गली देखे मुनिराज ! कया नीचकर्म करीने दुं हुंयपणाना
 कतांने पाय्यो, ए सर्व मझारे केम थ्यु ! ते मुजने कह्यो पसाय करीने कह्यो ॥ ४ ॥ ॥ देखे अजि
 मनेन राजारि कर्मना फल कह्ये ने. ने देखे श्रोतानो तमें सांचलजो. जे कांइ कर्म कथुं थोप, ते
 नोगया विना जाय नही. माटे देखे श्रीपाल ! जगपयमां देखे जीवने सर्व सुखदुःख ते कर्मना पसायथकी
 पाय ने, एण कोउ जीव कर्मथी गतीयो नथी, माटे कर्म मोहोदुं ने ॥ १ ॥ ॥ देखे मुनि कह्ये ने.

જે હે શ્રીપાલ ! આ ચરત દેવ્રમાંહે દિરણ્યપુરનામા નગરે શ્રીકાંતનામે મહોટો રાજા થયો. તેહને આદેહી રમવાનું વ્યસન લાગું, તે જોડને તેહની રાણી એકાંત વારં વાર વારતી હવી ॥ ૨ ॥ તે શ્રીકાંતરાજાની ચલો ગુણયંત શ્રીમતીનામે રાણી ઠે. તે સમકિત અને શીયલની રેલાસરસ્વી ઠે. જૈનધર્મને વિષે જેની રૂહી મતિ ઠે પણ મનમાં કપટ નથી. એવી તે રાણી રાજાને કહી કહીને ઘણી વિશેષ શિલ્યામણ દિયે ઠે ॥ ૩ ॥ ॥ હે સ્વામી ! તુજને આદેહી કર્મે જાવું ઘટવું નથી. ડયા

નયર દિરણ્યપુરે હુનું રે, મહીપતિ મોહોટો તે શ્રીકંત રે ॥ વ્યસન તેહને લાગું આદેહાતણું રે, કાંઈ વારે વારે રાણી એકંત રે ॥ સાંઠ ॥ ૨ ॥ રાણી તેહની જાણો સુગુણા શ્રીમતી રે, સમકિત શીલની રેલ રે ॥ જિનધર્મે મતિ રૂહી કૂડી નહિં મ ને રે, દાલે દાલે શીલ વિશેષ રે ॥ સાં ૦ ॥ ૩ ॥ પિયુ તુજને આદેહે જાવું નવિ ઘટે રે, જેહને કેહે ઠે નરકની ખીતિ રે ॥ ધરણી ને પરણી બે લાજે તુજ થકી રે, માંની જેણે જીવહિંસાની અનીતિ રે ॥ સાંઠ ॥ ૪ ॥ સુલ તણ દીધે અરિ પણ મૂકે જીવતો રે, એહવો ઠે રૂહો કૂટ્રીનો આચાર રે ॥ તણ આહાર સદા જે મૃગપશુ આચરે રે, તેહને મારે જે આદેહે તે ગમાર રે ॥ સાંઠ ॥ ૫ ॥ સસલાં નાસે પાસે

માટે, જે એ કર્મની કેહે નરકનો વીક ઠે માટે હે સ્વામી ! (ધરણી કેં) છુલ્લી અનં (પરણી કેં) ખાર્યાં તે હું એ ઘેહુ, તુલથી લક્ષાને પામીયેં ઠેયે. કેમ કે, જેણે આ જીવહિંસાની ઘણી અનીતિ માંની ઠે ॥ ૪ ॥ જે શત્રુ હોય તે પણ સાદામો જો કોઈ સુલમાંહે તણું યાલે તો તેહને જીવતો મૂકી આપે, એહવો કુત્રિયનો રૂહો વ્યવહાર ને. તો નિરંતર (તણ કેં) ઘાંસતો આહાર કરીને જે વનને વિષે મૃગપશુ રહે ને, તેને આદેહામી જે મારે ને ગમાર જાણ્યા ॥ ૫ ॥ ॥ જાણતો વિચારને નાણી જાણ ને. પણ પાસે જ

ગિયાર મલતી નથી. તો જે ગળીના જાયા માળી ધુરુષ માળ સામર્થ મણ કરીને જે મલતી
 કેટું લાગીને, ઘાળેં કરી મારે છે. તે ગળીના જાયા આગળ નમતાવિરતો વળી ગરુષ માળે,
 ચલી દુચીજાણો જે છે, તે નાગની પત્તાટે કેર કરીને મલ કરે નહીં ॥ ૬ ॥ ॥ ઘાળાગળા ધા
 રુ તે રાજાને મમ ચરદેજ આપે છે, કે મજાની છલ્લીમાં જે તલ છે, તેડાનો મપનાર મજા છે. એમો
 (અવલ કે૦) સિર્વલ છે કુલ જેમરૂં પ્યા નાના મમ તેમને મલોથા (મળ કે૦) મમ જે મજાના ૩
 કમ વિના (અગી કે૦) નરુણ કરે છે, તેને, તથા મજાની છલ્લીમાં જે આપા જે (મુદ કે૦)
 દુદ તેમને પીઠા અપજાગનાર મદ્યા જે (મળ કે૦) પદ્ધી તેને, તથા મજાની છલ્લીમાં જે વર્ષો જે નવો

નહીં આયુધ ધરે રે, ગળીજાયા વાળી નેહને કેટ રે ॥ જે લાભે ને આગેં કુલ
 લદેવો વળાં રે, નાઝામું ચલ ન કરે દહીં વેદ રે ॥ માર્ગ ॥ ૬ ॥ અવલકુદાગી
 ઝવેને તિન હુમ પીઠતો રે, મગને મગને તુળ નહીંને દોષ રે ॥ દળનાં નરૂને ન
 હોડ હમ જે અપદિગે રે, તેણેં કીધો તમ દિગક કુલ મોગ રે ॥ માર્ગ ॥ ૭ ॥ ઝિમાની
 તે સિસા મચલે માંચલી રે, દિસા નવિ મઢી કિણદી છેન રે ॥ આપ મનાંપ ૫

(કુળ કે૦) ધામ પ્રમુલ તેડને નરુણ કરતા મદ્યાનાં મુળનાં પ્રમુલને, ૫ મને મજાના મુળાદલો
 આધ્યાં, માટે મજાના અપગથી થયાં, તેડને વળનાં થકો મજાને કડિ દોષ જાણનાં નથી. ૫૫ દિગક
 કુદુરુ અપદેગે જે. તેનો પાંતાના દિગક કુલને પોણ કરે જે. ૫૫ ઝાળાવું ॥ ૭ ॥ ॥ ચલી દિમાની
 (મિંસા કે૦) મિંદા ને મલે પદદગુન માંદે માંનતીયેં એ. માટે કોવકાળેં વળ દિસા કરની દી
 નથી. પાપી આદેટી ને પોનાંને વળ મંજાપ અપજાવે, એને જે પીવેને વળવા ધોરે, જે મગીવેને
 વળ સંતાપ અપજાવે, તે કુલમાંદે (કેલ કે૦) અરિદમુચક કેલમદ મિગિયો કુલનો કુલ કરનાર

जाणवो ॥ ५ ॥ ॥ यली जे डुर्वल पणुने मारे, तेहडुं पराक्रम रसातलमांहे पेखी जाव ! ए हिंसक पणुं तो कृष्णलेइयानो आकरो परिणाम जाणवो. जेम (लीहालो के०) कोयलो खाता महेडुं इयाम थाय, तेम जूंनी करणी करियें. तेह्यी जगतने विपे अपजस पामियें ॥ ९ ॥ ॥ एहवां राणीयें वचन कहां, पण राजाना चित्तनेविपे कोइ प्रकारनो प्रतिबोध जाग्यो नही. जेम (घन के०) वरसाव वरसे थके मगसेलीयो पापाण जीजे नही, तेम राजाने प्रतिबोध लागो नही. जेम

र संतापे पापीयो रे, आह्दी ते जाणो कुलमां केत रे ॥ सां० ॥ ५ ॥ जाउ रसातल विक्रम जे डुर्वल हणे रे, एतो लेइया कृष्णनो घन परिणाम रे ॥ जूंनी करणी थी जग अपजस पामीएं रे, लीहालो खातां मुख होवे ते इयाम रे ॥ सां० ॥ ॥ ९ ॥ एहवां राणीएं वयण कहां पण रायने रे, चित्तमांहि नवि जाग्यो कोइ प्रतिबोध रे ॥ घन वरसे पण नवि जीजे मगसेलीयो रे, मूरखने हित उपदेशों होइ क्रोध रे ॥ सां० ॥ १० ॥ अन्य दिवसें शत सात उलठें परवखो रे, मगयासें गी आव्यो गहनवनें राय रे ॥ मुनि तिहां देखी कहे व्याधें ठे पीछ्यो कोडीयो रे, उलठें ठ ते मारे देइ घनघाय रे ॥ सां० ॥ ११ ॥ जिम ताडे ते मुनिने तिम नृपने दुवे

मूर्खने हितशिद्दा देतां उलठो तेने क्रोध उपजे. तेम ए दृष्टांतें आदि पण जाणुं ॥ १० ॥ ॥ पवी अ न्यदा दिवसें सातसें उलठें पुरुषें परवखो थको मगया समतो थको राजा गहन वनें आव्यो. तिहां रोगे पीछ्यो एह्यो एक मुनि काउससगथांनें उजो ठे, तेहने जोइ राजा कहे ठे. ए तो व्याधि थी पीछ्यो कोडीयो ठे. तेवारें (घन के०) आकरा घायें फरीं उलठें ते साणुने मारया लाग्ता ॥ ११ ॥

ठे, अने ते मुनिना मनमोदे शांत रात उपने ठे. ए रीतें मुनिने जयसर्ग करीने सातगें जण मृगया
 रमीने पाळा वया. ते क्षणें पामता थका राजानी साथें घरे आध्या ॥१॥ ॥ वली अत्यधिकसे
 राजा क्षरण पळगडे एकलो दोघ्यो जाय ठे. मृगलो नाडीने नदीने कांठे रानमां पेठे, राजा चूडो
 पट्यो थको तिहां नदीने कांठे एक साधुने तेथें दीवा. तेथारें ते मुनिने कान जालीने नदीना पा
 नीमांदे जवळोत्या ॥१३॥ ॥ वली कांडक राजाने करुणा आयी, तेथी मुनिने जलथी वाहेर का

रे, हास्य तणो रस मुनिमन ते रस शांत रे ॥ करि उपसर्गनि मृगयाथी वल्ल्या
सातशीं रे, नृपसाथें ते पद्मोता घर मन खांत रे ॥ सां० ॥ १७ ॥ अन्य दिवस
मृग पंवे धायो एकलो रे, राजा मृगलो पेवो नइतट रान रे ॥ भूलो नृप ते दे
ले नइतट साधुने रे, बोले नइजलमां मुनि जाली कान रे ॥ सां० ॥ १३ ॥ कां
इक करुणा आवी कढाव्यो नीरथी रे, घेर आवीने राणीने कहि वात रे ॥ सा कह्हे
बीजानी पण हिंसा डख दिए रे, जनम अनंता दुःख दीए कपिचात रे ॥ सां० ॥ १४ ॥
राजा जाले नवि करस्युं फिरी एढ्हुं रे, बीता केता इक वासर जाम रे ॥
गोंखयकी मुनि दीवो फिरतो गोचरी रे, बीसारी राणिनी शिक्ता ताम रे ॥ सां०

द्रो. पत्नी नेर थ्यानीने ते मुनिना उपसर्गनी सर्व यात राणीने कही, तेवार् राणीचें कलुं के, हे स्यामी ! बीजा जीवोनी द्विसा करी होय, ते पण दुःख देवावाली थाय, तो कृपिनी घात तो अन्तता नज दुःखनी देवावाली होय, तेमां तो शुंज कवेंयुं ? ॥ १४ ॥ ॥ तेवार् राजा केहेवा लागो, जे हे राणी ! ह्ये फरीबी एहंयुं पाप कोड्वार् पण नही करणुं ! वली केडला एक दिवस चीत्या पत्नी राजार् गोलनंतिपे देवां थकां गोचरीयें फिरतो एह्यो कोडएक मुनिने दीतो. तेवार् राणी

नी शीघ्र विताहीने ॥ १५ ॥ ॥ राजा जलंत पुरुषने कहेरा जागो, जे आ निकुरु थापणी
 तगरी निटाळे जे. माटे एहने गळे जाली नगरीची धांदेर काटी मूळो. तेवारे राजाने थारेजे
 करी ते जलंत पुरुष मुनिने गळे जाली धांदेर काटे जे. ते गणीये गोंखयही दीज ॥ १६ ॥ ॥ ते
 मांरे राणी गीजीने कहेरा लागी जे, हे राजन! आ तमें शुं करो जो? पोतानुं बोळुं गवन पोतेज पाल
 ता तयी? लने दुं जाणुं दुं, जे मुनिने उपसर्ग करे, तेने स्वर्गमांदे जावुं दोंदिलुं जे, पण तारुं मन
 तो नररुमांदे जावने लागेलुं जे. एम आ तारुं कर्मज स्पष्ट कही थापे जे ॥ १७ ॥ ॥ एवां राणीनां वचन

॥ १५ ॥ नगरी निटाली जीखे कहे नृप उल्लंघने रे, काडो वाहिर एहने जाली कंत रे ॥
 राणीयें दीजा गोंखयकी ते काढता रे, राजाने आदेशें लागा लंत रे ॥ सां० ॥
 ॥ १६ ॥ राणी रूढी राजाने कहे शुं करो रे, पोतानुं बोळुं पालो न वयन्न रे ॥
 मुनि उपसर्गें सगें जावुं दोंदिलुं रे, नरकें जाया लागुं जे तुळ मन्न रे ॥ सां०
 ॥ १७ ॥ नृप उपसर्गमियो नमियो मुनि तेडी घरे रे, राणी जांखे राजा ए अन्नाण
 रे ॥ मुनि उपसर्गें पाप कळुं एणे मोटकं रे, ए वुटे ते कहीयें कांइ विन्नाण रे
 ॥ सां० ॥ १८ ॥ सज्जन जे भूंजु करतां रूडुं करे रे, तेहना जगमां रद्देशे नाम

सांनजी राजा उपदांत थयो थको मुनिने घरनेविये तेडी पगे जागो, तेवारे मुनिने राणी कहे जे. जे
 आ राजा थडानी जे. मुनिने उपसर्ग करवे करीने एणें मोहोदुं पाप कळुं जे. माटे ए पापयी वुटे
 एणुं कांइर. (विन्नाण के०) विज्ञान एटले पाप टाळवानुं प्रायभिन कहे ॥ १८ ॥ ॥ जेम के, सज्ज
 न तो तेहने कहीयें, जे जुंझुं करतां पण रूडुं करे. तेहनां नाम जगयमांदे प्रसाध पणे रद्देशे, नजा
 सात्तासत्ता गुणलिये स्वर्गत कहे :

તે, તથા ચંદનને જે કાપે તે, તેહને ચંદન પોતાનો યુવાલ આપે તે ॥ ૧૯ ॥ ॥ હવે મુનિ કહે તે. હે રાણી
 મોહોડું પાપ કહું તે, તે પાપ મટાડવાને પાલવાનું શું કહ્યું? તો પણ જો ૯ રાજાનો ઝહાસનાવ
 હોય, તો કહું હું. જે નવપદનો જાપ જપતાં થકાં તથા તેહનું જહું તપ તપતાં થકાં તે તપ પણ જહું
 તે, ૯ સિદ્ધચક્રને આરાધે થકે સર્વે (અપ કે ૦) પાપનો નાશ થાય ॥ ૨૦ ॥ ॥ તેયારે પૂજા તથા તપ
 નો ત્રિવિધી શીલેને રાજાએ રાણીની સાથે પ્રગટપર્ણે તે સિદ્ધચક્રને આરાધ્યું. તપ વૂઠે થયું. તેયારે તેહનું

પ્રકાશ રે ॥ આંધો પહર મારે તેહને ફલ દિપ્ત રે, ચંદન આપે કાપે તેહને વાસ
 રે ॥ સાં ॥ ૧૯ ॥ મુનિ કહે મોહોટા પાતિકનું શું પાલણું રે, તો પણ જો હો
 ય પહનો જાવ ઝહાસ રે ॥ નવ પદ જપતાં તપતાં તેહનું તપ જહું રે, આરાધે
 સિદ્ધચક્ર હોઈ અઘનાશ રે ॥ સાં ॥ ૨૦ ॥ પૂજા તપ વિધિ શીલે આરાધ્યું
 તપ રે, રાણી સાથે તે સિદ્ધચક્ર વિચ્યાત રે ॥ ક્રમણામાંહે આવે રાણીની સહી
 રે, અનુમોદે વહી નપનું તપ શત સાત રે ॥ સાં ॥ ૨૧ ॥ અન્ય દિવસ તે ગયા
 સિંહ નપ ગામડે રે, જાંજી તે વહીયા લેઈ ગોવર્ગ રે ॥ કેડ કરીને સિંહ મા
 ર્યા તે મરી રે, કોઢી દુઝા સ્ત્રી મુનિ ઝવસર્ગ રે ॥ સાં ॥ ૨૨ ॥ પુણ્યપ્રત્યાવે

ઝમણું કહું. તે સમે રાણીની આવ. સસ્ત્રીયોએ રાણીના તપની અનુમોદના કરી વહી સાતઝો. ઝહું
 રાજાના તપની અનુમોદના કરી ॥ ૨૧ ॥ ॥ તેવાર પઠી કેટલાક દિવસે તે રાજા સાતઝો ઝહું
 પરવશો સિંહરાજાને ગામડે ગયા. તે ગામને જાંજીને સર્વે ગાયોનો વર્ગ લઈને પાઝા વહ્યા. તેયારે સિંહ
 ગાંઝાએ કેડ કરીને તે સાતઝોને માણા. તે મરીને કુટિયોના વંશમાં ઝપના, પણ મુનિને ઝપસર્ગ ક
 યો, તેયી સર્વે કોઢ્યા થયા ॥ ૨૨ ॥ ॥ પુણ્યના પ્રજાવથી શ્રીકાંતરાજા ચર્ચીને હું શ્રીપાજ થયો.

तद्वारी श्रीमतीराणी मरीने मयणासुंदरी यइ, अने कोढीयापणुं तथा जलमांहे हुवयापणुं तथा हुंन
पणुं जे तमें पाभ्या. ते सर्व मुनिनी आशातनां फल एगुल जाणवां ॥ २३ ॥ ॥ श्रीमती राणीने
गनने करीने सिद्धचक्रुं आराधन कलुं, तेद्वयी जिहां जिहां गयो, तिहां तिहां सर्व काणे (ऋद्धिविशेषे
के०) वित्रोप संपदा पाभ्यो. आठ सखीयें तपनी अनुमोदना करी दती, तेणे करीने ताद्वरी नानी आठ
स्त्रीयो छुजयेयनी धरनारी यइ ॥ २४ ॥ ॥ आठमी सखीयें शोक्यने कलुं दहुं. जे तुजने साप खा

राजा हुन श्रीकंत तुं रे, श्रीमति राणी मयणासुंदरी तुळ रे ॥ कुष्ठिपणुं जलमळ
न हुंनपणुं तुम्हें रे, पाभ्युं ए मुनि आशातना फल गुळ रे ॥ सां० ॥ २३ ॥ सिद्ध
चक्र श्रीमतिवयणें आराहियुं रे, तेद्वयी पाभ्यो सघलो ऋद्धिविशेष रे ॥ आठ
सखी राणीहुं तप अनुमोदियुं रे, तेणें ते लघु देवी हुइ तुळ शुभवेष रे ॥ सां० ॥
॥ २४ ॥ साप खाउ तुळ आठमीए कलुं शोक्यने रे, तेणें सापें दंसी न टले पाप
रे ॥ धर्मप्रशंसा करी राणा हुआ ते सातशें रे, घातविधुर ते सिद्ध लीए व्रत आ
प रे ॥ सां० ॥ २५ ॥ मास अणसणें अजितसेन ते हुं हुन रे, बालपणे तुळ
राज्य दह्युं ते राण रे ॥ बांधी पूरव वेंरे तुळ आगल धरे रे, पूरव अभ्यासैं मुळ

उ. तेद्वयी तेद्वने सापें करडी, माटे पाप कलां, ते जोग्या विना वूटे नही. तद्वारा धर्मनी प्रशंसा
करी दती, तेणे करी सातशें वंछव ते राणा थया. सिंदूरजाए (घात के०) शस्त्रना घातें करी सातशें उ
छंउने माखा ते घातयी (विधुर के०) वीहीतो थको (आप के०) पोतानी मेळें (व्रतलिए के०) चारित्र
लइने ॥ २५ ॥ एक मासहुं अणसण करी तिद्वयी चरीने हुं अजितसेन थयो. पावले जणें तें मां
राज जीपुं दहुं, माटे आ जणें बालपणामां तारुं राज दरी जीपुं, अने सातशें छंउने में माखा दता.

સ મુલ નવના વદ્યો તામ્ર રાગોઈ ગળે પોરીને મુળને તામ્ર મુલ આગલ ધખો. ગલી પાગલ ના મ પામર
 જીવુ કહું. તે પુને અન્યાસથી મુળને જ્ઞાન ગદ્ય આપ્યું ॥૧૫॥ તેથી જાતિસ્મરણજ્ઞાન ગમ્યું. તેના ચોં
 પૂર્વનાય સંનારીને સંયમ મહો. તે પાશ્વિ પાલતો (ઘડિને કે) અગધિજ્ઞાનને પામીને કર્તા તમારી પામે
 આપ્યો. માટે જેને જેનાં કર્મ કર્યાં કરતાં, તેમને તેમનાં સુલ ક્ષણનાં ફલ ગદ્ય આપ્યાં. સદ્ગુરુ વિના પદ
 ના મયને મીજો કોણ જાણે? કોઈ જાણે નહિ ॥૧૭॥ પોથા સંમને વિષે પ આગમી હાલ સંપૂર્ણ થક, પ
 હાલમાંદે સારગૂત ઠઠો નવવનો મદિયા ગાયો છે. શ્રીજિનરાજના વિનયથી નજો જલ પામીજે.

આપ્યું નાળ રે ॥ સાં ૦ ॥ ૭૬ ॥ જાતિ સંનારી સંયમ ગદિ લહિ ગદિને રે, ફહાં
 આપ્યો જેણેં જેનાં કીધાં કર્મ રે ॥ તેમને તેમનાં આપ્યાં ફલ સુલહલતણાં રે,
 સદ્ગુરુ પાલે જાણે કુળ પ મર્મ રે ॥ સાં ૦ ॥ ૭૭ ॥ ચોથે સંમં હાલ દુઈ પ આઠ
 મી રે, પદમાં ગાયો નવપદમદિમા સાર રે ॥ શ્રી જિનધિનયે મુજસ લહીજેં પ
 દથી રે, જગમાં દોવે નિશ્રં જયજયકાર રે ॥ સાં ૦ ॥ ૭૮ ॥ દોદા ॥ હમ સાંનલી
 શ્રીપાલ નૃપ, ચિંતે ચિત્તમજાર ॥ અદો અદો નવ નાટકે, લહિં ફસ્યા પ્રકાર ॥૧૮॥
 કદે ગુરુવ્રતે દયણાં નથી, મુક ચારિત્રનિ સત્તિ ॥ કરિ પમાય તિણે અપદિસો,

પ સિદ્ધચરના પસાપથી જગપયને વિષે નિશ્રયેં જયજયકાર થાય ॥ ૧૭ ॥ એ અજિતસેનમુનિની
 વેળા સાંનલી, શ્રીપાલરાજા પોતાના ચિત્તને તિણે ચિત્તને છે. કે અદો ફતિ આશ્રયે! જે સંસારનાટકમાં
 આપા પ્રકારના પ્રંચ પામિયેં ગેયેં ॥ ૧ ॥ દો શ્રીપાલ ગુરુવ્રતેં કહે છે, જે દસણાં તો મુજમાં ચા
 રિત્ર તેવાની ભતિ નથી, માટે મહારા ગુરુ કૃપા કરિને મારે યોગ્ય પ્રતિપતિ કરવાને કહો, પટલે
 મુકાથી ધની આપે પનો ધર્મ કહો ॥૨॥ વગારું મુનિ કહે છે, જે દે રાજનાં તારી નિશ્રયેં ગતિ તું જો કે, દ

જિ પળ તારે નોગગયા યોગ્ય કર્મનું ફલ ઘણું યાકી છે. માટે તદ્દારે આ જગને વિષે ચારિત્રિ ઉદય યાશે નહીં ॥ ૨ ॥ પણ નવપદના આરાધનથી તું નવમા દેવલોકને પામીશ, પઠી અન્નક્રમે (નર કે ૦) મહુ બનાવે દેવતાનાં મુલ્ય (અનુનવી કે ૦) જોગવીને નવમા જગને વિષે (અપવગ કે ૦) મોહનું સુલ પામીશ ॥ ૪ ॥ તે સંનિલીને શ્રીપાલરાજા રોમાંચિત થયો થકો પોતાને ઘરે ગયો, અને મુનિ પણ તિહાં થી વિહાર કરતા થકા (થનુરૂપ કે ૦) પોતાને હિંચિત એવા (ભણાંતર કે ૦) અન્યથ્યાનકે ગયા ॥ ૫ ॥

ઉચિત કરણ પડિયતિ ॥ ૨ ॥ યજનું મુનિ ખાંલે નૃપતિ, નિશ્ચયગતિ તું જોય ॥
કરમ જોગ ફલ તુજ ઘણું, ફલ જવ ચરણ ન હોય ॥ ૩ ॥ પણ નવપદ આરાધતાં,
પામિશ નવમું સર્ગ ॥ નરસુર સુલ્ય કર્મ અનુનવી, નવમે જવ અપવર્ગ ॥ ૪ ॥
તે સુણિ રોમાંચિત હુઝ, નિજ ઘર પહોતો જૂપ ॥ મુનિ પણ વિહરંતો ગયો, ઠાણાં
તર અનુરૂપ ॥ ૫ ॥ ઢાલ નવમી ॥ કંત તમાકુ પરિહરો ॥ એ દેશી ॥ હવે નરપ
તિ શ્રીપાલ તે, નિજપરિવારસંયુત ॥ મેરે લાલ ॥ આરાધે સિદ્ધચક્રને, વિધિ સ
હિત ગ્રહી સુમદુત ॥ મેરે લાલ ॥ મનનો મહોટો મોજમાં ॥ ૧ ॥ મયણસુંદરી ત્યા
રં જણો, પૂર્વે પૂજ્યું સિદ્ધચક્ર ॥ મેરે લાલ ॥ ધન ત્યારે થોડું હતું, હવણાં તું ફરે
શક ॥ મે ૦ ॥ ૨ ॥ ધન મોહોટે ગોટું કરે, ધર્મ ઝંજમણું તેહ ॥ મે ૦ ॥

હવે મહોટા મનનો ધણી શ્રીપાલરાજા પોતાના પરિવારે સંયુત થકો નિધિસહિત રૂઝું મુહૂતે લેડને મોજમાં એટલે આનંદમાં શ્રીસિદ્ધચક્રને આરાધે તે ॥ ૧ ॥ ॥ તેવારે મયણસુંદરી શ્રીપાલરા જાને ફલે તે. જે પૂર્વે આપણે સિદ્ધચક્રને પૂજ્યું હતું, તેવારે તો આપણી પામે પન થોડું હતું, હવે પામીને તો વિધિએ જગીને ને (બાક કે ૦) ફરે પરિત્યો તે ॥ ૪ ॥ ॥ માટે વધ્ય ઘણું લોપ,

अने धर्मनी करणीनिमित्तं जे पुरुष थोंडुं इव्य वानरे, ते प्राणी पुरुं फल पामे नहीं. तिहां कोदि पण संदेह करशो नहीं ॥ ३ ॥ ते माटे नवपद जे ठे, तेहनी पूजा विस्तारें करी रुडा विवेक सहित करो. धन पाम्या ठो, तेहनो लाहो ल्यो. मनने विषे मोटी टेक राखीने पूजा करो ॥ ४ ॥ ए प्रकारें मय खानां वचन मनमां धरिने (गुरु केण) मढोटी ठे चक्ति जेहनी एहवो जे श्रीपालराजा ते पोतानी शक्तिने अनुसारें सारभूत जे अरिहंतादिक जलां नवपद ठे तेहने आराधे ॥ ५ ॥ ॥ हवे श्रीपालराजा नवपदनु आराधन विस्तारपूर्वक करे ठे, तेमां प्रथम अरिहंतपदनी चक्ति करे ठे. तिहां

(पावांतर) जे करणी धर्मनुं तेह ॥ मेण ॥ फल पूरूं पामे नहीं, म म करजो तिहां संदेह ॥ मेण ॥ मण ॥ ३ ॥ विस्तारें नवपद तणी, तिणें पूजा करो सुविधे क ॥ मेण ॥ धननो लाहो लीजीए, राखो मोढोटी टेक ॥ मेण ॥ मण ॥ ४ ॥ मय ए वयणां मन धरी, गुरुचक्ति शक्ति अनुसार ॥ मेण ॥ अरिहंतादिक नव पद जलां, आराधे ते सार ॥ मेण ॥ मण ॥ ५ ॥ नव जिनघर नव पडिमा न ली, नव जीणोंधार करावि ॥ मेण ॥ नानाविध पूजा करी, जिन आराधन शुभ जाव ॥ मेण ॥ मण ॥ ६ ॥ एम सिद्ध तणी प्रतिमा तणुं, पूजन त्रिहुं काल प्रणा

नवनी संख्यायें प्रासाद, वावन जिनालय नवां कराव्यां. तेहमां नव अरिहंतनां विव नवां जरा नीने थाप्यां. गळी नव जीणें प्रासादना उधार कराव्या. तेहनी त्रण जेवें, पांच जेवें, आठ जेवें, सत्तर जेवें, एकवीस जेवें, एकसो आठ जेवें, एम विविधप्रकारनी पूजा करी. ए रीतें शुभजावें करी जिन पद आराधे ॥ ५ ॥ ॥ हवे बीजा सिद्धपदनुं आराधन करे ठे, ते कहे ठे. (एम केण) पूर्व कहेला प्रकारें सिद्धनी प्रतिमाने पण त्रण काल पूजा प्रणाम करे ठे. चेतनने निविड आनंदना उ

तथा यत्तिनारिणीयानी अन्नगन्नादिकें करी द्ययी नक्ति करे, तथा जावयी स्तुतिवंदनादिक करे. एम निभलतायें एकांत यत्तिधर्मनो रागी थको चारित्रि धर्मने आराधे ठे ॥ १३ ॥ ॥ हवे नवमा तप पदनी नक्ति करे ठे, ते कहे ठे. ते इहलोक तथा परलोकनी इहा तजी सर्व स्थानें अग्रतिव दपणुं आदरी कर्म तपावयाने अर्थे शक्ति प्रमाणें ठ प्रकारें बाह्य तप तथा ठ प्रकारें अन्यंतर तप क री ' तपसा ह्यीयते कर्म ' इत्यादि वचन ठे, माटे शुद्ध पणें तपपदनुं आराधन करे ठे ॥ १४ ॥ एम ठ नम नगपवने द्ययी तथा जावयी ए वे प्रकारें नली नक्ति करीने श्रीपालराजा श्रीसिद्धचक्रने आराधे

नियमादिक पालतो, विरतिनी नक्ति करंत ॥ मे० ॥ आराधे चारित्रि धर्मने, रागी जतिधर्म एकंत ॥ मे० ॥ म० ॥ १३ ॥ तजी इहा इह परलोकनी, दुइ सघले अ प्रतिवद् ॥ मे० ॥ पट बाह्य अग्रंतर पट करी, आराधे तपपद शुद्ध ॥ मे० ॥ म० ॥ १४ ॥ उत्तम नवपद ज्व्यन्नावयी, गुन नक्ति करी श्रीपाल ॥ मे० ॥ आ राधे सिद्धचक्रने, नित पामे मंगलमाल ॥ मे० ॥ म० ॥ १५ ॥ इम सिद्धचक्रनी सेवना, करे साडा चार ते वर्ष ॥ मे० ॥ हवे ऊजमणाविधि तणो, पूरे तप उपनो हर्ष ॥ मे० ॥ म० ॥ १६ ॥ चोथे खंमं पूरी थई, ढाल नवमी चढते रंग ॥ मे० ॥

ठे, तिहां द्ययी पूजानां उपकरण प्रमुख अने जावयी आत्मवीर्योद्यासयुक्त आरधन करतो थको नित्य प्रत्ये मांगलिकनी माला पामे ठे ॥ १५ ॥ ॥ एम साडा चार वर्ष सुधी सिद्धचक्रनी सेवना करे, ते नव पदनुं तप जेवारें पूरुं थणुं, तेवारें श्रीपाल राजाने वजमणानो विधि कर गानो हर्ष उपनो. तेथी चीर्णोद्यासपूर्वक वजमणुं करया मांमणुं ॥ १६ ॥ ॥ ए चोथ्या खंमनेविणे नवमी ढाल चढते रंग पूरी चड. जे (चंग के०) मनोदर सिद्धचक्रनी स्तवना करे, ते विनय अने

રાજની લક્ષ્મીને અનુસારે તે તપનું
 કરવા માંડતો હતો. તે ઇજમળાનો
 વિધિ કહે છે. (વિસ્તીર્ણ નિનનયને
 કે०) જાણીયે પુણના પીઠજ રગ્મા
 કે ટ્રણ પીઠ સરૂયે (નિગિયે કે०)
 ની પેરે રચીયે. તે ચંદ્રચંદ્રિકા ઇટલે
 કે ઇરગ્ગલ નુયનતલે ઇટલે જુગનની

મે० ॥ મ० ॥ ૨૭ ॥ દોહા ॥

પું તેદ તપતણું, માંદિ અતિ
 પપ ન રાચીએ ॥ એ દેશી ॥

પપ ન રાચીએ ॥ એ દેશી ॥
 ૫૧૦ ॥ ચંદ્ર ચંદ્રિકા રે ધવલ જુ
 તપ ઇજમળું રે ઇણ પેરે કીજીએ, જિમ

વન તલે, નવ રંગ ચિત્ર વિસીઠ ॥ ૧ ॥ તપ ઇજમળું રે ઇણ પેરે કીજીએ, જિમ

ધરતી તેને ધોડે નવરંગ ઇટલે શ્રાઘ સપેતરંગના ચિત્રવિસીઠ ઇટલે વિશિષ્ટ જ્ઞાના ચિત્રામણ સહિત
 કરે. ફક્ત પ્રસંગે શ્રી અરિંદતાદિક નયપદના વર્ણ લલ્લોયે ટેયે. શ્રીઅરિંદત ધોડે વર્ણે છે. શ્રીસિદ્ધજ
 ગલાન્ રાતે વર્ણે છે. શ્રીઆચાર્યજી પીલે વર્ણે છે. શ્રી ગુપ્તધાયજી નીલે વર્ણે છે. સાધુજી શ્યામ
 વર્ણે છે. અને ડોપ દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્ર અને તપ એ ચાર પદ ઇજલે વર્ણે છે ॥ ૧ ॥ હે નવ્ય પ્રાણીઝ
 તપનું ઇજમળું તે જેમ શ્રીયાજરાજા (વિરચે કે०) રચે છે. તે રીતે કરયું, અને તપનું ફલ પણ ઇજમળું
 કરે તે થકી વધે. તે કેની પેઠે? તો કે (જેમ જલ કે०) પાણીયે કરીને જેમ કમલનું નાલ વધે, તે

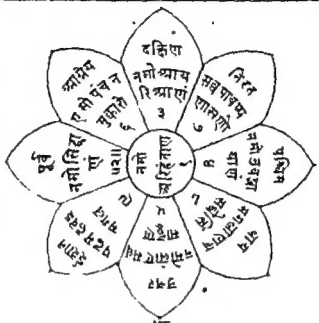
हुनी परे, अर्थात् जलधिना जेम कमलनाल गये नहि, तैम उलमणारिना प्रनकजग्राति पण थाप
नहि ॥ २ ॥ पंचवर्णना (ताजि के०) पोयाप्रमुख उत्तम धान्य मेजरी तेन्ने पवित्र मंत्र मंत्र मंत्रिने श्री
निष्पन्ननी रचना संपूर्णपणे शुभध्याने करीने करे, एतल्ले जे जे वर्ण जे जे पद होय, ते ते वर्णहुं तिहां
धान्य जग्युं, एम नव पोरुडीनुं कमल रचयुं. ॥ २ ॥ अरिहंतादिक नवपदने विणे श्रीफलना गोला
काही, तेमांसे पृत तथा खांज जरीने प्रथम सामान्य पणे जे पदना जेटला गुण ठे, ते पदना तेटला
गोलक, ते श्रीपालराजा मनने विणे (अधिके खंत के०) अधिक उजमणानी खांते (खंत के०) मूके

निरचे रे श्रीपाल ॥ तप फल वाधे रे ऊजमणे करि, जेम जल पंकजनाल ॥ तप ॥
॥ २ ॥ पंच वरणना रे शालि प्रमुख जला, मंत्र पवित्र करी धान ॥ सिधचक्रनी
रे रचना तिहां करे, संपूरण शुभ ध्यान ॥ तप ॥ ३ ॥ अरिहंतादिक नव पदने वि
ये, श्रीफल गोल खंत ॥ सामान्ये घृत खंन सहित सवे, नप मन अधिकी रे खं
त ॥ तप ॥ ४ ॥ जिन पद धवलुं रे गोलक ते ठवे, शुचि कर्कतन अठ ॥ चोत्रीश
हीरे रे सहित विराजतुं, गिरुं सुगुण गरिष्ठ ॥ तप ॥ ५ ॥ सिधपदं अड मा

ने ॥ ४ ॥ ॥ पेहेला (जिनपद के०) अरिहंतपदना वार गुण ठे. तथा अरिहंतपद (धवलुं के०)
पोलुं ठे, माटे श्वेतचंदने रंगीने वार गोलक मूक्या. वली आव माहाप्रातिहार्य रूप आव मूल गुण
जे तेनां पवित्र कर्कतन आव रत्न मूक्या. वली चोत्रीश अतिशय ठे, माटे तिहां चोत्रीश हीराये
सहित शोनापमान कर्तुं (गिरुं के०) श्रेष्ठ, जल्ले गुणे करी गरिष्ठ ते महोदुं जे अरिहंतपद तेव्ही नकि
करे ते ॥ ५ ॥ ॥ त्वरे सिध राते वर्ण अने आव गुणें सहित ठे. माटे तिहां (रातडां के०) रातां
करे ते ॥ ५ ॥ ॥ त्वरे सिध राते वर्ण अने आव गुणें सहित ठे. माटे तिहां (रातडां के०) रातां

नमो भगवते वासुदेवाय

नमो भगवते वासुदेवाय

